

СТЕФАНИ МАЙЪР

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ЗДРАЧ

ЗДРАЧ - КНИГА ПЪРВА

СТЕФАНИ МАЙЪР ЗДРАЧ

Превод: Моника Колчевска

chitanka.info

*За голямата ми сестра Емили, без чийто ентузиазъм
тази история може би щеше да остане недовършена.*

ПРЕДГОВОР

Никога не съм се замисляла как ще умра — въпреки че имах достатъчно причини през последните няколко месеца — но дори и да бях, никога не бих си го представила така.

Взирах се, без да дишам, през дългата стая право в тъмните очи на ловеца, който ме погледна приятно.

Определено беше добър начин да умреш, на мястото на някой друг, на някой, когото обичаш. Благородно дори. Това трябваше да се брои за нещо.

Знаех, че ако никога не бях заминала за Форкс, изобщо нямаше да се изправям лице в лице със смъртта сега. Но, колкото и ужасена да бях, не можех да се накарам да съжалявам за това решение. Когато животът ти предложи мечти отвъд което и да е от очакванията ти, няма смисъл да тъгуваш, когато настъпи краят.

Ловецът се усмихна по един приятелски начин, преди да се насочи напред, за да ме убие.

1. ПРЪВ ПОГЛЕД

Майка ми ме докара до летището със спуснати прозорци. Беше 24 градуса във Финикс, с безоблачно синьо небе. Бях облякла любимата ми тениска — без ръкави, с кръстосани бели връзки отпред. Носех я като за последно сбогом. В ръцете си държах дебело зимно яке.

На Олимпийският полуостров, северозападно от щата Вашингтон, съществува малък град на име Форкс, забулен постоянно от облаци. В това непретенциозно градче вали повече от всяко друго място в Американските щати. Именно от този град и мрачната му, вездесъща сянка, майка ми избягала с мен, когато съм била само на няколко месеца. Именно в този град бях принудена да прекарвам по един месец всяко лято, докато не станах на четиринайсет. Това беше годината, когато най-накрая тропнах с крак — вместо това през последните три лета баща ми Чарли ходеше на почивка с мен в Калифорния.

Точно във Форкс сама се пращах на заточение — решение, което предприех с голям ужас. Мразех Форкс.

Обожавах Финикс. Обичах слънцето и изгарящата жега. Обичах разпростираният се, енергичен град.

— Бела — каза майка ми, седяща до мен — за последен от хилядите пъти — преди да се кача на самолета. — Няма нужда да правиш това.

Майка ми прилича на мен, само че е с по-къса коса и следи от смях по лицето. Почувствах спазъм от паника, когато погледнах в широките ѝ, детски очи. Как можех да оставя любящата ми, ексцентрична и безразсъдна майка да се грижи сама за себе си? Разбира се, сега тя имаше Фил, така че сметките вероятно щяха да се плащат, щеше да има храна в хладилника, бензин в колата, и някой, на когото да се обади, когато се изгуби, но все пак...

— *Искам да отида* — излъгах аз. Винаги съм била зле в лъженето, но повтарям тази лъжа толкова често напоследък, че

прозвуча почти убедителна сега.

— Поздрави Чарли от мен.

— Непременно.

— Ще се видим скоро — настоя тя. — Винаги можеш да се върнеш у дома, когато поискаш — ще се върна веднага, щом се нуждаеш от мен.

Но можех да видя жертвата в очите ѝ зад обещанието.

— Не се тревожи за мен — увещавах я аз. — Ще бъде страотно. Обичам те, мамо.

Тя ме прегърна силно за около минута, след това се качих на самолета и нея я нямаше.

Четиричасов полет от Финикс до Сиатъл, един час пътуване с малък самолет до Порт Анджелис, и още час път с кола до Форкс. Летенето не ме притеснява; часът в колата с Чарли обаче ме тревожеше леко.

Чарли беше доста мил относно цялата тази работа. Той изглеждаше истински зарадван, че ще живея с него за пръв път с известна степен на неизменност. Той вече ме беше записал в гимназия и щеше да ми помогне да си взема кола.

Но определено щеше да ми е неудобно с Чарли. Никой от нас не можеше да бъде наречен многословен, а аз така или иначе не знаех какво да му кажа. Знаех, че е малко повече от объркан от решението ми — както майка ми преди мен, бях разкрила ясно неприязънта ми към Форкс.

Валеше, когато се приземихме в Порт Анджелис. Не гледах на това като знак — а като на нещо неизбежно. Вече си бях взела довижданията със слънцето.

Чарли ме очакваше с патрулката. И аз очаквах това — Чарли Суон е познат като шефът на полицията на добрите хора от Форкс. Основната ми причина да си купя кола, въпреки оскъдните ми спестявания, беше че отказвах да бъда разкарвана из града в кола със сини и червени светлини отгоре. Нищо не спира трафика така както едно ченге.

Чарли ми даде една стеснителна прегръдка с една ръка, когато слязох препъвайки се от самолета.

— Радвам се да те видя, Бела — каза той, като механично ме хвана и ме задържа на едно място. — Не си се променила много. Как е

Рене?

— Мама е добре. И аз се радвам да те видя, татко. — Не ми беше позволено да го наричам Чарли в лицето.

Имах само няколко чанти. Повечето ми аризонски дрехи бяха прекалено промокаеми за Вашингтон. С майка ми бяхме обединили ресурсите си, за да допълним зимният ми гардероб, все още недостатъчен. Всичко се побра с лекота в багажника на патрулката.

— Намерих ти добра кола, наистина евтино — обяви той, когато си сложихме коланите.

— Каква кола? — Бях подозрителна от начина, по който каза „намерих *ти* добра кола“ в сравнение с простото „намерих добра кола“.

— Всъщност е пикап, шевролет.

— Къде го намери?

— Спомняш ли си Били Блек от Ла Пуш? — Ла Пуш е малък индиански резерват край брега.

— Не.

— Преди ходехме с него на риба през лятото — подсказа Чарли.

Това обяснява защо не си го спомнях. Справям се доста добре с блокирането на болезнени, ненужни неща в паметта си.

— Сега е в инвалидна количка — продължи Чарли, като не отговорих, — така че не може да кара вече и предложи да ми продаде пикапа си наистина евтино.

— Коя година е? — Можех да позная от смяната на изражението му, че се е надявал точно този въпрос да не бъде зададен.

— Е, Били е порботил доста върху двигателя — само на няколко години е.

Надявах се, че не ме подценява толкова като се надява, че ще се откажа така лесно.

— Кога го е купил?

— През 1984, струва ми се.

— Чисто нов?

— Ами, не. Мисля, че е бил нов в началото на шейсетте — или в края на петдесетте поне — призна глупаво той.

— Чар... Тате, наистина не разбирам нищо от коли. Не бих могла да я поправя, ако нещо ѝ се случи, а не мога да си позволя механик...

— Сериозно, Бела, нещото върви прекрасно. Вече не ги правят такива.

Нещото, помислих си аз... имаше възможности — и то най-малко като прякор.

— Колко евтино е „евтино“? — Все пак това беше частта, с която трябваше да се съобразявам.

— Всъщност, миличка, аз вече ти я купих. Нещо като подарък за „добре дошла“ — Чарли ми хвърли изпълнен с надежда поглед.

Уау. Безплатно.

— Нямаше нужда да го правиш, татко. Щях сама да си купя кола.

— Нямам нищо против. Иска ми се да си щастлива тук. — Той гледаше право в пътя, като каза това. Чарли не го биваше в изразяването на емоциите си. Наследила съм това от него. Затова и аз гледах в пътя, когато отвърнах:

— Това е много мило, тате. Благодаря. Наистина го оценявам. — Нямаше нужда да добавям, че щастието ми във Форкс е невъзможно. Но и нямаше нужда и той да страда заедно с мен.

— Е, сега, няма за какво — смотолели той, засрамен от благодарностите ми.

Разменихме няколко коментара относно времето, което беше мокро, и всъщност това беше съдържанието на целият разговор. Гледахме през прозорците в мълчание.

Беше прекрасно, разбира се — не можех да отрека това. Всичко беше зелено: дърветата, покритите им с мъх стволове, клоните им, от които висяха балдахини от зеленина, земята покрита с папрати. Дори въздуха изглеждаше зелен около листата.

Беше прекалено зелено — почти извънземна планета.

Накрая стигнахме до мястото на Чарли. Все още живееше в малката къща с две спални, която беше купил с майка ми в ранните дни на брака им. Всъщност това са единствените дни, които бракът им е имал — ранните. Точно там, паркиран на улицата пред къщата, която никога не се промени, беше моят нов — е, нов за мен — пикап. Беше в избелял червен цвят, с големи, закръглени брони и изпъкнала кабина. За моя силна изненада се влюбих в него. Не знаех дали ще тръгне, но можех да си се представя в него. Освен това беше една от онези солидни железни изработки, които никога не се повреждат — от типа,

които виждате на мястото на инцидент, с непокътната боя, заобиколена от остатъците на чуждата кола, която е унищожила.

— Уау, тате, страхотна е! Благодаря! — Сега ужасяващият ми утрешен ден нямаше да е чак толкова зле. Нямаше да бъда изправена пред избора да вървя три километра под дъжда или да бъда закарана с патрулката на Чарли.

— Радвам се, че ти харесва — каза свъсено Чарли, отново засрамен.

Отне само едно качване, за да пренеса всичките си неща до горе. Заемах западната спалня, която имаше изглед към предният ни двор. Стаята беше позната — бе ми принадлежала от деня на раждането ми. Дървеният под, светлосините стени, скосеният таван, жълтеникавите дантелени завеси около прозореца — това бяха все части от детството ми. Единствените промени, които бе внесъл Чарли, бяха да размени кошарката ми с легло и да добави бюро, докато растях. На бюрото стоеше компютър втора ръка, с телефонна линия към модема, забучена на пода до най-близкият контакт. Това беше условие на майка ми, за да може да поддържа лесно връзка. Люлеещият стол, от времето когато бях бебе, все още стоеше в ъгъла.

Имаше само една малка баня в края на стълбите, която трябваше да дели с Чарли. Опитвах се да не мисля много по този въпрос.

Едно от най-хубавите качества на Чарли е, че той не се върти непрекъснато наоколо. Остави ме сама да разопаковам и да се установя — постижение, което щеше да е невъзможно, ако бях с майка ми. Беше приятно да съм сама, да няма нужда да се усмихвам и да изглеждам доволна — облекчение да гледам отпаднало през прозореца поройният дъжд и да позволя няколко сълзи да потекат. Нямах настроение да изпадам в истински разкъсващ плач. Щях да го запазя за вечерта, когато щеше да ми се наложи да мисля за следващата сутрин.

Гимназия Форкс се състоеше от плашещите триста петдесет и седем — сега петдесет и осем — ученици; в старото ми училище само седемстотин хора бяха във випуска ми. Докато тук всички деца бяха израснали заедно — дядовците и бабите им са се познавали като деца.

А аз щях да бъда новото момиче от големият град — една рядкост, откачалка.

Може би ако изглеждах като момичетата от Финикс щях да обърна това в моя полза. Но физически, никога не бих се вписала

никъде. *Би трябвало* да съм руса, с тен и атлетична — волейболистка или мажоретка, например — все неща, които вървяха ръка за ръка с живота в слънчевата долина.

Вместо това кожата ми беше като слонова кост, без дори извинението на сини очи или червена коса, въпреки постоянното слънце. Винаги съм била стройна, но мека някак си, очевидно неатлетична — нямах нужната съгласуваност между очите и ръцете, за да играя какъвто и да е спорт без да се унижа — или да нараня и себе си и най-близо стоящият до мен.

Когато приключих с нареждането на дрехите ми в старият боров скрин, взех чантичката си с тоалетни принадлежности и отидох до общата баня, за да се освежа след дългото пътуване. Вгледах се в лицето си, докато разресвах заплетената ми, влажна коса. Може би беше от светлината, но вече имах жълтеникав, нездравословен вид. Кожата ми би могла да бъде хубава — беше много бледа, почти прозрачна — но всичко зависеше от цвета. А аз нямах такъв.

Изправена пред бледото си отражение в огледалото, бях принудена да призная, че се самозалъгвам. Нямаше само физически да не се впиша. А и щом не можех да откроя мястото си в училище с три хиляди души, какви бяха шансовете ми тук?

Не се разбирах с хората на моята възраст. Може би истината е, че изобщо не се разбирам с хората, точка. Дори с майка ми, която ми е по-близка от който и да е на планетата, никога не бе на една вълна с мен. Понякога се чудех дали виждам същите неща през очите си, които и останалите виждат през своите. Може би имаше някакъв бъг в мозъка ми. Но причината нямаше значение. Значение имаше ефекта. И утре щеше да бъде само началото.

Не спях добре тази нощ, дори след като бях приключила с плакането. Непрекъснатата борба между дъжда и вятъра върху покрива не стихваше. Завих се презглава със старият, изтъркан юрган, и покъсно добавих и възглавница. Но успях да заспя чак след полунощ, когато дъждът премина в тих ръмеж.

На другата сутрин можех да видя през прозореца си само гъста мъгла, и можех да усетя надигащата се клаустрофобия в мен. Човек никога не може да види небето тук — като клетка е.

Закуска с Чарли беше тихо събитие. Той ми пожела късмет в училище и аз му благодарих, знаейки че напразно се надява. По

принцип късметът упорито ме избягва. Чарли замина пръв, потегляйки към полицейското управление, което беше неговото семейство. След като тръгна, седнах около старата дъбова квадратна маса на единият от трите различни стола и огледах малката му кухня с тъмните си паркетни стени, ярко жълти шкафове и бяла подова настилка. Нищо не се беше променило. Майка ми беше боядисала шкафовете преди осемнайсет години в опит да вкара малко светлина в къщата. Над малката камина в съседната стая с размери на носна кърпичка, имаше редица от снимки. Първо сватбената снимка на Чарли и майка ми в Лас Вегас, после снимка на трима ни в болницата след раждането ми, направена от услужлива медицинска сестра, последвани от шествието от училищните ми снимки, та чак до тази от миналата година. Тези последните бяха доста смуцаващи — трябваше да видя какво мога да направя, за да накарам Чарли да ги сложи някъде другаде, или поне докато щях да живея тук.

Беше невъзможно да бъда в тази къща и да не осъзная, че Чарли никога не бе преживял майка ми. Това ме караше да се чувствам неудобно.

Не исках да подранявам за училище, но и не можех да остана повече в къщата. Закопчах якето си — което беше като биохазарден костюм — и излязох под дъжда.

Все още ръмеше, но недостатъчно за да подгизна напълно, докато взема ключа, който винаги беше скрит под стряхата на вратата, и да заключа. Жвакането на новите ми непромокаеми ботуши беше обезсилващо. Липсваше ми нормалното скърцане на пясък, докато вървя. Не можах да спра и да се полюбувам на пикапа си, както ми се искаше — бързах да се измъкна от мократа мъгла, която се въртеше около главата ми и прилепваше по косата ми под качулката.

Беше приятно и сухо вътре в пикапа. Или Били или Чарли очевидно го бе почистил отвътре, но жълтокафявите тапицирани седалки все още миришеха на тютюн, бензин и мента. Двигателят запали бързо, за мое облекчение, но оживявайки започна да ръмжи силно, стигайки лениво до максималните си децибели. Е, беше задължително толкова стар пикап да има някакъв недостатък. Античното радио работеше, един плюс, който не очаквах.

Не беше трудно да открия училището, въпреки че никога не го бях виждала. Училището беше, подобно на много други неща, точно

встрани от главният път. Не беше ясно, че е училище — само надписът, който го обявяваше за Гимназия Форкс, ме накара да спра. Приличаше на колекция от идентични къщички, построени с червеникавокафяви тухли. Имаше толкова много дървета и храсти, че не можах да преценя първоначално големината му. *Къде е чувството за институция?* помислих си носталгично. Къде бяха железните огради и детекторите за метал?

Паркирах пред първата сграда, която имаше малка табелка, означаваща я като главният офис. Никой друг не беше паркирал там, така че бях сигурна, че мястото бе забранено, но реших, че ще е по-добре да получа инструкциите си вътре, отколкото да обикалям наоколо под дъжда като идиот. С нежелание слязох от затоплената кабина на пикапа и тръгнах по малка каменна пътечка, оградена от тъмен жив плет. Поех си дълбоко въздух преди да отворя вратата.

Вътре беше ясно осветено и по-топло, отколкото се надявах. Офисът беше малък — имаше малка чакалня с подплатени сгъваеми столове, изпъстрен с оранжево комерсиален мокет, обяви и награди закачени в безпорядък по стените, и един голям силно тиктакащ часовник. Навсякъде се извисяваха растения в големи пластмасови саксии, сякаш нямаше достатъчно зеленина навън. Стаята беше разполовена на две от дълъг плот, покрит с плетени кошници пълни с хартии, и ярко оцветени листовки залепени на предната му част. Имаше три бюра зад плота, едно от което беше заето от едра, червенокоса жена, носеща очила. Тя носеше лилава тениска, която веднага ме накара да се почувствам прекалено навлечена.

Червенокосата жена погледна към мен.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз съм Изабела Суон — информирах я и видях внезапното осъзнаване в очите ѝ. Очаквах я, без съмнение главната тема за клюки. Дъщерята на непостоянната бивша жена на началника, добре дошла вкъщи най-накрая.

— Ама, разбира се — каза тя. Тя се разрови в случайна купчина документи на бюрото си, докато не откри онези, които търсеше. — Това тук са учебната ти програма и карта на училището — тя постави няколко листа на плота.

Жената ми разясни учебните часове, подчертавайки на картата най-добрият път за съответната класна стая, и ми даде бланка, която

трябваше да бъде подписана от всичките ми учители и да бъде върната до края на деня. Тя ми се усмихна и ми пожела с надежда, подобно на Чарли, че ще ми хареса във Форкс. Отвърнах на усмивката ѝ дотолкова убедително, доколкото можах.

Когато се върнах в пикапа си, останалите ученици бяха започнали да прииждат. Карах покрай училището, следвайки колоната от коли. Бях доволна, че повечето от колите бяха стари подобно на моята, нищо крещящо. Във Финикс живеех в един от малкото бедни квартали, които бяха включени в района на Райската долина. Беше нещо обичайно да се види мерцедес или порше на ученическият паркинг. Най-хубавата кола тук беше едно лъскаво волво, което ясно изпъкваше. И все пак побързах да изключа двигателя веднага щом си намерих място, за да не привлека внимание с гръмотевичното ръмжене на мотора.

Прегледах картата в пикапа, опитвайки се да я запомня — надявах се да не ми се наложи да се разхождам цял ден със забит нос в нея. Натиках я в чантата си, премятайки я през рамо, и си поех дълбоко дъх. Мога да го направя, самозалъгвах се слабо. Никой нямаше да ме ухапе. Накрая издишах и слязох от пикапа.

Държах лицето си скрито от качулката, докато вървах по претъпканият с тийнейджъри тротоар. Обикновеното ми черно яке не се набиваше на очи, забелязах с облекчение аз.

Веднага щом заобиколих закусвалнята, трета сграда беше лесна за разпознаване. Голямо черно „3“ беше боядисано на бял квадрат в източният край. Почувствах как дишането ми постепенно се превръща в хипервентилация, докато приближавах вратата. Опитах се да задържа дъха си като последвах два идентични дъждобрана през вратата.

Класната стая беше малка. Хората пред мен спряха от вътрешната страна на вратата, за да закачат палтата си на дълга редица от куки. Направих като тях. Те бяха две момичета, едното порцеланова блондинка, а другото бледо, със светлокестенява коса. Поне кожата ми нямаше да изпъква тук.

Подадох бланката на учителя, висок оплешивяващ мъж, чиято табелка на бюрото го идентифицираше като господин Мейсън. Той се опули срещу мен, когато видя името ми — не особено окуражаващ отговор — и разбира се аз се изчервих като домати. Но поне ме прати да седна на празен чин най-отзад без да ме представя на класа. Беше по-

трудно за новите ми съученици да ме наблюдават оттам, но те някак си успяваха. Държах очите си на списъка с книги, които учителят ми беше дал. Беше доста основен: Бронте, Шекспир, Чосър и Фокнър. Вече ги бях чел. Това беше успокояващо... и скучно. Чудех се дали мама би ми изпратила папката със старите ми есета, или щеше да го счете за измама. Проведох различни спорове с нея в главата си, докато учителят каканижеше.

Когато звънецът би — един носов бръмчащ звук — едно върлинещо момче с проблемна кожа и катранено черна коса се наведе от съседната редица към мен.

— Ти си Изабела Суон, нали? — Приличаше на прекалено услужлив тип от шахматен клуб.

— Бела — поправих го аз. Всички в радиус от три седалки се обърнаха, за да ме погледнат.

— Какъв е следващият ти час? — попита той.

Трябваше да проверя в чантата си.

— Ъ, публична администрация с Джеферсън в шеста сграда.

Нямаше накъде да погледна без да срещна любопитен чифт очи.

— Е, аз съм към четвърта сграда, мога да ти покажа пътя... —
Определено прекалено услужлив. — Аз съм Ерик — добави той.

— Благодаря — усмихнах се бързо.

Взехме якетата си и излязохме на дъжда, който се бе усилил. Можех да се закълна, че няколко души вървяха зад нас достатъчно близо, за да подслушват. Надявах се да не ставам параноична.

— Значи тук е доста по-различно от Финикс, а? — попита той.

— Доста.

— Не вали много там, нали?

— Само три или четири пъти годишно.

— Уау, значи как е там? — зачуди се той.

— Слънчево — отвърнах му аз.

— Нямах много тен.

— Майка ми е наполовина албинос.

Той разгледа лицето ми изучаващо, а аз въздъхнах. Изглежда облаците и чувството за хумор не се смесваха. Още няколко месеца от това и ще забравя как да използвам сарказъм.

Заобиколихме закусвалнята и се отправихме към южните сгради до физкултурният салон. Ерик ме изпрати точно до вратата, въпреки че

беше ясно означена.

— Ами, късмет — пожела ми той, като докоснах дръжката. — Може би ще имаме още часове заедно — каза той с надежда.

Усмихнах му се смътно и влязох вътре.

Останалата част от сутринта протече почти по същият начин. Учителят ми по тригонометрия, господин Варнър, който щях да намразя така или иначе само заради предмета, който преподаваше, беше единственият, който ме накара да се изправа пред класа и да се представя. Заеквах, изчервявах се и се препъвах в собствените си ботуши по пътя обратно към мястото ми.

След два учебни часа, започнах да разпознавам някои от лицата във всеки клас. Винаги имаше някой по-смел от останалите, който да се представи и да ми задава въпроси дали ми харесва Форкс. Опитах се да бъда дипломатична, но общо взето просто лъжех безобразно. Поне нямах нужда от картата.

Едно момиче седна до мен по тригонометрия и испански и ме изпроводи до закусвалнята по обяд. Беше дребна, около десетина сантиметра по-ниска от моите 163, но буйната ѝ тъмна къдрава коса компенсираше доста от разликата във височината. Не можех да си спомня името ѝ, затова само се усмихвах и кимах, докато тя бърбореше за учителите и часовете. Дори не се опитвах да следя мисълта ѝ.

Седнахме на края на пълна маса с няколко от нейните приятели, които тя ми представи. Почти веднага след като ми каза имената им ги забравих. Изглеждаха впечатлени от смелостта ѝ да говори с мен. Момчето от часът по английски — Ерик — ми махна от другият край на стаята.

Беше точно там, седейки в закусвалнята, опитвайки се да вода разговор със седем любопитни непознати, когато ги видях за пръв път.

Те седяха в самият край на закусвалнята, възможно най-далеч от мястото, където аз стоях в дългата стая. Бяха петима. Не говореха и не ядяха, въпреки че пред всеки от тях имаше поднос с недокосната храна. Не ме зяпаха, за разлика от повечето ученици, затова беше безопасно да ги гледам, без да се притеснявам, че ще срещна чифт крайно любопитни очи. Но нито едно от тези неща не улови и не прикова вниманието ми.

Изобщо не си приличаха. От трите момчета, едното беше огромно — мускулесто като активен културист, с тъмна, къдрава коса.

Другото беше по-високо, по-слабо, но все пак мускулесто с медно руса коса. Последното беше върлинещо, не толкова едро, с немирна, бронзова коса. Имаше по-момчешки вид от останалите, които изглеждаха като колежани, или дори учители, отколкото като ученици.

Момичетата бяха противоположности. Високата беше величествена. Имаше прекрасна фигура, от онзи тип, който виждаш на корицата на издание за бански костюми, точно типът който караше всяко момиче около нея да получи удар по самочувствието си само бидейки в една стая с нея. Косата ѝ беше златиста, виейки се на нежни вълни до средата на кръста ѝ. Ниското момиче приличаше на фея, екстремно слаба с дребни черти. Косата ѝ беше наситено черна, късо подстригана и стърчаща на всички посоки.

И въпреки това си приличаха много. Всеки един от тях бе тебеширено блед, най-бледите от учениците, живеещи в мрачният град. По-бледи от мен, албиносът. И петимата имаха много тъмни очи, въпреки разнообразната гама в косите. Имаха тъмни кръгове под тези очи — лилавеещи, подобни на синини сенки. Сякаш страдаха от редица безсънни нощи или са почти приключили с възстановяване от счупен нос. Въпреки че носовете им, чертите им, бяха напълно прави, перфектни и ъгловати.

Но не заради това не можех да отместя поглед встрани.

Зяпах лицата им, защото толкова различни, толкова еднакви, те бяха покъртително нечовешки красиви. Бяха лицата, които никога не очакваш да видиш, освен може би на фотошопираните страници на модни списания. Или изрисувани от стар майстор върху лицето на ангел. Беше трудно да реша кой е най-красив — може би перфектното русо момиче или момчето с бронзовата коса.

И петимата гледаха настрани — настрани един от друг, настрани от останалите ученици, настрани от всичко най-конкретно, доколкото мога да кажа. Докато ги наблюдавах, дребното момиче се изправи с подноса си — неотворена сода, недокоснатата ябълка — и се отдалечи с бърза, грациозна крачка, която принадлежеше на модният подиум. Наблюдавах я, изумена от гъвкавите ѝ танцьорски стъпки, докато не изхвърли подноса си и не се плъзна през задната врата, по-бързо отколкото бих сметнала, че е възможно. Очите ми се изстреляха обратно към останалите, които стояха непроменени на местата си.

— Кои са *те*? — попитах момичето от часът ми по испански, чието име бях забравила.

Като погледна да види кого имам предвид — въпреки че изглежда вече знаеше, вероятно от тона ми — внезапно той я погледна, по-слабият, с момчешкото лице, най-младият, вероятно. Той погледна съседката ми за част от секундата и тогава тъмните му очи трепнаха към моите.

Той отмести бързо поглед, по-бързо отколкото аз бих могла, въпреки че изчервявайки се притеснено веднага сведох поглед. В този кратък поглед лицето му не изразяваше никакъв интерес — сякаш тя беше извикала името му и той бе вдигнал глава неволно, вече решил да не отговаря.

Съседката ми се изкикоти срамежливо, забила поглед в масата като мен.

— Това са Едуард и Емет Кълън, и Розали и Джаспър Хейл. Онази, която си тръгна е Алис Кълън — и петимата живеят с доктор Кълън и жена му — тя каза всичко това изпод дъха си.

Погледнах скришом към красивото момче, което гледаше подноса си сега, раздробявайки едно хлебче на парченца с дългите си, бледи пръсти. Устата му се движеше много бързо, перфектните му устни почти се отваряха. Другите трима продължаваха да гледат настрана, и все пак имах чувството, че им говори тихо.

Странни, непопулярни имена, помислих си аз. Типът имена, които прародителите имат. Но може би такава беше модата тук — малки градски имена? Най-накрая си спомних, че името на съседката ми е Джесика, едно напълно обичайно име. Имаше две момичета с името Джесика в часът ми по история в старото ми училище.

— Те... те изглеждат доста добре — преборих се аз с очевидното подценяване.

— Да! — съгласи се Джесика с още един кикот. — Макар че, те вече са *заедно* — Емет и Розали, и Джаспър и Алис, имам предвид. И *живеят* заедно. — Гласът ѝ съдържаше целият шок и укор на малкото градче, помислих си аз критично. Но честно казано, трябваше да призная, че дори във Финикс това би предизвикало клюки.

— Кои са Кълън? — попитах аз. — Не ми приличат на роднини...

— О, не са. Доктор Кълън е много млад, в двайсетте или ранните си трийсет години. И петимата са осиновени. Двамата Хейл са брат и сестра близнаци — русите — и са приемни деца.

— Изглеждат ми малко големи за приемни деца.

— Сега са, Джаспър и Розали са на осемнайсет, но са били с госпожа Кълън откакто са били на осем. Тя им е леля или нещо такова.

— Това е доста мило — да се грижат за всичките тези деца по този начин, и то като са толкова млади и така нататък.

— Предполагам — призна неохотно Джесика, и останах с впечатлението че поради някаква причина тя не харесва докторът и жена му. С погледите, които хвърляше към осиновените им деца, можех да предположа, че причината е завист. — Мисля обаче че госпожа Кълън не може да има деца — добави тя, сякаш това намаляваше добротата им.

По време на целият разговор очите ми продължаваха да трепват към масата, където седеше странното семейство. Те продължаваха да гледат стените и да не ядат.

— Винаги ли са живели във Форкс? — попитах. Определено бих ги забелязала през някое от летата ми тук.

— Не — каза тя с глас, който намекваше, че е очевидно, дори за новодошла като мен. — Те се преместиха преди две години тук от някъде из Аляска.

Почувствах вълна на състрадание и облекчение. Състрадание, защото колкото и красиви, те бяха аутсайдери, очевидно неприети тук. И облекчение, че не бях единствената новодошла и определено не най-интересната по какъвто и да е стандарт.

Докато ги изучавах, най-младият Кълън вдигна глава и срещна погледа ми, този път с очевидно любопитство в изражението му. Като отместих незабавно поглед встрани, ми се стори, че погледът му съдържаше някакъв вид неоправдано очакване.

— Кое е момчето с червеникавокафявата коса? — попитах аз. Погледнах към него с периферното си зрение, и той все още ме наблюдаваше, но не опулено като останалите ученици днес — изглеждаше леко объркан. Отново погледнах надолу.

— Това е Едуард. Той е разкошен, разбира се, но не си губи времето. Не ходи по срещи. Очевидно никое от момичетата тук не е

достатъчно хубаво за него — изсумтя тя, ясен случай на „гроздето е кисело“. Зачудих се кога ли я е отхвърлил.

Захапах устни, за да скрия усмивката си. След това погледнах отново към него. Лицето му беше обърнато настрани, но ми се стори, че бузата му е леко повдигната, сякаш и той се усмихваше.

След още няколко минути напуснаха заедно масата. И четиримата бяха забележително грациозни — дори голямото мускулесто момче. Беше доста объркваща гледка. Онзи наречен Едуард не ме погледна отново.

Останах на масата на Джесика и приятелите ѝ по-дълго, отколкото ако бях стояла сама. Тревожих се да не закъснея за час през първият ми ден. Една от новите ми познати, която деликатно ми напомни, че се казва Анджела, имаше биология с мен следващият час. Вървахме заедно към стаята в мълчание. И тя като мен беше срамежлива.

Когато влязохме в класната стая, Анджела отиде да седне на лабораторна маса с черен плот, подобна на онези, с които бях свикнала в старото ми училище. Тя вече си имаше съсед по чин. Всъщност, всички маси бяха заети, освен една. От другата страна на централната редица разпознах Едуард Кълън по необичайната коса, седнал до единственото свободно място.

Докато тръгнах покрай редиците, за да се представя на учителя и да му дам бланката си за подписване, го наблюдавах тайно. Точно като минавах, той внезапно се скова на мястото си. Той се взря в мен отново, срещайки погледа ми с възможно най-странното изражение на лицето си — беше враждебно, разярено. Погледнах настрани бързо, шокирана и отново изчервена. Препънах се в една книга на пътеката и се наложи да се хвана за ръба на една маса. Момичето, което стоеше зад нея се изкикоти.

Забелязах, че очите му са черни — черни като въглини.

Господин Бенър подписа бланката ми и ми подаде един учебник без никакво суетене от представяния. Личеше си, че ще се разберем с него. Разбира се, той нямаше друг избор освен да ме прати на единственото свободно място в средата на стаята. Държах очите си сведени надолу, когато седнах до него, обърквана от враждебният поглед, който ми беше хвърлил.

Не посмях да вдигна поглед, докато сядах на мястото си и поставих учебника на масата, но с ъгъла на окото си видях как позата му се сменя. Той се бе отдалечил възможно най-далеч от мен, седейки едва на ръба на стола си и извърнал лицето си настрани, сякаш е помирисал нещо лошо. Незабележимо помирисах косата си. Миришеше на ягоди, аромата на любимият ми шампоан. Изглеждаше като достатъчно невинен мирис. Оставих косата си да падне върху дясното ми рамо, правейки тъмна завеса между нас, и се опитах да внимавам какво говори учителя.

За нещастие урокът беше върху клетъчната анатомия, нещо което вече бяхме покрили в старото ми училище. Въпреки това си водех старателно записки, продължавайки да гледам надолу.

И все пак не можех да се спра да поглеждам през тъмната завеса на косата ми към странното момче до мен. По време на целият час той не отпусна неприветливата си поза на ръба на стола си, седейки възможно най-далеч от мен. Можех да видя лявата му ръка стисната в юмрук върху левият му крак, сухожилията изпъкнали изпод бледата му кожа. И юмрукът му също не се отпусна. Беше навил дългите ръкави на бялата си риза над лактите си, и ръцете му бяха изненадващо силни и мускулести изпод светлата му кожа. Изобщо не беше толкова слабичък, колкото изглеждаше до мускулестият си брат.

Часът сякаш се проточваше повече от останалите. Дали защото денят беше на приключване, или защото очаквах стиснатият му юмрук да се отпусне? Нищо подобно не се случи — той продължаваше да седи толкова сковано, че почти изглеждаше така, сякаш не диша. Какво му ставаше? Това нормалното му държане ли беше? Поставих под въпрос мнението си върху ожесточеността на Джесика по обяд днес. Може би не беше чак толкова злопамятна колко си мислех.

Не можеше да има нещо общо с мен. Та той дори не ме познаваше.

Погледнах към него още един път и веднага съжалих. Той отново бе втренчил черните си очи в мен, пълни с отвращение. Като се дръпнах далеч от него, свивайки се на мястото ми, изразът „*ако погледът можеше да убива*“ внезапно мина през главата ми.

В този момент звънец би силно, карайки ме да скоча, а Едуард Кълън да изхвърчи от мястото си. Той се изправи бързо — оказа се

много по-висок отколкото бях помислила — с гръб към мен, и беше излязъл от стаята още преди останалите да са станали от местата си.

Стоях замръзнала на мястото си, гледайки безучастно след него. Беше толкова гаден. Не беше честно. Започнах да събирам бавно нещата си, опитвайки се да удържа гневът, който ме изпълваше, защото очите ми щяха да се насълзят. Поради някакви причина, темперамента ми беше свързан със слъзният ми канал. Обикновено се разплаквам, когато съм ядосана, една крайно унизителна склонност.

— Ти не си ли Изабела Суон? — попита мъжки глас.

Вдигнах поглед към сладко момче с кръгло лице и светлоруса коса, внимателно оформена с гел на иглички, което ми се усмихваше приятелски. Той очевидно не мислеше, че мириша ужасно.

— Бела — поправих го аз с усмивка.

— Аз съм Майк.

— Здравей, Майк.

— Имаш ли нужда от помощ, за да намериш следващият си час?

— Трябва да отида към физкултурният салон. Мисля, че ще успея да го открия.

— И аз имам час там! — Изглеждаше развълнуван, въпреки че не беше кой знае какво съвпадение в такова малко училище.

Вървахме заедно към салона — той беше доста приказлив — окупираше по-голямата част от разговора, което го направи доста лесно за мен. Живял е в Калифорния до десет годишна възраст, така че знаел как се чувствам относно слънцето. Оказа се, че е и в часът ми по английски. Беше най-милият човек, когото срещнах днес.

Но докато влизахме в салона, той попита:

— Да не би да си намушкала Едуард Кълън с молив или какво? Никога не съм го виждал да се държи така.

Свих се. Значи не само аз бях забелязала. И очевидно това *не беше* обичайното поведение на Едуард Кълън. Реших да се престоря на разсеяна.

— Това не беше ли момчето, което седя до мен по биология? — попитах аз неподправено.

— Да — каза той. — Изглеждаше така, сякаш го боли нещо.

— Не знам — отвърнах. — Изобщо не съм говорила с него.

— Той е доста странен. — Майк се помота около мен, наместо да се отправи към съблекалните. — Ако имах късмета да седя до теб, бих

те заговорил.

Усмихнах му се преди да вляза в момичешките съблекални. Той беше дружелюбен и очевидно прекрасен. Но не беше достатъчно, за да намали раздразнението ми.

Учителят по физическо — треньор Клап — ми намери екип, но не ме накара да се преобличам за днешният час. В старото ми училище се изискваха само две години от допълнителните часове. Тук, физическото възпитание държеше мандата от четири години. Форкс беше буквално моят личен Ад на земята.

Наблюдавах едновременно четири волейболни мача. Като си припомних колко наранявания бях претърпяла — и причинила — играейки волейбол, почувствах как ми се гади леко.

Последният звънец удари най-накрая. Вървах бавно към офиса, за да предам бланката си. Дъждът беше спрял, но имаше силен вятър, при това студен. Обвих ръце около себе си.

Когато влязох в топлият офис, насмалко да се обърна и да си изляза.

Едуард Кълън стоеше на плота пред мен. Разпознах го по разрошената му бронзова коса. Той сякаш не забеляза, че някой е влязъл в стаята. Притиснах се към стената, очаквайки рецепционистката да се освободи.

Той спореше с нея с нисък, привлекателен глас. Бързо схванах същността на спора. Той се опитваше да размени шестият си час по биология за друг час — който и да е час.

Просто не можех да повярвам, че всичко това беше заради мен. Трябваше да има някаква друга причина, нещо което се бе случило, преди да вляза в кабинета по биология. Изражението на лицето му сигурно е било заради някакво напълно различно усложнение. Беше невъзможно този непознат да развие такава внезапна и силна неприязън към мен.

Вратата се отвори отново и студеният вятър внезапно нахлу в стаята, карайки листите по плота да се разшумолят и косата ми да се завърти около лицето ми. Момичето, което беше влязло почти се приближи към плота, остави бележка в плетената кошница, и излезе отново навън. Но гърбът на Едуард Кълън се скова, и той се извърна бавно, за да ме погледне — лицето му абсурдно красиво — с пронизващи и изпълнени с омраза очи. На секундата почувствах

трепет от истински страх, надигащ космите на ръцете ми. Погледът трая само секунда, но ме смрази повече от студеният вятър. Той се обърна обратно към рецепционистката.

— Няма значение тогава — каза бързо той с глас като кадифе. — Виждам, че това е невъзможно. Благодаря ви много за помощта. — И се въртна на пета без да поглежда към мен, изчезвайки през вратата.

Пристъпих кротко към плота, лицето ми поне веднъж бяло наместо червено, и подадох подписаната бланка.

— Как мина първият ти ден, скъпа? — попита рецепционистката майчински.

— Добре — излъгах аз със слаб глас. Не изглеждаше убедена.

Когато влязох в пикапа, беше почти единствената останала кола на паркинга. Приличаше ми на убежище, вече единственото най-близко нещо до дома, което имах в тази влажна зелена дупка. Поседях за малко вътре, просто гледайки през прозореца безучастно. Но веднага ми стана достатъчно студено, че да се нуждая от парното, така че пъхнах ключа и двигателят изръмжа диво. Подкарах към къщата на Чарли, борейки се със сълзите през целият път.

2. ОТВОРЕНА КНИГА

Следващият ден беше по-добър... и по-ужасен.

Беше по-добър, защото все още не бе започнало да вали, въпреки че облаците бяха гъсти и тъмни. Беше по-лесен, защото знаех какво да очаквам. Майк седна до мен по английски и ме изпроводи до следващият ми час заедно с Шахматиста Ерик, който го гледаше накриво през цялото време — това беше доста досадно. Хората не ме зяпаха чак толкова много, колкото вчера. На обяд седнах с голяма група, която включваше Майк, Ерик, Джесика и още няколко хора, чиито имена и лица сега помнех. Започвах да се чувствам сякаш вървя по вода, вместо да се давя в нея.

Беше по-зле, защото бях уморена — все още не можех да спя с нестихващият вятър около къщата. Беше още по-зле, защото господин Варнър ме вдигна по тригонометрия, когато не бях вдигнала ръка и имах грешен отговор. Беше нещастно, защото трябваше да играя волейбол, и единственият път, когато не се отдръпнах от пътя на топката, ударих съотборника си по главата с нея. И беше ужасно, защото Едуард Кълън изобщо не се появи в училище.

Цяла сутрин се ужасявах от настъпването на обяда, страхувайки се от странните му погледи. Част от мен искаше да се изправи срещу него и да настоява да разбере какъв му е проблема. Дори си представях какво бих му казала, докато лежах без помен от сън в леглото си. Но си се познавах прекалено добре, за да си мисля, че наистина ще имам смелостта, за да го направя. В сравнение с мен Страхливият Лъв от „Вълшебникът от Оз“ приличаше на Терминаторът.

Но когато влязох в закусвалнята с Джесика — опитвайки се да не помета мястото с очи, оглеждайки се за него, и се провалих напълно — видях четиримата му различни родственици да седят заедно на същата маса, и той не беше с тях.

Майк ни пресрещна и ни насочи към неговата маса. Джесика изглежда се възгорди от вниманието и приятелите ѝ побързаха да се присъединят към нас. Но докато се опитвах да следя повърхностният

им брътвеж, се чувствах ужасно некомфортно, нервно чакайки всеки момент да влезе в стаята. Надявах се, че просто ще ме игнорира като пристигне, и ще потвърди, че подозренията ми са неоснователни.

Той не дойде изобщо, и колкото повече време минаваше, толкова по-напрегната ставах.

Поех към часа по биология с малко повече увереност, когато към края на обяда той още не се бе появил. Майк, който приемаше качествата на териер, вървеше вярно до мен към клас. Задържах дъха си на прага, но Едуард Кълън не беше и там. Издишах и отидох да седна на мястото си. Майк ме последва, разказвайки за приближаващо пътуване към плажа. Той се мота около чина ми, докато звънецът бие. След това ми се усмихна с копнеж и отиде да седне до момиче със скоби и зле накъдрена коса. Изглежда, че трябваше да направя нещо по въпроса с Майк и определено нямаше да е лесно. В такъв град, където всеки живее над всички останали, тактичността беше съществена. Никога не съм била кой знае колко дипломатична — няхах практика с прекалено дружелюбни момчета.

Бях облекчена, че имам чина само за себе си и че Едуард отсъства. Или поне така си повтарях непрекъснато. Само че не можех да се отърва от натрапчивото подозрение, че именно аз бях причината той да не е тук. Беше абсурдно и егоцентрично да си мисля, че мога да повлияя толкова силно на някого. Беше невъзможно. И все пак, не можех да престана да се тревожа, че това е самата истина.

Когато училището най-накрая приключи, и червенината от волейболният инцидент избледняваше от бузите ми, се преоблякох бързо в джинсите си и морско синият ми пуловер. Побързах да изляза от момичешките съблекални, доволна да откроя, че успешно съм избегнала кучешкият ми приятел за известно време. Незабавно се отправих към паркинга. Сега беше претъпкан с бягащи ученици. Влязох в пикапа си и прерових чантата си, за да се убедя, че имам всичко, от което се нуждая.

Снощи открих, че Чарли не може да готви нищо друго освен пържени яйца с бекон. Затова помолих изрично само аз да се занимавам с детайлите в кухнята до края на престоя ми. Той беше направо готов да ми връчи ключовете за банкетната зала. Също така открих и че няма храна в къщата. Така че си бях направила списък за

пазаруване и бях взела пари от буркана на барплота, означен с „ПАРИ ЗА ХРАНА“, и се готвех да потегля към магазина.

Запалих оглушителният ми двигател, игнорирайки главите обърнати в моята посока, и внимателно се наредих на колоната от коли, чакащи да излязат от паркинга. Докато чаках, опитвайки се да се преструвам, че покъртителното къркорене идваше от нечия друга кола, видях двамата Кълън и близнаците Хейл да се качват в колата си. Беше лъскавото ново волво. Ама разбира се. Не бях забелязала дрехите им преди — бях прекалено хипнотизирана от лицата им. Сега като се загледах, беше очевидно, че бяха облечени изключително добре — семпло, но в дрехи, които изтънчено намекваха за дизайнерски произход. Със забележителният им външен вид и със стилът, с който се носеха, можеха да носят и износени парцали и пак щяха да са зашеметяващи. Изглеждаше доста крайно за тях да имат едновременно и красота и пари. Но доколкото можех да кажа, животът през повечето време работеше по този начин. Изглежда обаче парите не им купуваха одобрението тук.

Не, не можех истински да повярвам на това. Изолацията навярно е по тяхно желание — не можех да си представя врата, която не би се отворила пред такава степен на красота.

Те изгледаха шумният ми пикап, като минах покрай тях, точно като всички останали. Държах очите си право напред и почувствах облекчение, когато най-накрая излязох от училищната територия.

Супермаркетът не беше далеч от училище, само на няколко преки на юг, встрани от главният път. Беше приятно да съм вътре в магазина — почувствах се нормално. Аз се занимавах с пазаруването вкъщи, и се вписах с удоволствие в познатото задължение. Магазинът беше достатъчно голям, че да не чуя ударите на дъжда отвън по покрива, който да ми напомня къде съм.

Когато се прибрах вкъщи, разопаковах продуктите, тикайки ги където ми попадне свободно място. Надявах се Чарли да няма нищо против. Увих картофите в станиол и ги пъгнах да се пекат във фурната, мариновах една пържола и я балансирах отгоре на картонената кутия с яйца в хладилника.

Когато приключих с това, отнесох училищната си чанта горе. Преди да започна с домашните, се преоблякох в чифт сухи панталони,

прибрах влажната си коса на конска опашка, и проверих и-мейла си за пръв път. Имах три съобщения.

„Бела,“ беше написала майка ми...

Пиши ми веднага като пристигнеш там. Кажи ми как е минал полета ти. Вали ли там? Вече ми липсваш. Почти съм приключила с багажа за Флорида, но не мога да намеря розовата си блуза. Знаеш ли къде съм я сложила? Фил ти праща поздрав.

Мама

Въздъгнах и минах на следващото. Беше изпратено осем часа след първото.

„Бела,“ беше написала тя...

Защо още не си отговорила на и-мейла ми? Какво чакаш?

Мама

Последното беше от тази сутрин.

Изабела,
ако не получа никакви новини от теб до пет и половина днес, ще се обадя на Чарли.

Погледнах часовника. Разполагах с още един час, но майка ми не беше известна с точността си.

Мамо,
успокой се. Сега ти пиша. Не прави нищо прибързано.

Бела

Изпратих това, и започнах отначало.

Мамо, всичко е страхотно. Разбира се, че вали. Чаках да има за какво да ти пиша. Училището не е чак толкова зле, само че нещата, които учим са стари. Запознах се с няколко приятни деца, които седят до мен на обяд.

Блузата ти е на химическо чистене — трябва да я вземеш до петък.

Чарли ми купи пикап, можеш ли да повярваш? Обожавам я тази кола. Стара е, но доста устойчива, което е доста добре, е за мен, нали знаеш.

И ти ми липсваш. Ще ти пиша отново скоро, но няма да си проверявам и-мейла на всеки пет минути. Успокой се, дишай. Обичам те.

Бела

Тъкмо бях решила да препрочета „Брулени хълмове“ — романът, който изучаваме в момента по английски — просто за забавление, и точно с това се занимавах, когато Чарли се прибра. Бях изгубила представа за времето, затова побързах да сляза, за да извадя картофите от фурната и да пъкна пържолата вътре, за да се пече.

— Бела? — извика баща ми, когато ме чу да слизам по стълбите.

Че кой друг? помислих си аз.

— Хей, тате, добре дошъл вкъщи.

— Мерси. — Той закачи кобура си и събу ботушите си, докато аз се суетях в къщата. Доколкото знаех, той никога не бе използвал пистолета си на работа, но го държеше зареден. Когато идвах тук като дете, той винаги махаше патроните веднага щом се прибереше вкъщи. Предполагам, че ме смяташе за достатъчно голяма, че да не се прострелям без да искам, или за недостатъчно депресирана, че да се застрелям нарочно.

— Какво има за вечеря? — попита той предпазливо. Майка ми беше интуитивна готвачка и експериментите ѝ не винаги бяха годни за ядене. Бях изненадана и натъжена, че си е спомнил това.

— Пържола с картофи — отговорих аз и той се успокои.

Изглежда се чувстваше неудобно просто да стои в кухнята и да не прави нищо — той се премести трмаво във всекидневната, за да гледа телевизия, докато аз работя. И на двамата ни беше по-комфортно така. Направих салата, докато пържолата се печеше и нагласих масата.

Извиках го, когато вечерята бе готова, и той помириса оценяващо въздуха, докато влизаше в стаята.

— Мирише добре, Бел.

— Благодаря.

Ядохме в мълчание няколко минути. Не беше потискащо. Тишината не ни пречеше изобщо. По някакъв начин си подхождахме да живеем заедно.

— Та, харесва ли ти училището? Сприятели ли се с някого? — попита той, докато си вземаше втора порция.

— Ами, имам няколко часове с едно момиче на име Джесика. Седя с нея по обяд. И има едно момче, Майк, което е много дружелюбно. Всички изглеждат много мили.

С едно огромно изключение.

— Това трябва да е Майк Нютън. Добро хлапе — добро семейство. Баща му притежава спортният магазин точно извън града. Изкарва си доста добра прехрана от всичките планинари, които идват тук.

— Познаваш ли семейство Кълън? — попитах колебливо.

— Семейството на доктор Кълън? Разбира се, доктора е страхотен мъж.

— Техните... децата... изглеждат малко различни. Изглежда не се вписват добре в училището.

Чарли ме изненада с гневно изражение.

— Хората в този град... — промърмори той. — Доктор Кълън е брилянтен хирург, който вероятно би могъл да работи във всяка болница по света и да изкарва десет пъти повече от заплатата си тук — продължи той по-силно. — Късметлии сме да го имаме — късметлии, че жена му иска да живее в малък град. Той е ценен жител на нашето общество, и всичките му деца са добре възпитани и учтиви. Имах си моите съмнения, когато се преместиха тук, с всичките тези осиновени тийнейджъри. Мислех си, че ще си имаме неприятности с тях. Но те са толкова зрели — никога не съм имал дори едно малко проблемче, с

който и да е от тях. А това е повече, отколкото мога да кажа за децата на някои други хора, които живеят в този град от поколения. Пък и се държат един за друг, точно както трябва да е в семейството — ходят заедно на къмпинг и екскурзии всеки уикенд... Само защото са новодошли, хората трябва да говорят.

Това беше най-дългата реч, която някога бях чувала от Чарли. Изглежда реагираше доста силно на това, което хората говореха.

Веднага отстъпих.

— На мен си ми изглеждат много мили. Просто забелязах, че си го държат за себе си. Пък и са много привлекателни — добавих аз, опитвайки се да прозвуча похвално.

— Трябва да видиш доктора — Чарли каза, смеейки се. — Добре, че е щастливо женен. На много от сестрите в болницата им е трудно да се концентрират върху работата си, когато той е наоколо.

Отново преминахме на тих режим, докато привършвахме с яденето. Той разчисти масата, докато аз започнах да мия чиниите. Той се върна към телевизора, и когато аз приключих с миенето — нямаше миялна машина — се качих горе с нежелание да поработя върху домашното си по математика. Можех да усетя зараждащата се традиция.

През нощта най-накрая беше тихо. Заспах бързо от изтощение.

Останалата част от седмицата не беше нищо особено. Свикнах с рутината в часовете ми. До петък вече можех да разпозная, ако не по име, то поне почти всички ученици в училището. По физическо хората от отбора ми се научиха да не ми подават топката и да се отдръпват бързо от мен, ако някой от другият отбор се опитваше да се възползва от слабостта ми. С щастие стоях настрани от пътя им.

Едуард Кълън не се върна на училище.

Всеки ден гледах нетърпеливо как останалите Кълън влизат в закусвалнята без него. След това можех да се успокоя и да се присъединя към обедният разговор. По-голямата част се въртеше около екскурзията до морският парк Ла Пуш след две седмици, която Майк организираше. Бях поканена, и се бях съгласила да отида, по-скоро от учтивост, отколкото от желание. Плажовете би трябвало да са горещи и сухи.

До петък се чувствах напълно удобно в часовете по биология, без да се притеснявам повече, че Едуард ще се появи. Доколкото знаех, бе

напуснал училище. Опитвах се да не мисля за него, но не можех да потисна напълно тревогата, че аз бях отговорна за продължителното му отсъстване, колкото и глупаво да изглеждаше.

Първият ми уикенд във Форкс премина без инциденти. Чарли, който не бе свикнал да прекарва времето си в обикновено празната му къща, работеше през по-голямата част от уикенда. Аз почистих къщата, наваксах с домашните, и написах на майка ми фалшиво жизнерадостен и-мейл. Посетих библиотеката през събота, но тя бе толкова оскъдно заредена, че дори не си взех карта — изглежда ще трябва да посетя Олимпия или Сиатъл в скоро време и да открия добра книжарница. Зачудих се разсеяно какъв ли е разхода на гориво на пикапа... и потреперах при мисълта.

Дъждът остана като тих ръмеж през уикенда, така че поне спях добре.

Хора ме поздравяваха на паркинга в понеделник сутрин. Не им знаех имената, но им се усмихвах и им махвах с ръка. Беше по-студено тази сутрин, но за щастие не валеше. В час по английски Майк зае обичайното си място до мен. Имахме бърз тест на „Брулени хълмове“. Беше доста семпъл, много лесен.

Общо взето се чувствах много по-удобно, отколкото си мислех, че ще се чувствам до този момент. По-удобно отколкото изобщо очаквах, че ще бъда тук.

Когато излязохме от клас, въздухът беше пълен с въртящи се бели петънца. Можех да чуя как хората си викат оживено един на друг. Вятърът щипеше бузите и носа ми.

— Уау — каза Майк, — вали сняг!

Погледнах малките пухкави парченца, които се натрупваха около тротоара и се завихряха хаотично около лицето ми.

— Ъгх. — Сняг. Замина ми хубавият ден.

Той изглеждаше изненадан.

— Не харесваш ли снега?

— Не. Това означава, че е прекалено студено, за да вали. — Очевидно. — Освен това, би трябвало да пада на снежинки — нали знаеш, всяка една уникална и така нататък. А тези приличат на краищата на клечките за уши.

— Никога ли не си виждала сняг? — попита той недоверчиво.

— Разбира се, че съм! — Замълчах. — По телевизията.

Майк се засмя. И след това една голяма, кишава топка сняг го фрасна отзад по главата. И двамата се извърнахме да видим откъде е дошла. Подозирах Ерик, който се отдалечаваше с гръб от нас — в грешната посока за следващият си час. Майк очевидно имаше същото подозрение. Той се наведе и започна да събира купчинка бяла киша.

— Ще се видим на обяд, става ли? — казах, докато вървах. — Веднага щом хората започнат да мятат мокри неща, аз се прибирам вътре.

Той само кимна, очите му приковани върху отдалечаващата се фигура на Ерик.

През цялата сутрин всички бъбреха развълнувано за снега — очевидно това е първият снеговалеж за новата година. Държах си устата затворена. Разбира се, беше по-сухо от дъжда — поне докато не се разтопеше в чорапите ти.

Бях нащрек, когато тръгнах с Джесика след испански към закусвалнята. Навсякъде хвърчаха топки. Имах папка в ръцете си, готова да я използвам като щит, ако се наложи. Джесика си помисли, че се държа ужасно смешно, но нещо в изражението ми я спираше сама да ме замери с топка.

Майк ни настигна тъкмо като влизахме през вратите, смеейки се, като снегът разтопяваше оформените иглички на косата му. Той и Джесика започнаха оживено да говорят за снежната битка, докато се нареждахме на опашката, за да си купим храна. Хвърлих поглед към масата в ъгъла просто по навик. И замръзнах на място. Имаше пет човека на масата.

Джесика ме дръпна за ръката.

— Ехо? Бела? Какво искаш?

Погледнах надолу — ушите ми горяха. Нямаше причина да се стеснявам така, напомних си. Не съм направила нищо лошо.

— Какво ѝ е на Бела? — Майк попита Джесика.

— Нищо — отговорих. — Ще си взема само сода днес. — Настигнах края на опашката.

— Не си ли гладна? — попита Джесика.

— Всъщност, чувствам се малко зле — казах аз, очите ми все още залепени за пода.

Изчаках ги да си вземат храна и ги последвах към една маса, като държах очите в крака си.

Налях си содата много бавно, докато стомаха ми се бунтуваше. Майк ме попита два пъти с ненужна загриженост как се чувствам.

Казах му, че е нищо, но се зачудих дали да не преиграя и да прекарам следващият час в кабинета на сестрата.

Абсурдно. Нямах за какво да бягам.

Реших да си позволя един поглед към масата на семейство Кълън. Ако ме гледа, ще пропусна биологията, защото точно толкова съм страхлива.

Държах главата си ниско, като погледнах през миглите си. Никой от тях не гледаше насам. Повдигнах малко главата си.

Смееха се. Косите на Едуард, Джаспър и Емет бяха напоени с топящ се сняг. Алис и Розали се наклониха назад, когато Емет разтръска мократа си коса към тях. Наслаждавах се на снежният ден точно като всички останали — с разликата, че те изглеждаха като от сцена на филм в сравнение с останалите.

Само че настрани от смеха и игриливостта, имаше нещо различно, нещо което не можех веднага да определя какво е. Огледах Едуард по-внимателно. Кожата му не бе чак толкова бледа, реших че навярно е зачервена от снежната битка, а и кръговете под очите му не бяха толкова очевидни. Но имаше и нещо друго. Наблюдавах го размишлявайки, опитвайки се да изолирам промяната.

— Бела, какво гледаш? — намеси се Джесика, проследила погледа ми.

В точно същият момент, очите му се извърнаха, за да срещнат моите.

Наведох глава, оставяйки косата ми да скрие лицето ми, макар да бях сигурна, че за секундата през която очите ни се срещнаха, той не изглеждаше нито груб, нито недружелюбен като последният път, когато го видях. Изглеждаше по-скоро любопитен, незадоволен по някакъв начин.

— Едуард Кълън те зяпа — изкикоти се Джесика в ухото ми.

— Не изглежда ядосан, нали? — не можех да се спра да попитам.

— Не — каза тя, очевидно обърквана от въпроса ми. — Че защо?

— Не мисля, че ме харесва — признах аз. Все още ми се гадеше. Подложих главата си на една ръка.

— Кълън не харесват никого... или поне не се задържат достатъчно около някого, че да го харесат. Но той все още те зяпа.

— Спри да го гледаш — изсъсках ѝ аз.

Тя се изкикоти, но отмести поглед встрани. Вдигнах леко глава, за да се убедя, че го е направила, обмисляйки да приложи насилие, ако се съпротивлява.

Точно тогава Майк ни прекъсна — той планираше епична битка във вилицата на паркинга след училище и ни канеше да се присъединим. Джесика се съгласи ентузиазирано. Начина по който гледаше Майк не оставяше съмнение, че ще се съгласи на всичко, което той ѝ предложи. Аз си замълчах. Щеше да се наложи да се крия във физкултурният салон, докато паркинга се обезлюди.

През останалата част от обедната почивка внимавах да държа очите си само на собствената ми маса. Реших да приема сделката, която бях направила със себе си. Тъй като той не изглеждаше ядосан, щях да отида в часа по биология. Стомахът ми направи малко задно салто при мисълта, че ще стоя отново до него.

Не исках да вървя с Майк към клас както обикновено — той изглежда бе популярна мишена за снежните топки — но когато стигнах до вратата, всички освен мен изпъшкаха в унисон. Валеше дъжд, който измиваше и последните следи от натрупалият се сняг. Нахлупих качулката си с тайно задоволство. Щях да бъда свободна да се прибера веднага след физическо.

Майк продължаваше да се оплаква през целият път към сграда четири.

Веднъж влязла в класната стая, почувствах вълна на облекчение при вида на празната ми маса. Господин Бенър обикаляше стаята, разпределяйки микроскоп и кутия със слайдове на всяка маса. Часът нямаше да започне скоро и стаята се изпълни с жужащи разговори. Държах погледа си встрани от вратата, рисувайки разсеяно на корицата на тетрадката ми.

Чух съвсем ясно, когато столът до мен се премести, но очите ми останаха внимателно фокусирани върху шарката, която рисувах.

— Здравей — ката тих, мелодичен глас.

Вдигнах поглед, поразена от факта, че ми е проговорил. Стоеше във възможно най-далечният край на масата, но столът му беше наклонен към мен. Косата му беше абсолютно мокра и разрошена — но дори тогава изглеждаше така, сякаш току-що е приключил със снимките за реклама на гел за коса. Ослепителното му лице беше

дружелюбно и отворено, с лека усмивка на безукорните устни. Очите му все пак бяха предпазливи.

— Казвам се Едуард Кълън — продължи той. — Нямах възможността да ти се представя миналата седмица. Ти сигурно си Бела Суон.

Главата ми щеше да се пръсне от смут. Да не би да си бях измислила цялото нещо? Беше абсолютно учтив сега. Трябваше да кажа нещо — той чакаше. Само че не можех да измисля нищо тривиално за казване.

— От-откъде знаеш името ми? — заекнах аз.

Той се засмя с нежен, омайващ смях.

— О, мисля че всички тук знаят името ти. Целият град очакваше пристигането ти.

Направих гримаса. Знаех си, че има нещо такова.

— Не — настоявах глупаво. — Имах предвид, защо ме нарече Бела?

Той изглеждаше объркан.

— Изабела ли предпочиташ?

— Не, харесва ми Бела — казах аз. — Но ми се струва, че Чарли, тоест баща ми, сигурно ме нарича Изабела зад гърба ми, защото изглежда всички тук ме знаят с това име — опитах се да обясня аз, чувствайки се като пълен идиот.

— Оу. — Той изостави темата.

Аз погледнах встрани смутена.

За щастие господин Бенър започна урока в този момент. Опитах се да се концентрирам върху лабораторното, което щяхме да правим днес. Слайдовете в кутията бяха разбъркани. Работейки с партньор, трябваше да отделим слайдовете с клетки на луковица в различните фази на митозата, които представяха и да ги означим правилно. Не трябваше да използваме учебниците си. След двайсет минути щеше да мине да види, кой се е справил.

— Започвайте — изкомандува той.

— Дамите първи, партньоре? — попита Едуард. Вдигнах поглед само, за да видя кривата му усмивка — толкова красива, че можех само да го зяпам като идиот.

— Или мога аз да започна, ако искаш — усмивката му бе изчезнала. Очевидно се чудеше дали не съм умствено изостанала.

— Не, не — казах, изчервявайки се. — Аз ще започна.

Може би се фуках, но само малко. Вече бях правила това лабораторно в старото ми училище и знаех какво да търся. Би трябвало да бъде лесно. Сложих първият слайд под микроскопа и нагласих бързо обектива. Огледах го само за момент.

Оценката ми беше уверена.

— Профаза.

— Нещо против аз да погледна? — попита той, като понечих да махна слайда. Ръката му улови моята, за да ме спре, както той помоли. Пръстите му бяха ледено студени, сякаш бе държал снежна топка, точно преди да влезе в клас. Но не заради това отдръпнах ръката си толкова бързо. Когато ме докосна, нещо жилна ръката ми, сякаш бе протекло електричество между нас.

— Извинявай — промърмори той, дръпвайки веднага ръката си назад. Въпреки това той се пресегна към микроскопа. Гледах го изумена, докато той разгледа слайда за още по-кратко време от мен.

— Профаза — съгласи се той, записвайки го спретнато на първото празно място на лабораторният лист. Той бързо превключи от първият на вторият слайд и го погледна бегло. — Анафаза — промърмори той, записвайки го докато говореше.

Постарах се да звуча безразлично.

— Може ли?

Той се усмихна самодоволно и бутна микроскопа към мен.

Погледнах нетърпеливо през обектива, само за да бъда разочарована. По дяволите, беше прав.

— Трети слайд? — изпънах ръката си без да поглеждам към него.

Той ми го подаде — изглеждаше много внимателен да не докосне кожата ми отново.

Погледнах го колкото се може по-бързо.

— Интерфаза. — Подадох му микроскопа още преди да е попитал. Той хвърли един кратък поглед и го записа. Можех и аз да го напиша, докато той гледаше, но изчистеният му елегантен почерк ме притесняваше. Не исках да развалям страницата с несръчните си драсканици.

Бяхме готови още преди някой да е приключил с първият слайд. Можех да видя Майк да сравнява с партньорката си два слайда отново

и отново, и още една група, която беше отворила учебника си под масата.

Коего ми оставяше само да не се опитвам да го гледам... неуспешно. Вдигнах поглед и той ме зяпаше със същият необясним поглед на разочарование. Внезапно идентифицирах тънката промяна в лицето му.

— Да не би да си сложил контактни лещи? — изтърсих без да мисля.

Той изглеждаше объркан от неочакваният ми въпрос.

— Не.

— Оу — промърморих аз. — Стори ми се, че има нещо различно в очите ти.

Той сви рамене и отмести поглед встрани.

Всъщност, бях убедена, че има нещо различно. Ясно си спомнях черният цвят на очите му първият пък, когато ме бе погледнал — цветът контрастираше ярко на фона на бялата му кожа и кестенявата му коса. Днес очите му имаха напълно различен цвят — странен нюанс на охра, по-тъмен от карамел, но със същият златен тон. Не можех да проумея как е възможно това, освен ако не лъжеше поради някаква причина за лещите. Или може би просто Форкс ме подлудяваше в буквалният смисъл на думата.

Погледнах надолу. Ръцете му отново бяха стиснати в юмруци.

Тогава господин Бенър мина покрай масата ни, за да види защо не работим. Той погледна над главите ни, за да види завършеното лабораторно, след което се взря по-съсредоточено, за да провери отговорите.

— Та, Едуард, не смяташ ли че е трябвало да дадеш шанс и на Изабела да погледне през микроскопа? — попита господин Бенър.

— Бела — коригира го механично Едуард. — Всъщност, тя идентифицира три от петте.

Господин Бенър ме погледна скептично.

— Правила ли си това лабораторно преди? — попита той.

Усмихнах се свенливо.

— Не и с луковици.

— Бластула от риба?

— Аха.

Господин Бенър кимна.

— Да не би да си била в програма за напреднали във Финикс?

— Да.

— Ами — каза той след момент. — Предполагам, че е добре, че вие двамата сте партньори. — Той промърмори нещо друго, докато се отдалечаваше. След като си тръгна, започнах да драскам в тетрадката си отново.

— Жалко за снега, нали? — попита Едуард. Имах чувството, че се насилва да си бърби с мен. Параноята отново ме обземаше. Все едно бе чул разговорът ми с Джесика по време на обяд и се опитваше да ми докаже обратното.

— Не мисля — отговорих честно, вместо да се преструвам на нормална като всички останали. Все още се опитвах за избутам глупавите подозрения от главата си и не можех да се съсредоточа.

— Не харесваш студа. — Не беше въпрос.

— И мокрото.

— Сигурно ти е трудно да живееш във Форкс — размишляваше той.

— Нямах си и на идея — измърморих мрачно.

Той изглеждаше очарован от казаното, поради някаква причина, която не можех да си представя. Лицето му така разсейваше, че се стараех да не го гледам повече отколкото изискваше учтивостта.

— Тогава защо дойде тук?

Никой не ме беше питал това — не толкова прямо, колкото го беше направил той, изискващ.

— Ами... сложно е.

— Мисля, че ще те разбере — настоя той.

Замислих се за дълъг момент и след това направих грешката да срещна погледа му. Тъмните му златисти очи ме объркаха и отговорих без да се замислям:

— Майка ми се омъжи повторно — казах аз.

— Това не звучи толкова сложно — противореча ми той, но внезапно изглеждаше състрадателен. — Кога се случи това?

— Миналият септември. — Дори на мен гласът ми се стори тъжен.

— И ти не го харесваш — предположи Едуард, гласът му все още мил.

— Не, Фил си е наред. Прекалено млад, може би, но достатъчно добър.

— Защо не остана тогава?

Не можех да разбера интереса му, но той продължаваше да ме наблюдава с пронизателните си очи, сякаш историята на еднообразният ми живот беше някак си жизнено важна.

— Фил пътува много. Играе бейзбол като прехрана. — Усмивнах се леко.

— Чувал ли съм го? — попита той, отвърщайки на усмивката ми.

— Вероятно не. Той не играе чак *толкова* добре. В малката лига е и пътува доста.

— И майка ти те изпрати тук, за да може да пътува с него. — Той го каза като предположение, не като въпрос.

Брадичката ми се вирна съвсем малко.

— Не, не ме прати тя. Аз сама се пратих.

Той се смръщи.

— Не разбирам — призна той и изглеждаше ненужно ядосан от този факт.

Въздъгнах. Защо изобщо му обяснявах това? Той продължаваше да ме гледа с очевидно любопитство.

— Първоначално тя остана с мен, но той ѝ липсваше. Това я правеше нещастна... така че реших, че е време да прекарам малко повече време с Чарли. — Гласът ми беше начумерен, когато приключих историята.

— Но сега ти си нещастна — изтъкна той.

— Е, и? — предизвиках го аз.

— Това не ми се струва честно — сви рамене той, но очите му все още бяха напрегнати.

Засмях се горчиво.

— Никой ли не ти е казал? Животът не е честен.

— Вярвам, че съм го чувал *това* някъде и преди — съгласи се той сухо.

— Това е всичко — настоях аз, чудейки се защо още ме гледа по този начин.

Погледът му стана преценяващ.

— Изнасяш доста добро шоу — каза той бавно. — Но съм готов да се обзаложа, че страдаш повече вътрешно, отколкото би допуснала

някой да види.

Направих гримаса, потискайки импулса да му се изплезя като петгодишно хлапе, и отместих поглед встрани.

— Греша ли?

Опитах се да го игнорирам.

— И аз така си помислих — промърмори той самодоволно.

— Теб какво те интересува изобщо? — попитах подразнена. Гледах настрани към учителя, който все още обикаляше масите.

— Това е много добър въпрос — прошепна той толкова тихо, че се зачудих дали не говори сам на себе си. Въпреки това, след няколко секунди мълчание, реших, че това е единственият отговор, който ще получа.

Въздъгнах, мръщейки се срещу черната дъска.

— Досаждам ли ти? — попита той. Звучеше развеселен.

Погледнах към него без да мисля... и му казах истината отново.

— Не точно. По-скоро се дразня от себе си. Лицето ми е толкова лесно за разчитане — майка ми казва, че съм като отворена книга — казах аз свъсено.

— Тъкмо напротив, мисля, че си много трудна за разчитане. — Въпреки всичко, което аз бях казала и той бе познал, звучеше така, сякаш го мислеше наистина.

— Сигурно те бива да четеш мислите на другите — отговорих аз.

— Обикновено. — Той се усмихна широко, показвайки редица от перфектни, ултрабели зъби.

Господин Бенър въдвори ред в класа и се обърнах да слушам с облекчение. Не можех да повярвам, че току-що бях обяснила пустият си живот на това странно, красиво момче, което незнайно дали ме презираше или не. Той изглеждаше погълнат от разговора ни, но сега можех да видя от ъгъла на окото си, че отново се бе отдръпнал от мен, хванал с ръце края на масата с видимо напрежение.

Опитах се да внимавам, докато господин Бенър обясняваше с помощта на един прожектор това, което бях видяла без затруднение на микроскопа. Но мислите ми бяха необуздани.

Когато звънецът би, Едуард изхвърча бързо и грациозно от стаята, точно както беше направил миналият понеделник. И, точно както миналият понеделник, гледах след него с изумление.

Майк бързо изприпка до мен и взе книгите ми. Представих си го как маха с опашка.

— Това беше ужасно — изпъшка той. — Всичките ми се струваха еднакви. Късметлийка си, че имаше Кълън за партньор.

— Нямах никакви проблеми — казах аз, наранена от предположението му. Но съжалих за рязкото си държане почти веднага. — Правила съм това лабораторно и преди — добавих преди да съм наранила чувствата му.

— Кълън ми се стори доста дружелюбен днес — изкоментира той, докато навличахме палтата си. Не изглеждаше много доволен от този факт.

— Чудя се какво му имаше миналият понеделник. — Постарах се да прозвуча безразлично.

Не можех да се концентрирам върху бърборенето на Майк, докато ме изпращаше към салона, дори и не се опитах да внимавам. Майк беше в отбора ми днес. Той кавалерски покри позицията ми заедно със своята, така че моята отплеснатост беше прекъсната само когато настъпи моят ред за сервиз — отборът ми предпазливо се отдръпваше от пътя, когато се налагаше.

Дъждът се бе превърнал в мъгла, докато вървах към паркинга, но бях сравнително по-щастлива, когато влязох в сухата кабина. Пуснах парното за пръв път, без да ми пука за оглушителното ръмжене. Разкопчах якето и свалих качулката си, и разроших косата си така че да изсъхне от топлото по пътя за вкъщи.

Огледах се наоколо, за да се убедя, че хоризонтът е чист. Точно тогава забелязах мирната, бяла фигура. Едуард Кълън се бе облегнал на предната врата на волвото на три коли разстояние от мен, гледайки съсредоточено в моята посока. Припряно погледнах назад и превключих на задна, насмалко удряйки занемарена тойота корола в бързината си. За късмет на тойотата, натиснах спирачките навреме. Беше точно типът кола, която пикапа ми би направил на парче скрап. Поех си дълбоко въздух, все още гледайки от другата страна на колата ми и внимателно се измъкнах от паркинга, този път с по-голям късмет. Гледах право напред, докато минавах покрай волвото, но като го забелязах с периферното си зрение, можех да се закълна, че го видях да се смее.

3. ФЕНОМЕН

Когато отворих очите си на другата сутрин, нещо се бе променило.

Беше светлината. Все още беше сивозелената светлина от облачен ден в гората, но беше по-ясна някак си. Осъзнах, че нямаше мъгла, която да се стели пред прозореца ми.

Скочих от леглото, за да погледна и изохках от ужас.

Дворът беше застлан с дебела покривка от сняг, покрил покрива на пикапа ми и заскрежил пътят. Но това не беше ужасната част. Целият дъжд от вчера беше солидно замръзнал — оформяйки шушулките по дърветата във фантастични форми и правейки шосето смъртоносно хлъзгаво. Имах си достатъчно проблеми да се задържа на земята, докато беше суха. Сигурно щеше да е по-безопасно за мен да се върна обратно в леглото.

Чарли беше заминал за работа преди да се събудя. По много начини животът с Чарли беше като да имам собствено място, и открих, че тържествувам от усамотението наместо от самотата.

Бързо изгълтах купа корнфлейкс и портокалов сок направо от кутията. Бях развълнувана да отида на училище и това ме плашеше. Знаех, че не беше стимулиращата учебна среда, която очаквах нетърпеливо, или срещата с новите ми познати. Ако трябваше да бъда честна със себе си, знаех че нямам търпение да стигна до училище, защото щях да видя Едуард Кълън. И това беше много, много глупаво.

Би трябвало напълно да го избягвам след вчерашното ми безумно и смуцаващо бръщолевене. Пък и нещо ме съмняваше — защо ще лъже за очите си? Все още ме плашеше враждебността, която понякога се излъчваше от него, и все още ми се връзваше езика, като си представех перфектното му лице. Бях убедена, че моето ниво и неговото ниво са две сфери, които не се докосват. Така че не би трябвало да се вълнувам от мисълта, че ще го видя днес.

Наложи се да впрегна цялата си концентрация в това да премина през заледеният каменен път жива. Почти загубих равновесие, когато

най-накрая стигнах до пикапа, но успях да се хвана за страничното огледало и да се спася. Очевидно днешният ден щеше да бъде кошмарен.

Докато карах към училище, се разсеях от страха си от падане и от неволните си теории за Едуард Кълън, като се замислих за Майк и Ерик и очевидно различното отношение на момчетата тук. Бях убедена, че изглеждам по абсолютно същият начин както изглеждах и във Финикс. Може би беше просто това, че момчетата в старото ми училище ме бяха гледали как минавам бавно през всички откачени фази на съзряването и все още гледаха на мен по същият начин. Вероятно беше, защото бях нещо ново тук, където новостите бяха малко. Сигурно сакатата ми тремавост изглеждаше по-скоро симпатична, отколкото жалка, определяйки ме като девойка в беда. Каквато и да бе причината, кучешкото поведение на Майк и очевидното съревнование на Ерик с него бе доста объркващо. Не знаех дали предпочитам да бъда игнорирана.

Пикапът ми изглежда нямаше никакъв проблем с черният лед, покриващ пътя. Въпреки това карах много бавно, защото не желяех да оставя след себе си пътека от масово разрушение по главната улица.

Когато слязох от пикапа си пред училище, видях защо имам толкова малко проблеми. Нещо сребристо улови погледа ми като вървах към задната част на пикапа — докато се държах внимателно за опора към страните му — за да огледам гумите му. Имаше тежки вериги кръстосани около тях във формата на ромб. Чарли сигурно бе станал един Бог знае кога, за да ги сложи на пикапа. Гърлото внезапно ме стегна. Не бях свикнала някой да се грижи за мен и негласната загриженост на Чарли ме изненада.

Докато стоях в задната част на пикапа, борейки се с внезапният прилив на емоции, които зимните вериги бяха породили в мен, чух един много странен звук.

Беше високо скърцане, което бързо ставаше болезнено силно. Сепнато вдигнах поглед.

Забелязах няколко неща едновременно. Нищо не се движеше на забавен каданс по начина, по който става във филмите. Наместо това изглежда адреналинът караше мозъкът ми да работи много по-бързо, и ми беше лесно да погълна няколко ясни детайла наведнъж.

Едуард Кълън стоеше на четири коли разстояние от мен, гледайки ме с неподправен ужас. Лицето му изпъкваше от морето от лица, замръзнали в една и съща маска на шок. Но от първостепенна важност бе тъмносинята кола, която се плъзгаше, гумите ѝ пищяха от удара на спирачките, въртейки се лудо по леда на паркинга. Щеше да удари задната част на пикапа ми и аз стоях между тях. Нямах време дори да затворя очи.

Точно преди да чуя разбиващият звук на колата, огъваща се около задната част на пикапа, нещо ме удари силно, но не от посоката, която очаквах. Главата ми се удари в леденият път и почувствах нещо силно и студено да ме притиска към земята. Лежах на павета зад кафеникавата кола, до която бях паркирала. Но все още нямах възможността да забележа нещо друго, защото колата все още идваше. Беше се огънала около края на пикапа и все още въртейки и плъзгайки се, щеше да се сблъска с мен *отново*.

Тиха ругатня ме накара да осъзная, че имаше още някой с мен, и гласът ми се стори ужасно познат. Две дълги, бели ръце се стрелнаха закрилнически пред мен, и колата спря внезапно на стъпка разстояние от лицето ми, като големите ръце се бяха впили в дълбока вдлъбнатина в тялото на колата.

След това ръцете му се дръпнаха толкова бързо, че изглеждаха замъглени. Едната внезапно повдигна колата, а нещо ме дърпаше назад, разлюлявайки краката ми като на парцалена кукла, докато не удариха гумите на кафеникавата кола. Оглушителен металически звук нарани ушите ми, и колата падна, стъкла хвърчейки, на асфалта — на същото място, където бяха краката ми допреди секунди.

Цареше пълна тишина за една дълга секунда, докато крещенето не започна. Във внезапната лудница можех да чуя повече от един човек да вика името ми. Но по-ясно отколкото всичкото крещене, можех да чуя тихия, обезумял глас на Едуард Кълън в ухото си.

— Бела? Добре ли си?

— Добре съм — гласът ми прозвуча странно. Опитах се да стана, и осъзнах, че той ме е притиснал до себе си в желязна хватка.

— Бъди внимателна — предупреди ме той, докато се опитвах да се измъкна. — Мисля, че удари доста силно главата си.

Изведнъж усетих пулсиращата болка над лявото си ухо.

— Ау! — казах аз изненадана.

— И аз така си помислих. — Удивително, но гласът му звучеше така, сякаш потискаше смях.

— Как по... — замлъкнах, опитвайки се да проясня главата си и да се ориентирам. — Как стигна толкова бързо до тук?

— Стоях точно до теб, Бела — каза той, гласът му отново сериозен.

Опитах се да стана и този път той ме остави, разхлабвайки хватка си около кръста ми и отдръпвайки се колкото се може по-далеч от мен в ограниченото пространство. Погледнах към загриженото му, невинно изражение и отново се обърках от силата на златистите му очи. Какво го питах?

И тогава ни откриха, тъпна от хора, по чиито лица се спускаха сълзи, викайки си един на друг, викайки на нас.

— Не мърдайте — някой ни нареди.

— Измъкнете Тайлър от колата! — извика някой друг.

Суматохата се вихреше около нас. Опитах се да стана, но студената ръка на Едуард натисна рамото ми надолу.

— Просто стой мирно засега.

— Студено е — оплаках се аз. Изненадах се, когато той се изсмя изпод дъха си. Имаше нещо изнервено в този звук.

— Ти беше ето там — внезапно си спомних аз, и смехът му рязко спря. — Стоеше до колата си.

Лицето му стана сурово.

— Не, не бях.

— Видях те. — Навсякъде имаше хаос. Можех да чуя грубите гласове на възрастни, които пристигат на мястото на произшествието. Но аз упорито се придържах към спора ни — бях права и той трябваше да го признае.

— Бела, стоях точно до теб и те дръпнах от пътя. — Той приложи пълната, опустошителна сила на очите си върху мен, сякаш се опитваше да ми съобщи нещо от първостепенно значение.

— Не — стиснах челюсти аз.

Златното в очите му пламна.

— Моля те, Бела.

— Защо? — настоях аз.

— Повярвай ми — помоли ме той със съкрушително мек глас.

Можех да чуя сирените вече.

— Обещаваш ли да ми обясниш всичко по-късно?

— Добре — озъби се той, внезапно изгубил търпение.

— Добре — повторих ядосано.

Трябваша шестима парамедици и двама учителя — господин Варнър и треньор Клап — да преместят колата достатъчно далеч, за да донесат носилки за нас. Едуард категорично отказа неговата, и аз се опитах да направя същото, но предателят им каза, че съм си ударила главата и вероятно имам сътресение. Насмалко да умра от срам, когато ми сложиха шината на врата. Изглежда цялото училище се бе събрало да ме гледа сериозно, докато ме качваха в линейката. Едуард пък се качи отпред. Беше вбесяващо.

Сякаш нещата не бяха достатъчно зле, ами и шефа на полицията Суон пристигна точно преди да ме откарат.

— Бела! — извика паникьосано той, като ме разпозна на носилката.

— Добре съм, Чар... тате — въздъгнах. — Нищо ми няма.

Той се обърна към най-близкият парамедик за компетентно мнение. Игнорирах го в опит да подредя бъркотията от необясними картини, които се въртяха хаотично в главата ми. Когато ме отдалечиха от колата, бях забелязала дълбоката вдлъбнатина в предницата на кафеникавата кола — много ясна вдлъбнатина, която очертаваше точно контурите на рамената на Едуард... сякаш се бе хвърлил с такава сила срещу колата, че да повреди металната рамка...

И след това семейството му, което наблюдаваше от далечината, чиито изражения варираха от неодобрение към ярост, но нямаше дори и загатната загриженост за безопасността на брат им.

Опитах се да измисля логичен отговор, който би обяснил това, което току-що бях видяла — отговор, който изключваше предположението, че полудявам.

Естествено, линейката бе придружена от полицейската кола до градската болница. Чувствах се невероятно глупаво през цялото време, докато ме местиха. Това, което го правеше още по-ужасно, бе че Едуард сам се придвижваше през болничните врати по собствена воля. Стиснах зъби.

Настаниха ме в спешното отделение, в дълга стая с редица от легла, разделени от пастелно оцветени завеси. Една сестра ми измери кръвното и сложи термометър под езика ми. Тъй като никой не се

сецаше да дръпне завесата около леглото, за да ми даде малко уединение, реших че не съм задължена да нося повече глупавата шина за врата. Когато сестрата се отдалечи, бързо разкопчах велкрото и хвърлих шината под леглото.

Имаше още една вихрушка от болничен персонал, и още една носилка донесена до съседното легло. Разпознах Тайлър Кроули от часът ми по публична администрация изпод кървавите превръзки, увити плътно около главата му. Тайлър изглеждаше хиляди пъти по зле, отколкото аз се чувствах. Само че той ме наблюдаваше загрижено.

— Бела, толкова съжалявам!

— Добре съм, Тайлър... изглеждаш ужасно, ти добре ли си? — Докато говорехме, сестрите започнаха да развиват зацапаните му превръзки, разкривайки безбройни повърхностни рани по цялото му чело и лявата му страна.

Той ме игнорира.

— Помислих си, че ще те убия! Карах прекалено бързо и не прецених добре леда... — Той трепна, когато една от сестрите започна да попива лицето му.

— Не се тревожи за мен, не ме улучи.

— Как успя да се дръпнеш толкова бързо от пътя? Изведнъж беше там, а после те нямаше...

— Ъм... Едуард ме издърпа от пътя.

Той изглеждаше объркан.

— Кой?

— Едуард Кълън... той стоеше точно до мен. — Винаги съм била ужасна лъжкиня — изобщо не звучах убедително.

— Кълън? Не го видях... уау, всичко стана толкова бързо предполагам. Той добре ли е?

— Струва ми се. Той е някъде тук, но не го докараха с носилка.

Знаех си, че не съм луда. Какво се бе случило? Нямаше как да обясня това, което бях видяла.

Закараха ме, за да ми направят рентгенова снимка на главата. Казах им, че нищо ми няма и бях права. Нямаше дори сътресение. Попитах дали мога да си тръгна, но сестрата каза, че трябва първо да говоря с доктора. Така че бях хваната в капан в спешното, чакаща и подразнена от непрекъснатите извинения на Тайлър и обещания да ми се реваншира. Без значение колко пъти се опитвах да го убедя, че съм

добре, той продължаваше да се самоизмъчва. Накрая просто затворих очи и го игнорирах. Той продължи да мърмори разкаяно.

— Спи ли? — попита мелодичен глас. Веднага отворих очи.

Едуард стоеше на стъпка разстояние от леглото ми, подсмивайки се. Опитах се да го изгледам гневно. Не беше лесно — струваше ми се по-естествено да го гледам с копнеж.

— Хей, Едуард, наистина съжалявам... — започна Тайлър.

Едуард вдигна ръка, за да го спре.

— Няма тяло, няма жертва — каза той, показвайки ослепителните си зъби. Той се премести да седне на ръба на леглото на Тайлър, обърнат към мен. Подсмихна се отново.

— Та, каква е присъдата? — попита ме той.

— Всичко ми е наред, но няма да ме пуснат — оплаках се аз. — Как така не си окован за болнично легло като нас?

— Всичко зависи от това кого познаваш — отговори той. — Но не се тревожи, дойдох да ви разведря.

Точно тогава иззад ъгъла се появи един доктор и устата ми зейна широко отворена. Беше млад, рус... и по-красив, от която и да е филмова звезда, която бях виждала. Беше блед и изглеждаше доста изморен, с тъмни кръгове под очите си. От описанието на Чарли, това би трябвало да е бащата на Едуард.

— И така, госпожице Суон — каза доктор Кълън с невероятно привлекателен глас, — как се чувствате?

— Добре съм — казах аз, като се надявах, че това ще е последният ми път.

Той отиде до светлинното табло над главата ми и го включи.

— Рентгеновата ви снимка изглежда добре — каза той. — Боли ли ви главата? Едуард каза, че сте се ударили доста силно.

— Добре съм — повторих аз с въздишка, хвърляйки намръщен поглед към Едуард.

Докторът прокара студените си пръсти по черепа ми. Забеляза, когато трепнах.

— Боли ли? — попита той.

— Не много. — Имала съм и по-лоши.

Чух тих смях и се обърнах към Едуард, за да видя снизходителната му усмивка. Очите ми се присвиха.

— Е, баща ти е в чакалнята — можеш да се прибираш вкъщи с него. Но намини, ако се почувстваш замаяна или ако усетиш, че имаш проблеми със зрението.

— Не може ли направо да отида на училище? — попитах като си представих Чарли, опитващ да бъде внимателен.

— Може би трябва да си починеш малко днес.

Погледнах към Едуард.

— Той ще отиде ли на училище?

— Все някой трябва да разпространи добрите новини, че сте оцелели — каза Едуард самодоволно.

— Всъщност — доктор Кълън го прекъсна, — изглежда по-голямата част от училището се е изсипало в чакалнята.

— О, не — изстенах аз, покривайки лицето си с ръце.

Доктор Кълън повдигна вежди.

— Искаш ли да останеш?

— Не, не! — настоях аз, премятайки крака от другата страна на леглото и скачайки бързо. Прекалено бързо — препънах се, и доктор Кълън ме хвана. Изглеждаше загрижен.

— Добре съм — уверих го отново. Нямаше нужда да му обяснявам, че проблемите ми с пазенето на равновесие нямат нищо общо с удара по главата ми.

— Вземи малко тилебол за болката — предложи той като ме задържа на място.

— Не боли чак толкова много — настоях аз.

— Изглежда си имала невероятен късмет — каза доктор Кълън, докато се разписваше върху картоната ми със замах.

— Имах късмет, че Едуард беше близо до мен — поправих аз със суров поглед към обекта на моето изявление.

— О, ами, да — съгласи се доктор Кълън, внезапно зает с листовите хартия пред него. След това измести поглед встрани към Тайлър и се приближи към неговото легло. Интуицията ми припламна — докторът знаеше какво е станало.

— Страхувам се, че вие ще трябва да останете малко по-дълго — каза той на Тайлър и започна да преглежда раните му.

Веднага щом докторът бе обърнал гръб към нас, аз се приближих към Едуард.

— Може ли да поговоря с теб за малко? — изсъсках аз изпод дъха си. Той отстъпи назад с внезапно стисната челюст.

— Баща ти те очаква — каза той през зъби.

Хвърлих бърз поглед към доктор Кълън и Тайлър.

— Бих искала да поговоря с теб насаме, ако нямаш нищо против — притиснах го аз.

Той ме изгледа и след това се обърна с гръб към мен и пое с широка крачка през дългата стая. Почти ми се наложи да бягам, за да го настигна. Веднага щом стигнахме ъгъла на един малък коридор, той се обърна с лице към мен.

— Какво искаш? — попитай раздразнено той. Очите му бяха студени.

Недружелюбността му ме изплаши. Думите ми излязоха не толкова строги, колкото възнамерявах.

— Дължиш ми обяснение — напомних му.

— Спасих ти живота — не ти дължа нищо.

Дръпнах се назад от негодуванието в гласът му.

— Ти обеща.

— Бела, удари си главата, не знаеш какво говориш. — Тонът му беше язвителен.

Гневът ми беше на път да избухне, затова го изгледах предизвикателно.

— Нищо ми няма на главата.

Той отвърна на погледа ми.

— Какво искаш от мен, Бела?

— Искам да знам истината — казах аз. — Искам да знам защо лъжа заради теб.

— Какво си *мислиш*, че се случи? — тросна се той.

Думите ми излязоха като поток.

— Знам само, че ти изобщо не беше наблизо — Тайлър също не те е видял, затова не ми казвай, че съм си ударила главата прекалено силно. Онази кола щеше да смачка и двамата ни — но не го направи, и ръцете ти оставиха вдлъбнатини във вратата ѝ — и остави вдлъбнатина и в другата кола, но на теб нищо ти няма — и колата щеше да прегазии краката ми, но ти я държеше нагоре... — чувах се колко налудничаво звуча, и не можех да продължа. Бях толкова

ядосана, че усещах прилива на сълзи. Опитах се да ги спра, като стисна зъби.

Той ме гледаше скептично, но изражението му беше напрегнато, отбранително.

— Мислиш си, че съм вдигнал кола над теб? — тонът му поставяше под въпрос разсъдъка ми, но това ме направи само още по-подозрителна. Беше като перфектно изиграна реплика от талантлив актьор.

Кимнах леко със стисната челюст.

— Нали знаеш, че никой няма да ти повярва. — Сега гласът му съдържаше нотка на присмех.

— Няма да кажа на никого — казах всяка дума бавно, внимателно контролирайки гнева си.

Изненада премина през лицето му.

— Тогава защо има значение?

— Има значение за мен — настоях аз. — Не обичам да лъжа — така че ми трябва добра причина, за да го правя.

— Не можеш ли просто да ми благодариш и да го забравиш?

— Благодаря. — Спрях, ядосана и очакваща.

— Няма да го забравиш, нали?

— Не.

— В този случай... приятно разочарование.

Мръщихме се един на друг в мълчание. Проговорих първа, опитвайки се да остана съсредоточена. Имаше опасност да се разсея от смъртно бледното му, величествено лице. Все едно се опитвах да не гледам унищожен ангел.

— Защо изобщо го направи? — попитах студено.

Той мълчеше, и за момент ослепителното му лице беше неочаквано уязвимо.

— Не знам — прошепна той.

След което ми обърна гръб и се отдалечи.

Бях толкова ядосана, че ми отнеха няколко минути, преди да успея да се раздвижа. Когато започнах да вървя, си поправих път към изхода в края на коридора.

Чакалнята се оказа по-неприятна отколкото се страхувах. Изглежда всяко лице, което познавах във Форкс беше там и ме зяпаше. Чарли веднага притича към мен — вдигнах ръце.

— Нищо ми няма — уверих го намусено. Все още бях ядосана, не бях в настроение за приказки.

— Какво каза доктора?

— Доктор Кълън ме видя, каза че съм добре и ме пусна да се прибирам вкъщи. — Въздъгнах. Майк, Джесика и Ерик идваха към нас. — Да тръгваме — помолих аз.

Чарли сложи ръка на гърба ми, но без да ме докосва съвсем, и ме поведе към стъклените врати на изхода. Помахах глупаво на приятелите ми, като се надявах, че няма да се тревожат повече. Беше огромно облекчение — за пръв път се чувствах така — да се кача в патрулката.

Пътувахме в мълчание. Бях толкова погълната от мислите си, че почти не съзнавах, че и Чарли е там. Убедена бях, че отбранителното поведение на Едуард в коридора потвърждаваше всичките странни неща, на които все още не можех да повярвам, че бях станала свидетел.

Когато се прибрахме вкъщи, Чарли най-накрая проговори:

— Ъм... трябва да се обадиш на Рене. — Той сведе виновно глава.

— Казал си на мама! — Бях ужасена.

— Съжалявам.

Затръшнах вратата на патрулката малко по-силно, отколкото беше нужно.

Майка ми беше в истерия, разбира се. Трябваше да й кажа, че се чувствам добре поне трийсетина пъти преди да успея да я успокоя. Тя ме умоляваше да се върна вкъщи — забравяйки факта, че къщата бе празна в момента — но молбите й бяха по-лесни за устояване, отколкото бих могла да си помисля. Бях погълната от мистерията, която Едуард представляваше. И малко или много обсебена от самият Едуард. Глупачка, глупачка, глупачка. Не изгарях от желание да избягам от Форкс, както би и трябвало, както всеки нормален, разумен човек би направил.

Реших, че така или иначе мога направо да си легна по-рано тази вечер. Чарли продължаваше да ме наблюдава загрижено, и започваше да ме дразни. Спрях по пътя да взема три тиленола от банята. Наистина помогнаха и като намалиха болката, се унесох в сън.

Това беше първата нощ, през която сънувах Едуард Кълън.

4. ПОКАНИ

В сънят ми беше много тъмно, и каквато и мъглява светлинка да имаше, изглежда се излъчваше от кожата на Едуард. Не можех да видя лицето му, само гърбът му, докато се отдалечаваше от мен, оставяйки ме в нищото. Без значение колко бързо бягах, не можех да го настигна — колкото и силно да виках, той не се обърна. Събудих се обезпокоена посред нощта и ми се стори, че мина доста време преди да заспя отново. След това той присъстваше почти всяка вечер в сънищата ми, но винаги из пространството, никога достатъчно близо.

Месецът, който последва след инцидента беше неспокоен, напрегнат и отначало — смущаващ.

За мое сливане се намерих в центъра на вниманието за повече от седмица. Тайлър Кроули беше невъзможен, преследваше ме навсякъде, обсебен да ми се реваншира някак си. Опитах се да го убедя, че повече от всичко останало искам от него да забрави за това — особено след като нищо лошо не ми се бе случило — но той остана настоятелен. Вървеше до мен в междучасията и стоеше на нашата вече претрупана маса за обяд. Майк и Ерик бяха още по-недружелюбни към него, отколкото един към друг, което ме накара да се притеснявам, че се бях сдобила с нежелан фен.

Никой не изглеждаше разтревожен за Едуард, въпреки че през цялото време обяснявах как той е геройт — как ме бе избутал от пътя и насмалко също да бъде прегазен. Опитах се да бъда убедителна. Джесика, Майк, Ерик и всички останали винаги коментираха как изобщо не са го видели, докато колата не била отместена.

Чудех се как така никой друг не го бе видял да стои толкова далеч, преди внезапно, невъможно да спаси живота ми. С огорчение осъзнах причината — никой друг не забелязваше Едуард по начина, по който аз го забелязвах. Никой не го наблюдаваше така, както аз правех. Колко жалко.

Едуард никога не бе заобиколен от тълпи от любопитни зяпачи, тръпнеци за историята от първа ръка. Хората го избягваха както

обикновено. Семейство Кълън и Хейл стояха на същата маса както винаги, без да ядат, разговаряйки само помежду си. Никой от тях, най-вече Едуард, не погледна повече в моята посока.

Когато седеше до мен в клас, отдалечен доколкото му позволяваше масата, изглеждаше така сякаш изобщо не забелязва присъствието ми. Само понякога юмруците му се свиваха — кожата му изпъната дори още по-бяла върху костите му — и се чудех дали наистина е толкова разсеян на колкото се преструва.

Искаше му се да не ме бе измъквал от сблъсъка с колата на Тайлър — това беше единственото заключение, до което успях да стигна.

Много исках да говоря с него и денят след инцидента опитах. Последният път като го видях, извън спешното, и двамата бяхме прекалено разявени. Аз все още бях ядосана, че не можеше да ми довери истината, дори и след като бях спазила безукорно моята част от сделката. Но той все пак бе спасил живота ми, без значение как го беше направил. И за една нощ горестният ми гняв се превърна в благоговейна признателност.

Той вече бе заел мястото си, когато влязох в кабинета по биология, гледайки право напред. Седнах до него, очаквайки го да се обърне към мен. Не показва какъвто и да е признак, че ме е забелязал.

— Здравей, Едуард — казах приветливо, за да му докажа, че щях да се държа прилично.

Той извърна съвсем леко глава към мен без да среща погледа ми, кимна веднъж, и продължи да гледа настрани.

И това беше последният контакт, който имах с него, въпреки че той беше там, на стъпка разстояние от мен всеки ден. Понякога го гледах без да мога да се спра — от разстояние все пак, в закусвалнята или на паркинга. Гледах как златните му очи стават все по-тъмни с всеки изминал ден. Но в клас не давах вид, че той съществува, по начина, по който той се държеше с мен. Бях нещастна. И сънищата продължаваха.

Въпреки пълните ми лъжи, смисълът на и-мейлите ми беше подсказал на Рене депресията ми, и тя се обади няколко пъти разтревожена. Опитах се да я убедя, че просто времето ми разваляше настроението.

Майк поне изглеждаше доволен от очевидно студените отношения между мен и партньорът ми биология. Можех да видя, че се тревожи да не би да съм впечатлена от дръзкото спасяване на Едуард, и беше облекчен, че резултата беше точно обратният. Той стана по-уверен, като седеше на ръба на масата ми, за да си говорим преди началото на биологията, игнорирайки Едуард така, както той игнорираше нас.

Снегът се изми хубаво веднага след онзи опасно леден ден. Майк беше разочарован, че така и не успя да осъществи снежната си битка, но радостен, че екскурзията до плажа ще настъпи по-бързо от очакваното. Дъждът продължаваше усилено все пак, и седмиците се влачеха.

Джесика ме осведоми за още едно мержелеещо се събитие на хоризонта — тя ми се обади през първият вторник от март, за да помоли за разрешението ми да покани Майк на пролетните танци в стил „дами канят“ след две седмици.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против... че не си планирала да го поканиш? — упорстваше тя, когато ѝ казах, че нямам нищо против.

— Не, Джес, аз няма да ходя — уверих я аз. Танцуването очевидно бе извън сферата на възможностите ми.

— Ще бъде много забавно. — Опита се да ме убеди тя с половин уста. Подозирах, че Джесика се наслаждаваше повече на необяснимата ми популярност, отколкото на реалната ми компания.

— Забавлявай се с Майк — окуражих я аз.

На следващият ден се изненадах, че Джесика не е обичайният шемет по тригонометрия и испански. Тя мълчеше, докато вървеше до мен през междучасията, а аз се страхувах да узная защо. Ако Майк я беше отхвърлил, аз щях да бъда последният човек, на когото тя щеше да каже.

Страховете ми се затвърдиха по време на обяд, когато Джесика седна възможно най-далеч от Майк, говорейки оживено с Ерик. Майк беше необичайно тих.

Майк все още мълчеше, докато ме изпровождаше до клас, със стеснителен поглед на лицето си като лош знак. Само че той не повдигна темата, докато не седнах на мястото си и той не кацна на масата ми. Както винаги настръхнала осъзнавах, че Едуард стои

достатъчно близо до мен, че да го докосна, и все пак толкова далечен, сякаш бе плод на въображението ми.

— Та значи — каза Майк, гледайки в пода, — Джесика ме покани на пролетните танци.

— Това е страхотно. — Опитах се да звуча живо и ентузиазирано. — Ще си изкарате весело с Джесика.

— Ами... — Той се запъна, изучавайки усмивката ми, очевидно не особено щастлив от отговора ми. — Казах й, че ще си помисля.

— И защо си направил това? — Оставих неодобрение да оцвети тонът ми, въпреки че бях облекчена, че не й е дал категорично не.

Лицето му бе ярко червено, когато погледна отново надолу. Състраданието разтърси решителността ми.

— Чудех се дали... ами, дали може би планираш да ме поканиш.

Замълчах за момент, мразейки вълната от вина, която ме заля. Само че видях с крайчеца на окото си как главата на Едуард се накланя в моя посока.

— Майк, според мен трябва да й кажеш „да“ — казах аз.

— Да не би да си поканила вече някого? — Дали Едуард забеляза как погледа на Майк припламна в неговата посока?

— Не — уверих го аз. — Няма да ходя на танците изобщо.

— Че защо не? — настоя Майк.

Не исках да изпадам в подробности каква опасност представляваха танците за мен, така че бързо съставих новите си планове.

— Ще ходя в Сиатъл същата събота — обясних аз. И без това трябваше да се измъкна от града — внезапно това се оказа най-идеалното време за заминаване.

— Не можеш ли да отидеш някой друг уикенд?

— Съжалявам, но не — казах аз. — Та, не трябва да караш Джесика да чака дълго — грубо е.

— Да, права си — измърмори той, и се обърна, отхвърлен, да седне обратно на мястото си. Затворих очи и притиснах пръсти към слепоочията си, опитвайки се да избутам вината и симпатията от главата си. Господин Бенър започна да говори. Въздъхнах и отворих очи.

И Едуард ме зяпаше любопитно, със същата позната нотка на разочарование още по-ясно изразена сега в черните му очи.

Отвърнах на погледа му, изненадана, очаквайки да измести бързо глава встрани. Но вместо това той продължи да се взира с проучващо напрежение в очите ми. Нямах начин да погледна настрани. Ръцете ми започнаха да треперят.

— Господин Кълън — каза учителят, търсейки отговор на въпрос, който не бях чула.

— Цикълът на Кребс — отговори Едуард, който изглежда с неохота се обърна да погледне господин Бенър.

Погледнах надолу към учебника си веднага щом очите му се отместиха, опитвайки се да намеря мястото си. Страхлива, както винаги, прехвърлих косата си през дясното си рамо, за да скрия лицето си. Не можех да повярвам прилива на емоции, който ме обзе — само защото се случи да ме погледне за пръв път от половин дузина седмици. Не можех да допусна да ми влияе до такава степен. Беше жалко. Повече от жалко, беше нездравословно.

Опитах се да не му обръщам внимание през останалата част от часа, и тъй като това се оказа невъзможно, поне да не му позволя да разбере, че го усещах. Когато звънецът удари най-накрая, му обвърнах гръб, за да събера нещата си, очаквайки го да си тръгне незабавно както обикновено.

— Бела? — Гласът му не би трябвало да ми е толкова познат, сякаш съм познавала този звук през целият си живот наместо от няколко кратки седмици насам.

Обвърнах се бавно към него с нежелание. Не исках да почувствам това, което знаех, че *ще* почувствам, когато погледна към прекалено идеалното му лице. Изражението ми бе предпазливо, когато накрая се извърнах — неговото беше неразбираемо. Той не каза нищо.

— Какво? Отново ли ми говориш? — попитах накрая, с неволна нотка на сприхавост в гласа ми.

Устните му потрепнаха, борейки се с усмивка.

— Не, всъщност не — призна той.

Затворих очи като бавно вдишах през носа си, осъзнавайки че съм стиснала зъби. Той чакаше.

— Тогава какво искаш, Едуард? — попитах, като продължавах да стискам очи — така беше по-лесно да говоря смислено с него.

— Съжалявам. — Звучеше искрен. — Държа се ужасно грубо, знам. Но така е по-добре, наистина.

Отворих очи. Лицето му бе много сериозно.

— Не знам какво имаш предвид — казах предпазливо.

— По-добре ще е да не сме приятели — обясни той. — Повярвай ми.

Присвих очи. Бях го чувала *това* и преди.

— Жалко само, че не го разбра по-рано — изсъсках през стиснати зъби. — Можеше да си спестиш съжалението.

— Съжаление? — Думата и тонът ми очевидно го бяха хванали неподготвен. — Съжаление за какво?

— Задето не остави онази тъпа кола да ме прегази.

Той беше удивен. Гледаше ме без да вярва.

Когато накрая проговори, звучеше почти разярен.

— Мислиш си, че съжалявам, че съм спасил живота ти?

— *Знам*, че е така — срязах го аз.

— Не знаеш нищо. — Определено беше разярен.

Извърнах рязко глава от него със стисната челюст, потискайки всички диви обвинения, които исках да му отпратя. Събрах книгите си, след това се изправих и тръгнах към вратата. Имах намерение да изфуча драматично от стаята, но разбира се палеца на ботуша ми заседна на прага на вратата и изпуснах всичките си книги. Стоях там за момент, мислейки си да ги оставя. След това въздъхнах и се наведох да ги събера. Той вече беше там — и вече ги бе подредил на купчинка. Подаде ми ги със сурово изражение.

— Благодаря — казах ледено.

Очите му се присвиха.

— Няма за какво — отвърна той.

Изправих се бързо, отново му обвърнах гръб и закрачих горделиво към салона без за поглеждам назад.

Физическото бе брутално. Бяхме преминали на баскетбол. Моят отбор така и не ми подаде топката, което беше добре, само дето падах много. Понякога даже повличах хора с мен. Днес бях дори по-зле от обикновено, защото главата ми беше пълна с Едуард. Опитах се да се концентрирам върху краката си, но той продължаваше да пропълзва в мислите ми точно тогава, когато най-се нуждаех от равновесието си.

Беше облекчение, както винаги, да изляза. Почти притичах към пикапа — имаше толкова много хора, които исках да избегна. Пикапът почти не бе пострадал от инцидента. Трябваше да сменим задните

мигачи и може би да го преобоядисаме, за да тушираме общият ефект. Родителите на Тайлър им се наложи да продадат колата му за скрап.

Почти получих удар, когато завих зад ъгъла и видях висока, тъмна фигура да се обляга на пикапа ми. Тогава осъзнах, че е просто Ерик. Започнах да вървя отново.

— Здравсти, Ерик — обадох се аз.

— Здравсти, Бела.

— Какво става? — казах, докато отключвах вратата. Не бях обърнала внимание на стеснителната нотка в гласа му, затова следващите му думи ме хванаха неподготвена.

— Ъ, питах се... дали би отишла с мен на пролетните танци. — Гласът му изневери на последната дума.

— Мислех си, че дами канят — казах аз, прекалено стресната, за да бъде тактична.

— Ами, да — призна той засрамен.

Възвърнах самообладанието си и се опитах да му се усмихна топло.

— Благодаря ти за поканата, но ще ходя в Сиатъл този ден.

— Оу — каза той. — Е, може би следващият път.

— Разбира се — съгласих се аз, прехапвайки устна. Надявах се да не го е приел буквално.

Той се отправи обратно към училище. Чух тих смях.

Едуард минаваше пред пикапа ми, гледайки право напред, с плътно затворени устни. Отворих рязко вратата и скочих вътре, затръшвайки я шумно след мен. Форсирах оглушително двигателя и минах на задна, за да се включа в колоната. Едуард вече беше в колата си, няколко места по-надолу, намествайки се плавно пред мен. Той спря там, за да изчака семейството си — можех да видя останалите четирима да вървят насам, но все още покрай закусвалнята. Обмислих възможността да отнеса задницата на лъскавото му волво, но имаше прекалено много свидетели. Погледнах в огледалото си за задно виждане. Започваше да се формира колона. Точно зад мен Тайлър Кроули се намираше в новопридобитата си използвана нисан сентра, махайки в моя посока. Бях прекалено раздразнена, за да му обърна внимание.

Докато стоях там, гледайки навсякъде освен към колата пред мен, чух почукване на стъклото ми. Погледнах — беше Тайлър.

Хвърлих поглед към огледалото за задно виждане объркана. Колата му все още беше запалена, лявата врата отворена. Наведох се, за да отворя прозореца. Беше заклещен. Свалих го наполовина, след което се отказах.

— Извинявай, Тайлър, заклещена съм зад Кълън. — Бях ядосана — очевидно е, че задръстването не беше по моя вина.

— О, знам — просто исках да те попитам нещо, докато си тук — ухили се той.

Това не се случваше.

— Ще ме поканиш ли на пролетните танци? — продължи той.

— Няма да съм в града, Тайлър. — Гласът ми беше малко остър. Опитвах се да си напомня, че не е негова вината, че Майк и Ерик вече бяха изразходили търпението ми за днес.

— Да, Майк спомена нещо — призна той.

— Тогава защо...

Той сви рамене.

— Надявах се, че това е начина ти да ги разкараш тактично.

Добре, беше напълно негова вината.

— Съжалявам, Тайлър — казах, опитвайки се да скрия раздразнението си, — но аз наистина ще съм извън града.

— Е, няма проблеми. Можем да отидем заедно на бала.

И преди да мога да отвърна нещо, той се върна към колата си. Можех да усетя шока по лицето си. Погледнах напред, за да видя Алис, Розали, Емет и Джаспър да се качват във волвото. В огледалото за задно виждане, Едуард бе приковал погледа си върху мен. Той без съмнение се тресеше от смях, сякаш бе чул всяка дума, която Тайлър бе казал. Кракът ми трепна върху педала за газта... един малък удар нямаше да ги нарани, само щеше да ожули лъскавата сребърна боя. Форсирах двигателя.

Но те се бяха качили и Едуард изфуча право напред. Карах бавно и внимателно към къщи, мърморейки си през целият път.

Когато се прибрах, реших да направя пиле енчилада за вечеря. Беше дълъг процес и щеше да ме държи заета. Докато пържих лука и чилито, телефона звънна. Почти се страхувах да вдигна, но можеше да бъде Чарли или майка ми.

Беше Джесика, при това ликуваща — Майк я бил достигнал след училище, за да приеме поканата ѝ. Празнувах кратко с нея, докато

бърках. Тя трябваше да затваря, искаше да се обади на Анджеला и Лорън, за да им разкаже. Предложих ѝ — с небрежна невинност — че може би Анджеला, срамежливото момиче, с което карах биология, може да покани Ерик. И Лорън, неприветливо момиче, което винаги ме игнорираше на масата за обяд, можеше да покани Тайлър — бях дочула, че е още свободен. Джес реши, че това е страхотна идея. Сега, когато бе сигурна за Майк, ми се стори наистина искрена, когато каза, че ѝ се искало да дойда на танците. Дадох ѝ извинението си за Сиатъл.

След като затворих, се опитах да се концентрирам върху вечерята — най-вече докато кълцах билетите — не исках още една разходка до спешното отделение. Но главата ми се въртеше, опитвайки се да анализира всяка дума, която Едуард бе казал днес. Какво имаше предвид като каза, че ще е по-добре, ако не сме приятели?

Стомахът ме присви, когато осъзнах смисълът на думите му. Може би е забелязал колко съм погълната от него — може би не иска да ме подвежда... затова не можем да сме приятели... защото изобщо не го интересувам.

Разбира се, че не го интересувам, помислих си ядосано, когато очите ме засмъдяха — закъсняла реакция от рязането на лук. Аз не бях *интересна*. А той беше. Интересен... и брилянтен... и мистериозен... и перфектен... и красив... и вероятно можеше да вдига кола в естествен размер с една ръка.

Е, нямах проблеми с това. Можех да го оставя намира. Щях да го оставя намира. Щях да излежа самоналожената си присъда тук в чистилището, и след това с малко повече късмет някой югозападен колеж, или най-вероятно Хавай, щеше да ми предложи стипендия. Фокусирах мислите си върху слънчевите плажове и палмовите дървета, докато приключвах с енчиладата и я слагах в печката.

Чарли изглеждаше подозрителен, когато се прибра и помириса люти чушки. Не можех да го виня — най-близката ядна мексиканска храна вероятно се намираще в южна Калифорния. Но той бе ченге, било то и от малко градче, така че бе достатъчно смел, за да опита първата хапка. Изглежда му хареса. Беше забавно да го гледаш как лека-полека започва да ми се доверява в кухнята.

— Тате? — попитах аз, когато бе почти привършил.

— Да, Бела?

— Ъм, исках да знаеш, че ще ходя в Сиатъл в събота след една седмица... ако нямаш нищо против? — Не исках разрешение — изглеждаше като лош прецедент — но се почувствах груба, така че го добавих бързо накрая.

— Защо? — Изглеждаше изненадан, сякаш не можеше да си представи това, което Форкс не можеше да предложи.

— Ами, исках да си взема няколко книги — библиотеката тук е доста ограничена — и може би да разгледам за дрехи. — Имах повече пари, отколкото бях свикнала, тъй като, благодарение на Чарли, не ми се наложи да плащам за кола. Не че пикапа не ме охарчваше доста откъм бензин.

— Тоя пикап надали побира достатъчно гориво — каза на глас той мислите ми.

— Знам, затова ще спра през Монтесано или Олимпия... и Такома, ако ми се наложи.

— Сама ли ще ходиш там? — попита той, и не можех да реша дали подозира, че имам тайно гадже или просто се тревожеше да нямам проблеми с колата.

— Да.

— Сиатъл е голям град — *можеш да се изгубиш* — заяде се той.

— Тате, Финикс е пет пъти по-голям от Сиатъл — а и мога да разчитам карти, не се тревожи за това.

— Искаш ли да дойда с теб?

Опитах се хитро да скрия ужаса си.

— Няма проблеми, тате, вероятно просто ще вися цял ден в пробните... ще бъде доста скучно.

— О, ами добре. — Мисълта за стоене в магазин за женски дрехи за какъвто и да е период от време веднага го отказа.

— Благодаря ти — усмигнах му се аз.

— Ще се върнеш ли навреме за танците?

Аргх. Само в такъв малък град един *баща* би знаел кога са училищните танци.

— Не... аз не танцувам, тате. — Той, от всички хора, би трябвало да разбере това — не съм наследила проблемите си с равновесието от майка ми.

Той наистина ме разбра.

— О, правилно — осъзна той.

На следващата сутрин, докато навлизах в паркинга, преднамерено паркирах възможно най-далеч от сребристото волво. Не исках да се поддавам на изкушението и накрая да се окаже, че му дължа нова кола. Докато слизах от кабината, се заиграх с ключа си и той падна в локвата в краката ми. Като се навеждах да го взема, една бяла ръка бързо изскочи и го грабна преди аз да съм успяла. Изправих се рязко. Едуард Кълън стоеше точно до мен, облегнал се небрежно върху пикапа ми.

— Как *го правиш* това? — попитах в изумено раздразнение.

— Да правя какво? — Той ми подаде ключа, докато говореше. Като се протягах за него, той го пусна в дланта ми.

— Да се появяваш от нищото.

— Бела, не съм виновен, че ти си изключително ненаблюдателна. — Гласът му беше тих както обикновено — като кадифе.

Намръщих се на перфектното му лице. Очите му отново бяха светли днес, в дълбоко, златисто меден цвят. Трябваше да погледна надолу, за да подредя разбърканите си мисли.

— За какво беше задръстването снощи? — настоях аз, все още гледайки настрана. — Мислех си, че трябва да се преструваш, че не съществувам, а не да ме дразниш до смърт.

— Това беше заради Тайлър, не за мен. Трябваше да му дам шанса му — изкиска се той.

— Ти... — ахнах аз. Не можех да се сетя за достатъчно лоша дума. Чувствах се така, сякаш пламъците на гнева ми можеха физически да го изгорят, но той само изглеждаше по-развеселен.

— И не се преструвам, че не съществувам — продължи той.

— Значи *наистина* се опитваш да ме дразниш до смърт? Тъй като колата на Тайлър не свърши работата?

Гняв проблесна в жълтеникавите му очи. Устните му се стиснаха в сурова линия, всички признаци на смях изчезнаха.

— Бела, държиш се крайно нелепо — каза той, от ниският му глас лъхаше студ.

Дланите ме сърбяха — ужасно исках да ударя нещо. Бях изненадана от себе си. Обикновено не бях човек, който прибегва до насилие. Обърнах му гръб и започнах да се отдалечавам от него.

— Чакай — извика той. Продължавах да вървя, жвакайки гневно през дъжда. Само че той беше вече до мен, лесно поддържайки

темпото.

— Съжалявам, това беше грубо — каза той, докато вървахме. Игнорирах го. — Не казвам, че не е истина — продължи той, — но така или иначе не трябваше да го казвам.

— Защо не ме оставиш на мира? — изроптах аз.

— Исках да те попитам нещо, но ти ме разсея — изсмя се той. Изглежда бе възвърнал чувството си за хумор.

— Да не би да имаш раздвоение на личността? — попитах сурово.

— Отново го правиш.

Въздъгнах.

— Добре тогава. Какво искаш да ме питаш?

— Чудех се дали другата събота... нали знаеш, в деня на пролетните танци...

— Да не се опитваш да бъдеш забавен? — прекъснах го аз, извъръщайки се рязко към него. Лицето ми се измокри, когато го вдигнах, за да видя изражението му.

Очите му бяха пакостливо развеселени.

— Ще ми позволиш ли да довърша?

Прехапах устни и кръстосах ръце, склучвайки пръстите си, за да не направя нещо прибързано.

— Чух, че ще ходиш в Сиатъл този ден и се чудех дали се нуждаеш от превоз.

Това беше неочаквано.

— Какво? — Не бях сигурна какво цели.

— Искаш ли превоз до Сиатъл?

— С кого? — попитах аз озадачена.

— С мен, очевидно. — Той произнесе ясно всяка сричка, сякаш говореше на някой умствено ограничен.

Аз все още бях поразена.

— *Защо?*

— Ами, планирах да отида до Сиатъл през следващите няколко седмици, а и ако трябва да сме честни, не мисля, че пикапът ти ще издържи.

— Пикапът ми си върви много добре, мерси много за загрижеността. — Започнах отново да вървя, но бях прекалено изненадана, за да запазя същото ниво на гняв.

— Но може ли пикапът ти да стигне дотам само с един резервоар с бензин? — Отново ме настигна.

— Не виждам защо това изобщо те интересува. — Тъпанар с лъскаво волво.

— Разходите на ограничени ресурси са в интереса на всеки.

— Сериозно, Едуард. — Почувствах вълнение, докато казвах името му, и се намразих заради това. — Не мога да те разбера. Мислех си, че не искаш да си ми приятел.

— Казах, че ще е по-добре да не сме приятели, не че не искам да съм.

— О, благодаря, сега *всичко* ми е изяснено. — Тежък сарказъм. Осъзнах, че пак бях спряла да вървя. Бяхме под навеса на закусвалнята сега, така че бе по-лесно да видя лицето му. Кое то определено не помогна на яснотата на мислите ми.

— Ще бъде по-... *благоразумно* от твоя страна да не ми бъдеш приятелка — обясни той. — Но вече съм уморен, да се опитвам да стоя далеч от теб, Бела.

Очите му бяха възхитително напрегнати, докато казваше последното изречение, гласът му поразително привлекателен. Не можех да си спомня как се диша.

— Ще дойдеш ли с мен в Сиатъл? — попита той, все още напрегнат.

Все още не можех да говоря, така че само кимнах.

Той се усмихна бързо, след което лицето му стана сериозно.

— Наистина *трябва* да стоиш далеч от мен — предупреди той. — Ще се видим в час.

Той се обърна рязко и се върна по пътя, от който бяхме дошли.

5. КРЪВНА ГРУПА

Успях да стигна до английският, слисана. Дори не бях осъзнала, докато влизах в клас, че часът вече беше започнал.

— Благодаря, че благоволихте да се присъедините към нас, госпожице Суон — каза господин Мейсън с пренебрежителен глас.

Изчервих се и побързах да си седна на мястото.

Чак докато часът не свърши, не осъзнах, че Майк не стоеше на обичайното си място до мен. Усетих прищракване на вина. Но той и Ерик ме чакаха пред вратата както обикновено, та предположих, че не съм в пълна немилост. Майк заприличваше повече на себе си, докато вървахме, набирайки ентузиазъм като говореше за репортажа за времето през този уикенд. Дъждът трябваше да си вземе малка почивка, и вероятно екскурзията до плажа щеше да е възможна. Опитах се да звуча нетърпелива, за да се реванширам загдето го разочаровах вчера. Беше трудно — дъжд или не, температурата пак щеше да е най-много към десетина градуса, ако имахме късмет.

Останалата част от сутринта мина като в мъгла. Беше трудно да повярвам това, което Едуард беше казал, и начина, по който изглеждаха очите му. Може би беше много убедителен сън, който бях объркала с реалност. Това изглеждаше по-вероятно от възможността да му се харесвам по някакъв начин.

Затова бях нетърпелива и уплашена, когато влязохме с Джесика в закусвалнята. Искях да видя лицето му, да видя дали се е превърнал обратно в студеният, безразличен човек, който познавах през последните няколко седмици. Или, ако по някакво чудо, наистина съм чула, това което ми се стори, че чух тази сутрин. Джесика каканижеше за плановете си за танците — Лорън и Анджела поканили останалите момчета и сега щели да ходят заедно — напълно несъзнаваща невниманието ми.

Разочарование нахлу в мен, когато очите ми безпогрешно фокусираха масата му. Останалите четирима бяха там, но той отсъстваше. Къде беше отишъл? Последвах бърборещата Джесика към

опашката, смазана. Бях изгубила апетит — купих си нищо друго, освен една бутилка лимонада. Исках просто да седна на едно място и да се цупя.

— Едуард Кълън отново те зяпа — каза Джесика, най-накрая приковавайки вниманието ми с името му. — Чудя се защо днес е сам.

Главата ми незабавно се извъртя. Проследих погледа ѝ, за да видя Едуард, който се усмихваше криво, гледайки ме от една празна маса от другата страна на закусвалнята от обичайното му място. Веднъж щом улови погледа ми, той вдигна ръка и направи движение с показалеца си, за да се присъединя към него. Докато го гледах невярващо, той ми смигна.

— Теб ли има предвид? — попита Джесика с обидно удивление в гласа си.

— Може би се нуждае от помощ за домашното си по биология — измърморих в нейна полза. — Ъм, по-добре да отида да видя какво иска.

Можех да усетя погледа ѝ върху мен, докато се отдалечавах.

Когато стигнах масата му, заставах зад стола срещу него, несигурна.

— Защо не седнеш при мен днес? — попитай той, усмихвайки се.

Седнах механично, наблюдавайки го предпазливо. Той все още се усмихваше. Беше трудно за вярване, че някой толкова красив може да е реален. Страхувах се, че може внезапно да изчезне в кълбо от пушек и аз да се събудя.

Изглежда очакваше от мен да кажа нещо.

— Това е различно — рекох накрая.

— Ами... — Той замълча за малко и след това останалите му думи се изляха като поток. — Реших, че щом така и така съм тръгнал за Ада, то поне да го направя напълно.

Изчаках го да каже нещо, което имаше смисъл. Секундите се влачеха.

— Знаеш, че си нямам и на идея какво имаш предвид — евентуално изтъкнах аз.

— Знам. — Той се усмихна отново, след което смени темата. — Мисля, че приятелите ти са ми ядосани, задето те отвлякох.

— Ще оцелеят. — Можех да усетя погледите им да пробиват гърба ми.

— Само дето може и да не те върна — каза той с немирен блясък в очите.

Преглътнах.

Той се засмя.

— Изглеждаш разтревожена.

— Не — казах, но гласът ми глупаво ми изневери. — Изненадана, всъщност... какво доведе до това?

— Казах ти — изморих се да се опитвам да стоя далеч от теб. Затова се предавам. — Той все още се усмихваше, но жълтеникавите му очи бяха сериозни.

— Предаваш се? — повторих в объркването си.

— Да — предавам се да се опитвам да бъда добър. Оттук насетне ще правя каквото си поискам и ще се оставя на течението. — Усмивката му избледня, докато обясняваше, нервна нотка се прокрадна в гласът му.

— Отново ме обърка.

Спиращата дъха крива усмивка отново се появи.

— Винаги казвам прекалено много, когато говоря с теб — това е един от проблемите.

— Не се тревожи — не разбирам нищо от казаното — казах иронично.

— Именно на това разчитам.

— Та, на чист английски, сега приятели ли сме?

— Приятели... — размишляваше той, несигурен.

— Или не — промърморих аз.

Той се ухили.

— Е, можем да опитаме, предполагам. Но те предупреждавам, че не съм подходящ приятел за теб.

Зад усмивката му предупреждението беше истинско.

— Често казваш това — изтъкнах аз, опитвайки се да игнорирам внезапното треперене в стомаха ми и да поддържам гласът си равен.

— Да, защото не ме слушаш. Все още очаквам да го повярваш. Ако си умна, ще ме избягваш.

— Мисля, че вече изяснихме мнението ти относно интелекта ми. — Очите ми се присвиха. Той се усмихна извинително.

— Та значи, докато се държа... не особено умно, ще се опитаме да бъдем приятели? — Борех се да обобща объркващата размяна.

— Звучи добре.

Погледнах към ръцете си, които се бяха обвили около лимонадената бутилка, не особено сигурна какво да правя сега.

— За какво си мислиш? — полюбопитства той.

Погледнах го в дълбоките му златисти очи, обърках се, и както обикновено, изтърсих истината.

— Опитвам се да разбера какво си.

Челюстта му се стегна, но запази усмивката на лицето си с известно усилие.

— Някакъв късмет дотук? — попитай той с безцеремонен тон.

— Никакъв — признах аз.

Той се изсмя тихо.

— Какви са ти теориите?

Изчервих се. През изминалият месец се колебаех между Брус Уейн и Питър Паркър. Нямаше начин да му изтърся това.

— Няма ли да ми кажеш? — попита той, наклоняйки глава на една страна с шокиращо съблазнителна усмивка.

Поклатих глава.

— Прекалено е смущаващо.

— Това е много разочароващо, знаеш ли — оплака се той.

— Не — побързах да го поправа с присвити очи. — Не мога да си представя защо би било разочароващо — само защото някой ти отказва, да ти каже за какво си мислят, особено след като правят загадъчни малки забележки, специално създадени да те държат буден през нощта и да се чудиш какво биха могли да означават... изобщо не разбирам защо *това* би било разочароващо?

Той направи гримаса.

— Или още по-добре — продължих аз, сдържаното раздражение пуснато на свобода сега, — да речем, че същият човек е направил редица откачени неща — от това да спаси живота ти при невъзможни обстоятелства единият ден, а на другият ден да се държи с теб като с прокажен, и никога не ти е обяснил нещата, дори и след като ти е обещал. Това също би било много разочароващо.

— Бързо се палиш, а?

— Не харесвам двойствените стандарти.

Гледахме се един друг, без да се усмихваме.

Той погледна над рамото ми и внезапно се изкиска.

— Какво?

— Гаджето ти си мисли, че се държа неприятно с теб — спори със себе си дали да дойде и да ни разтърве. — Той отново се изкиска.

— Не знам за кого говориш — казах смразяващо. — Но съм убедена, че така или иначе грешиш.

— Напротив. Казах ти, повечето хора са лесни за разчитане.

— Освен мен, разбира се.

— Да. Освен теб. — Настроението му внезапно се смени — очите му станаха търсеци. — Чудя се защо е така.

Трябваше да отместя глава от настоящият му поглед. Концентрирах се върху развинтването на капачката на лимонадата ми. Отпих голяма глътка, като гледах към масата, без да я виждам.

— Не си ли гладна? — попита разсеяно той.

— Не. — Нямах намерение да му казвам, че стомахът ми вече бе пълен — с пеперуди. — Ами ти? — погледнах към празната маса пред него.

— Не, не съм гладен. — Не успях да разбера изражението му — сякаш се наслаждаваше на някаква собствена шега.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попитах го след секунда колебание.

Той стана внезапно предпазлив.

— Зависи от услугата.

— Не е много — уверих го аз.

Той чакаше нащрек, но любопитен.

— Просто се чудех... дали е възможно да ме предупредиш следващият път преди отново да решиш да ме игнорираш за мое собствено добро. За да съм подготвена. — Разглеждах лимонадата, докато говорех, проследявайки отвора ѝ с кутрето си.

— Звучи редно. — Той стискаше устни, за да не се разсмее, когато погледнах нагоре.

— Благодаря.

— Тогава може ли един отговор в замяна? — настоя той.

— Един.

— Каж ми една теория.

О-па.

— Не това.

— Ти не уточни, просто ми обеща един отговор — напомни ми той.

— И ти си нарушавал обещанията си — напомних му и аз.

— Само една теория — обещавам да не се смея.

— Напротив. — Бях убедена в това.

Той погледна надолу, след това ме погледна през дългите си тъмни мигли, златистите му очи изгарящи.

— Моля те? — издиша той, накланяйки се към мен.

Започнах да мигам на парцали, когато главата ми напълно изключи. Пресвета Дево, как *го направи* това?

— Ъ, какво? — попитах слисано.

— Моля те, кажи ми само една малка теория. — Очите му все още ме изгаряха.

— Ъм, ами, ухапан от радиоактивен паяк? — Да не би да се занимаваше с хипноза? Или просто аз бях безнадеждно слаб противник?

— Това не е много оригинално — присмя ми се той.

— Съжалявам, но само това имам — казах начумерена.

— Дори не си близко — подразни ме той.

— Никакви паяци?

— Не.

— Никаква радиоактивност?

— Не.

— По дяволите — въздъхнах аз.

— Криптонът също не ме притеснява особено — изсмя се той.

— Не трябваше да се смееш, помниш ли?

Той се опита успокои лицето си.

— Ще се досетя евентуално — предупредих го аз.

— Предпочитам да не опитваш. — Отново беше станал сериозен.

— Защото...?

— Ами ако не съм супергерой? Ами ако аз съм лошият? — Той се усмихна закачливо, но очите му бяха непроницаеми.

— Оу — казах аз, когато няколко неща внезапно си дойдоха на мястото. — Разбирам.

— Така ли? — Лицето му беше крайно строго, сякаш се опасяваше, че е казал прекалено много без да иска.

— Ти си опасен? — предположих аз, пулсът ми се ускори, когато интуитивно осъзнах истинността на собствените ми думи. Той е опасен. Беше се опитвал да ми го каже през цялото време.

Той просто ме погледна, очите му пълни с някакво чувство, което не можех точно да определя.

— Но не си лош — прошепнах аз, поклащайки глава. — Не, не вярвам, че си лош.

— Грещиш. — Гласът му бе едва доловим. Той погледна надолу, взимайки капачката на бутилката ми и завъртайки я измежду пръстите си. Гледах го, чудейки се защо не изпитвам страх. Той вярваше в това, което казваше — това бе очевидно. Но аз просто се почувствах развълнувана, на ръба... и повече от всичко останало, очарована. По същият начин, по който се чувствах винаги, когато бях близо до него.

Мълчанието продължи, докато не осъзнах, че закусвалнята бе почти празна.

Скочих на крака.

— Ще закъснеем.

— Няма да влизам в клас днес — каза той, въртейки капачката толкова бързо, че приличаше на размазано петно.

— Че защо?

— Здравословно е от време на време да бягаш от клас. — Той ми се усмихна, но очите му все още бяха разтревожени.

— Е, аз пък отивам — казах му аз. Бях прекалено голяма страхливка, за да рискувам да ме хванат.

Той отново прикова вниманието си към импровизираният си пумпал.

— Ще се видим по-късно тогава.

Колебаех се, разкъсвана, но тогава първият звънец ме отпрати към вратата — с последен поглед назад, потвърждаващ, че той не бе мръднал от мястото си със сантиметър.

Докато почти бягах към клас, главата ми се въртеше по-бързо и от капачката на бутилката. Толкова малко въпроси бяха отговорени в сравнение с новите въпроси, които бяха изникнали. Поне дъждът беше спрял.

Имах късмет — господин Бенър все още не бе влязъл в стаята, когато пристигнах. Седнах бързо на мястото си, усещайки че Майк и Анджеला ме гледат едновременно. Майк изглеждаше възмутен, а Анджеला — изненадана и леко възхитена.

Господин Бенър влезе в стаята тогава, вдворявайки ред в класа. Той балансираше няколко малки картонени кутии в ръцете си. Сложи ги на масата на Майк, карайки го да ги раздаде на останалите от класа.

— И така, ученици, искам всеки от вас да си вземе по едно парче от всяка кутия — каза той, като извади чифт гумени ръкавици от джоба на лабораторната си престилка и си ги сложи. Острият звук на ръкавиците, които щракнаха около китките му ми се стори доста злокобен. — Първото трябва да е указателна карта — продължи той, грабвайки бяла карта с четири маркирани квадратчета и показвайки я на класа. — Второто е четириъгъл апликатор... — той вдигна нещо, което приличаше на почти безкосместа четка, — ... и третото е стерилен малък скалпел. — Той вдигна малко синьо парче син найлон и го отвори. Острието бе невидимо от това разстояние, но стомахът ми се преобърна.

— Сега ще намина с капкомер с вода, за да приготвя картите ви, така че моля ви не започвайте преди да стигна до вас. — Той отново започна от масата на Майк, внимателно капвайки вода във всеки един от четирите квадрата. — След което искам от вас внимателно да убодете пръста си със скалпела... — Той сграбчи ръката на Майк и забодде острието във върха на средният пръст на Майк. Ооо, не. Студена пот изби на челото ми.

— Сложете малка капка кръв на всеки един от остриетата. — Демонстрира той, стисвайки пръста на Майк, докато кръвта течеше. Преглътнах конвулсивно, докато стомахът ми се надигаше.

— И притиснете към картата — завърши той, вдигайки изцапаната червена карта, така че всички да я видят. Затворих очи, опитвайки се да проясня бученето в ушите ми.

— Червеният кръст организира кампания за даряване на кръв в Порт Анджелис следващият уикенд, така че реших, че ще е добре всички да знаете кръвната си група. — Звучеше горд от себе си. — Тези от вас, които нямат осемнайсет, ще се нуждаят от разрешението на родител — имам нужните бланки на бюрото си.

Той продължи да обикаля стаята и да капе вода. Притиснах бузата си към студеният черен плот и се опитах да запазя съзнание. Навсякъде около мен се чуваха пискания, оплаквания, и кикотене, докато съучениците ми правеха на шиш пръстите си. Вдишвах и издишвах бавно само през устата си.

— Бела, добре ли си? — попита господин Бенър. Гласът му беше близо до главата ми и звучеше разтревожен.

— Вече знам кръвната си група, господин Бенър — казах аз със слаб глас. Страхувах се да вдигна главата си.

— Лошо ли ти е?

— Да, господине — измърморих аз, като вътрешно се сригах, задето не избягах от час, когато имах възможността.

— Някой може ли да заведе Бела до лекарският кабинет, моля?
— извика той.

Нямаше нужда да вдигам глава, за да разбера, че Майк е доброволецът.

— Можеш ли да вървиш? — попита господин Бенър.

— Да — прошепнах аз.

Само ме оставете да се махна оттук... Ще пълзя.

Майк изглеждаше развълнуван, като сложи ръка около кръста ми и издърпа ръката ми през рамото си. Облегнах се тежко върху него като излязохме от класната стая.

Майк ме теглеше бавно през двора. Когато бяхме на ъгъла на закусвалнята, извън полезрението на четвърта сграда, в случай че господин Бенър гледаше, аз спрях.

— Остави ме да седна само за минутка, става ли? — помолих аз.

Той ми помогна да се настаня на ръба на пътеката.

— И каквото и да правиш, дръж ръката си в джоба — предупредих аз. Чувствах се все още замаяна. Свлякох се на едната си страна, облягайки буза срещу замръзналият влажен цимент на тротоара, затворила очи. Това изглежда помогна малко.

— Уау, зелена си, Бела — каза нервно Майк.

— Бела? — един друг глас повика в далечината.

Не! Моля те, нека просто си измислям този ужасно познат глас.

— Какво има... ранена ли е? — Гласът му идваше от по-близо сега, и звучеше разстроен. Не си го измислях. Стиснах силно очи,

надявайки се да умра. Или поне да не повърна.

Майк изглеждаше стресиран.

— Мисля, че припадна. Не знам какво стана, тя дори не си убодде пръста.

— Бела. — Облекченият глас на Едуард беше точно до мен. — Чуваш ли ме?

— Не — изстенах. — Махай се.

Той се засмя тихо.

— Водех я към лекарският кабинет — обясни Майк с отбранителен тон, — но тя не искаше да помръдне по-нататък.

— Аз ще я заведа — каза Едуард. Можех да чуя усмивката в гласът му. — Ти можеш да се връщаш в клас.

— Не — възрази Майк. — Аз трябва да го направя.

Внезапно тротоара изчезна изпод мен. Отворих широко очи, шокирана. Едуард ме беше взел в ръцете си с лекота, сякаш тежах пет килограма, наместо петдесет.

— Пусни ме! — Моля те, моля те, нека не повърна върху него. Той вече вървеше преди да съм приключила с говоренето.

— Хей! — извика Майк на десетина крачки зад нас.

Едуард го игнорира.

— Изглеждаш ужасно — каза ми той ухилен.

— Остави ме обратно на земята — изохках аз. Люлеещото движение на походката му не помагаше. Той ме държеше далеч от тялото си, предпазливо, понасяйки цялата ми тежест само с ръцете си — изглежда това не го притесняваше.

— Значи си припаднала при вида на кръв? — попита той. Това изглежда го забавляваше.

Не отговорих. Отново затворих очи, борейки се с всичка сила с гаденето, здраво стискайки устни.

— И дори не е било собствената ти кръв — продължи той, наслаждавайки се от цялата история.

Не знаех как успя да отвори вратата, докато ме носеше, но бе станало внезапно топло, така че знаех, че сме вътре.

— О, Боже — чух женски глас да ахва.

— Припадна по биология — обясни Едуард.

Отворих очи. Бях в офиса и Едуард крачеше покрай предният плот към лекарският кабинет. Госпожица Коуп, червенокосата

рецепционистка, изтича пред него, за да отвори вратата. Медицинската сестра с вид на любима баба вдигна поглед от романа си, удивена при вида на Едуард, който ме донесе в стаята и ме положи нежно на шумящата хартия, която покриваше античният кафяв матрак на подвижното легло. След това се премести да се облегне на стената възможно най-далеч. Очите му бяха светли, развълнувани.

— Само малко не ѝ е добре — увери той подплашената сестра.
— Проверяват кръвните им групи по биология.

Сестрата кимна мъдро.

— Винаги има един такъв.

Той заглуши едно кискане.

— Полежи си малко, миличка, ще ти мине.

— Знам — въздъгнах аз. Гаденето започна да отслабва.

— Често ли ти се случва? — попита тя.

— Понякога — признах аз.

Едуард се изкашля, за да прикрие още един смях.

— Вече можеш да се връщаш в клас — каза му тя.

— Трябва да стоя тук при нея. — Той го каза с такъв убедителен авторитет, че — макар и да стисна устни — сестрата не посмя да възрази.

— Ще ти донеса малко лед за главата, мила — каза ми тя, и побърза да излезе от стаята.

— Беше прав — изстенах аз, затваряйки очи.

— Обикновено съм — но за какво конкретно този път?

— Бягането от час е здравословно. — Опитах се да дишам спокойно.

— За секунда ме уплаши — призна той след известно време. Тонът му звучеше така, сякаш си признаваше унизителна слабост. — Помислих си, че Нютън влачи мъртвото ти тяло нанякъде, за да го зарови в гората.

— Ха-ха. — Все още бях затворила очи, но се чувствах все по-нормално с всяка изминала минута.

— Сериозно — виждал съм трупове с по-добър цвят. Опасявах се, че ще ми се наложи да отмъстя за убийството ти.

— Горкият Майк. Обзалагам се, че е бесен.

— Той абсолютно ме мрази — каза Едуард радостно.

— Няма откъде да знаеш това — започнах да споря, но внезапно се зачудих дали пък не знае наистина.

— Можех да позная по лицето му.

— Как ме видя? Мислех си, че си избягал. — Чувствах се почти добре сега, въпреки че гаденето вероятно щеше да отmine по-бързо, ако бях хапнала нещо за обяд. От друга страна, вероятно имах късмет, че стомахът ми бе празен.

— Бях в колата си, слушах един диск. — Толкова нормален отговор, чак се изненадах.

Чух вратата и отворих очи, за да видя сестрата със студен компрес в ръката си.

— Заповядай, мила. — Тя го положи на главата ми. — Вече изглеждаш по-добре — добави.

— Мисля, че съм по-добре — казах аз, изправяйки се. Само малко бучене в ушите, без световъртеж. Ментово зелените стени си стояха на мястото. Можех да видя, че щеше да ме накара да легна отново, но точно тогава вратата се отвори, и госпожица Коуп подаде глава.

— Имаме още един — предупреди тя.

Скочих на крака, за да освободя леглото за следващият инвалид.

Подадох компреса на сестрата.

— Заповядайте, нямам нужда от това.

След което Майк влезе залитайки през вратата, сега поддържайки блед на вид Лий Стивънс, едно друго момче от часът ни по биология. Едуард и аз се отдръпнахме към стената, за да им дадем място.

— О, не — измърмори Едуард. — Отиди в офиса, Бела.

Погледнах към него объркана.

— Повярвай ми — отиди.

Завъртях се и хванах вратата преди да се е затворила, изстрелвайки се бързо от лазарета. Можех да усетя Едуард точно зад мен.

— Ама ти наистина ме послуша. — Той звучеше поразен.

— Помирисах кръвта — казах аз, сбръчвайки нос. На Лий не му беше лошо от вида на другите хора, подобно на мен.

— Хората не могат да усетят мириса на кръв — противореча ми той.

— Е, аз пък мога — именно от това ми става лошо. Мирише на ръжда... и сол.

Той ме наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Какво? — попитах.

— Нищо.

Тогава Майк излезе през вратата, гледайки от мен към Едуард. Погледът, който хвърли на Едуард потвърди това, което бе казал за омразата. Той погледна обратно към мен, очите му начумерени.

— *Ти* изглеждаш по-добре — обвини ме той.

— Просто дръж ръката си в джоба — предупредих го отново.

— Вече не кърви — промърмори той. — Ще се връщаш ли в час?

— Ти шегуваш ли се? Само ще ми се наложи да се обърна и да се върна тук.

— Е, да, предполагам... Та ще дойдеш ли този уикенд? На плажа? — Докато говореше, хвърли още един поглед на Едуард, който стоеше срещу разхвърляният плот, замръзнал като скулптора, зяпайки в пространството.

Опитах се да прозвуча възможно най-дружелюбно.

— Разбира се, вече ти казах, че съм навита.

— Ще се срещнем пред магазина на баща ми в десет. — Очите му отново се стрелнаха към Едуард, чудейки се дали не издава прекалено много информация. От езикът на тялото му ставаше ясно, че поканата не е отворена.

— Ще бъда там — обещах.

— Ще се видим по физическо тогава — каза той, отправяйки се несигурно към вратата.

— Довиждане — отвърнах аз. Той ме погледна още веднъж, кръглото му лице леко нацупено, след което докато излизаше бавно през вратата, раменете му хлътнаха надолу. Заля ме голяма вълна на симпатия. Замислих се, че ще видя разочарованото му лице отново... по физическо.

— Физическо — изстенах аз.

— Мога да се погрижа за това. — Не бях забелязала кога Едуард се е приближил до мен, но сега той говореше в ухото ми. — Отиди да седнеш и изглеждай бледа — измърмори той.

Това не беше кой знае какво предизвикателство — аз винаги бях бледа, пък и скорошният ми припадък бе оставил лек блясък от пот

върху лицето ми. Седнах на един от скърцащите сгъваеми столове и отпуснах глава на стената със затворени очи.

Магиите за припадане винаги ме измаряха.

Чух Едуард да говори нежно пред плота.

— Госпожице Коуп?

— Да? — Не бях чула кога се е върнала на бюрото си.

— Бела има физическо следващият час, но не мисля, че се чувства достатъчно добре. Всъщност, мислех си, че трябва да я заведа къщи. Мислите ли, че можете да я извините от клас? — Гласът му беше като топящ се мед. Можех да си представя колко по-непреодолими бяха очите му.

— А ти нуждаеш ли се от извинение, Едуард? — развълнува се госпожица Коуп. Защо не можех и аз така?

— Не, имам час при госпожа Гоф, тя няма да има нищо против.

— Добре, ще се погрижа за всичко. Оправяй се бързо, Бела — извика тя към мен. Кимнах слабо, преигравайки съвсем малко.

— Можеш ли да вървиш или искаш отново да те нося? — С гръб към рецепционистката, изражението му бе станало саркастично.

— Ще вървя.

Изправих се внимателно, и все още бях добре. Той задържа вратата пред мен, усмивката му учтива, но очите му се присмиваха. Излязох в студената, фина мъгла, която бе започнала да се разстила. Почувствах се добре — за пръв път се наслаждавах на постоянната влага, която падаше от небето — сякаш бе измила лепкавата пот от лицето ми.

— Благодаря — казах аз, когато той ме последва. — Почти си заслужаваше да се разболея, за да пропусна физическо.

— На твоите услуги. — Той гледаше право напред в дъжда.

— Та ти ще ходиш ли? Тази събота, имам предвид? — Надявах се, че ще дойде, въпреки че изглеждаше малко вероятно. Не можех да си го представя да се мотае с останалите деца от училище — той не принадлежеше на същият свят. Но само надявайки се на това, ме заля първата вълна на ентузиазъм, която чувствах за екскурзията.

— Къде точно ще ходите? — Той все още гледаше напред безизразно.

— Към Първият плаж край Ла Пуш. — Разглеждах лицето му, опитвайки се да го разчета. Очите му сякаш се свиха съвсем малко.

Той погледна към мен с ъгълчето на окото си и се усмихна кисело.

— Не мисля, че съм поканен.

Въздъгнах.

— Току-що те поканих.

— Нека аз и ти не притискаме повече Майк през тази седмица. Не искаме да превърти. — Очите му се стрелкаха — наслаждаваше се повече на идеята, отколкото би трябвало.

— Майк-шмайк — измърморих аз, преокупирана от начина, по който бе казал „аз и ти“. Беше ми харесало повече, отколкото би трябвало.

Почти бяхме стигнали до паркинга. Насочих се наляво към пикапа ми. Нещо ме улови за якето и ме дръпна назад.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита той обидено. Беше ме сграбчил за якето с една ръка.

Бях объркана.

— Прибирам се вкъщи.

— Не чу ли като обещах, че ще те заведа безопасно вкъщи? Или си мислеше, че ще те оставя да караш в твоето състояние? — Гласът му все още бе възмутен.

— Какво състояние? Ами пикапа ми? — оплаках се аз.

— Ще накарам Алис да го докара след училище. — Той ме теглеше към колата си сега, дърпайки ме за якето. Можех само да се постарая да не се изтърся назад. Макар че дори тогава той вероятно щеше да продължи да ме влачи по пътя.

— Пусни ме! — настоявах аз. Той не ми обърна внимание. Залитах през целият път по мокрия тротоар, докато не стигнахме до волвото. Тогава най-накрая ме пусна — препънах се срещу вратата.

— Ужасно си *властен!* — измърморих аз.

— Отворена е — отговори той наместо това. Той се намести на шофьорското място.

— Напълно способна съм да се закарам до вкъщи! — Стоях до колата, беснеейки. Започваше да вали много силно, а и не бях сложила качулката си, така че мократа ми коса бе залепнала за гърба.

Той спусна автоматичните прозорци и се наведе през седалката.

— Влизай вътре, Бела.

Не му отговорих. Пресмятах наум какви са шансовете ми да стигна до пикапа преди да ме хване. Трябваше да призная, че не бяха много добри.

— Просто ще те довлека отново дотук — заплаши той, досещайки се за плана ми.

Опитах се да запазя достойнството си, докато се качвах в колата. Не успях кой знае колко — изглеждах като мокра кокошка и ботушите ми жвакаха.

— Това е напълно ненужно — казах твърдо.

Той не отговори. Заигра се с таблото, включвайки парното и намалявайки музиката. Докато излизаше от паркинга, се бях приготвила да му връча пълното си мълчаливо отношение — лицето ми заело нацупена поза — но тогава разпознах звучащата музика, и любопитството надви намеренията ми.

— *Clair de Lune*? — попитах изненадана аз.

— Познаваш творбите на Дебюси? — Той също звучеше изненадан.

— Не много — признах аз. — Майка ми пуска доста класическа музика в къщата — разпознавам само любимите си.

— И на мен също ми е любима. — Той отново се загледа в дъжда, изгубен в мисли.

Заслушах се в музиката, релаксираща срещу сивата кожена седалка. Беше невъзможно да не се отзова на познатата, успокояваща мелодия. Дъждът размазваше всичко навън в сиви и зелени петна. Започнах за осъзнавам, че се движим доста бързо — колата обаче беше толкова стабилна, толкова равна, че не усещах скоростта. Само профучаващият град я издаваше.

— Какво представлява майка ти? — попита ме той внезапно.

Погледнах към него, за да видя изучаващият поглед на любопитните му очи.

— Прилича доста на мен, само че е по-хубава — казах аз. Той повдигна вежди. — Имам прекалено много от Чарли в себе си. Тя е общителна от мен, по-смела. Тя е безотговорна и леко ексцентрична, и е непредсказуема готвачка. Тя е най-добрата ми приятелка. — Спрях. Чувствах се депресирана като говорех за нея.

— На колко си години, Бела? — Гласът му звучеше разочарован поради някаква причина, която не можех да си представя. Той бе спрял

колата и осъзнах, че вече бяхме стигнали до Чарли. Дъждът беше толкова силен, че едва виждах къщата. Все едно колата бе потопена в река.

— На седемнайсет — отговорих аз, леко объркана.

— Не приличаш на седемнайсет.

Тонът му беше укорителен — накара ме да се засмея.

— Какво? — попитай той, отново любопитен.

— Майка ми винаги казва, че съм се родила на 35 и че с всяка година все повече навлизам в критическата. — Засмях се, след което въздъхнах. — Е, все някой трябва да е възрастният. — Замълчах за секунда. — Ти също не приличаш на ученик — отбелязах аз.

Той направи някаква физиономия и промени темата.

— Та защо майка ти се омъжи за Фил?

Бих изненадана, че си спомня името — бях го споменала само веднъж, при това преди около два месеца. Отне ми секунда, докато отговоря.

— Майка ми... тя е доста млада за възрастта си. Мисля, че Фил я кара да се чувства още по-млада. При всяко положение, тя е луда по него — поклатих глава. Законите на привличането бяха мистерия за мен.

— Ти одобряваш ли? — попита той.

— Има ли значение? — отвърнах. — Искam тя да е щастлива... а тя иска него.

— Това е много щедро... Чудя се... — замисли се той.

— Какво?

— Дали би ти върнала жеста, как мислиш? Без значение кого избереш? — Той беше внезапно напрегнат, очите му търсеци моите.

— Аз-аз, струва ми се — заекнах. — Но тя е родителят все пак. Малко по-различно е.

— Никой прекалено страшен тогава — подразни ме той.

Ухилих се в отговор.

— Какво имаш предвид под страшен? Множество пиърсинги по лицето и голям брой татуировки?

— Това е едното определение, предполагам.

— Какво е твоето?

Но той избегна въпроса ми, като зададе друг.

— Мислиш ли, че аз мога да съм страшен? — Той повдигна една вежда, и леката диря от усмивка осветли лицето му.

Замислих се за момент, чудейки се дали да му кажа истината или да излъжа. Реших да пробвам с истината.

— Хмм... мисля, че би могъл, ако искаш.

— Сега уплашена ли си от мен? — Усмивката му изчезна, и ангелското му лице внезапно бе сериозно.

— Не. — Но отговорих прекалено бързо.

Усмивката му се върна.

— Та сега ще ми разкажеш ли ти за твоето семейство? — опитах се да го разсея. — Сигурно е много по-интересна история от моята.

Той беше незабавно предпазлив.

— Какво искаш да знаеш?

— Кълн са те осиновили? — проверих аз.

— Да.

Поколебах се за момент.

— Какво е станало с родителите ти?

— Умряха преди много години. — Гласът му беше делови.

— Съжалявам — измънках аз.

— Не си ги спомням толкова ясно. Карлайл и Есме са мои родители от доста време.

— И ти ги обичаш. — Не беше въпрос. Беше очевидно от начина, по който говореше за тях.

— Да. — Той се усмихна. — Не мога да си представя по-прекрасни хора.

— Късметлия си.

— Знам, че съм.

— А брат ти и сестра ти?

Той погледна към часовника на таблото.

— Що се отнася до брат ми и сестра ми, и Джаспър и Розали, те ще бъдат доста ядосани, ако им се наложи да стоят под дъжда и да ме чакат.

— О, извинявай, предполагам, че трябва да тръгваш. — Не исках да слизам от колата.

— А ти вероятно искаш пикапа си обратно преди полицаи Суон да се е прибрал вкъщи, за да не ти се налага да му разказваш за инцидента по биология. — Той ми се ухили.

— Убедена съм, че вече е чул. Няма тайни във Форкс — въздъхнах аз.

Той се изсмя, но имаше нервна нотка в смехът му.

— Приятно прекарване на плажа... страхотно време за слънчеви бани. — Той погледна към поройният дъжд.

— Няма ли да се видим утре?

— Не. С Емет започваме рано уикенда.

— Какво ще правите? — Един приятел можеше да попита, нали? Надявах се, че разочарованието в гласа ми не е прекалено очевидно.

— Ще изкачваме Каменната пустиня, точно на юг от Рейниър.

Спомних си, че Чарли бе споменал за честите излети на семейство Кълън.

— Е, ами, приятно прекарване. — Опитах се да звуча ентузиазизирана. Само че май не успях да го заблудя. По краищата на устните му играеше усмивка.

— Ще ми направиш ли една услуга този уикенд? — Той се обърна да ме погледне право в лицето, като използваше пълната сила на изгарящите си златни очи.

Кимнах безпомощно.

— Не се обиждай, но приличаш на онези хора, които привличат проблемите като магнит. Така че... опитай се да не паднеш в океана или да те прегази нещо, става ли? — Той се усмихна криво.

Безпомощността бе изчезнала, докато той говореше. Изгледах го ядосано.

— Ще видя какво мога да направя — троснах се аз, докато скачах от колата. Затръшнах вратата след себе си с крайна сила.

Той все още се усмихваше, докато отпътуваше.

6. СТРАШНИ ИСТОРИИ

Докато стоях в стаята си, опитвайки се да се концентрирам върху третото действие на „Макбет“, всъщност се ослушвах за пикапа си. Бях си помислила, че дори в поройният дъжд, пак щях да чуя ръмженето на двигателя. Но когато отидох да надникна през пердето — отново — внезапно беше там.

Не очаквах с нетърпение петъка, който надмина не-очакванията ми. Разбира се, имаше коментари относно припадъка. Джесика изглеждаше особено развеселена от тази история. За щастие Майк си държеше устата затворена и като че ли никой не знаеше за намесата на Едуард. Въпреки това тя ме обсипа с въпроси на обяд.

— Какво искаше Едуард Кълън вчера? — попита Джесика по тригонометрия.

— Не знам — отговорих ѝ честно. — Така ѝ не повдигна темата.

— Изглеждаше някак ядосана — подхвърли тя.

— Така ли? — запазих изражението си непроницаемо.

— Знаеш ли, не го бях виждала преди да седи с някой друг, освен със семейството си. Беше странно.

— Странно — съгласих се аз. Тя изглеждаше подразнена, разтърси нетърпеливо тъмните си къдри — предполагам, че се надяваше да чуе нещо, от което щеше да излезе добра история за предаване нататък.

Най-лошата част от петъка беше, че дори и да знаех, че няма да е тук, продължавах да се надявам. Когато влязох в закусвалнята с Джесика и Майк, не можех да се удържа да погледна към масата му, където Розали, Алис и Джаспър седяха и си говореха с приближени глави. И не можех да спра мрака, който ме погълна, когато осъзнах, че нямам представа колко време ще мине преди да го видя отново.

Седнах на обичайната си маса, всички бяха изпълнени с планове за утрешният ден. Майк беше отново оживен, влагайки огромно доверие в местният синоптик, който обещавахе слънце утре. Трябваше

да видя това преди да го повярвам. Само че бе топло днес — почти 15 градуса. Може би екскурзията нямаше да е толкова жалка.

Засякох няколко недружелюбни погледа от страна на Лорън по време на обяд, които не разбрах напълно, докато не излязохме заедно от стаята. Бях точно зад нея, само на стъпка разстояние от гладката ѝ, сребристо руса коса, и тя очевидно не осъзнаваше това.

— ... не знам защо *Бела* — подигра се тя на името ми, — просто не сяда с онези Кълън отсега нататък. — Чух я да мърмори на Майк. Досега не бях забелязала колко неприятен, носов глас има и бях изненадана от злобата в него. Не я познавах чак толкова добре, и очевидно недостатъчно, заради неприязънта ѝ към мен — или поне така си помислих.

— Тя ми е приятелка — ще седи с нас — прошепна Майк лоялно, но и малко властно.

Поспрых, за да пропусна Джес и Анджела пред мен. Не исках да слушам повече.

Същият ден на вечеря, Чарли изглеждаше ентусиазиран за разходката ми до Ла Пуш на другата сутрин. Мисля, че се чувстваше виновен, задето ме оставяше сама през уикендите, но бе прекарал прекалено много години в изграждане на навици, за да ги наруши сега. Разбира се, той знаеше имената на децата, които щяха да ходят, и на родителите им, и вероятно и на прародителите им. Изглежда ги одобряваше. Чудех се дали би одобрил планът ми да отида до Сиатъл с Едуард Кълън. Не че щях да му кажа.

— Тате, знаеш ли за място наречено Каменната пустиня или нещо такова? Мисля че се намира на юг от планина Рейниър — попитах небрежно.

— Да... защо?

Свих рамене.

— Едни деца говореха за лагеруване там.

— Не е много добро място за къмпинг. — Той звучеше изненадан. — Прекалено много мечки. Повечето хора отиват там през ловния сезон.

— Оу — измърморих аз. — Може би съм чула името погрешно.

Имах намерение да се успя, но необичайната светлина ме събуди. Отворих очи, за да видя ярките слънчеви лъчи да се процеждат през прозореца ми. Не можех да повярвам. Изтичах до прозореца, за да проверя и наистина се оказа, че е слънцето. Не беше обаче на правилното място на небето, бе прекалено ниско, и не изглеждаше чак толкова близко, колкото би трябвало да е, но определено беше слънцето. Облаци обкръжаваха хоризонта, но голямо парче синева беше видима по средата. Мотях се колкото можех повече около прозореца, опасявайки се, че ако си тръгна, синьото ще изчезне отново.

Олимпийският търговски магазин на Нютън беше на север от града. Бях виждала магазина, но никога не бях спирала там — без да имам голяма нужда от изискваните продоволствия за пребиваване на открито за удължен срок от време. На паркинга разпознах шевролетът събърбан на Майк и нисанът сентра на Тайлър. Докато паркирах до колите им, можех да видя малка групичка около шевролета. Ерик беше там, заедно с две момчета, с които имах часове — бях почти сигурна, че имената им са Бен и Конър. Джес беше там, застанала до Анджела и Лорън. Имаше още три момичета, включително едно, за което си спомних, че паднах върху нея по физическо в петък. Същата ме погледна злобно, докато слизах от пикапа, и прошепна нещо на Лорън. Лорън разтърси копринената си коса и ме погледна презрително.

Значи щеше да бъде един от *тези* дни.

Поне Майк беше щастлив да ме види.

— Ти дойде! — възкликна той с наслада. — И ти казах, че ще е слънчево днес, нали?

— Казах ти, че ще дойда — напомних му аз.

— Чакаме още Лий и Саманта... освен, ако ти не си поканила някой — добави Майк.

— Не — казах с лекота, надявайки се да не ме хванат в лъжа. Но в същото време надявайки се, че ще се случи чудо и Едуард ще се появи.

Майк изглеждаше доволен.

— Ще се возиш ли в моята кола? Или в нея или минивана на майката на Лий.

— Разбира се.

Той се усмихна блажено. Беше толкова лесно да направиш Майк щастлив.

— Можеш да седнеш отпред — обеща той. Скрих огорчението си. Не беше лесно обаче да направиш Майк и Джесика щастливи едновременно. Можех да видя Джесика да ни гледа сърдито.

Въпреки това бройката работеше в моя полза. Лий доведе още двама човека и внезапно всяко място беше нужно. Успях да натикам Джесика между мен и Майк на предната седалка на шевролета. Майк можеше да бъде и по-грациозен, но поне Джес изглеждаше умиротворена.

Пътят от Форкс до Ла Пуш беше само петнайсет минути, с разкошни, гъсти зелени гори, подавайки се отстрани на шосето през повечето път и широката река Килайет се извиваше под нея на два пъти. Бях доволна, че съм близо до прозореца. Бяхме свалили прозорците — в шевролета те обземаше клаустрофобия с деветима души в него — и се опитах да поема колкото може повече слънчева светлина.

И преди бях посещавала плажовете на Ла Пуш през изминалите ми лета във Форкс с Чарли, така че формата на полумесец на Първият плаж ми беше позната. Гледката все още взимаше дъха. Водата бе тъмносива дори на слънчевата светлина, с бели вълни насочващи се към сивият, каменен бряг. Острови от стръмни скали се издигаха над стоманените води на пристана, достигайки до неравни върхни точки и покрити със сурови ели. Плажът имаше само тънка ивица от пясък при ръба на водата, който прерастваше в милиони големи, гладки камъни, които изглеждаха равномерно сиви в далечината, но отблизо бяха във всички възможни за един камък нюанси — теракотено, морско зелено, бледолилаво, синьо-сиво, тъмно златисто. По линията на прилива бяха разстлани огромни мокри дънери, избелени като кости от солта на вълните, някои събрани на купчинка до самият ръб на гората, други лежащи самотно точно извън обсега на вълните.

Прииждаше свеж вятър от вълните, хладен и солен. Пеликани се носеха по вълните, докато чайки и самотен орел кръжаха над тях. Облаците все още ограждаха небето, заплашвайки да го закрийт всеки момент, но засега слънцето грееше смело в синьото небе.

Избрахме си път надолу към плажа, като Майк ни водеше към кръг от дънери, които очевидно и преди са били използвани за събирания като нашето. Вече имаше оградено място за лагерен огън, пълно с черна пепел. Ерик и момчето, за което си мислех, че се казва

Бен, събраха счупени клони от по-сухите купчинки дървета покрай ръба на гората, и съвсем скоро имахме конусовидна конструкция построена върху старата пепел.

— Виждала ли си преди огън от плавеи? — попита ме Майк. Седях на един от бяло оцветените пънове — другите момичета се бяха струпали от двете ми страни и клюкареха развълнувано. Майк коленичи до огъня, запалвайки една от по-малките пръчки със запалка.

— Не — казах аз, докато той поставяше горящото клонче върху конуса.

— Тогава това ще ти хареса — наблюдавай цветовете. — Той запали още едно малко клонче и го положи до първото. Пламъците започнаха бързо да обгръщат сухото дърво.

— Синьо е! — казах изненадана.

— Заради солта е. Красиво е, нали? — Той запали още едно парченце, постави го там, където огънят не бе достигнал още, и отиде да седне до мен. За щастие Джесика беше от другата му страна. Тя се обърна към него, за да привлече вниманието му. Наблюдавах странните синьо-зелени пламъци да пропукват към небето.

След около половин час приказки, някои от момчетата поискаха да се изкачат до близките басейни, създадени от прилива. Ето ти дилема. От една страна обожавах басейнчетата. Очароваха ме още от малко момиче — те бяха единствените неща, които ме радваха през престоя ми във Форкс. От друга страна, бях и падала доста пъти в тях. Не е кой знае какво, когато си на седем и си с татко ти. Това ме подсети за молбата на Едуард — да внимавам да не падна в океана.

Лорън беше тази, която ме накара да взема решението си. Тя не искаше да се катери, пък и определено носеше неподходящи обувки за тази работа. Повечето момичета освен Анджела и Джесика решиха да останат на плажа. Изчаках Тайлър и Ерик да се съгласят да останат при тях, преди да се изправя бавно и да се присъединя към катераческата групичка. Майк ме дари с огромна усмивка, когато видя, че и аз идвам.

Катеренето не отне много време, въпреки че не ми харесваше липсата на небе в гората. Зелената светлина контрастираше странно с младежкия смях, прекалено мрачна и злокобна, за да бъде в хармония със слънчевото настроение около мен. Трябваше много да внимавам при всяка моя крачка да избегна корените отдолу и надвисналите клони отгоре, затова скоро изостанах назад. Евентуално излязох от

смарагдовият затвор на гората и открих каменният бряг отново. Имаше отлив и малка подземна река струеше покрай нас на път за морето. Наоколо каменните брегове и плитките басейнчета, които никога не пресъхваха напълно, бяха изпълнени с живот.

Бях много внимателна да не се наведа прекалено напред над малките океански басейнчета. Другите бяха безстрашни, скачайки от камък на камък, кацайки предпазливо на ръба. Намерих един стабилно изглеждащ камък на ръба на единият от по-големите басейни и седнах там предпазливо, омагьосана от естественият аквариум под мен. Букетите от брилянтни анемонии се нагъваха непрестанно от невидимата струя, завъртени раковини припкаха по ръбовете, скривайки раците в тях, морски звезди стояха неподвижно прилепнали към камъните или една към друга, докато една малка черна змиорка на бели ивици се промушваше през ясно зелени водорасли, очаквайки морето да се завърне. Бях абсолютно погълната, освен една малка част от главата ми, която се чудеше какво ли прави в момента Едуард, и се опитваше да си представи какво ли би казал, ако беше тук с мен.

Най-накрая момчетата огладняха, така че станах сковано, за да ги последвам. Опитах се да се движа по-бързо през гората този път, така че естествено паднах няколко пъти. Получих няколко повърхностни драскотини върху дланите си, а коленете на джинсите ми бяха изцапани със зелено, но можеше да бъде и по-зле.

Когато стигнахме до Първият плаж, групата, която бяхме изоставили, се бе умножила. Докато се приближавахме, можехме да видим лъскавите, черни прави коси и червеникавата кожа на новодошлите, тийнейджъри от резервата пристигнали да си общуват.

Храната вече се предаваше от ръка на ръка и момчетата побързаха да си вземат, докато Ерик ни представи един на друг, докато навлизахме в лагерният кръг. Анджела и аз пристигнахме последни, и като Ерик каза имената ни, забелязах младо момче, стоящо на камъните близо до огъня, да вдига поглед към мен с интерес. Седнах до Анджела и Майк ни донесе сандвичи и армия от безалкохолни, от които да си изберем, докато момчето, което изглеждаше най-възрастно от посетителите, издърдори имената на останалите седмина с него. Това, което улових бе, че едно от момичетата също се казваше Джесика, а момчето, което ме бе забелязало се казваше Джейкъб.

Беше отпускащо да седя с Анджела — тя беше от типа хора около които ти става по-спокойно — тя изглежда нямаше нужда да запълва всяко мълчание с брътвеж. Тя ме остави да размишлявам необезпокоявана, докато ядяхме. А аз си мислех колко несвързано минаваше времето във Форкс, летейки шеметно от време на време, с един единствен образ по-ясен от останалите. Имаше и такива времена, когато всяка секунда бе от значение, гравирана в паметта ми. Знаех съвсем точно какво предизвикваше разграничението и това ме смути.

По обяд облаците започнаха да прииждат, стелейки се през синьото небе, изниквайки пред слънцето за момент, хвърляйки дълги сенки върху плажа, потъмнявайки вълните. Като приключиха с храненето, хората започнаха да се разцепват на групички от двама-трима. Някои вървяха по края на брега, като хвърляха камъчета по повърхността на вълните. Други се събираха за нова експедиция към басейнчетата. Майк — плътно следван от Джесика — се отправи към един от магазините в селището. Някои от местните деца заминаха с тях — останалите отидоха да се катерят с другите. По времето, когато всички вече се бяха разпръснали, бях останала сама около лагерният огън с Лорън и Тайлър, които бяха окупирали един CD-плейър, който някой се бе сетил да донесе, и трима тийнейджъри от резервата, които бяха наказали около огъня, включително момчето на име Джейкъб и най-възрастното момче, което се държеше като техен говорител.

След няколко минути Анджела напусна с катерачите, а Джейкъб се намести на нейното място до мен. Изглеждаше на четиринайсет, може би на петнайсет, и имаше дълга, лъскава черна коса вързана на опашка отзад на врата му. Кожата му бе красива, гладка и кафеникаво-червена — тъмните му очи се намираха точно над високите му скули. Имаше съвсем лек намек за детска мекота останала около брадичката му. Като цяло, много хубаво лице. Въпреки това, положителното ми мнение от външният му вид бе разрушено от първите му думи.

— Ти си Изабела Суон, нали?

Първият ми ден в училище се повтаряше наново.

— Бела — въздъгнах аз.

— Аз съм Джейкъб Блек. — Той ми подаде приятелски ръка. — Ти купи пикапа на баща ми.

— Оу — казах, облекчена, докато разтърсвах лъскавата му ръка. — Ти си синът на Били. Вероятно трябваше да те помня.

— Не, аз съм най-малкият в семейството — сигурно помниш големите ми сестри.

— Рейчъл и Ребека — внезапно се сетих. Чарли и Били непрекъснато ни събираха заедно по време на посещенията ми, за да ни държат заети, докато те са на риба. Бяхме прекалено срамежливи, за да направим някакъв напредък като приятели. Разбира се, и аз си имах своите избухвания, които бързо слагаха край на риболова до единайсетата ми година.

— Те тук ли са? — Огледах момичетата край океанският бряг, чудейки се дали ще ги разпозная сега.

— Не. — Джейкъб поклати глава. — Рейчъл получи стипендия за Вашингтонският колеж, а Ребека се омъжи за самоански сърфист — сега живее на Хаваите.

— Омъжена. Уау. — Бях поразена. Близначките бяха само с около година по-големи от мен.

— Та как намираш пикапа? — попита той.

— Обожавам го. Върви страхотно.

— Да, но е много бавен — изсмя се той. — Бях толкова облекчен, когато Чарли го купи. Баща ми не искаше да ми позволи да поработя върху някоя друга кола, когато си имахме напълно добра машина.

— Не е чак толкова бавен — възразих аз.

— Опитвала ли си да минеш над 95 километра в час?

— Не — признах аз.

— Хубаво. Недей. — Той се ухили.

Аз също се ухилих.

— Справя се страхотно при сблъсъци — казах аз в защита на пикапа ми.

— Не мисля, че дори танк може да свали това старо чудовище — съгласи се той през смях.

— Значи правиш коли? — попитах аз, впечатлена.

— Когато имам свободно време и части. Случайно да знаеш откъде мога да докопам главен цилиндър за Фолксваген заек от 1986? — добави шеговито той. Имаше приятен, пресипнал глас.

— Съжалявам — засмях се аз. — Не съм виждала такива напоследък, но ще си държа очите отворени за теб. — Сякаш знаех какво беше това. С него беше лесно да се разговаря.

Той ме дари с ослепителна усмивка, гледайки ме с признателен поглед, който вече се бях научила да разпознавам. Не бях единствената, която го забеляза.

— Познаваш ли Бела, Джейкъб? — попита Лорън — с както ми се стори високомерен глас — от другата страна на огъня.

— Може да се каже, че се познаваме откакто съм се родил — засмя се той, усмихвайки се отново.

— Колко мило. — Обаче не звучеше така сякаш го намира за мило изобщо, бледото й лице и рибешките й очи свъсени.

— Бела — обади се тя, наблюдавайки внимателно лицето ми. — Тъкмо казвах на Тайлър, че е много жалко, че никой от семейство Кълън не дойдоха днес. Никой ли не ги покани? — Загриженото й изражение не беше никак убедително.

— Имаш предвид семейството на доктор Карлайл Кълън? — попита високото, възрастно момче преди някой да успее да отговори, за голяма досада на Лорън. Той по-скоро приличаше на мъж, отколкото на момче, и гласът му беше много дълбок.

— Да, познаваш ли ги? — попита тя снизходително, обръщайки се леко към него.

— Кълън не идват тук — каза той с такъв тон, който прекратяваше темата, игнорирайки въпросът й.

Тайлър, който се опитваше да привлече обратно вниманието й, попита за мнението на Лорън за диска, който държеше. Тя се разсея.

Вгледах се в момчето с дълбокият глас, но той гледаше към тъмната гора зад нас. Той каза, че Кълън не идваха тук, но тонът му загатваше нещо повече — че не им беше позволено, имаха забрана. Отношението му остави странно впечатление в мен, което се опитах да игнорирам без успех.

Джейк прекъсна медитацията ми.

— Та, Форкс влудява ли те вече?

— О, бих нарекла това подценяване — направих гримаса аз.

Той се ухили разбиращо.

Все още размишлявах върху краткият коментар за Кълън и получих внезапно вдъхновение. Планът беше глупав, но не ми хрумваха по-добри идеи. Надявах се, че младият Джейкъб няма много опит с момичетата, така че да не прозре през определено жалките ми опити за флиртуване.

— Искаш ли да се разходим по плажа? — попитах аз, опитвайки се да имитирам начина, по който Едуард гледаше изпод миглите си. Ефекта надали беше наполовина толкова добър, в това бях убедена, но Джейкъб скочи с желание на крака.

Докато вървахме на север по многоцветните камъни към морската дига от плавеи, облаците най-накрая се строиха през небето, карайки морето да потъмнее и температурата да падне. Пъхнах ръцете си дълбоко в джобовете ми.

— Та, ти на шестнайсет ли си? — попитах, опитвайки се да не приличам на идиот, докато пърхах с мигли по начина, по който бях виждала момичетата по телевизията да правят.

— Току-що станах на петнайсет — призна той, поласкан.

— Сериозно? — Лицето ми бе пълно с фалшива изненада. — Помислих те за по-възрастен.

— Висок съм за възрастта си — обясни той.

— Идваш ли често към Форкс? — попитах дяволито, сякаш се надявах на „да“. Имах чувството, че звуча като пълен идиот. Страхувах се, че всеки момент ще ме погледне с отвращение и ще ме обяви за измамница, но той продължаваше да изглежда поласкан.

— Не много — призна той намръщено. — Но когато завърша колата си, ще мога да идвам колкото си искам — след като си получа книжката — поправи се той.

— Кой беше онова момче, с което Лорън говореше? Изглеждаше прекалено възрастен, за да се мотае с нас. — Нарочно се причислих към по-малките, опитвайки се да изясня, че предпочитам Джейкъб.

— Това е Сам... той е на деветнайсет — информира ме той.

— Какво беше това, което го каза за семейството на доктора? — попита невинно.

— За семейство Кълън? О, на тях не им е разрешено да идват към резервата. — Той погледна настрани, към остров Джеймс, потвърждавайки това, което ми се стори, че чух в гласът на Сам.

— Защо не?

Той ме погледна, прехапвайки устна.

— О-па. Не би трябвало да ти казвам това.

— О, но аз няма да кажа на никого, просто съм любопитна. — Опитах се да направя усмивката си съблазнителна, чудейки се дали не прекалявам.

Той ми се усмихна въпреки това, очевидно съблазнен. След това повдигна една вежда и гласът му стана дори по-пресипнал отпреди.

— Харесваш ли страшни истории? — попита той зловещо.

— *Обожavam* ги — ентусиазирах се аз.

Джейкъб се отправи към едно дърво наблизо, чиито корени стърчаха като изтощените крака на гигантски, блед паяк. Той се покачи с лекота на един от извитите корени, докато аз се настаних под него в основата на дървото. Той гледаше към камъните, усмивка заигра по края на широките му устни. Можех да видя, че ще се опита да направи историята добра. Фокусирах се да излъчвам жив интерес от очите си.

— Знаеш ли някоя от старите ни истории, за това откъде сме произлезли... килетите, тоест? — започна той.

— Всъщност не — признах аз.

— Е, има много легенди, за някои от тях се твърди, че датират от Големият потоп — предполага се, че праотците ни са завързали канутата си на върха на най-високите дървета в планината, за да оцелеят както Ной и ковчега. — Той се усмихна, за да ми покаже колко малко вярва влагаше в тези истории. — Друга легенда твърди, че произхождаме от вълците — и че вълците все още са наши братя. Против законите на племето е да ги убиваме. А има и истории за *студените*. — Гласът му се снижи.

— Студените? — попитах аз, интересът ми вече истински.

— Да. Има истории за студените, стари колкото легендите за вълците, и някои по-скорошни. Според легендата, моят прапрадядо познавал някои от тях. Именно той сключил договор, който ги държи далеч от земите ни. — Той извъртя очи нагоре.

— Прапрадядо ти? — насърчих го аз.

— Той е бил вожд на племето, подобно на баща ми. Виждаш ли, студените са естествените врагове на вълците, е, не на истинските вълци, но на вълците, които се превръщат в хора, подобно на праотците ни. Можеш да ги наречеш върколаци.

— Върколациите имат врагове?

— Само един.

Наблюдавах го сериозно, надявайки се да предреша нетърпението ми като възхищение.

— Та, виждаш ли — продължи Джейкъб, — студените принципно са наши врагове. Но тази група, която пристигнала на наша

територия по времето на прапрадядо ми била различна. Те не ловували като останалите от техният вид — те не би трябвало да са опасни за племето. Така че прапрадядо ми направил пакт с тях. Ако те обещаели да стоят далеч от земите ни, те нямали да ги разкрият пред бледоликите. — Той ми смигна.

— Ако не са били опасни, защо тогава...? — Опитвах се да разбера, докато се борех той да не забележи колко на сериозно вземах страшната му история.

— Винаги е имало риск хората да са около студентите, дори и толкова цивилизовани като този клан. Никога не се знаело, кога ще огладнеят толкова, че да не могат да устоят. — Той умишлено подправи тонът си с нотка заплашителност.

— Какво имаш предвид под „цивилизовани“?

— Твърдели, че не ловуват хора. Предполагало се, че някак си се издържат с животни вместо това.

Опитах се да звуча небрежно.

— Та това какво общо има със семейство Кълън? Да не би те да са като студентите, които прапрадядо ти срещнал?

— Не. — Той направи драматична пауза. — Те са абсолютно същите.

Навярно си е помислил, че изплашеното ми изражение се дължи на историята му. Той ми се усмихна доволно, и продължи.

— Имало допълнение към тях, нова женска и нов мъжки, но останалите са си същите. По времето на прапрадядо ми вече познавали лидерът, Карлайл. Той е бил тук още от преди вашите хора да са пристигнали. — Той се бореше с усмивката си.

— И какво са те? — накрая попитах. — Какво точно са студентите?

Той се усмихна мрачно.

— Кръвопийци — отговори той със смразяващ глас. — Вашите хора ги наричат вампири.

Наблюдавах вълните, разбиващи се в брега, когато той отговори, не много убедена какво изобразява в момента лицето ми.

— Хвана те страх — засмя се доволно той.

— Добър разказвач си — похвалих го аз, като продължавах да гледам към вълните.

— Доста луди неща, а? Нищо чудно, че баща ми не иска да го разказваме на никого.

Не можех да контролирам все още изражението си, за да го погледна.

— Не се тревожи, няма да те издам.

— Мисля, че току-що наруших договора — засмя се той.

— Ще отнеса историята ти в гроба — обещах аз, потрепервайки.

— Сериозно обаче, не казвай нищо на Чарли. Той доста се ядоса на баща ми, когато разбра, че някои от нас не ходят в болницата откакто доктор Кълън работи там.

— Разбира се, че няма да му кажа.

— Та, мислиш ли, че сме група суеверни индианци или що? — попита той със закачлив глас, но с нотка на тревога. Все още не бях откъснала поглед от океана.

Обърнах се към него и му се усмихнах възможно най-нормално.

— Не. Но мисля, че си много добър разказвач. Все още ме е страх, виждаш ли? — Повдигнах ръката си.

— Яко — усмихна се той.

Изведнъж звука на прииждащите стъпки ни предупреди, че някой идва към нас. Главите ни се обърнаха точно навреме, за да видим Майк и Джесика на стотина крачки, идващи към нас.

— Ето къде си, Бела — каза Майк с облекчение, прокарвайки ръка приз косата си.

— Това гаджето ти ли е? — попита Джейкъб, разтревожен от ревнивата нотка в гласът на Майк. Бях изненадана, че е толкова очевидно.

— Не, определено не — прошепнах му аз. Бях невероятно благодарна на Джейкъб, и желях да го направя възможно най-щастлив. Смигнах му, като се обърнах с гръб към Майк. Той ми се усмихна, възгордян от глупавото ми флиртуване.

— Та като си взема книжката... — започна той.

— Намини някой път през Форкс. Можем да се помотаем заедно. — Почувствах се виновна като казах това, знаейки, че съм го използвала. Само че наистина харесвах Джейкъб. Той беше някой, с когото лесно можех да се сприятеля.

Майк беше стигнал до нас, с Джесика няколко крачки зад него. Можех да видя как очите му оценяват Джейкъб, и изглеждаше доволен

от очевидната му младост.

— Къде беше? — попита той, въпреки че отговорът стоеше пред него.

— Джейкъб ми разказваше местни истории — обясних аз —
Беше много интересно.

Усмивнах се топло на Джейкъб, който ми се ухили в отговор.

— Ами — замълча Майк, докато преценяваше внимателно наново ситуацията, като видя задръжността ни. — Ще тръгваме — изглежда, че ще завали.

Всички погледнахме към сърдитото небе. Определено изглеждаше така, сякаш ще завали всеки момент.

— Добре — скочих на крака аз. — Идвам.

— Беше ми приятно да се видим *отново* — каза Джейкъб, и можех да видя, че се подиграваше на Майк съвсем малко.

— Наистина беше. Следващият път, когато Чарли идва да види Били, ще дойда и аз — обещах.

Усмивката му се разля по лицето.

— Това би било яко.

— И благодаря — добавих сериозно.

Нахлупих качулката си, докато стъпвахме тежко по камъните към паркинга. Няколко капки започнаха да падат, правейки черни петна върху камъните, където се бяха приземили. Когато стигнахме до шевролета, останалите вече бяха качили всичко в него. Качих се на задната седалка при Анджела и Тайлър, обявявайки, че вече ми бе минал реда на предната седалка. Анджела само се загледа през прозореца към зараждащата се буря, а Лорън се извъртя на средната седалка, за да окупира вниманието на Тайлър, така че аз просто облегнах глава на седалката и затворих очи, опитвайки се упорито да не мисля за нищо.

7. КОШМАР

Казах на Чарли, че имам много домашни за писане и че не искам нищо за ядене. Имаше баскетболен мач, който той очакваше с нетърпение, макар разбира се аз да си нямах и на идея какво му бе толкова специалното, така че той не забеляза нищо необичайно в лицето или гласът ми.

Веднъж влязла в стаята ми, заключих вратата. Разрових се из бюрото си, докато открия старите ми слушалки и ги включих в малкият ми диск плейър. Избрах един диск, който Фил ми беше дал за Коледа. Беше на една от любимите му групи, но те използваша прекалено много бас и крещене за моят вкус. Сложих го на мястото му и се излегнах на леглото си. Сложих слушалките, натиснах копчето за пускане, и усилих звука, докато ушите не ме заболяха. Затворих очи, но светлината все още ми пречеше, затова добавих възглавница върху горната половина на лицето ми.

Концентрирах се много внимателно върху музиката, опитвайки се да разбере думите, да разплета сложната мелодия на барабаните. На третият път като прослушах диска, знаех всички думи поне до припева. Бях изненадана да открия, че групата все пак ми харесва, веднъж щом свикна с гърмящият шум. Трябва да благодаря отново на Фил.

И проработи. Разбиващата мелодия бе направила мисленето невъзможно — което именно беше целта на цялото упражнение. Слушах диска отново и отново, докато не запях едновременно с песните и накрая не заспах.

Отворих очи, за да се намеря на познато място. Част от мен съзнавайки, че сънувам, разпознах зелената светлина на гората. Можех да чуя разбиващите се в скалите вълни някъде наблизо. И знаех, че ако открия океана, отново ще мога да видя слънцето. Опитвах се да следвам шума, но изведнъж Джейкъб Блек беше там, хванал ръката ми, дърпайки ме назад към тъмната част на гората.

— Джейкъб? Какво има? — попитах го аз. Лицето му беше уплашено, докато ме дърпаше с всичка сила въпреки съпротивленията ми — не исках да влизам в тъмното.

— Бягай, Бела, трябва да бягаш! — шепнеше той ужасен.

— Насам, Бела! — разпознах гласът на Майк, който ме викаше от мрачните дъбрави на дърветата, но не можех да го видя.

— Защо? — попитах, докато все още се дърпах от хватката на Джейкъб, сега отчаяна да видя слънцето.

Но Джейкъб изведнъж пусна ръката ми и изскимтя, внезапно треперейки, падайки на мъглявата горска земя. Той се гърчеше на земята, докато аз наблюдавах ужасена.

— Джейкъб! — извиках аз. Но той бе изчезнал. На мястото му имаше огромен червеникавокафяв вълк с черни очи. Вълкът се обърна с гръб към мен, насочвайки се към брега, козината на раменете му настръхнала, от появилите му се остри зъби се изтръгна ръмжене.

— Бягай, Бела! — Майк извика някъде иззад мен. Но аз не се обърнах. Гледах светлината, която идваше право към мен от плажа.

И тогава Едуард излезе от дърветата, кожата му леко сияеше, очите му черни и опасни. Той вдигна ръка и махна към мен да го последвам. Вълкът ръмжеше в краката ми.

Направих крачка напред, крачка към Едуард. Тогава той ми се усмихна, зъбите му остри.

— Повярвай ми — измърка той.

Направих още една крачка.

Вълкът се хвърли в пространството между мен и вампира, зъбите се целеха към врата му.

— Не! — изпищях аз, изправяйки се рязко в леглото ми.

Внезапното ми движение накара слушалките ми да свлекат диск плейъра от нощната масичка, и да изтрака на дървеният под.

Лампата ми все още бе включена, и стоях напълно облечена с обувките в леглото си. Огледах се, дезориентирана към часовника на скрина ми. Беше пет и половина сутринта.

Изохках, тръшнах се назад и се претърколих върху лицето си, изритвайки ботушите ми. Въпреки това ми беше прекалено некомфортно, за да заспя отново. Претърколих се обратно и разкопчах дънките си, изритвайки ги странно, докато се опитвах да стоя хоризонтално. Можех да усетя плитката в косата ми, неудобен ръб по

задната част на черепа ми. Обърнах се на другата страна, махайки ластика и бързо разресвайки с пръсти плитката ми. Върнах възглавницата върху очите ми.

Нямаше никакъв смисъл, разбира се. Подсъзнанието ми бе извикало точно образите, които отчаяно бях опитала да избегна. Трябваше да се изправа срещу тях сега.

Седнах и главата ми се завъртя за момент, докато кръвта се разнесе надолу. Едно по едно, помислих си аз, щастлива да отложи нещата доколкото е възможно. Взех хавлията си за баня.

Въпреки това душът не продължи наполовина толкова дълго, на колкото се надявах. Дори след като се мотях, докато изсуша косата си, не ми бяха останали неща за правене в банята. Увита в хавлия, се върнах в стаята ми. Не знаех дали Чарли още спи или вече е заминал за работа. Отидох да погледна през прозореца си и открих, че патрулката я няма. Отново на риболов.

Облякох се бавно в най-удобните ми дрехи и си оправих леглото — нещо, което никога не правех. Не можех да го отлагам повече. Отидох до бюрото си и включих старият компютър.

Мразех да използвам интернета тук. Модемът ми беше абсолютна антика, услугите на сървърът ми под нормата — самото набиране отне толкова много време, че реших да си взема купа с корнфлейкс, докато чакам.

Ядох бавно, предъвквайки всяка хапка внимателно. Когато приключих, измих купата и лъжицата, изсуших ги и ги прибрах. Краката ми се влачеха, докато се качвах по стъпалата. Отидох до диск плейъра си първо, взимайки го от земята и като го поставих точно в центъра на масата. Издърпах слушалките си и ги прибрах обратно в чекмеджето. След което пуснах същият диск и го намалих така, че музиката да звучи само като фон.

С още една въздишка се обърнах към компютъра ми. Естествено, екранът се бе покрил с рекламни прозорчета. Седнах на твърдият си сгъваем стол и започнах да ги затварям едно по едно. Евентуално минах на любимата ми търсачка. Затворих още няколко прозорчета и написах една дума.

Вампир.

Отне вбесяващо дълго време, разбира се. Когато резултатите излязоха, имаше доста за пресяване — като се почне от филми и

телевизионни сериали и се стигне до роул-плей игри, ъндърграунд метъл и готически козметични компании.

Тогава открих един обещаващ сайт — Вампири от А до Я. Изчаках търпеливо да зареди, бързо затваряйки всяка реклама, която светнеше на екрана. Накрая страницата бе излязла — семпъл бял фон с черен текст, с академичен вид. Два цитата ме поздравиха на главната страница:

През множеството тъмни светове на призраци и демони, няма образ тъй ужасен, образ тъй страшен и отвратителен, и все пак изпълнен с такова ужасяващо очарование като вампира, който сам по себе си не е нито призрак, нито демон, но който притежава тъмна природа и има мистериозните и зловещи качества и на двете — отец Монтагю Самърс.

Ако има в този свят добре засвидетелстван отчет, то това е този на вампирите. Нищо не липсва: официални доклади, писмени показания на добре познати хора, като хирурзи, свещеници, магистри — съдебното доказателство е повече от съвършено. И въпреки всичко това, кой вярва във вампирите?

Розе

Останалата част от сайта бе азбучен списък на различните митове за вампири из света. Първият на когото клигнах, данагът, е филипински вампир, за който се предполага, че е засадил растението таро по островите много отдавна. Митът продължаваше с това, как данагът работил с хората в продължение на много години, но сътрудничеството им приключило един ден, когато една жена порязала пръста си и данагът засмукал раната ѝ, наслаждавайки се толкова много на вкусът, че изсмукал цялата кръв от тялото ѝ.

Преглеждах внимателно описанията, като търсех нещо, което ще ми прозвучи познато, едно на ръка правдоподобно. Изглежда митовете за вампири циркулираха най-вече около красиви жени като демони и малки деца като жертви — също така и приличаха на конструкция, която обясняваше високата смъртност на децата и даваше извинение на

мъжете за изневяра. Много от историите включваха безтелесни духове и предупреждения за неподходящи погребения. Нямаше много, което да звучеше като филмите, които бях гледала, и само някои, като ивритското *естри* и полското *юпиер*, бяха преокупирани с пиенето на кръв.

Само три статии уловиха истински вниманието ми: румънското *върколаци*, могъщо неживо същество, което се появяваше като красив, блед човек, и словашкото *неланси*, създание толкова силно и бързо, че можело да изколи цяло село за един час след полунощ, и още едно, *Stregoni benefici*.

За последното имаше само едно малко изречение.

Stregoni benefici: Италиански вампир, за който се казва, че е на страната на доброто, смъртен враг на злите вампири.

Беше такова облекчение, тази една малка статия, този един мит сред множество други, който твърдеше за съществуването на добри вампири.

Общо взето обаче, съвсем малко съвпаднаше с историите на Джейкъб или моите собствени наблюдения. Направих малък каталог в главата си, докато четях и внимателно сравнявах с всеки един мит. Скорост, сила, красота, бледа кожа, очи, които си менят цвета, и критериите на Джейкъб — кръвопийци, врагове на върколаците, със студенокръвни и безсмъртни. Имаше много малко митове, които съвпадаха дори с един фактор.

И имаше друг проблем, един който си спомних от малцината страшни филми, които бях гледала и бях подпомогната от тях за днешното четене — вампирите не можеха да се показват на слънчева светлина, слънцето щеше да ги изгори до пепел. Спяха в ковчези по цял ден и излизаха само нощем.

Раздразнена, изключих компютъра от главното копче, без да дочакам да затворя нещата както трябва. Въпреки гневът ми, почувствах непреодолим срам. Всичко беше толкова глупаво. Стоях в стаята си и търсех информация за вампири. Какво ми ставаше? Реших, че цялата вина принадлежи на Форкс — и на целият пропит Олимпийски полуостров, в този ред на мисли.

Трябваше да изляза от къщата, но нямаше място, на което исках да отида, което да не включваше тридневен път с кола. Все пак обух

ботушите си, несигурна на къде съм се запътила, и слязох долу. Навлякох палтото си, като проверих времето и излязох през вратата.

Беше заоблачено, но не валеше още. Не обърнах внимание на пикапа ми и тръгнах на изток пеша, пресичайки двора на Чарли към нахлуващата от всякъде гора. Не отне дълго време, докато изгубих къщата и пътя от поглед, като единственият звук бе жвакането на мократа земя под краката ми и внезапните писъци на сойките.

Имаше тънка като панделка пътечка, която водеше из гората тук, иначе нямаше да рискувам да се разхождам сама по този начин. Чувството ми за ориентация беше безнадеждно — можех да се изгубя и в не чак толкова благоприятни условия. Пътеката водеше все по-навътре и по-навътре, най-вече към изток, доколкото можех да кажа. Виеше се около смърчовите и бучинишите, около тисовете и кленовите дървета. Съвсем бегло знаех имената на дърветата около мен, и всичко благодарение на Чарли, който ми ги бе показвал от прозореца на патрулката преди време. Имаше много, които не познавах, и други за които не бях сигурна, защото бяха прекалено покрити със зелени паразити.

Следвах пътеката дотолкова, доколкото гневът към себе си ме караше да се движа. Когато започна да изчезва, намалих крачка. Няколко капки паднаха от балдахините над мен, но не можех да съм сигурна дали е започнало да вали или имаше останали локвички от вчерашният ден, издигнати високо между дърветата, поправяйки си път обратно към земята. Наскоро паднало дърво — а аз знаех, че е наскоро, защото не бе изцяло покрито с мъх — почиваше срещу стъблото на един от братята си, създавайки малка захлупена пейка, само на няколко безопасни крачки от пътеката. Прекрачих внимателно папратите, като внимавах якето ми да е между влажната седалка и дрехите ми, като облегнах забулената си глава назад към живото дърво.

Не трябваше да идвам тук. Трябваше да се досетя, но къде другаде можех да отида? Тъмнозелената светлина на гората прекалено много ми напомняше на сцената от сънят ми, за да позволи на умът ми да си почине. Като го нямаше звукът на мокрите ми стъпки, тишината беше пронизителна. Птиците също бяха притихнали, капките се увеличаваха бързо, значи навярно валеше горе. Папратите стояха по-нависоко от главата ми, сега като бях седнала, и знаех, че ако някой мине по пътеката на няколко крачки от мен, изобщо няма да ме види.

Тук сред дърветата беше много по-лесно да повярвам на абсурдните истории, които ме засрашиха на затворено. Нищо не се бе променило в тази гора през изминалите хиляда години, и митовете и легендите на стотици различни страни изглеждаха много по-вероятни в зелената мъгла, отколкото в подредената ми стая.

Насилих се да се фокусирам върху двата жизненоважни въпроса, на които трябваше да отговоря, но го направих с нежелание.

Първо, трябваше да реша дали казаното от Джейкъб за семейство Кълън бе истина.

Веднага умът ми отговори с гръмогласно „не“. Беше глупаво и болезнено да се занимавам с такива глупави галантерии. Но какво, тогава? — запитах се аз. Нямаше рационално обяснение за факта, че бях жива в момента. Отново направих списък с нещата, които бях забелязала — невъзможната скорост и сила, цветът на очите, който се менеше от черно до златисто и обратно, нечовешката красота, бялата, студена кожа. И още — малки неща, които бях осъзнала бавно — как като че ли никога не ядяха, смущаващата грация, с която се движеха и начинът, по който *той* понякога говореше, с непозната напевност и фрази, които повече отиваха на стилът на роман от началото на миналият век, отколкото на класната стая в двадесет и първи век. Той бе избягал от час, когато вземаха кръвните групи. Не беше отказал за екскурзията до плажа, докато не му бях казала къде ще ходим. Той сякаш знаеше какво си мислят всички... освен мен. Беше ми казал, че той е лошият, опасен...

Можеха ли Кълън да бъдат вампири?

Е, определено бяха *нещо*. Нещо извън възможностите на рационалните оправдания, които се разиграваха пред невярващите ми очи. Дали било историята на Джейкъб за *студените* или супергеройската ми теория, Едуард Кълън не беше... човешко същество. Той беше нещо повече от това.

Така че — може би. Това трябваше да ми свърши работа засега.

И най-важният въпрос от всички останали. Какво щях да правя, ако се окажеше истина?

Ако Едуард беше вампир — почти не можех да се накарам да си помисля думата — тогава какво щях да правя? Да кажа на някой друг определено не беше опция. Не можех сама на себе си да повярвам — пък какво оставаше за останалите.

Само две възможности ми се сториха практични. Първата беше да послушам съвета му — да бъда умна и да го избягвам, колкото се може повече. Да отменя плановете ни и да продължа да го игнорирам, доколкото мога. Да се преструвам, че имаше дебела преграда между нас в единственият час, който карахме заедно. Да му кажа да ме остави на мира — и този път да го кажа наистина.

Обхвана ме внезапна агония от отчаяние, когато обмислих тази алтернатива. Умът ми отхвърли болката, бързо прескачайки на другата възможност.

Можех да не правя нищо различно. Все пак, ако той беше нещо... лошо, досега да ми е направил нещо. Всъщност, щях да бъда вдлъбнатина в калника на Тайлър, ако той не бе реагирал толкова бързо. Толкова бързо, спорех със себе си, че може да са били чисти рефлексии. Но ако е рефлекс за спасяване на животи, колко лош може да е? — възразих аз. Главата ми се въртеше в кръг без отговори.

В едно нещо обаче бях сигурна, ако бях сигурна изобщо в каквото и да е било. Тъмният Едуард от сънят ми снощи бе отражение на страхът от думите на Джейкъб, а не от самият Едуард. Дори тогава, когато извиках в ужас от скока на върколака, не от страх за вълка се появи писъкът „не“ на устните ми. Беше страх, че *той* може да пострада — дори когато ме викаше с острите си зъби, аз се страхувах *за него*.

И знаех, че точно там се крие отговорът ми. Не знаех дали имам шанс, всъщност. Вече бях загазила прекалено много. Сега като знаех — *ако* знаех — не можех да направя нищо за ужасяващата ми тайна. Защото когато си помислих за него, за гласът му, за хипнотизиращите му очи, магнетичната сила на характера му, не исках нищо повече от това да бъда с него. Дори и ако... но не можех да мисля. Не и тук, сама в тъмната гора. Не и докато дъждът замъгляваше като здрач изпод балдахините и ситнеше като стъпки по земята. Потреперах и се изправих бързо от скритото си местенце, разтревожена, че пътеката някак си е изчезнала с дъжда.

Но тя беше там, безопасна и видима, проправяйки си път през мокрия зелен лабиринт. Последвах я прибързано, дръпнала качулката ниско над лицето ми, като започвах да се изненадвам, докато почти бягах между дърветата, колко съм се отдалечила. Започнах да се чудя дали ще изляза някъде или следвах пътеката по-навътре в затвора на

гората. Въпреки това преди да се паникьосам много, започнах да виждам светлината през отвора на клоните. И след това можех да чуя кола да преминава през улицата, поляната на Чарли изтегнала се пред мен, къщата ме мамеше, обещавайки ми топлина и сухи чорапи.

Беше вече обяд, когато се прибрах. Качих се горе, за да се преоблека в джинси и тениска, тъй като щях да стоя вътре. Не ми отне много време да се концентрирам върху задачата ми за деня, есе върху „Макбет“, което трябваше да предадем до сряда. Започнах да нахвърлям доволно черновата, по-спокойна отколкото се бях чувствала от... е, всъщност от четвъртък следобед, ако трябваше да съм честна.

Това обаче винаги е бил моят начин. Правенето на решения беше болезнената част за мен, частта върху която агонизирах. Но веднъж щом решението бе направено, просто го следвах — обикновено с облекчение, че изборът е направен. Понякога облекчението бе покварено от отчаяние, като решението ми да се преместя във Форкс. Но пак беше по-добре отколкото да се боря с алтернативите.

Решението беше абсурдно лесно за понасяне. Опасно лесно.

И така, денят бе тих и продуктивен — завърших есето си малко преди осем. Чарли се прибра вкъщи с голям улов, и аз си напомних мислено да купя книга с рецепти за риба, докато съм в Сиатъл следващата седмица. Тръпки ме побиха по гръбнака, когато се сетех за това пътуване, които не бяха по-различни от онези, които чувствах преди разходката ми с Джейкъб Блек. Би трябвало да са различни обаче. Би трябвало да ме е страх — знаех си, че трябва, само че не чувствах правилният тип страх.

Спах безсънно тази нощ, изтощена от ранният старт на денят ми и от оскъдният сън предишната вечер. Събудих се, и за втори път откакто бях във Форкс, посрещнах жълтата светлина на слънчевият ден. Изприпах до прозореца, поразена да видя, че почти нямаше облаци на небето, а онези, които все пак бяха там, представляваха малки пухчета, които надали носеха някакъв дъжд. Отворих прозореца — изненадана, че се отвори толкова тихо, без да скърца, тъй като не е бил отварян от кой знае колко години — и вдишах сравнително сухият въздух. Беше съвсем топло и почти нямаше вятър. Кръвта беше живнала във вените ми.

Чарли приключваше със закуската, когато слязох долу, и той бързо се зарази от настроението ми.

— Навън е страхотен ден — изкоментира той.

— Да — съгласих се аз, ухилена.

Той отвърна на усмивката ми, кафявите му очи се сбръчкаха по краищата. Когато Чарли се усмихваше, можех да разбера защо с майка ми са прибързали толкова с брака. По-голямата част от младият романтик бе изчезнала преди да го познавам, подобно на къдравата кафява коса — ако не структурата, то поне същият цвят като моя — бе намалела, разкриваща повече и повече от лъскавата кожа на челото му. Но когато се усмихваше, можех да видя малко от мъжа, който бе избягал с Рене, когато е била само с две години по-голяма от мен сега.

Изядох жизнерадостно закуската си, докато наблюдавах вихрушката от пращинки на слънчевите лъчи, които се процеждаха от задният прозорец. Чарли се сбогува с мен и можех да чуя отпрашващата патрулка. Поколебах се по пътя за вратата, с ръка на палтото ми. Щях да изкуша съдбата, ако го оставех вкъщи. С въздишка го метнах на едната си ръка и излязох на най-ярката светлина, която бях виждала от месеци. С помощта на много смазка, успях да сваля и двата прозореца на пикапа до долу. Бях една от първите, които пристигнаха на училище — дори не бях проверила часовника в бързината си да изляза. Паркирах и се отправих към рядко използваните пейки от южната страна на закусвалнята. Пейките все още бяха леко влажни, затова седнах върху якето си, доволна че ми е послужило за нещо. Домашните ми бяха готови — резултат от скучен социален живот — но имах някои задачи по тригонометрия, за които не бях особено сигурна, че са верни. Извадих прилежно учебника си, но по средата на проверката на първата задача, започнах да се размечтавам, докато гледах слънчевите лъчи да се процеждат през дърветата. Рисувах си разсеяно в полето на домашното ми. След няколко минути внезапно осъзнах, че бях нарисувала пет чифта тъмни очи, които ме гледаха от страницата. Изтрих ги бързо с гумичката.

— Бела! — чух да вика някой, който звучеше като Майк.

Огледах се и видях, че училището се бе напълнило, докато си стоях заваяно там. Всички бяха в тениски, някои дори по шорти, въпреки че температурата надали надвишаваше двадесет градуса. Майк се задаваше към мен с таки шорти и тениска на райета, махайки ми.

— Здравсти, Майк — казах аз, като му магнах, като ми бе невъзможно да бъда флегматична в такава сутрин.

Той седна до мен, спретнатите иглички на косата му блестяха златисти на слънцето, усмивката му разтегната по лицето. Беше толкова доволен да ме види, че не можех да не се почувствам удовлетворена.

— Досега не бях забелязал — в косата ти има червено — изкоментира той, улавяйки измежду пръстите си кичур, който се вееше от лекият бриз.

— Само на слънцето.

Почувствах се само малко неудобно, когато той затъкна кичура зад ухото ми.

— Страхотен ден, не е ли?

— Моят тип ден — съгласих се аз.

— Какво прави вчера? — Тонът му бе малко прекалено собственически.

— Най-вече работех върху есето си. — Не добавих, че вече го бях завършила — нямаше причина да ставам самодоволна.

Той се плесна с ръка по челото.

— Оо, да — това беше до четвъртък, нали?

— Ммм, до сряда, струва ми се.

— Сряда? — намръщи се той. — Това не е на добре... Твоето за какво е?

— Дали отношението на Шекспир към женските герои е сексистко.

Той ме изгледа така, сякаш му бях проговорила на пилешки.

— Предполагам, че ще трябва да поработя върху него тази вечер — каза той унило. — Щях да те попитам дали искаш да излезем.

— Оу — хвана ме неподготвена. Защо вече не можех да водя нормален разговор с Майк без да отива в неприятна посока?

— Можем да отидем на вечеря или нещо подобно... и ще го доизмисля по-късно. — Той ми се усмихна с надежда.

— Майк... — Мразех да се забърквам в такива неща. — Не мисля, че това е най-добрата идея.

Лицето му посърна.

— Защо? — попита той, очите му нащрек. Мислите ми се въртяха около Едуард, чудейки се дали и той си мисли за същото.

— Мисля че... и ако повториш на някой това, което ти казвам сега, с радост ще те пребия до смърт — заплаших аз, — но мисля, че това би наранило чувствата на Джесика.

Той беше объркан, очевидно *изобщо* не мислеше за това.

— Джесика?

— Сериозно, Майк, ти да не си *сляп*?

— Оу — издиша той — явно изумен. Възползвах се от това, за да се измъкна.

— Часът ще започне, а аз не бива да закъснявам отново. — Събрах учебниците си и ги натиках в чантата ми.

Вървахме в мълчание до трета сграда, като изражението му бе разсеяно. Надявах се, че в каквито и да е мисли се е потопил, те го насочвах в правилната посока.

Когато видях Джесика по тригонометрия, тя бълбукаше от ентузиазъм. Тя, Анджела и Лорън щяха да ходят тази вечер в Порт Анджелис на пазар за рокли, по случай танците, и искаше да дойда с тях, въпреки че нямах нужда от рокля. Не можех да реша. Щеше да бъде приятно да отида извън града с приятелки, но Лорън щеше да е там. И кой знае какво щях да правя тази вечер... Но това определено беше грешният път, по който да се шляе умът ми. Разбира се, че се радвах на слънцето. Но не това беше причината за еуфоричното ми настроение, не беше дори близко.

Така че й дадох неопределен отговор, като й казах, че трябва първо да говоря с Чарли.

По целият път към испански тя говори само за танците без прекъсване, дори и след като часът свърши с пет минути закъснение, и бяхме на път за закусвалнята. Бях прекалено изгубена в собственото си безумно очакване, че не разбрах много от това, което тя каза. Бях болезнено нетърпелива да видя не само него, но и останалите Кълън — за да ги сравня с новите подозрения, които бяха завладели главата ми. Докато престъпвах прага на закусвалнята, почувствах първият истински трепет на страх да пробягва надолу по гръбнака ми и да се застоява в стомаха ми. Дали щяха да разберат за какво си мисля? И тогава едно друго чувство ме разтърси — дали Едуард щеше отново да ме чака да седна при него?

Както и беше рутината ми, първо погледнах към масата на Кълън. Пристъп на паника обхвана стомахът ми, когато осъзнах, че е

празна. С изчезваща надежда, очите ми претърсиха останалата част от закусвалнята, надявайки се да го открият сам, очакващ ме. Мястото беше почти претъпкано — бяхме закъснели заради испанският — но нямаше и следа от Едуард и семейството му. Неутешимостта ме завладя с парализираща сила.

Влачех се зад Джесика без изобщо да се преструвам, че я слушам.

Бяхме закъснели достатъчно, така че всички от нашата маса вече бяха там. Избегнах свободното място до Майк, в полза на това до Анджела. Смътно забелязах как Майк издърпа стола учтиво за Джесика, чието лице грейна в отговор.

Анджела ми зададе няколко тихи въпроса за есето по „Макбет“, на които отговорих доколкото естествено можах, докато потъвах надолу в мизерия. Тя също ме покани да изляза с тях тази вечер, и този път се съгласих, улавяйки се за всяко нещо, което можеше да ме разсее.

Усетих, че съм се държала за последното си парченце надежда, докато влизах в кабинета по биология, видях празното място и почувствах нова вълна на разочарование.

Останалата част от деня премина бавно и безрадостно. По физическо имяхме лекция за правилата на бадминтона, следващото мъчение, което ми бяха избрали. Но това поне означаваше, че ще стоя и ще слушам, наместо да се препъвам на терена. Най-хубавата част беше, че треньорът не успя да приключи лекцията, което означаваше, че щеше да ми се размине и утре. Без значение, че вдругиден щяха да ми връчат ракета преди да ме пуснат сред останалите от класа.

Радвах се, че напускам училищната територия, така че щях да съм свободна да се цупя и тъгувам преди да изляза вечерта с Джесика и компания. Но точно след като влязох през вратата на къщата на Чарли, Джесика се обади, за да отмени плановете ни. Опитах се да бъда щастлива, че Майк я е поканил на вечеря — наистина изпитах облекчение, че той най-накрая загрея какво става — но ентузиазмът ми звучеше фалшив дори в собствените ми уши. Тя пренасрочи пазаруването за утре вечер.

Това ме остави с малко неща за разсейване. Рибата се мариноваше за вечеря, имаше останали салата и хляб от предишната вечер, така че няхах много за правене тук. Прекарах един съсредоточен половин час върху домашните, но скоро бях приключила

и с тях. Проверих и-мейла си, прочитайки многобройните писма на майка ми, които ставаха все по-резки като се стигнеше до най-новото писмо. Въздъхнах и напечатах бърз отговор.

Мамо,
Съжалявам. Бях навън. Ходих до плажа с няколко приятели. И имах да пиша есе.

Извиненията ми бяха доста жалки, затова зарязах тази част.

Днес грее слънце навън — да, знам, и аз съм шокирана — затова сега ще изляза, за да попия колкото се може повече витамин D. Обичам те.

Бела

Реших да убия времето с малко четене, което не засягаше училище. Имах малка колекция от книги, която пристигна с мен във Форкс, като най-опърпаният том беше сбирка на творбите на Джейн Остин. Избрах именно тази, като се насочих към задният двор, грабвайки старо изтъркано одеяло от шкафа за бельо на върха на стълбите по пътя ми надолу.

Отвън на малкият квадратен двор на Чарли, сгънах одеялото на две и го постелих извън обсега на сенките на дърветата върху гъстата морава, която винаги щеше да е леко влажна, без значение колко слънце грееше. Легнах по корем, кръстосвайки крака във въздуха, разгръщайки различните романи на книгата, като се опитвах да реша с коя да окупирам напълно вниманието си. Любимите ми бяха „Гордост и предразсъдъци“ и „Разум и чувства“. Първата бях прочела съвсем наскоро, затова започнах с „Разум и чувства“, само за да си спомня след като започнах да чета, че героят на историята по една случайност се казваше *Едуард*. Ядосана, обърнах на „Менсфийлд парк“, но героят в тази творба се казваше *Едмънд*, а това беше прекалено близко. Нямало ли е и други имена в края на осемнайсети век? Затворих книгата, раздразнена, и се обърнах по гръб. Навих ръкавите си

възможно най-нагоре и затворих очи. Няма да мисля за нищо друго, освен за топлината по кожата ми, казах си строго. Бризът беше лек, но оплиташе кичури около лицето ми и това малко гъделичкаше. Издърпах косата си над главата ми, така че да се разпери като ветрило на одеялото под мен, отново концентрирана върху топлината, която докосваше клепачите, скулите, носът, устните, ръцете, и шията ми, пропиваше се през леката ми блуза...

Следващото нещо, което си спомням, бе звукът от паркиращата патрулка на Чарли върху тухлите на алеята. Седнах изненадана, осъзнала че светлината е изчезнала зад дърветата, и че бях заспала. Огледах се наоколо, объркана, с внезапното чувство, че не съм сама.

— Чарли? — попитах. Само че можех да чуя вратата да се тръшва в предната част на къщата.

Скочих на крака, залюлявайки се глупаво, прибирайки сега влажното одеяло и книгата ми. Изтичах вътре, за да сложа олиото да се пържи на печката, усетила, че вечерята ще закъснее. Чарли тъкмо сваляше кобура и ботушите си, когато влязох.

— Извинявай, тате, вечерята още не е готова — заспах отвън. — Потиснах една прозявка.

— Не се тревожи за това — каза той. — И без това исках да видя резултатите от играта.

Гледах телевизия с Чарли след вечеря, колкото да правя нещо. Нямахше нищо, което исках да гледам, но той знаеше, че не харесвам баскетбол, затова обърна на някакъв безмозъчен сериал, който не се харесваше на никой от двамата ни. Той изглеждаше щастлив въпреки това, просто поради факта, че правехме нещо заедно. И се почувствах добре, въпреки депресията ми, че го правех щастлив.

— Татко — казах по време на рекламите, — Джесика и Анджела ще ходят да си търсят рокли за танците утре вечер в Порт Анджелис и ме поканиха да им помогна с избора... имаш ли нещо против да отида с тях?

— Джесика Станли? — попита той.

— И Анджела Уебър. — Въздъхнах аз, докато му обясних детайлите.

Той беше объркан.

— Но ти нали нямаше да ходиш на танците?

— Не, тате, но ще им помогна *те* да си изберат рокли — нали знаеш, да им дам малко градивна критика. — Нямах да ми се налага да обяснявам това на една жена.

— Е, добре. — Изглежда осъзна, че е извън мрачните дебри на момичешките работи. — На другият ден си на училище обаче.

— Ще заминем точно след училище, за да можем да се върнем по-рано. Ще се оправиш с вечерята, нали?

— Белс, хранил съм се сам седемнайсет години преди ти да дойдеш тук — напомни ми той.

— Нямам си и на представа как си оцелял — измърморих аз, след което добавих по ясно. — Ще ти оставя някои неща в хладилника, за да си направиш сандвичи, става ли? Най-отгоре.

На другата сутрин отново бе слънчево. Събудих се с подновена надежда, която мрачно се опитах да потисна. Облякох се за топлото време в наситено синя блуза с остро деколте — нещо, което бях носила в най-жестокият студ във Финикс.

Бях планирала пристигането си в училище така, че да ми остане съвсем малко време, за да успея за час. С отпаднало настроение обикалях около пълният паркинг за свободно място, докато се оглеждах и за сребристото волво, което очевидно не бе тук. Паркирах в самият край и побързах за английски, като пристигнах без дъх, но навреме, точно преди последният звънец.

Беше същото като вчера — не можех да удържа малките коренчета надежда, които се прокрадваха в главата ми, само за да бъдат стъпкани болезнено, когато претърсих напразно закусвалнята и седнах на празната си маса по биология.

Планът за Порт Анджелис беше отново на линия за тази вечер и изглеждаше още по-привлекателен, след като се оказа, че Лорън има други уговорки. Нямах търпение да изляза от града, за да престана да се оглеждам през рамо, надявайки се да го видя как изскача от нищото както винаги. Заклех се, че ще бъда в добро настроение тази вечер и че няма да проваля удоволствието на Анджела или Джесика от лова на рокли. Можех пък и аз да си взема нещо. Отказах да мисля, че вероятно ще пазарувам сама в Сиатъл този уикенд, без да се интересувам повече от предишното споразумение. Няма начин да отметне, без поне да ми каже.

След училище Джесика ме последва до вкъщи със старият си бял форд, за да оставя учебниците си и пикапа. Вчесах бързо косата си, когато влязох вътре, чувствайки се леко развълнувана, докато възнамерявах да напусна Форкс. Оставих бележка за Чарли на масата, обяснявайки му отново къде е вечерята, размених раздърпаното си портмоне с малка чантичка, която почти не използвах, и изтичах навън, за да се присъединя към Джесика. Отидохме до къщата на Анджела, която вече ни чакаше. Вълнението ми се повиши показателно, когато наистина напуснахме границите на града.

8. ПОРТ АНДЖЕЛИС

Джес караше по-бързо от началника на полицията, така че стигнахме до Порт Анджелис в четири часа. Беше минало доста време от последният път, когато бях слизала по момичешки, и приливът на естроген беше ободряващ. Слушахме виещи рок песни, докато Джесика бърбеше за момчетата, с които се мотаехме. Вечерята на Джесика с Майк бе минала доста добре, и тя се надяваше, че до събота вечер ще са минали на етапа на първата целувка. Усмихнах се, доволна от себе си. Анджела беше пасивно щастлива, че щеше да отиде на танците, но не особено заинтересована от Ерик. Джес се опита да я накара да си признае кой е нейният тип, но аз я прекъснах с въпрос за роклите, за да я пощадя. Анджела ми хвърли признателен поглед.

Порт Анджелис беше красив малък капан за туристите, доста поизлъскан и старомоден от Форкс. Но Джесика и Анджела го познаваха добре, така че не планираха да си губят времето с живописните сгради край кея. Джес караше право напред към единственият голям магазин в града, който се намираше на няколко пресечки от дружелюбната територия на кея.

Танците бяха обявени като полуофициални, така че не бяхме много сигурни какво точно означаваше това. И Джесика и Анджела изглеждаха изненадани, почти невярващи, когато им казах, че никога не бях ходила на танци във Финикс.

— Никога ли не си ходила с гадже или нещо такова? — попита Джес съмнително, докато минавахме през вратите на магазина.

— Наистина — опитах се да я убедя аз, без да признавам много проблемите ми с танцуването. — Никога не съм имала гадже или нещо подобно. Не излизах много.

— Че защо не? — настоя Джесика.

— Никой не ме е канил — отвърнах ѝ искрено.

Стори ми се скептично настроена.

— Хората те канят тук — напомни ми тя, — и ти им казваш „не“.

Бяхме в младежкия отдел, сканирайки рафтовете за нещо впечатляващо.

— Е, освен на Тайлър — поправи тихо Анджела.

— Извинявай? — ахнах аз. — Какво каза?

— Тайлър разправя на всички, че ще те води на бала — информира ме Джесика с подозрение в очите си.

— Казал е какво? — звучах така сякаш съм се задавила.

— Казах ти, че не е истина — измърмори Анджела на Джесика.

Все още мълчах, изпаднала в шок, който бързо се превръщаше в раздразнение. Само че бяхме открили щанда с роклите и имахме работа за вършене.

— Ето защо Лорън не те харесва — изкикоти се Джесика, докато ровехме из дрехите.

Скръцнах със зъби.

— Мислиш ли, че ако го прегазя с пикапа ще престане да се чувства виновен за инцидента? Че ще престане да се реваншира и ще признае, че сме квит?

— Може би — изкиска се Джесика. — Ако го прави заради това.

Изборът от рокли не беше голям, но и двете си харесаха по няколко неща за пробване. Седнах на нисък стол от вътрешната страна на пробните до тристранното огледало, опитвайки се да контролирам гневът си.

Джес се разкъсваше между две — едната дълга, без презрамки, обикновена черна, а другата с дължина до коленете в електриково синьо и тънки презрамки. Окуражих я да вземе синята — защо пък да не прикове погледите? Анджела избра бледорозова рокля, която обвиваше нежно високата ѝ фигура и подчертаваше златистите кичури в светло кестенявата ѝ коса. Обсипах ги щедро с комплименти и им помогнах да приберат обратно отхвърлените рокли. Целият процес отне много по-малко време и се оказа по-лесен от подобни разходки, които правех в къщи с Рене. Предполагам, че имаше какво да се каже за ограниченият избор.

Отправихме се към отдела за обувки и аксесоари. Докато те изпробвах разни работи аз почти не ги гледах и коментирах, тъй като не бях в настроение да пазарувам за себе си, въпреки че се нуждаех от нови обувки. Еуфорията от излизането по женски избледняваше

поради раздразнението ми от Тайлър, оставяйки място за меланхолията да ме обземе отново.

— Анджела? — започнах аз колебливо, докато тя пробваше чифт розови сандали на ток — беше радостна, че кавалерът ѝ е достатъчно висок, за да може да носи токчетата изобщо.

Джесика бе отпрашила към щанда с бижутата, така че бяхме сами.

— Да? — Тя изпружи крак, извъртайки глезена си на всички страни, за да огледа по-добре обувката.

Изплаших се.

— Тези ми харесват.

— Мисля да си ги взема — въпреки че ще отиват само на тази единствена рокля — замисли се тя.

— О, дай — с намаление са — окуражих я аз. Тя се усмихна, поставяйки капака обратно на кутия, която съдържаше по-практични бели обувки.

Опитах отново.

— Тъ, Анджела... — Тя вдигна любопитно глава.

— Нормално ли е за... семейство Кълън — държах очите си върху обувките, — да отсъстват толкова често от училище?

Провалих се мизерно в опита си да звуча безразлична.

— Да, когато времето е добро всичките отиват на къмпинг — дори доктора. Доста са активни — каза ми тихо тя, като също изучаваше обувките си. Не ме попита нищо в сравнение с хилядите неща, които щеше да отприщи Джесика. Започвах наистина да харесвам Анджела.

— Оу. — Изоставих темата, когато Джесика се завърна, за да ни покаже кристалното бижу, което бе открила да съвпада на обувките ѝ.

Планирахме да отидем на вечеря в малкият италиански ресторант на тротоара, но пазаруването не бе отнело толкова, колкото очаквахме. Джес и Анджела щяха да оставят нещата си обратно в колата и да се поразходят край кея. Казах им, че ще се срещна с тях пред ресторанта след един час — исках да потърся книжарница. И двете имаха желание да ме придружат, но аз ги окуражих да отидат да се забавляват — не знаеха колко погълната ставах, когато бях заобиколена от книги — това бе нещо, което предпочитам да направя

сама. Той се отправиха към колата, бъбрейки си весело, а аз се насочих в посоката, която Джес ми бе показала.

Нямах проблеми с намирането на книжарницата, но не бе това, което търсех. Витрината беше запълнена с кристали, капани за сънища и книги за духовно лечение. Дори не влязох вътре. През стъклото можех да видя петдесетгодишна жена с дълга, сива коса до кръста, издокарана в рокля излязла направо от шейсетте, да ми се усмихва подканващо иззад щанда. Реших, че това бе един разговор, който можех да пропусна. Трябваше да има поне една нормална книжарница в този град.

Криволичех по улиците, които се изпълваха със следрботният трафик, и се надявах, че съм се насочила към центъра. Не обърнах внимание както би трябвало, докато вървах — борех се с отчаянието. Опитвах се толкова усилено да не мисля за него, за това, което Анджела каза... и най-вече се опитвах да удавя надеждите си за събота, страхувайки се от разочарование по-болезнено от останалите, докато не видях нечие сребристо волво паркирано надолу по улицата и всичко се срути върху мен. Тъп, непостоянен вампир, помислих си аз.

Кречех в южна посока, към остъклени магазини, които изглеждаха обещаващи. Но когато стигнах до тях, видях че това е само антикварен магазин и място, което се даваше под наем. Все още имах много време преди срещата с Джес и Анджела, а и определено имах нужда да си подобря настроението преди да се върна при тях. Прокарах пръсти през косата си и поех дълбоко въздух на няколко пъти, преди да продължа зад ъгъла.

Започнах да осъзнавам, докато пресичах друга улица, че отивам в грешната посока. Малкият пешеходен трафик, който бях видяла, се отправяше на север, и сградите тук приличаха повече на складове. Реших да завия на изток при следващият ъгъл и после да завия след няколко пресечки и да пробвам късмета си с друга улица.

Група от четирима мъже се появиха иззад ъгъла, към който се бях насочила, облечени прекалено небрежно, за да се прибират вкъщи от офиса, но и бяха прекалено неприветливи, за да са туристи. Когато ме приближиха, разбрах че са съвсем малко по-възрастни от мен. Шегуваха се високо един с друг, като се смееха дрезгаво и се удряха един друг по ръцете. Свих се колкото се може по-навътре в тротоара,

за да им дам място да се разминем, като вървах изпънато и гледах през тях към ъгъла.

— Ей, здрасти! — извика един от тях, като се разминахме, и очевидно говореше на мен, тъй като нямаше други хора наоколо. Механично го погледнах. Двама от тях бяха спрели, другите двама забавили крачка. Този най-наблизо — едър, тъмнокос мъж в началото на двайсетте си години — изглежда бе този, който беше проговорил. Носеше фланелена риза над мърлява тениска, срязани джинси и сандали. Направи половин крачка към мен.

— Здрасти — измърморих, реагирайки спонтанно. След което бързо погледнах настрани и закрачих по-бързо към ъгъла. Можех да ги чуя как се смеят силно зад мен.

— Ей, чакай! — извика някой от тях след мен, но аз продължавах да държа главата си сведена и завих зад ъгъла с облекчена въздишка. Все още чувах сподаденият им смях зад мен.

Оказах се на тротоар, който водеше край задната част на няколко мрачно оцветени склада, всеки от тях с големи врати за разтоварващи камиони, заключени през нощта. Южната част от улицата нямаше тротоар, само мрежеста ограда гарнирана отгоре с бодлива тел, която ограждаше двора на някакъв склад за части. Бях се отдалечила доста от частта на Порт Анджелис, която аз, като гост, трябваше да разглеждам. Осъзнах, че започва да се стъмнява, облаците се завръщаха, като прииждаха от западният хоризонт, създавайки ранен залез. Източното небе все още беше ясно, но сивеещо, покрито с розови и оранжеви линии. Бях оставила якето си в колата и внезапно разтреперване ме накара да кръстосам силно ръце пред гърдите си. Една кола мина покрай мен и улицата бе отново празна.

Небето внезапно потъмня още повече и като хвърлих поглед през рамо, за да изгледам ядосано виновният облак, шокирано осъзнах, че двама мъже вървяха тихо зад мен на около двайсетина крачки.

Те бяха от същата група, която бях подминала на ъгъла, въпреки че никой от двамата не бе тъмнокосият, който ме бе заговорил. Веднага извърнах главата си напред, забързвайки крачка. Тръпка, която нямаше нищо общо с времето, ме накара да потрепера отново. Чантата ми висеше на рамото и се удряше около тялото ми, по начина, по който трябва да ги носиш, за да не ти ги отмъкне някой. Знаех точно къде е лютивият ми спрей — все още в пътническата ми чанта под леглото,

която така и не разопаковах напълно. Нямах много пари в себе си, само двайсетачка и няколко по-дребни, и си помислих дали да не изпусна „случайно“ чантата на пътя и да продължа напред. Но един малък, уплашен гласец в главата ми ме предупредяваше, че може да са нещо по-лошо от крадци.

Заслушах се напрегнато в стъпките им, които бяха прекалено тихи в сравнение с буйният шум, който правеха по-рано, и не звучаха да се забързват или да се приближават повече до мен. Дишай, наложи се да си напомня аз. Не знаеш дали те следват. Продължих да вървя колкото можех по-бързо, без да тичам истински, като се бях концентрирала върху десният завой на няколко крачки от мен. Можех да чуя как изостават много назад. Синя кола зави по улицата от юг и мина бързо покрай мен. Помислих си да изскоча пред нея, но се поколебах, възпрепятствана, несигурна дали наистина ме преследват, и вече бе прекалено късно.

Достигнах ъгъла, но бърз поглед разкри, че това бе просто задната уличка на друга сграда. Стомахът ме бе присвил на две от предчувствието — трябваше бързо да се поправя и да избързам по тясната алея, обратно към тротоара. Улицата свършваше на следващият завой, където имаше знак стоп. Концентрирах се върху слабите стъпки зад мен, чудейки се да бягам или не. Въпреки това звучаха доста надалеч, макар да знаех, че ще надбягат във всеки случай. Определено щях да се спъна и да падна, ако се опитах да вървя по-бързо. Стъпките определено бяха надалеч. Рискувах бърз поглед през рамото, и те бяха може би на около десетина метра зад мен, забелязах с облекчение. Но и двамата ме гледаха.

Сякаш отне цяла вечност да стигна до ъгъла. Поддържах умерено темпото си, като мъжете зад мен изоставаха все повече с всяка крачка. Може би бяха усетили, че са ме изплашили и съжаляваха. Видях две коли да отиват на север покрай пресечката, към която се бях насочила, и издишах от облекчение. Щеше да има повече хора зад ъгъла, веднъж щом минех пустата улица. Изприпках до ъгъла с признателна въздишка.

И се заковах на място.

Улицата беше оградена от двете страни от празни стени без врати и прозорци. Можех да видя в далечината, на около две пресечки по-надолу, улични лампи, коли и повече пешеходци, но бяха прекалено

далеч. Защото облегнали се на западната сграда, на половината път надолу по улицата, бяха останалите двама мъже от групата, които ме наблюдаваха с възбудени усмивки, като замръзнах на тротоара. Тогава осъзнах, че не бях преследвана.

Бях подмамена.

Спрях само за секунда, която ми се стори като много дълго време. Обърнах се и се изстрелях към другият край на пътя. Имах прималяващото чувство, че опитът ми бе напразен. Стъпките зад мен бяха по-силни.

— Ето те! — Гръмкият глас на набитият, тъмнокос мъж разтърси напрегнатата тишина и ме накара да подскоча. В гъстият мрак изглеждаше така, сякаш гледа през мен.

— Аха — извика глас иззад мен, карайки ме да подскоча отново, докато се опитвах да побързам надолу по улицата. — Само свихме по един пряк път.

Стъпките ми бяха твърде бавни. Разстоянието между мен и разтакаващата се пасмина бързо се смаляваше. Имах добър висок писък, и вдишах въздух, готова да го използвам, но гърлото ми бе толкова сухо, че не бях сигурна колко децибели ще успея да докарам. С бързо движение прехвърлих чантичката си през глава, като сграбчих дръжките с една ръка, готова да я предам или да я използвам като оръжие, ако се наложи.

Набитият мъж мина безмълвно покрай стената, докато се спрях предпазливо и започнах да вървя бавно по улицата.

— Стойте далеч от мен — предупредих аз с глас, която трябваше да звучи силен и безстрашен. Но бях права за сухото гърло — нямах почти никакъв глас.

— Недей така, сладурче — извика той, и дрезгавият смях започна отново иззад мен.

Стегнах се, леко разкрячена, като се опитвах да си спомня въпреки паниката ми какви хватки знаех. Предната част на дланта право напред и нагоре, с надеждата, че ще счупи носа или ще го забие в мозъка. Пръсти в очите — опитай се да ги завъртиш, за да извадиш окото. И стандартният ритник в слабините, разбира се. Същият песимистичен глас в главата ми проговори отново, напомняйки ми, че нямам шанс срещу един от тях, пък какво остава за четирима. Млъкни! сопнах се на гласа, преди ужасът да ме е извадил от строя. Ако ще

става нещо с мен, поне да помъкна някой със себе си. Опитах се да преглътна, така че да оформя приличен писък.

Фарове внезапно осветиха ъгъла, колата насмалко да удари едричкият, карайки го да скочи назад към тротоара. Изтичах на пътя — тази кола трябваше да спре или щеше да ѝ се наложи да ме удари. Но сребрият кола внезапно зави, заковавайки се на място, като пътническата врата се отвори само на няколко крачки от мен.

— Влизай вътре — заповяда ми яростен глас.

Беше удивително как смразяващият страх моментално изчезна, удивително как внезапно ме заля чувство на сигурност — още преди да съм се махнала от улицата — веднага щом чух гласът му. Скочих в колата, затваряйки рязко вратата след мен.

Беше тъмно в колата, никаква светлинка не се бе включила при отварянето на вратата, и едва виждах лицето му от блясъка на таблото. Гумите изскърцаха, когато той се завъртя към север, като вдигна скорост прекалено бързо и сви към изумените мъже на улицата. Видях за момент как скачат настрани към тротоара, когато минахме покрай тях и отпрашихме към пристанището.

— Сложи си колана — заповяда ми той и осъзнах, че стисках седалката с двете си ръце. Бързо се подчиних — щракането при съединяването на колана бе силно в тъмнината. Той зави рязко наляво, като препускаше напред и профуча покрай няколко знака стоп без да спира.

Но аз се чувствах в пълна безопасност, и поне за момент, напълно безгрижна накъде отиваме. Гледах лицето му с дълбоко облекчение — облекчение, което отиваше отвъд внезапното ми спасяване. Разглеждах идеалните му черти на ограничената светлина, чакайки дишането ми да стане отново нормално, докато внезапно ме осени, че изражението му бе убийствено разярено.

— Добре ли си? — попитах, изненадана колко дрезгав прозвуча гласът ми.

— Не — каза той рязко, но тонът му бе отпаднал.

Стоях мълчаливо, наблюдавайки лицето му, докато пронизващите му очи гледаха право напред, докато колата внезапно не спря. Огледах се наоколо, но беше прекалено тъмно, за да видя нещо друго освен смътната форма на тъмни дървета, изпълвайки краищата на пътя. Не бяхме в града вече.

— Бела? — попита той, гласът му стегнат, контролиран.

— Да? — Моят глас все още бе неравен. Опитах се да го прочистя тихо гърлото си.

— Ти добре ли си? — Той все още не ме бе погледнал, но яростта беше ясна върху лицето му.

— Да — изграках меко.

— Разсей ме, моля те — заповяда той.

— Извинявай, какво?

Той издиша рязко.

— Просто започни да говориш за нещо несъществено, докато се успокоя — поясни той, като затвори очи и хвана основата на носа си с палец и показалец.

— Ъъм. — Разбутах мозъка си за нещо тривиално. — Утре преди училище ще прегазя Тайлър Кроули?

Той все още стискаше очи, но краищата на устата му потрепнаха.

— Защо?

— Разправя на всички, че ще ме води на бала — или е луд или се опитва да се реваншира, задето почти не ме уби... е, спомняш си, и си мисли, че *балът* е някак си правилният начин. Та си мислех, че ако застраша живота му ще сме квит и той няма да се опитва да прави повече компенсации. Не се нуждая от врагове и може би Лорън ще престане да се държи така, ако той ме остави намира. Макар че вероятно ще се наложи да му заплатя колата. Ако няма возило, няма да може да заведе никой на бала... — продължих да бърбля.

— Чух за това. — Звучеше малко по-спокоен.

— *Така ли?* — попитах невярващо, като предишното ми раздражение се върна. — Ако е парализиран от врата надолу, пак няма да може да отиде на бала — измърморих аз, усъвършенствайки плана си.

Едуард въздъхна и най-накрая отвори очи.

— По-добре?

— Не точно.

Изчаках, но не каза нищо повече. Той облегна глава на седалката, загледан в тавана на колата. Лицето му бе сурово.

— Какво има? — Гласът ми излезе като шепот.

— Понякога имам проблеми с темперамента ми, Бела. — Той също шепнеше, и докато гледаше през прозореца, очите му се

превърнаха в цепки. — Но *не би* помогнало, ако обърна и издиря онези... — Той не завърши изречението си, като гледаше настрани и отново се бореше да укроти гнева си. — Или поне — продължи той, — това се опитвам да се убедя.

— Оу. — Това звучеше неадекватно, но не можех да се сетя за по-добър отговор.

Отново седяхме в мълчание. Погледнах към часовника на таблото. Минаваше шест и половина.

— Джесика и Анджела ще се разтревожат — измърморих аз. — Трябваше да се срещнем.

Той запали двигателя без да продума, като зави гладко и отпраши скоростно към града. За нула време бяхме под уличните лампи, все още движейки се прекалено бързо, като подминавахме с лекота колите, които бавно се движеха по улицата. Той паркира паралелно срещу спирачката в място, което бих сметнала за прекалено малко за волвото, но той се вмъкна без усилие от първият път. Погледнах през прозореца към светлините на Ла Бела Италия, като Джес и Анджела тъкмо си тръгваха, минавайки разтревожено покрай нас.

— Как знаеше къде...? — започнах, но само поклатих глава. Чух вратата да се отваря и се обърнах да видя как слиза.

— Къде отиваш? — попитах аз.

— Водя те на вечеря. — Той се усмихна леко, но очите му все още бяха строги. Той излезе от колата и затръшна вратата. Заиграх се с колана си, и побързах също да изляза от колата. Той ме чакаше на тротоара.

Проговори пръв преди аз да съм казала нещо.

— Отиди и спри Джесика и Анджела преди да ми се наложи да издиря и тях. Не мисля, че бих се удържал, ако попадна отново на другите ти приятели.

Потреперах от заплахата в гласът му.

— Джес! Анджела! — извиках след тях, като им махнах когато се обвърнаха. Избързаха обратно към мен, ясното облекчение изписано на лицата им едновременно се смени на изненада, когато видяха до кого стоях. Поколебах се на няколко крачки от нас.

— Къде беше? — попита подозрително Джесика.

— Изгубих се — признах глупаво. — И се натъкнах на Едуард. — Посочих към него.

— Нещо против да се присъединя към вас? — попита той с копринен, неустоим глас. Можех да видя от смаяните им физиономии, че досега не бе изпробвал способностите си върху тях.

— Ъъ... разбира се — задъха се Джесика.

— Ъ, всъщност, Бела, ние вече хапнахме, докато те чакахме... съжалявам — призна Анджела.

— Няма проблеми — не съм гладна. — Свих рамене.

— Мисля, че трябва да хапнеш нещо. — Гласът на Едуард беше нисък, но пълен с авторитет. Той погледна към Джесика и каза малко по-силно — Имате ли нещо против аз да закарам Бела вкъщи? Така няма да ви се налага да я чакате, докато се нахрани.

— Ъ, да, няма проблеми, предполагам... — Тя прехапа уста, като се опитваше да проумее от изражението ми дали наистина исках това. Смигнах ѝ. Не желяех нищо повече от това да бъда сама с вечният ми спасител. Имаше толкова много въпроси, с които не можех да го бомбардирам, докато не останехме само двамата.

— Добре. — Анджела бе по-бърза от Джесика. — Ще се видим утре, Бела... Едуард. — Тя сграбчи ръката на Джесика и я задърпа към колата, която както можех да видя бе паркирана наблизо на главната улица. Докато се качвах, Джес се обърна и ми помахна, лицето ѝ изгарящо от любопитство. Махнах ѝ обратно, като изчаках да се отдалечат преди да се обърна към него.

— Сериозно, не съм гладна — настоях аз, като погледнах нагоре да разгледам лицето му. Изражението му бе непроницаемо.

— Забавлявай ме.

Той отиде до вратата на ресторанта и я задържа отворена с упорито изражение. Очевидно това не подлежеше на повече обсъждания. Минах покрай него в ресторанта със смирена въздишка.

Ресторантът не бе претъпкан — беше спокойният сезон на Порт Анджелис. Съдържателката беше жена, и можех да разбера погледа ѝ, когато огледа Едуард. Тя го посрещна малко по-топло от нужното. Бях изненадана, че това така ме подразни. Тя беше с десетина сантиметра по-висока от мен и неестествено руса.

— Маса за двама? — Гласът му беше съблазнителен, без значение дали е целял това или не. Видях как очите ѝ ни огледаха бързо, доволна от моята очевидна посредственост и от внимателното разстояние, което Едуард поддържаше между нас. Тя ни поведе към

маса, достатъчно голяма за четирима, в центъра на най-претъпканата част на ресторанта.

Тъкмо щях да седна, когато Едуард поклати глава към мен.

— Може би нещо по-усамотено? — настоя тихо той пред съдържателката. Не можех да съм сигурна, но ми се стори, че ловко ѝ подаде бакшиш. Досега не бях виждала някой да отказва маса, освен по старите филми.

— Разбира се — тя звучеше толкова изненадана, колкото бях и аз. Обърна се и ни поведе към отделение с малък кръг от будки — всичките празни. — Това как е?

— Перфектно. — Той я дари с блестяща усмивка, ослепявайки я моментално.

— Ъъм — тя поклати глава, мигайки, — сервитьорката ви ще дойде след малко.

Тя се отдалечи залитайки.

— Наистина не трябва да правиш така с хората — казах му критично. — Не е честно спрямо тях.

— Какво да правя?

— Да ги зашеметяваш така — сигурно в момента хипервентилира в кухнята.

Той изглеждаше объркан.

— О, хайде де — казах аз, съмнявайки се. — *Трябва* да знаеш какъв ефект имаш върху хората.

Той наклони главата си на една страна, очите му бяха любопитни.

— Аз зашеметявам хората?

— Не си ли забелязал? Да не мислиш, че на всички им се разминава толкова лесно?

Той игнорира въпроса ми.

— А *теб* зашеметявам ли те?

— Често — признах аз.

И тогава сервитьорката ни пристигна, лицето ѝ пълно с очакване. Съдържателката определено им бе сервирала всичко и новото момиче не изглеждаше разочаровано. Тя прибра кичур къса черна коса зад ухото си и се усмихна с ненужна топлина.

— Здравейте. Аз съм Амбър и ще Ви обслужвам тази вечер. Какво да Ви донеса за пиене? — Не пропуснах това, че говореше само

на него.

Той погледна към мен.

— За мен една кола. — Прозвуча като въпрос.

— Две коли — каза той.

— Веднага ще се върна с поръчката Ви — увери го тя с още една ненужна усмивка. Но той не я видя. Той гледаше мен.

— Какво? — попитах, когато тя си тръгна.

Очите му останаха фиксирани върху лицето ми.

— Как се чувстваш?

— Добре съм — отговорих аз, изненадана от напрежението му.

— Не се чувстваш замаяна, не ти се гади, не ти е студено...?

— А трябва ли?

Той се изсмя тихо на обърканият ми тон.

— Ами, всъщност очаквам всеки момент да изпаднеш в шок. — Лицето му отново се изви в перфектната крива усмивка.

— Не мисля, че това ще се случи — казах след като започнах да дишам отново. — Много ме бива в потискането на неприятни неща.

— Все същото, ще се почувствам по-добре, когато имаш малко захар и храна в себе си.

Точно навреме, сервитьорката се появи с напитките ни и кошница с хлебни пръчици. Тя застана с гръб към мен, докато ги поставяше на масата.

— Готови ли сте да поръчате? — попита тя Едуард.

— Бела? — попита той. Тя се извърна с нежелание към мен.

Избрах първото нещо, което видях в менюто.

— Тъм... аз ще взема равиолите с гъби.

— А за Вас? — Тя се обърна към него с усмивка.

— За мен нищо — каза той. Разбира се, че не.

— Кажете ми, ако промените мнението си. — Свенливата усмивка все още беше на мястото си, но той не я погледна и тя си тръгна незадоволена.

— Пий — заповяда ми той.

Пийнах от колата си покорно и внезапно започнах да правя все по-дълбоки глътки, изненадана от това колко жадна бях. Осъзнах, че бях пресушила всичкото нещо, когато той побутна чашата си към мен.

— Благодаря — промърморих аз, все още жадна. Студенината на ледената кола се разпространи в дробовете ми и аз потреперах.

— Студено ли ти е?

— От колата е — обясних аз, потрепервайки отново.

— Нямах ли яке? — Гласът му бе неодобрителен.

— Да. — Погледнах на празното място до мен. — Оох — оставих го в колата на Джесика — сетих се аз.

Едуард свали якето си. Внезапно осъзнах, че никога не бях забелязвала какво носи — не само тази вечер, но изобщо. Изглежда просто не можех да откъсна поглед от лицето му. Накарах се да погледна сега, концентрирайки се. Той бе свалил светлобежовото си кожено яке — отдолу носеше поло в слонова кост, което прилепваше по тялото му перфектно, подчертавайки колко мускулест беше гръдният му кош.

Той ми подаде якето, прекъсвайки нежният ми поглед.

— Благодаря — казах отново, пъхайки ръце в якето му. Беше студено — по начина по който моето яке беше, когато го вземах сутрин от закачалката на проветривият коридор. Потреперих отново. Миришеше божествено. Вдишах, като се опитвах да разпозная възхитителният мирис. Не миришеше на одеколон. Ръкавите бяха прекалено дълги — вдигнах ги нагоре, за да освободя ръцете си.

— Синият цвят изглежда прекрасно с кожата ти — каза той, докато ме наблюдаваше. Бях изненадана — погледнах надолу изчервена, разбира се.

Той бутна кошницата с хляб към мен.

— Наистина, няма да изпадна в шок — възразих аз.

— Би трябвало — всеки *нормален* човек би направил така. А ти дори не изглеждаш потресена. — Той изглеждаше неспокоен. Той се вгледа в очите ми и видях колко светли бяха, по-светли отколкото някога ги бях виждала — златен карамел.

— Чувствам се в безопасност с теб — признах аз, омагьосана да му кажа истината отново.

Това го разсърди — алабастровото му чело се сбръчка. Той поклати глава, мръщейки се.

— Това е по-сложно, отколкото бях планирал — промърмори си той.

Взех една франзела и започнах да я гриза в единият край, оглеждайки изражението му. Чудех се кога ли ще е подходящо да започна с въпросите.

— Обикновено си в много по-добро настроение, когато очите ти са светли — изкоментирах аз, като се опитвах да го разсея от каквото и да го караше да се мръщи.

— Какво? — погледна ме той зашеметен.

— Винаги си раздразнителен, когато очите ти са черни — очаквам го тогава — продължих аз. — Имам теория за това.

Очите му се присвиха.

— Още теории?

— Мм-хм. — Дъвчех малка хапка хляб, като се опитвах да изглеждам безразлична.

— Надявам се, че ще си по-оригинална този път... или плагиатстваш от комикси? — Бледата му усмивка бе присмехулна, но очите му още бяха непроницаеми.

— Ами, не, не го взех от комикс, но и не го измислих сама — признах аз.

— И? — притисна той.

Но тогава сервитьорката ни наобиколи с моята порция храна. Усетих, че несъзнателно сме се наклонили един към друг през масата, защото и двамата се изправихме, когато тя пристигна. Тя сложи чинията пред мен — изглеждаше доста вкусно — и се обърна бързо към Едуард.

— Променихте ли мнението си? — попита тя. — Мога ли да Ви донеса нещо? — Може би си въобразявах двусмислицата на думите й.

— Не, благодаря, но още една кола би било добре. — Той посочи с дългата си бяла ръка към празните чаши пред мен.

— Разбира се. — Тя взе чашите и се отдалечи.

— Та казваше? — попита той.

— Ще ти кажа в колата. Ако... — замълчах.

— Има условия? — Той повдигна една вежда, гласът му бе зловещ.

— Имам няколко въпроса, разбира се.

— Разбира се.

Сервитьорката се върна с още две коли. Този път ги остави без да каже нещо и си тръгна отново.

Отпих малко.

— Е, давай — притисна той, гласът му все още суров.

Започнах с най-маловажното. Или поне така си помислих.

— Защо беше в Порт Анджелис?

Той погледна надолу, склучвайки ръце бавно върху масата. Очите му погледнаха бързо към мен изпод миглите, със сянка от усмивка върху лицето му.

— Следващият.

— Но този е най-лесният — възразих аз.

— Следващият — повтори той.

Погледнах надолу, ядосана. Развих приборите от салфетката, взех вилицата и внимателно набучих едно равиоли. Сложих го бавно в устата си, все още гледайки надолу, докато дъвчех и размишлявах. Гъбите бяха вкусни. Преглътнах и отпих още една глътка от колата преди да вдигна поглед.

— Добре тогава. — Изгледах го гневно и продължих бавно. — Да кажем, хипотетично разбира се, че... някой... знае за какво си мислят хората, да четете мисли, нали знаеш — с някои изключения.

— Само *едно* изключение — поправи ме той, — хипотетично.

— Добре, само едно изключение. — Бях развълнувана, че играе по правилата ми, но се опитах да изглеждам безгрижна. — Как работи това? Има ли ограничения? Как може... така че някой... да открие някой друг в най-точното време? Той откъде ще знае, че тя е в беда? — Чудех се дали заобиколните ми въпроси дори имаха някакъв смисъл.

— Хипотетично? — попита той.

— Разбира се.

— Е, ако... този някой...

— Да го наречем „Джо“ — предложих аз.

Той се усмихна иронично.

— Джо, тогава. Ако Джо е внимавал, времето нямаше да е чак толкова точно. — Той поклати глава, извъртайки очи нагоре. — Само *ти* можеш да си навлечеш неприятности в толкова малък град. Щеше да опустошиш статистиката им за нивото на престъпността за цяло десетилетие.

— Говорихме за хипотетични случаи — напомних му ледено.

Той се засмя, очите му топли.

— Да, така е — съгласи се той. — Да те наречем ли „Джейн“?

— Откъде знаеше? — попитах, без да мога да обуздам напрежението ми. Усетих, че съм се навела към него отново.

Той изглежда се колебаеше, разкъсван от някаква вътрешна дилема. Очите му бяха приковали моите, и предположих че правеше решението си точно сега дали просто да ми каже истината или не.

— Можеш да ми вярваш, нали знаеш — промърморих аз. Без да мисля се пресегнах напред, за да докосна склучените му ръце, но той ги отдръпна назад на секундата, и издърпах ръката си назад.

— Не знам дали имам някакъв избор вече. — Гласът му беше почти шепот. — Грешах — ти си много по-наблюдателна, отколкото си мислех.

— Мислех, че винаги си прав.

— Преди бях. — Той отново поклати глава. — Грешах и за още едно нещо свързано с теб. Ти не си магнит за инциденти — това не е достатъчно обширно определение. Ти си магнит за бедствия. Ако има нещо опасно в радиус от 10 километра, то неизменно ще те намери.

— И ти се слагаш в тази категория? — предположих аз.

Лицето му стана студено, безизразно.

— Определено.

Протегнах ръка през масата отново — без да му обръщам внимание, когато той се дръпна отново назад — за да докосна ръката му срамежливо с пръстите си. Кожата му бе студена и твърда, като камък.

— Благодаря ти. — Гласът ми бе изпъстрен с пламенна признателност. — Това ти е за втори път.

Лицето му омекна.

— Да не пробваме трети, съгласна?

Намръщих се, но кимнах. Той отмести ръката си изпод моята, поставяйки и двете под масата. Но се наведе към мен.

— Последвах те до Порт Анджелис — призна той, говорейки бързо. — Никога преди това не съм се опитвал да поддържам конкретен човек жив, и се оказа много по-проблемно, отколкото предполагах. Но това вероятно е така, защото става въпрос за теб. Обикновените хора, сякаш оцеляват през деня без толкова много катастрофи. — Той замълча. Зачудих се дали трябва да се притесня, че ме следял — наместо това почувствах странен прилив на удоволствие. Той ме изгледа, може би се чудеше защо устните ми са се накъдрили в неволна усмивка.

— Не мислиш ли, че може би ми е било писано да не оживея след сблъсъка с колата, и че се месиш със съдбата? — спекулирах аз, разсейвайки се.

— Това не беше първият път — каза той, гласът му толкова слаб, че не се чуваше. Погледнах го удивена, но той гледаше надолу. — Било ти е писано първият път, когато се срещнахме.

Почувствах пристъп на страх от думите му, и внезапният спомен на враждебният му черен поглед през онзи пръв ден... но непреодолимото чувство на безопасност, което изпитвах в неговото присъствие го потисна. По времето, когато вдигна поглед, за да разчете очите ми, в тях нямаше и следа от страх.

— Спомняш ли си? — попита той, ангелското му лице печално.

— Да — казах спокойно.

— И въпреки това седиш тук. — Имаше следа от недоверие в гласът му — той повдигна една вежда.

— Да, седя тук... заради теб. — Замълчах. — Защото някак си ти знаеше как да ме откриеш днес...? — подсказах му аз.

Той стисна устни, като ме гледаше през присвитите си очи, отново решаващ нещо. Очите му се стрелнаха към пълната ми чиния и обратно към мен.

— Ти яж, аз ще говоря — спазари се той.

Бързо боднах още едно равиоли и го сложих в устата си.

— По-трудно е отколкото би трябвало — да те следя. Обикновено мога да открива някой много лесно, веднъж щом съм чул умът им. — Той ме погледна разтревожено и аз осъзнах, че бях замръзнала на място. Накарах се да преглътна, след което набодох още едно равиоли и го подхвърлих вътре.

— Подслушвах Джесика, но не внимателно — както казах, само ти можеш да си намериш бедата в Порт Анджелис — и отначало не забелязах, че си отпрашила сама. После, когато осъзнах, че ти не си повече с тях, тръгнах да търся книжарницата, която видях в главата ѝ. Можех да видя, че не си влязла вътре и че си се отправила на юг... и знаех, че скоро ще трябва да завиеш. Така че просто те чаках, ровейки се из главите на случайни хора на улицата — за да видя дали някой не те е забелязал, така че да знам къде си. Нямах причина да се тревожа... и все пак бях странно обезпокоен... — Той се изгуби в мисли, като гледаше право през мен, виждайки неща, които не можех да си

представя. — Започнах да обикалям все още... ослушващ се. Слънцето залязваше и вече мислех да тръгна да те търся пеша. И тогава... — Той спря, стискайки зъби във внезапна ярост. Той направи усилие, за да се успокои.

— Тогава какво? — прошепнах. Той продължаваше да гледа някъде над главата ми.

— Чух ги какво си мислят — изръмжа той, горната му уста се повдигна съвсем малко над зъбите му. — Видях лицето ти в главата му. — Той внезапно се наведе напред, лакътят му се оказа на масата, ръката му покриваше очите му. Движението бе толкова бързо, че ме слиса. — Беше много... трудно — не можеш да си представиш колко трудно — за мен просто да те отнеса и да ги оставя... живи. — Гласът му бе заглушен от ръката му. — Можех да те оставя да тръгнеш с Джесика и Анджела, но се страхувах, че ако ме оставиш сам, ще се върна да ги търся — призна той, шепнейки.

Стоях тихо, смаяна, мислите ми несвързани. Ръцете ми се бяха свили в скута ми и се бях опряла слабо на облегалката. Лицето му все още бе в ръката му, и стоеше толкова мирно, че приличаше на издълбан от камък.

Когато най-накрая вдигна поглед, очите му търсеци моите, пълни със собствените си въпроси.

— Готова ли си да те заведа у вас? — попита той.

— Готова съм да си тръгна — поправих, крайно благодарна, че ни предстоеше час път заедно до вкъщи. Не бях готова да се сбогувам с него.

Сервитьорката се появи, сякаш бе повикана. Или наблюдаваше.

— Да Ви помогна с нещо? — попита тя Едуард.

— Готови сме за сметката, благодаря ви. — Гласът му беше тих, по-дрезгав, все още отразяващ нишката на разговора ни. Това изглежда я обърка. Той погледна нагоре, очакващ.

— Д-да — заекна тя. — Заповядайте. — Тя извади малка черна кожена папка от предният джоб на черната си престилка и му я подаде.

В ръката му вече имаше банкнота. Той я пхна в папката и ѝ я подаде веднага.

— Без ресто. — Той се усмихна. След това стана, а аз се изправих несръчно на краката си.

Тя му се усмихна привлекателно отново.

— Приятна вечер Ви желая.

Той не извърна поглед от мен, когато ѝ благодари. Потиснах усмивката си.

Той ме изпроводи съвсем близо до мен до вратата, все още внимателен да не ме докосва. Спомних си какво бе казала Джесика за връзката си с Майк, как почти са стигнали до етапа на първата целувка. Въздъхнах. Едуард изглежда ме чу, и ме погледна любопитно. Заяпах се в асфалта, благодарна, че той очевидно не знаеше за какво си мисля.

Той отвори вратата на колата, задържайки я за мен, докато се кача, и я затвори внимателно след мен. Наблюдавах го как заобикаля колата отпред, отново удивена колко е грациозен. Вероятно трябваше да съм му свикнала вече, но не бях. Имах чувството, че Едуард не е типът човек, с когото можеш да свикнеш.

Веднъж влязъл в колата, той запали двигателя и включи парното. Беше станало много студено и предположих, че доброто време беше към края си. Въпреки това ми беше топло в якето му, като вдишвах от аромата му, когато той не гледаше.

Едуард измъкна колата от паркинга без дори да гледа, и я насочи към магистралата.

— Сега — каза той значително, — е твой ред.

9. ТЕОРИЯ

— Може ли да те попитам само още едно нещо? — помолих аз, докато Едуард вдигаше скоростта прекалено бързо по тихата улица. Той сякаш не обръщаше голямо внимание на пътя.

Той въздъхна.

— Само едно — съгласи се той. Устните му бяха стиснати в предпазлива линия.

— Ами... ти каза, че си знаел, че не съм влязла в книжарницата, а съм се отправила на юг. Просто се чудех как узна това.

Той погледна настрани, преднамерено бавен.

— Мислех си, че сме минали заобикалките — изроптах аз.

Той почти се усмихна.

— Добре тогава. Последвах аромата ти. — Той гледаше към пътя, давайки ми време да успокоя лицето си. Не можех да измисля приемлив отговор на това, но го запазих за внимателно изучаване в бъдещето. Опитах се да се концентрирам. Не можех да го оставя да приключи, сега когато най-накрая ми обясняваше нещата.

— А и не отговори на един от първите ми въпроси... — поспрях аз.

Той ме погледна неодобрително.

— Кой по-точно?

— Как работи това — с четенето на мисли? Можеш ли да прочетеш умът на някой, където и да е той? Как го правиш? Семейството ти може ли...? — чувствах се глупаво, като исках пояснения на една преструвка.

— Това е повече от един — изтъкна той. А аз просто преплетох пръсти и се взрях в него, чакаща.

— Не, само аз съм. И не мога да чуя всеки, навсякъде. Трябва да съм сравнително близо. Колкото по-познат е нечий... „глас“, толкова по-надалеч мога да ги чуя. Но все пак, на не повече от няколко километра. — Той се спря, замислен. — Малко като да бъдеш в огромна стая пълна с хора, които говорят едновременно. То е нещо

като бръмчене — приглушени гласове на фона. Докато не се концентрирам върху един, и тогава ми става ясно за какво си мислят. През повечето време изключвам цялото нещо — доста разсейващо е. И тогава е по-лесно да изглеждаш *нормален* — той се намръщи като каза думата, — когато не отговарям без да искам на нечии мисли, вместо на думите им.

— Защо мислиш, че не можеш да ме чуеш? — попитах любопитно.

Той ме погледна, очите му загадъчни.

— Не знам — измърмори той. — Единственото предположение, което имам е, че може би умът ти не работи като на останалите. Сякаш твоите мисли са на АМ честота, а аз улавям само FM честота. — Той ми се ухили, внезапно развеселен.

— Умът ми не работи както трябва? Аз съм откачалка? — Думите ме разтревожиха повече, отколкото трябваше — вероятно защото предположението му нанесе точен удар. Винаги го бях подозирала, и ме беше срам да се окаже вярно.

— Аз чувам гласове в главата си, а се тревожиш, че *ти* си откачалката — засмя се той. — Не се тревожи, това е само теория. — Лицето му се стегна. — Което ни връща обратно към теб.

Въздъгнах. Как да започна?

— Не минахме ли заобикалките вече? — напомни ми той нежно.

За пръв път откъснах поглед от лицето му, като се опитвах да намеря подходящите думи. Случи се така, че забелязах спидометъра на таблото.

— Пресвета Дево! — извиках. — Намали!

— Какво има? — Той се стресна. Но колата дори не помръдна.

— Караш със 160 километра в час! — Все още крещях. Хвърлих паникьосан поглед през прозореца, но беше прекалено тъмно, за да видя нещо. Пътят беше едва видим от дългата редица синкава светлина от уличните лампи. Гората около магистралата приличаше на черна стена — стена твърда като стомана, ако се отклонихме от пътя при тази скорост.

— Успокой се, Бела — той извъртя очи, все още без да намалия.

— Да не би да се опитваш да ни убиеш? — настоях аз.

— Няма да се блъснем.

Опитах се да успокоя гласа си.

— Защо бързаш толкова?

— Винаги карам така. — Той се обърна, за да ми се усмихне криво.

— Дръж очите си на пътя!

— Никога не съм бил в катастрофа, Бела — дори не съм получавал глоба. — Той ми се ухили и почука челото си. — Вграден радар.

— Много смешно — изфучах аз. — Чарли е ченге, помниш ли? Възпитана съм да спазвам уличните правила. Пък и без това, ако ни превърнеш в кравайче от волво около някое дърво, вероятно ще се измъкнеш невинно.

— Вероятно — съгласи се той с кратък, нервен смях. — Но ти не можеш. — Той въздъхна, и видях с облекчение как стрелката градивно се смъкна на 120 километра. — Доволна?

— Почти.

— Мразя да карам бавно — измърмори той.

— Това е бавно?

— Достатъчно коментари относно шофирането ми — сръза ме той. — Все още очаквам последната ти теория.

Прехапах устна. Той ме погледна, медните му очи неочаквано нежни.

— Няма да се смея — обеща той.

— По-скоро ме е страх, че ще ми се ядосаш.

— Толкова ли е лошо?

— При това доста, да.

Той чакаше. Гледах надолу към ръцете ми, за да не видя изражението му.

— Давай. — Гласът му беше спокоен.

— Не знам откъде да започна — признах аз.

— Защо не започнеш отначало... каза, че не си измислила това сама.

— Не.

— Откъде започна — книга? Филм? — проучваше той.

— Не... беше събота, на плажа. — Рискувах да хвърля поглед към лицето му. Той изглеждаше озадачен.

— Срегнах един стар семеен познат — Джейкъб Блек — продължих аз. — Баща му и Чарли са приятели още от раждането ми.

Той все още изглеждаше объркан.

— Баща му е един от вождовете на племето килет. — Наблюдавах го внимателно. Обърканото му изражение замръзна на място. — Отидохме да се поразходим... — излязох интригата си от историята, — и той ми разказваше едни стари легенди — като че ли, за да ме уплаши. Разказа ми една... — поколебах се.

— Продължавай — каза той.

— За вампири. — Осъзнах, че шепна. Не можех да погледна към лицето му. Но видях кокалчетата му да се свиват конвулсивно върху кормилото.

— И ти веднага се сети за мен? — Все още бе спокоен.

— Не. Той... спомена семейството ти.

Той мълчеше, загледан в пътя.

Внезапно се разтревожих, разтревожих се за безопасността на Джейкъб.

— Той си мислеше, че това са глупави суеверия — казах бързо. — Той не очакваше да си направя някакви изводи от това. — Не изглеждаше достатъчно, трябваше да си призная. — Беше моя вина, накарах го да ми каже.

— Защо?

— Лорън каза нещо за теб — искаше да ме провокира. И едно от големите момчета от племето каза, че семейството ти не идва до резервата, само че прозвуча така сякаш имаше предвид нещо друго. Така че останах с Джейкъб насаме и го подведох, за да ми каже — признах аз, клюмвайки глава.

— Как го подведе? — попита той.

— Опитах се да флиртувам — получи се по-добре отколкото очаквах. — Недоверие оцвети гласът ми, когато се сетих за това.

— Искане ми се да бях видял това. — Той се изсмя мрачно. — А ме обвиняваш мен в омайване на хора — горкият Джейкъб Блек.

Изчервих се и погледнах през прозореца си към нощта.

— Какво направи тогава? — попита той след минута.

— Направих проучване в интернет.

— И това те убеди? — Гласът му звучеше почти безразличен. Но ръцете му се бяха вкопчили силно в кормилото.

— Не. Нищо не пасваше. Повечето неща бяха доста глупави. И после... — Спрях.

— Какво?

— Реших, че няма значение — прошепнах аз.

— Няма значение? — Тонът му ме накара да погледна нагоре — най-накрая бях разбила внимателно изградената му маска. Лицето му бе недоверчиво, с едва тънък намек от гневът, от който се страхувах.

— Не — казах нежно. — За мен няма значение какъв си.

Сурова, присмехулна нотка навлезе в гласът му.

— Не те интересува, ако съм чудовище? Ако не съм човек!

— Не.

Той бе притихнал, като отново гледаше право напред. Лицето му безрадостно и студено.

— Ядосан си — въздъхнах аз. — Не трябваше да казвам нищо.

— Не — каза той, но тонът му бе строг като лицето му. — Предпочитам да знам какво си мислиш — дори и това, което да си мислиш да е абсурдно.

— Значи пак греша? — предизвиках го аз.

— Нямам това предвид. „Няма значение“! — цитира той, стискайки зъби.

— Права ли съм? — ахнах аз.

— Има ли значение?

Поех си дълбоко дъх.

— Не всъщност. — Замълчах. — Но аз съм любопитна. — Поне гласът ми беше спокоен.

Той беше внезапно смирен.

— Какво ти е любопитно?

— На колко си години?

— На седемнайсет — отговори той бързо.

— От колко време си на седемнайсет?

Устните му потрепнаха, докато гледаше пътя.

— От известно време — призна той накрая.

— Добре. — Усмихнах се, доволна, че поне все още бе честен с мен. Той ме погледна с наблюдателни очи, подобно на преди, когато се тревожеше, че ще изпадна в шок. Дарих го с широка окуражаваща усмивка, а той се смръщи.

— Не се смей... но как можеш да излизаш навън през деня?

Той се засмя въпреки това.

— Мит.

— Изгорен от слънцето?

— Мит.

— Спана в ковчези?

— Мит. — Той се поколеба за момент, и един особен тон навлезе в гласът му. — Не мога да спя.

Отне ми минута да асимилирам това.

— Изобщо?

— Никога — каза той, гласът му едва доловим. Той се обърна и ме погледна с копнеж. Златните очи задържаха моите, и аз изгубих нишката на мислите си. Гледах го, докато той не отмести поглед встрани.

— Все още не си ме попитала най-важният въпрос досега. — Гласът му беше твърд сега, и когато ме погледна отново, очите му бяха студени.

Примигнах, зашеметена.

— И кой по-точно?

— Не си ли загрижена за диетата ми? — попита той саркастично.

— Оу — измърморих, — това.

— Да, това. — Гласът му беше мрачен. — Не искаш ли да знаеш дали пия кръв?

Потрепнах.

— Ами, Джейкъб спомена нещо по този въпрос.

— Какво каза Джейкъб? — попита равно той.

— Той каза, че ти... не се храниш с хора. Той каза, че семейството ти не би трябвало да е опасно, защото сте ловували само животни.

— Казал е, че не сме опасни? — Гласът му беше дълбоко недоверчив.

— Не точно. Той каза, че *не би трябвало* да сте опасни. Но килетите все още не ви искат на земите си, просто за всеки случай.

Той погледна напред, но не можех да кажа дали гледа пътя или не.

— Прав ли е бил? За неловуването на хора? — опитах се да звуча възможно най-спокойно.

— Килетите имат дълга памет — прошепна той.

Приех го като потвърждение.

— Не ставай толкова самодоволна обаче — предупреди ме той.
— Прави са да спазват дистанция от нас. Ние все още сме опасни.

— Не разбирам.

— Опитваме се — обясни той бавно. — Обикновено сме добри в това, което правим. Понякога правим грешки. Аз, примерно, задето си позволявам да съм насаме с теб.

— Това е грешка? — чух тъгата в гласът си, но не знаех дали и той я е доловил.

— Много опасна при това — измърмори той.

И двамата замълчахме. Наблюдавах уличните лампи, които приличаха на синя светкавица, завиваща заедно с пътя. Движеха се прекалено бързо — не изглеждаха истински, по-скоро приличаха като от видеоигра. Съзнавах, че времето бързо ни се изплъзва, подобно на черният път под нас, и бях отвратително уплашена, че никога повече няма да получа шанс да бъда с него така — открити, стените между нас изчезнали. Думите му намекваха за край и аз се отдръпнах ужасено от идеята. Не можех да пиляя и една минута, която имах с него.

— Каж ми още — помолих отчаяно, без да ме интересува какво бе казал, само и само за да чуя гласът му отново.

Той ме погледна бързо, стреснат от внезапната смяна в тона ми.

— Какво още искаш да знаеш?

— Каж ми защо ловуваш животни вместо хора — предложих аз, гласът ми все още звънящ от отчаяние. Усетих, че очите ми са навлажнени и се опитах да се преборя с мъката, която се опитваше да ме завладее.

— Не искам да съм чудовище. — Гласът му бе нисък.

— Но животните не са достатъчни?

Той замълча за момент.

— Не мога да съм сигурен, разбира се, но бих го сравнил с това да се изхранваш само от органични продукти и соево мляко — наричаме се вегетарианци, наша лична шега. Не пресища напълно гладът — или по-скоро жаждата. Но ни прави достатъчно силни, за да устоим. През повечето време. — Тонът му стана зловец. — Някои пъти са по-трудни от други.

— Трудно ли ти е сега? — попитах аз.

Той въздъхна.

— Да.

— Но сега не си гладен — казах уверено — заявявах, не питах.

— Защо си мислиш така?

— Очите ти. Казах ти, че имам теория. Забелязала съм, че хората — особено мъжете — са по-раздражителни, когато са гладни.

Той се засмя тихо.

— Много си наблюдателна, а?

Не отговорих — просто се заслушах в звука на смехът му, запечатвайки го в паметта ми.

— Беше ли на лов този уикенд, с Емет? — попитах аз, когато отново замълча.

— Да. — Той замълча за секунда, сякаш се опитваше да реши дали да каже нещо или не. — Не исках да тръгвам, но трябваше. По-лесно е да съм около теб, когато не съм жаден.

— Защо не искаше да тръгнеш?

— Защото... не съм спокоен, когато съм далеч от теб. — Очите му бяха нежни, но напрегнати, и сякаш караха кокалите ми да омекнат. — Не се шегувах, когато те помолих да се опиташ да не паднеш в океана, или да не те прегази нещо миналият четвъртък. Цял уикенд бях разсеян, като се тревожех за теб. И след случилото се тази вечер, съм изненадан, че си оцеляла цял уикенд без драскотина. — Той поклати глава, след което сякаш си спомни нещо. — Е, не напълно без драскотина.

— Какво?

— Ръцете ти — припомни ми той. Погледнах надолу към дланите си, към почти зарасналите ожулвания по кожата ми. Нищо не убягваше на очите му.

— Паднах — въздъхнах аз.

— И аз така си помислих. — Устните му потрепнаха в крайчетата. — Предполагам, че щом става въпрос за теб, можеше да бъде и много по-зле — и тази възможност ме измъчваше през цялото време, докато бях на път. Бяха много дълги три дни. Наистина подлудих Емет. — Той ми се усмихна печално.

— Три дена? Не се ли върна днес?

— Не, върнахме се в неделя.

— Тогава защо не беше на училище? — бях разочарована, почти ядосана при мисълта колко разочарования бях изстрадала поради отсъствието му.

— Е, ти ме попита дали слънцето ме изгаря, и аз ти казах не. Но не можем да излизаме на слънчевата светлина — поне не където някой може да ни види.

— Защо?

— Ще ти покажа някой път — обеща той.

Замислих се за момент.

— Можеше да ми се обадиш — реших аз.

Той беше озадачен.

— Но аз знаех, че си в безопасност.

— Но аз не знаех къде си *ти*. Аз... — поколебах се, свеждайки поглед.

— Какво? — кадифеният му глас непреодолим.

— Не ми хареса. Да не те виждам. Аз също не бях спокойна. — Изчервих се, когато казах това на глас.

Той мълчеше. Вдигнах поглед, изпълнена с опасения, и видях, че по лицето му бе изписана болка.

— Ох — простена тихо той. — Това е грешно.

Не можех да разбера отговорът му.

— Какво казах?

— Не виждаш ли, Бела? Едно е да правя себе си нещастен, но напълно различно нещо е и ти да се въвличаш в това. — Той обърна измъчените си очи към пътя, думите му излизаха почти прекалено бързо, за да ги разбера. — Не искам да чувам, че се чувстваш така. — Гласът му беше тих и настоятелен. Думите му ме срязаха. — Грешно е. Не е безопасно. Аз съм опасен, Бела — моля те, разбери това.

— Не. — Постарах се много усилено да не изглеждам като намръщено дете.

— Сериозен съм — изръмжа той.

— Аз също. Казах ти, за мен няма значение какъв си. Прекалено е късно.

Гласът му ме удари като с камшик, нисък и груб.

— Никога не го казвай.

Прехапах устна, доволна, че не можеше да види колко ме заболя от това. Гледах към пътя. Сигурно приближавахме вече. Той караше прекалено бързо.

— За какво си мислиш? — попита той, гласът му все още суров. Аз просто поклатих глава, без да съм сигурна дали мога да проговоря.

Можех да усетя погледът му върху лицето ми, но държах очите си право напред.

— Плачеш ли? — Той звучеше ужасен. Не бях усетила, че влагата в очите ми бе преляла. Бързо отърках ръка в бузата си, и те бяха там, предателските сълзи, които ме издадоха.

— Не — казах аз, но гласът ми потрепера.

Видях го да посяга към мен колебливо с дясната си ръка, но след това се спря и я постави бавно обратно на кормилото.

— Съжалявам. — Гласът му гореше от разкаяние. Знаех, че не се извинява само заради думите, които ме бяха разстроили.

Тъмнината минаваше покрай нас в мълчание.

— Каж ми нещо — каза той след още една минута, и можех да усетя как се бореше да използва по-светъл тон.

— Да?

— За какво си мислеше тази вечер, точно преди да се появи иззад ъгъла? Не можех да разбера изражението ти — не изглеждаше уплашена, по-скоро сякаш се концентрираше усърдно върху нещо.

— Опитвах се да си спомня как да осакатя нападател — нали знаеш, самозащита. Щях да разбия носът му в мозъка. — Сетих се за тъмнокосият мъж с надигаща се омраза.

— Щеше да се биеш с тях? — Това го обърка. — Не си ли помисли да бягаш?

— Падам доста, когато бягам — признах.

— Ами да викаш за помощ?

— Щях да стигна до тази част.

Той поклати глава.

— Права си — наистина се меся на съдбата, като се опитвам да те запазя жива.

Въздъгнах. Забавяхме ход, минавайки границите на Форкс. Беше отнело по-малко от двацет минути.

— Ще те видя ли утре? — настоях аз.

— Да... и аз имам да предавам есе. — Той се усмихна. — Ще ти запазя място по обяд.

Беше глупаво, след всичко което бяхме преживели тази вечер, как това малко обещание изпрати прехвърчащи пеперуди в стомаха ми, и ме остави без думи.

Бяхме пред къщата на Чарли. Лампите светеха, пикапът ми на мястото си, всичко крайно нормално. Все едно се събуждах от сън. Той спря колата, но аз не помръднах.

— *Обещаваш* ли да бъдеш там утре?

— Обещавам.

Обмислих това за момент, след което кимнах. Свалих якето му, помирисвайки го за последно.

— Можеш да го задържиш — нямаш яке за утре — напомни ми той.

Върнах му го.

— Не искам да ми се налага да го обяснявам на Чарли.

— О, вярно. — Той се ухили.

Поколебах се, ръката ми все още на дръжката на вратата, като се опитвах да удължа момента.

— Бела? — каза той с различен тон — сериозен, но колеблив.

— Да? — обърнах се към него прекалено нетърпеливо.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Да — казах аз, и веднага съжалих за безусловното си съгласие. Ами ако ме помолеше да стоя далеч от него? Не можех да спазя това обещание.

— Не ходи сама в гората.

Изгледах го озадачена.

— Защо?

Той се намръщи, очите му бяха непроницаеми, докато гледаше през мен извън прозореца.

— Не само аз съм най-опасното нещо там. Нека да го оставим така.

Потреперах леко от внезапният мрак в гласът му, но бях облекчена. Това беше лесно за спазване обещание.

— Както кажеш.

— Ще се видим утре — въздъхна той, и разбрах, че иска от мен да си тръгна сега.

— До утре тогава. — Отворих вратата неохотно.

— Бела? — обърнах се и той се бе навел към мен, бледото му, величествено лице на сантиметри от моето. Сърцето ми спря да бие.

— Спи добре — каза той. Дъхът му ме лъхна, зашеметявайки ме. Беше същият изящен аромат, който се излъчваше от якето му, но в по-

концентрирана форма. Примигнах, напълно омаяна. Той се отдръпна.

Не можех да помръдна, докато мозъкът ми някак си не се развърза. Излязох несръчно от колата, като ми се наложи да се хвана за рамката за опора. Стори ми се, че го чух да се смее, но звукът беше прекалено тих, за да съм сигурна.

Той изчака да затворя предната врата, когато чух двигателят да изръмжава тихо. Обърнах се да гледам как сребристите кола изчезва иззад ъгъла. Осъзнах, че е много студено.

Пресегнах се механично за ключа, отключих вратата и влязох вътре.

Чарли се обади от всекидневната.

— Бела?

— Да, тате, аз съм. — Влязох вътре, за да го видя. Той гледаше бейзболен мач.

— Прибираш се рано.

— Така ли? — изненадах се аз.

— Няма осем още — каза ми той. — Забавлявахте ли се с момичетата?

— Да — беше много забавно. — Главата ми се въртеше, докато се опитвах да се върна назад към заплануваната вечер с момичетата. — И двете си откриха рокли.

— Добре ли си.

— Просто съм уморена. Вървах много.

— Е, може би трябва да отидеш да си легнеш. — Той звучеше загрижен. Чудех се на какво ли прилича лицето ми.

— Само да се обадя на Джесика.

— Но нали досега беше с нея? — попита той изненадано.

— Да... но си забравих якето в колата й. Искам да се убедя, че ще ми го донесе утре.

— Е, дай й възможност да се *прибере* вкъщи първо.

— Правилно — съгласих се аз.

Отидох до кухнята и се строполих, изтощена, на един стол. Наистина се чувствах замаяна сега. Чудех се дали наистина ще изпадна в шок в края на краищата. О, я се стегни, казах си аз.

Телефонът внезапно извъня, като ме стресна. Изтръгнах го от вилката.

— Ало? — казах без дъх.

— Бела?

— Здравсти, Джес, тъкмо щях да ти се обадя.

— Вече си стигнала до вкъщи? — Гласът ѝ беше облекчен... и изненадан.

— Да. Оставих си якето в колата ти — ще ми го донесеш ли утре?

— Разбира се. Но разкажи ми какво се случи! — настоя тя.

— Ъм, утре... по тригонометрия, става ли?

Тя бързо зацепи.

— О, баща ти е там?

— Точно така.

— Добре, ще говорим утре. Чао! — Можех да чуя нетърпението в гласът ѝ.

— Чао, Джес.

Качих се бавно до горе, като тежък унес замъгляваше главата ми. Механично се приготвих за лягане без да внимавам много какво правя. Чак когато се озовах под душа — водата прекалено гореща, изгаряща кожата ми — осъзнах, че замръзвам. Разтреперих се неудържимо за няколко минути, преди горещата струя да отпусне втвърдените ми мускули. После останах под душа, прекалено уморена, за да се движа, докато горещата вода не започна да свършва.

Излязох, увивайки се плътно в хавлия, като се стараех да запазя топлината от водата, за да не се завърне болезненото треперене. Облякох се бързо за лягане и се мушнах под юргана ми, като се свих на топка, прегърнала се, за да ми е топло. Няколко малки трепета преминаха през мен.

Умът ми все още се въртеше замаяно, пълен с образи, които не разбирах, и някои, които се опитах да потисна. Нищо не ми се струваше ясно отначало, но докато сигурно се отпусках в безсъзнание, няколко несъмнени факта станаха очевидни.

Относно три неща бях напълно позитивна. Първо, Едуард беше вампир. Второ, имаше част от него — и не знаех, колко могъща бе тази част — която жадуваше за кръвта ми. И трето, бях безусловно и безвъзвратно влюбена в него.

10. ВЪПРОСИ

На другата сутрин беше много трудно да споря с онази част от мен, която вярваше че снощи е било сън. Нито логиката, нито разумът бяха на моя страна. Бях се вкопчила в части, които нямаше как да си измисля — като миризмата му. Бях убедена, че няма как сама да съм си я измислила.

Беше мъгляво и тъмно извън прозореца ми, абсолютно перфектно. Нямаше причина да не дойде на училище днес. Облякох си топлите дрехи, като си спомних, че нямам яке. Още едно доказателство, че спомените ми бяха истински.

Когато слязох долу, Чарли го нямаше отново — бях по-закъсняла, отколкото осъзнавах. Глътнах една гранулена вафла на три хапки, прокарах я с мляко направо от кутията, и побързах да изляза през вратата. Да се надяваме, че дъждът щеше да се забави, докато открия Джесика.

Беше необичайно мъгляво — въздухът бе почти като дим. Мъглата беше ледено студена там, където се докосваше до откритата кожа на лицето и вратът ми. Нямах търпение да пусна парното в пикапа. Беше такава гъста мъгла, че вече бях изминала няколко крачки към алеята преди да осъзная, че там бе паркирала една кола — една сребриста кола. Сърцето ми спря, запъна се, и после започна отначало с удвоен ритъм.

Не видях откъде бе дошъл, но внезапно беше там, отваряйки ми вратата.

— Искаш ли да се возиш с мен днес? — попита той, развеселен от изражението ми, когато отново ме хвана неподготвена. Имаше несигурност в гласът му. Наистина ми даваше избор — бях свободна да му откажа, и част от него се надяваше на това. Беше напразна надежда.

— Да, благодаря ти — казах, като се опитвах да поддържам гласът си спокоен. Докато влизах в топлата кола, забелязах тъмното му яке праметнато на облегалката на пътническата седалка. Вратата се

затвори след мен и по-бързо отколкото е възможно, той се оказа седнал до мен, като запалваше колата.

— Донесох якето за теб. Не исках да се разболееш или нещо такова. — Гласът му беше предпазлив. Забелязах, че той самият не носи яке, само лека плетена сива блуза с остро деколте и дълги ръкави. И отново, материята прилепваше перфектно към мускулестите му гърди. Беше колосална възхвала към лицето му, която задържа очите ми далеч от тялото му.

— Не съм чак толкова деликатна — казах аз, но придърпах якето в скута си, пъхайки ръцете си през прекалено дългите ръкави, любопитна да видя дали миризмата ще е толкова хубава, колкото си спомнях. Беше още по-хубава.

— Не си ли? — противореча ми той с толкова нисък глас, че не бях сигурна дали беше предназначено за мен.

Минавахме по забулените от мъглата пътища, винаги прекалено бързо, чувствайки се неудобно. Или поне аз се чувствах така. Снощи всички стени бяха паднали... почти всички. Не знаех дали и днес ще сме така откровени. Това ми върза езика. Изчаках го да каже нещо.

Той се обърна, за да ми се усмихне самодоволно.

— Какво, няма ли поне двайсетина въпроса днес?

— Въпросите ми притесняват ли те? — попитах аз, облекчена.

— Не толкова, колкото реакциите ти. — Изглеждаше така, сякаш се шегуваше, но не можех да съм сигурна.

Намръщих се.

— Лошо ли реагирам?

— Не, там е проблема. Приемаш всичко хладнокръвно — неестествено е. Кара ме да се чудя какво наистина си мислиш.

— Винаги ти казвам какво мисля.

— Спестяваш — обвини ме той.

— Не много.

— Достатъчно, за да ме подлудиш.

— Не ти трябва да го чуеш — измърморих, почти шепнешком. Веднага щом думите излязоха, съжалих за тях. Болката в тях бе съвсем бледа — можех само да се надявам, че не я е забелязал.

Той не отговори, и се зачудих дали не съм му развалила настроението. Лицето му бе непроницаемо, докато паркираше в училищният паркинг. Сетих се нещо със закъснение.

— Къде е останалата част от семейството ти? — попитах аз — повече доволна да съм сама с него, но спомняйки си, че колата му обикновено бе препълнена.

— Взеха колата на Розали. — Той сви рамене, докато паркираше до лъскава червена спортна кола със спуснат гюрук. — Доста демонстративна, не е ли?

— Ъъ, уау — поех си дъх аз. — Ако тя има *това*, защо изобщо се вози с теб?

— Както казах, демонстративна е. *Опитваме* се да се впишем.

— Не успявате — засмях се аз и поклатих глава, докато слизах от колата. Вече не закъснявах — лунатичното му каране ме бе докарало до училище с предостатъчно време. — Тогава защо Розали я е докарала днес, като е толкова очебийна?

— Не си ли забелязала? Нарушавам *всички* правила сега. — Той ме пресрещна пред колата, заставайки много близо до мен, когато тръгнахме през двора. Исках да скъся това малко разстояние, да се пресегна и да го докосна, но се страхувах, че той не би поискал.

— Защо всички имате такива коли? — зачудих се на глас. — Щом търсите усамотение?

— Каприз — призна той с дяволита усмивка. — Всички обичаме да караме бързо.

— Разбира се — измърморих изпод дъха си.

Точно под навеса на закусвалнята, Джесика чакаше, очите ѝ готови да изскочат от орбитите си. През ръката ѝ, благословена да е, беше праметнато якето ми.

— Здравсти, Джесика — казах, когато я приближихме. — Благодаря ти, че запомни. — Тя ми подаде якето без да продума.

— Добро утро, Джесика — каза Едуард учтиво. Не беше негова вина, че гласът му бе толкова неустоим. Или на какво бяха способни очите му.

— Ъъ... здрасти. — Тя премести широките си очи към мен, като се опитваше да събере разбърканите си мисли. — Предполагам, че ще се видим по тригонометрия. — Тя ми хвърли многозначителен поглед, и аз потиснах една въздишка. Какво по дяволите щях да ѝ кажа?

— Да, до тогава.

Тя се отдалечи, спирайки два пъти, за да надникне през рамо към нас.

— Какво ли ще й кажеш? — измърмори Едуард.

— Хей, мислех си, че не можеш да четеш мислите ми? — изсъсках аз.

— Не мога — каза стреснато той. Изведнъж разбирането просветли очите му. — Въпреки това, мога да прочета нейните — тя ще ти устрои засада в клас.

Изстенах, докато свалях якето му и му го подавах, замествайки го с моето собствено. Той го преметна през ръката си.

— Та какво ще й кажеш?

— Малко помощ? — помолих аз. — Какво иска да знае?

Той поклати глава, хилейки се палаво.

— Така не е честно.

— Не, ти да не споделиш това, което знаеш — ето *това*, не е честно.

Той се замисли за момент, докато вървахме. Спряхме точно пред вратата на първият ми час.

— Искан да знае дали се срещаме тайно. И иска да знае какви са чувствата ти към мен — накрая каза той.

— Ауч. Какво да й кажа? — опитах се да запазя изражението си невинно. Хората ни подминаваха на път за клас, вероятно зяпайки ни, но почти не им обърнах внимание.

— Хмм. — Той замълча, за да улови кичур от косата ми, който бе пробягал по шията ми, и го върна на мястото му. Сърцето ми затупурка хиперактивно. — Предполагам, че можеш да кажеш „да“ на първото... ако нямаш нищо против — по-лесно е от всяко друго обяснение.

— Нямам нищо против — казах с отслабнал глас.

— А що се отнася до другият въпрос... е, ще се заслушвам, за да чуя отговорът за себе си. — Едната страна на устата му се надигна в любимата ми неравна усмивка. Не можах да уловя достатъчно бързо дъха си, за да отговоря на забележката му. Той се обърна и се отдалечи.

— Ще се видим на обяд — извика той през рамо. Трима души, които тъкмо влизаха през вратата се спряха, за да ме погледнат.

Побързах да вляза в час, изчервена и подразнена. Беше такъв негодник. Сега се притеснявах още повече какво ще кажа на Джесика. Седнах на обичайното си място, мятайки чантата долу в раздражението си.

— Добрутро, Бела — каза Майк от мястото си до мен. Вдигнах глава, за да видя странен, почти смирен поглед на лицето му. — Как беше в Порт Анджелис?

— Беше... — Нямах по-лесен начин да се обясни. — Страхотно — завърших глуповато. — Джесика си купи много сладка рокля.

— Спомена ли нещо за понеделник вечер? — попита той, очите му светнаха. Усмихнах се при внезапният развой на разговора.

— Каза, че си е изкарала страхотно — уверих го аз.

— Така ли? — попита той нетърпеливо.

— Определено.

Господин Мейсън въдвори ред в класа, като ни поиска есетата. Английският и след това правителствена администрация преминаха като в мъгла, докато се тревожех как да обясня нещата на Джесика и агонизирах върху това дали Едуард наистина ще подслушва чрез мислите на Джес какво казвам. Колко неудобен беше малкият му талант, когато не спасяваше живота ми.

Мъглата почти се бе вдигнала до края на вторият час, но денят все още бе тъмен с ниски, потискащи облаци. Усмихнах се на небето.

Едуард беше прав, разбира се. Когато влязох по тригонометрия, Джесика седеше на задния ред, като почти подскачаше на място от възбуда. Неохотно седнах до нея, като се опитвах да се убедя, че ще е по-добре да се приключи по-бързо с това.

— Разкажи ми всичко! — заповяда ми тя още преди да съм седнала на стола.

— Какво искаш да знаеш? — усуках аз.

— Какво стана снощи?

— Почерпи ме с вечеря и след това ме докара до нас.

Тя ме изгледа скептично.

— Как стигнахте толкова бързо?

— Той кара като маниак. Беше ужасяващо. — Надявам се да е чул това.

— Като среща ли беше — каза ли му да се срещнете там?

Не се бях замислила за това.

— Не... бях много изненадана да го видя там.

Устните ѝ се нацупиха разочаровано от прозрачната искреност на гласа ми.

— Но той те докара до училище днес? — задълбаваше тя.

— Да... това също беше изненада. Забеляза, че снощи нямам яке — обясних аз.

— Ще излизате ли пак?

— Той предложи да ме закара до Сиатъл тази събора, защото си мисли, че пикапът ми — играчка няма да се добере до там — това брой ли се?

— Да — кимна тя.

— Ами, тогава да.

— У-а-у. — Тя преувеличи думите в три срички. — Едуард Кълън.

— Знам — съгласих се аз. „Уау“ дори не го покриваше.

— Чакай! — Ръцете й литнаха нагоре, дланите й към мен, сякаш спираше трафика. — Целуна ли те?

— Не — избъбрих аз. — Нещата не стоят така.

Тя изглеждаше разочарована. Обзалагам се, че и аз изглеждах така.

— Мислиш ли, че в събота...? — Тя повдигна вежди.

— Наистина се съмнявам — недоволството в гласът ми бе зле прикрито.

— За какво си говорихте? — притисна ме тя за повече информация, шепнейки. Часът бе започнал, но господин Варнър не внимаваше много и не бяхме единствените, които все още говореха.

— Не знам, Джес, за много неща — прошепнах обратно. — Поговорихме си малко за есето по английски. — Много, много малко. Мисля, че той го подхвърли по някое време.

— Моля те, Бела — умоляваше тя. — Дай малко детайли.

— Ами... добре, сетих се за един. Трябваше да видиш как сервитьорката флиртуваше с него — направо се изхвърли. Но той изобщо не й обърна внимание. — Да прави каквото си иска с това.

— Това е добър знак — кимна тя. — Хубава ли беше?

— Много — и вероятно на деветнайсет или двайсет.

— Още по-добре. Сигурно те харесва.

— Струва ми се, но е трудно да се каже. Винаги е толкова загадъчен — вметнах в негова полза аз и въздъхнах.

— Не знам как може да си толкова смела, че да стоиш сама с него — издиша тя.

— Защо? — бях шокирана, но тя не разбра реакцията ми.

— Той е толкова... плашещ. Не бих знаела какво да му кажа. — Тя направи физиономия, очевидно си спомняше тази сутрин или снощи, когато той пусна непреодолимата сила на очите си върху нея.

— Имам известни проблеми с това да говоря свързано, когато той е наоколо — признах аз.

— Е, да. Той е невероятно великолепен. — Джесика сви рамене, сякаш това оправдаваше които и да е недостатъци. Кое то, вероятно в нейните сметки, наистина беше така.

— Той е много повече от това.

— Така ли? Какъв е тогава?

Иска ми се да не бях повдигала темата. Точно толкова колкото се надявах, че се бе пошегувал, че ще подслушва.

— Не мога да го обясня точно... но той е още по-невероятен зад лицето. — Вампирът, който искаше да бъде добър — който бягаше да спасява живота на хората, за да не бъде чудовище... Загледах се в предната част на стаята.

— *Това възможно ли е?* — изкикоти се тя.

Игнорирах я като се преструвах, че внимавам какво говори господин Варнър.

— Значи го харесваш, така ли? — Тя нямаше да се откаже.

— Да — казах отсечено.

— Имам предвид, *наистина* го харесваш? — наблегна тя.

— Да — каза отново, изчервявайки се. Надявах се този детайл да не бъде регистриран в мислите ѝ.

Беше ѝ писнало от отговорите, състоящи се от една сричка.

— Колко *много* го харесваш?

— Прекалено много — прошепнах аз. — Повече отколкото той ме харесва. Но не виждам с какво ще помогне това. — Въздъгнах аз, като едно изчервяване се сливаше с друго.

Тогава за щастие господин Варнър попита нещо Джесика.

На нея не ѝ се удаде възможност да повдигне темата отново по време на клас, и веднага щом звънеца би, взех предпазни мерки.

— В час по английски Майк ме попита дали си споменала нещо за понеделник вечер — казах ѝ аз.

— Шегуваш се! Ти какво му каза?! — ахна тя, напълно извадена от релси.

— Казах му, че си си изкарала страхотно — той изглеждаше доволен.

— Кажи ми точните му думи и твоят точен отговор!

Прекарахме по-голямата част от междучасието в дисекция на структурите на изречението и по-голямата част от испански в едноминутно описание на изражението на лицето на Майк. Не бих проточила нещата толкова дълго, ако не се тревожех, че темата ще се върне обратно на мен.

И тогава звънецът би за обяд. Скочих от стола си, като хвърлих учебниците грубо в чантата ми, и вероятно приповдигнатото ми изражение бе издразнило Джесика.

— Няма да седиш днес с нас, нали? — позна тя.

— Не се знае. — Не можех да съм сигурна дали нямаше пак да изчезне.

Но пред кабинета по испански — облегнал се на стената — като приличаше повече на гръцки бог, отколкото би трябвало да е позволено — Едуард ме чакаше. Джесика хвърли един поглед, извъртя очи и отпраши.

— До по-късно, Бела. — Гласът ѝ бе пълен с недомлъвки. Май щеше да се наложи да махна телефона от вилката като се прибера вкъщи.

— Здравей — гласът му беше едновременно развеселен и подразнен. Очевидно бе подслушвал.

— Здравсти.

Не можех да се сетя за нищо друго, а той не проговори — предположих, че изчаква подходящ момент — така че бе тихо до закусвалнята. Да вървя с Едуард през претъпканата опашка за обяд приличаше доста на първият ми ден тук — всички зяпаха.

Той поведе пътя в опашката, все още без да говори, въпреки че очите му спираха върху лицето ми на няколко секунди, изражението му замислено. Изглеждаше сякаш раздражението преборваше развеселеността като доминантна емоция върху лицето му. Заиграх се нервно с ципа на якето ми.

Той спря на щанда и започна да пълни подноса с храна.

— Какво правиш? — възразих аз. — Нали не взимаш всичко това за мен?

Той поклати глава, като пристъпи напред, за да плати за храната.

— Половината е за мен, разбира се.

Повдигнах вежда.

Той ме поведе към същото място, където бяхме седнали преди. От другият край на дългата маса група абитуриенти ни зяпаха с изумление, когато седнахме един срещу друг. Едуард изглежда не забеляза.

— Вземи какво си искаш — каза той, като побутна подноса към мен.

— Любопитна съм — казах аз като взех една ябълка и започнах да я обръщам ръцете си, — какво би направил, ако някой те предизвика да ядеш храна?

— Ти си винаги любопитна — той направи физиономия, поклащайки глава. Той ме изгледа, като задържа очите ми и вдигна парче пица от подноса, и умишлено отхапа голяма хапка, сдъвка я бързо и преглътна. Наблюдавах го с широки очи.

— Ако някой те предизвика да ядеш кал, ще я изядеш, нали? — попита снизходително той.

Сбръчках носа си.

— Веднъж го направих... предизвикаха ме — признах аз. — Не беше чак толкова зле.

Той се засмя.

— Предполагам, че не съм изненадан. — Нещо над рамото ми очевидно привлече вниманието му. — Джесика анализира всичко, което правя — по-късно ще ти изнесе подробен отчет.

Той избута останалата част от пицата към мен. Споменаването на Джесика доведе до предишното раздразнение по лицето му.

Оставих ябълката и си отхапах парче пица, като гледах настрани, без да знам как да започна.

— Значи сервитьорката била хубава, така ли? — попита небрежно той.

— Наистина ли не забеляза?

— Не. Не внимавах особено. Имах много неща на главата.

— Горкото момиче — можех да си позволя да съм щедра сега.

— Нещо, което каза на Джесика... е, притеснява ме. — Той отказа да се разсейва. Гласът му беше дрезгав и той погледна към мен през миглите си с разтревожени очи.

— Не съм изненадана, че си чул нещо, което не ти е харесало. Нали знаеш какво казват за подслушвачите — напомних му аз.

— Предупредих те, че ще слушам.

— А аз те предупредих, че не искаш да знаеш всичко, което си мисля.

— Така е — съгласи се той, но гласът му все още бе груб. — Но не си напълно права. Наистина искам да знам за какво си мислиш — за всичко. Просто ми се иска... да не си мислеше за някои неща.

Намръщих се.

— Доста интересно определение.

— Но не това е важното в момента.

— Тогава кое е? — Бяхме се навели един към друг над масата. Големите му бели ръце бяха събрани под брадичката — наклоних се напред, с дясна ръка около шията ми. Трябваше да си напомня, че сме в претъпкана закусвалня, и вероятно доста любопитни очи ни гледаха. Беше прекалено лесно да се обвинем в нашето собствено малко напрегнато балонче.

— Наистина ли вярваш, че те е грижа повече за мен отколкото аз за теб? — промърмори той, като се приведе по-близо към мен, златните му очи пронизващи.

Трябваше да си напомня да издишам. Трябваше да погледна настрана, за да събера мислите си.

— Отново го правиш — изроптах аз.

Очите му бяха широко отворени от изненада.

— Кое?

— Омайваш ме — признах аз, като се опитвах да се концентрирам преди да погледна отново към него.

— Оу — той се намръщи.

— Не е твоя вината — въздъхнах аз. — Не можеш да помогнеш с нищо.

— Ще отговориш ли на въпроса ми?

Погледнах надолу.

— Да.

— Да, ще отговориш на въпроса ми, или да, наистина мислиш така? — Той отново бе подразнен.

— Да, наистина мисля така. — Държах очите си на масата, като очите ми проследяваха шарките на дървото по ламинираната маса.

Мълчанието проточваше. Упорито отказвах да го наруша първа този път, като се борех с желанието да погледна и да видя изображението му.

Накрая той проговори, гласът му кадифено мек.

— Грещиш.

Вдигнах поглед да видя нежните му очи.

— Не можеш да знаеш това — не се съгласих аз, шепнейки. Поклатих глава в съмнение, въпреки че сърцето ми се разтуптя при думите му и ужасно исках да им повярвам.

— Какво те кара да мислиш така? — Течният топаз на очите му бе пронизващ — като се опитваше безуспешно, предположих аз, да изкара истината право от ума ми.

Отвърнах на погледа му, докато се опитвах да мисля ясно въпреки лицето му, да открия начин да му обясня. Докато търсех правилните думи, можех да видя, че става нетърпелив — разгневен от мълчанието ми, бе започнал да се мръщи. Вдигнах ръка от шията си, като му показах един пръст.

— Нека да помисля — настоях аз. Изражението му се проясни, сега доволен, че се канех да му дам отговор. Свалих ръката си на масата, придвижвайки лявата си ръка, така че сега дланите ми бяха допрени. Гледах ръцете си, като преплитах и разплитах пръсти, и накрая проговорих.

— Е, настрана от очевидното, понякога... — Поколебах се. — Не мога да съм сигурна — аз не мога да чета мисли — но ми се струва, че всъщност се опитваш да кажеш сбогом, когато казваш нещо друго.

Това беше най-добрият начин, по който можех да обобща сензационната болка, която думите му предизвикваха у мен понякога.

— Разбирам — прошепна той. И болката отново се появи, изниквайки на повърхността, когато той потвърди страхът ми. — Макар че точно заради това грещиш — започна да обяснява той, но очите му се присвиха. — Какво имаш предвид под „очевидното“?

— Ами, виж ме — казах ненужно аз, тъй като той вече ме гледаше. — Аз съм абсолютно обикновена — е, освен някои лоши неща като преживявания на косъм от смъртта и факта, че съм толкова тромава, че съм почти инвалид. И виж себе си. — Посочих с ръка към него и влудяващата му перфектност.

Челото му се нагъна ядосано за момент, след това се изглади и очите му придобиха всезнаещ поглед.

— Не се виждаш много ясно, знаеш ли. Ще призная, че си адски права за лошите неща — изсмях се мрачно той, — но не чу какво си мислеше за теб всяко момче в училището през първият ти учебен ден тук.

Примигнах удивено.

— Не вярвам... — промърморих на себе си.

— Повярвай ми като ти казвам — ти си точно обратното на обикновена.

Смущението бе много по-силно от удоволствието ми от погледа, който се появи в очите му, когато каза това. Бързо му припомних първоначалният ми аргумент.

— Само че аз не казвам сбогом — изтъкнах аз.

— Не виждаш ли? Точно заради това съм прав. Мен ме е грижа повече, защото ако мога да го направя — той поклати глава, сякаш се бореше с мисълта — ако да те оставя е най-правилното нещо, тогава по-скоро ще нараня себе си, вместо да нараня теб, за да те предпазя.

Изгледах го гневно.

— И си мислиш, че аз бих постъпила по същият начин?

— Няма да ти се наложи да направиш този избор.

Внезапно непредсказуемостта му настроение отново се смени — дяволита, опустошителна усмивка пренареди чертите му.

— Разбира се, твоята безопасност започва да прилича на работа на пълен ден, която изисква постоянното ми присъствие.

— Днес никой не се е опитвал да ме убие — напомних му аз, признателна за леката тема. Не исках той да говори повече за сбогувания. Ако се наложеше, предполагам, че просто щях целеустремено да се въвличам в опасности, за да го държа наблизо... Пропъдих мисълта преди бързите му очи да са я прочели по лицето ми. Тази идея определено щеше да ме вкара в беда.

— Все още — добави той.

— Все още — съгласих се аз — можех да поспоря, но сега исках от него да очаква бедствия.

— Имам още един въпрос към теб. — Лицето му бе небрежно.

— Давай.

— Наистина ли трябва да отидеш до Сиатъл в събота, или това просто ти беше оправданието, за да не ти се наложи да отказваш на всичките си обожатели?

Направих физиономия при спомена.

— Знаеш ли, все още не съм ти простила за онова с Тайлър — предупредих го аз. — Твоя е вината, че се е самозаблудил, че ще ходя на бала с него.

— О, той щеше да открие начин да те попита и без мен — просто наистина исках да видя лицето ти — изсмях се той, и щях да бъда ядосана, ако смехът му не беше толкова очарователен. — Ако аз те бях поканил, щеше ли да откажеш и на мен? — попита той, все още хилейки се.

— Вероятно не — признах аз. — Но после щях да се отметна — като се престоря на болна или с изкълчен глезен.

Той беше озадачен.

— Защо би го направила?

Поклатих тъжно глава.

— Не си ме виждал по физическо, предполагам, но ми се струва, че би ме разбрал.

— Да не би да става дума за факта, че не можеш да преминеш по плоска, стабилна повърхност, без да намериш върху какво да се препънеш?

— Очевидно.

— Това не би било проблем. — Той беше доста уверен. — Всичко е въпрос на воденето. — Той можеше да види, че щях да започна с протестите, затова ме отрязва — Но така и не ми каза — твърдо ли си решена за отиването до Сиатъл, или нямаш нищо против да правим нещо различно?

Стига „ние“ частта да беше там, не ме интересуваше нищо друго.

— Отворена съм за алтернативи — позволих аз. — Но искам да те помоля за услуга.

Той изглеждаше предпазлив, както винаги когато задавах въпрос с отворен край.

— Какво?

— Може ли аз да карам?

— Защо? — намръщи се той.

— Е, най-вече защото когато казах на Чарли, че ще ходя в Сиатъл, той специфично ме попита дали ще ходя сама, и по онова време си беше така. Ако попита отново, вероятно няма да излъжа, но не мисля, че ще ме попита отново, а оставяйки пикапа пред вкъщи само ще повдигне ненужно темата. И също така, шофирането ти ме плаши.

Той извъртя очи нагоре.

— От всички неща, които би трябвало да те плашат, ти се тревожиш за шофирането ми. — Той поклати глава с отвращение, но изведнъж очите му станаха сериозни. — Не искаш ли да кажеш на баща си, че ще прекараш деня с мен? — Въпросът му имаше някакъв скрит замисъл, който не можах да разбера.

— При Чарли, по-малкото е винаги повече. — За това бях сигурна. — Къде ще ходим всъщност?

— Времето ще е хубаво, така че ще трябва да се крия от хората... и ти можеш да останеш с мен, ако поискаш. — Отново, той оставяше изборът в моите ръце.

— И ще ми покажеш какво имаше предвид за слънцето? — попитах, развълнувана от идеята, че ще разкрия още едно от непонятните неща.

— Да — той се усмихна, след което замълча. — Но дори и да не искаш да... бъдеш насаме с мен, пак предпочитам да не отиваш сама в Сиатъл. Потрепервам при мисълта за проблемите, които можеш да си навлечеш в град с такива размери.

Подразних се.

— Финикс е три пъти по-голям от Сиатъл — само по население. Реалният му размер...

— Но очевидно — прекъсна ме той, — още не ти е било писано да умреш, когато си била във Финикс. Така че предпочитам да стоиш близо до мен. — Очите му пак направиха онова нечестно нещо с горенето.

Не можех да споря, нито с очите, нито с мотивите, пък и беше безсмислено така или иначе.

— Както се случва, нямам нищо против да съм насаме с теб.

— Знам — въздъхна той, замислен. — И все пак трябва да кажеш на Чарли.

— Защо, по дяволите, бих направила това?

Внезапно очите му станаха свирепи.

— За да ми дадеш един малък стимул, за да те върна.

Преглътнах. Но след като се замислих за момент, бях сигурна.

— Мисля да рискувам.

Той издиша гневно и погледна настрани.

— Да поговорим за нещо друго — предложих аз.

— За какво искаш да говорим? — попита той. Все още беше ядосан.

Огледах се около нас, за да се убедя, че никой не ни подслушва. Докато оглеждах стаята, улових погледа на сестра му, Алис. Останалите гледаха Едуард. Обърнах се бързо към него и го попитах първото нещо, което ми хрумна.

— Защо отиде на онова място Каменната пустиня миналият уикенд... да ловуваш? Чарли каза, че не е добро място за лагеруване, заради мечките.

Той ме погледна така, сякаш пропусках нещо много очевидно.

— Мечки? — ахнах аз, а той се усмихна самодоволно. — Нали знаеш, че не им е сезона сега на мечките — добавих строго, като се опитвах да скрия шока си.

— Ако си чела внимателно, законите покриват само ловуването с оръжия — информира ме той.

Той гледаше развеселено лицето ми, докато бавно осмислих думите му.

— Мечки? — повторих със затруднение.

— Гризлото е любимото на Емет. — Гласът му беше безцеремонен, но очите му гледаха за реакцията ми. Опитах се да се съвзема.

— Хмм — казах аз, докато отхапах още едно парче пица като извинение да погледна надолу. Дъвчех бавно, след което отпих голяма глътка кола, преди да вдигна поглед.

— Та — казах след момент, като накрая срещнах нетърпеливият му поглед. — На теб кое ти е любимо?

Той повдигна вежда и ъгълчетата на устата му се обърнаха надолу неодобрително.

— Планински лъв.

— Ахаа — казах учтиво аз с незаинтересован тон, докато се оглеждах отново за колата си.

— Разбира се — каза той, тонът му имитираше моя, — трябва да внимаваме да не повлияем на околната среда с безразсъдно ловуване. Опитваме да се фокусираме върху райони със свръхнаселеност на хищници — като се отдалечаваме доколкото е нужно. Винаги има достатъчно елени и лосове тук, които ни вършат работа, но къде му е забавното на това? — Той се усмихна в опит да ме подразни.

— Къде наистина — измърморих аз след още една хапка пица.

— Ранната пролет е любимият сезон за ловене на мечки на Емет — тъкмо излизат от хибернация, затова са по-раздразнителни. — Той се усмихна, сякаш се сети някаква шега.

— Няма нищо по-забавно от една раздразнителна мечка гризли — съгласих се аз, кимайки.

Той се изкикоти, поклащайки глава.

— Кажете ми какво си мислите наистина, моля те.

— Опитвам се да си го представя... но не мога — признах аз. — Как ще заловите мечка без оръжия?

— О, ние си имаме оръжия. — Зъбите му проблеснаха за кратко в заплашителна усмивка. Потиснах едно разтреперване, което да ме издаде. — Просто не от типа, който вземат под внимание, докато пишат ловните закони. Ако си виждала по телевизията как напада една мечка, би трябвало да успееш да си представиш как ловува Емет.

Не можех да спра следващият трепет, който пропълзя по гърба ми. Надникнах към другият край на закусвалнята към Емет, признателна че не гледа насам. Огромните мускули, които обвиваха ръцете и тялото му сега изглеждаха дори още повече заплашителни.

Едуард проследи погледа ми и се изсмя. Погледнах го, обезсилена.

— И ти ли си като мечка? — попитах с нисък глас.

— По-скоро като лъв, или поне така ми казват — каза леко той. — Може би предпочитанията ни са показателни.

Опитах се да се усмихна.

— Може би — повторих аз. Но умът ми бе изпълнен с противоречиви образи, които не можех да слея в един. — Може ли да видя и това някой път?

— Категорично не! — Лицето му стана по-бяло и от обичайното, а очите му бяха внезапно яростни. Облегнах се назад изумена и —

въпреки че никога не бих му го признала — изплашена от реакцията му. Той също се облегна назад, като кръстоса ръце пред гърдите си.

— Прекалено ли е страшно за мен? — попитах аз, когато възвърнах контрол над гласа си.

— Ако там беше въпросът, щях да те заведа още тази вечер — каза той с остър глас. — *Нуждаеш* се от здравословна доза страх. Нищо не би било толкова изгодно за теб.

— Тогава защо? — притиснах аз, като се опитвах да не обръщам внимание на гневното му изражение.

Той ме изгледа за една дълга минута.

— По-късно — каза той накрая. С едно малко движение се бе изправил. — Ще закъснеем.

Огледах се наоколо, стресната да видя, че бе прав и че закусвалнята бе почти празна. Докато бях с него мястото и времето бяха толкова непонятни, че изгубих представа и за двете. Скочих на крака, като сграбчих чантата си от облегалката на стола.

— До по-късно тогава — съгласих се аз. Нямах да забравя.

11. УСЛОЖНЕНИЯ

Всички ни наблюдаваха, когато пристигнахме заедно на лабораторната ни маса. Забелязах, че вече не накланя стола си, за да седне възможно най-далеч доколкото му позволяваше масата от мен. Вместо това седеше доста близо о мен, ръцете ни почти се докосваха.

Господин Бенър влезе в стаята тогава — какво страхотно чувство за време имаше този мъж — и извади висока метална рамка на колела, която съдържаше тежки на вид, антични телевизор и видео. Ден за филми — оживлението на класа бе почти осезаемо в атмосферата.

Господин Бенър вкара силно касетата в упоритото видео и отиде към стената, за да изгаси лампите.

И именно там, в тъмната стая, изведнъж станах свръхчувствителна от факта, че Едуард се намира на по-малко от сантиметър от мен. Бях поразена от неочакваното електричество, което протичаше по мен, изумена, че е възможно да го усещам *повече* от обикновено. Един налудничав импулс да се пресегна и да го докосна, да погаля перфектното му лице само веднъж в тъмното почти ме завладя. Кръстосах силно ръце пред гърдите си, ръцете ми стиснати в юмруци. Изгубвах ума си.

Началните надписи започнаха, като осветиха значително стаята. Очите ми, по собствено усмотрение, се стрелнаха към него. Усмивнах се глуповато, когато осъзнах, че позата му бе идентична на моята, от стиснатите юмруци под ръцете му до очите му, които гледаха настрани към мен. Той отвърна на усмивката ми, като очите му успяха някак си да проблеснат дори в тъмното. Отместих поглед преди да изпадна в хипервентилация. Беше напълно глупаво да се чувствам толкова замаяна.

Часът изглеждаше много дълъг. Не можех да се концентрирам върху филма — дори не знаех каква беше темата. Опитах се безуспешно да се отпусна, но електрическият поток, който сякаш произхождаше от някъде из тялото му така и не отслабна. От време на време хвърлях бърз поглед към него, но изглежда и той не беше много

спокоен. Непреодолимото желание да го докосна също отказваше да отслабне, затова стисках юмруците си върху ребрата ми, докато пръстите ми не започнаха да болят от усилието.

Въздъгнах облекчено, когато господин Бенър включи обратно лампите към края на часа, и протегнах ръцете си пред мен, разпервайки скованите ми пръсти. Едуард се изкиска до мен.

— Е, това беше интересно — промърмори той. Гласът му беше мрачен, а очите — предпазливи.

— Тъм — беше всичко, което успях да кажа.

— Ще тръгваме ли? — попита той, изправяйки се свободно.

Почти изстенах. Време за физическо. Станах внимателно, като се тревожих, че равновесието ми може да е пострадало от странното ново напрежение между нас.

Той ме изпрати до следващият ми час в мълчание и се спря на вратата — обърнах се, за да му кажа довиждане. Лицето му ме изплаши — изражението му бе измъчено, почти в болка, и толкова жестоко красиво, че копнежа да го докосна се възпламени отново. Сбогуването ми заседна в гърлото.

Той вдигна ръка, като се колебаеше, конфликта бушуваше в очите му, и бързо прокара пръстите си по дължината на скулата ми. Кожата му беше ледена както винаги, но следата по кожата ми от пръстите му бе обезпокоително топла — сякаш бях изгорена, но все още не усещах болката от това.

Той се обърна без да каже нищо и бързо се отдалечи от мен.

Влязох в салона, главата ми празна и коленете ми омекнали. Изтичах до съблекалнята, преобличайки се като в транс, като съвсем смътно съзнавах, че има и други хора около мен. Реалността се проясни чак когато ми връчиха ракета. Не беше тежка, и все пак не ми се стори стабилна в ръката ми. Забелязах как другите деца от класа ми ме гледаха изплашено. Треньор Клап ни нареди да се съберем по двойки.

За моя милост следи от кавалерството на Майк бяха оцелели — той застана до мен.

— Искаш ли да сме в един отбор?

— Благодаря, Майк... няма нужда да го правиш, нали знаеш — направих извинителна физиономия.

— Не се тревожи, ще се дръпна от пътя ти — ухили се той. Понякога беше толкова лесно да харесваш Майк.

— Та — каза той, докато вървахме към игрището.

— Та какво?

— Ти и Кълън, а? — попита той, тонът му разбунтуван. Предишното ми чувство на привързаност изчезна.

— Това не е твоя работа, Майк — предупредих аз, като вътрешно проклинах Джесика право в пъклените огньове на Хадес.

— Не ми харесва — измърмори той все пак.

— Не ти и трябва — срязах го аз.

— Той те гледа сякаш... сякаш си нещо за ядене — продължи той без да ми обръща внимание.

Преглътнах истерията, която заплашваше да избухне, но един малък кикот успя да се измъкне въпреки усилията ми. Той ме изгледа сърдито. Махнах му с ръка и избягах бързо до съблекалнята.

Преоблякох се бързо, като нещо по-силно от пеперуди пърхаше срещу стените на стомаха ми, спорът ми с Майк вече в далечното минало. Чудех се дали Едуард ще ме чака или ще се срещнем пред колата му. Ами ако семейството му беше там? Почувствах вълна на истински ужас. Дали те знаеха, че аз знам? Дали се предполагаше, че зная, че те знаят, че аз знам или не?

По времето, когато излизах от салона, вече бях решила направо да се прибера вкъщи без дори да се оглеждам на паркинга. Но тревогите ми бяха напразни. Едуард ме чакаше, облегал се небрежно на стената на салона, умопомрачителното му лице спокойно вече. Докато вървах до него усетих едно особено чувство на опрощаване.

— Здравсти — казах задъхано, като се усмихнах широко.

— Здравей — той ми отвърна с брилянтна усмивка. — Как беше физическото?

Лицето ми помръкна съвсем малко.

— Добре — излъгах аз.

— Наистина? — не звучеше убеден. Очите му се разфокусираха за момент, като погледна над рамото ми. Обърнах се назад, за да видя отдалечаващият се гръб на Майк.

— Какво? — настоях аз.

Очите му се върнаха към мен, все още непроницаеми.

— Нютън започва да ми лази по нервите.

— Нали не си подслушвал пак? — Бях ужасена. Всички следи от внезапното ми добро настроение изчезнаха.

— Как е главата ти? — попита невинно той.

— Невъзможен си! — Обърнах се и закрачих гневно в главната посока към паркинга, макар да не бях изключила прибирането пеша до този момент.

Той бързо ме настигна.

— Ти си тази, която спомена, че никога не съм те виждал по физическо — стана ми любопитно. — Не звучеше разкаян, затова го игнорирах.

Вървахме в мълчание — бясно, засрамено мълчание от моя страна — до колата му. Но се наложи да спра няколко крачки назад — тълпа от хора, все момчета, я бяха обградили.

Тогавя осъзнах, че не са обградили волвото, а са накацали около червената спортна кола на Розали, с безпогрешна страст в очите им. Никой дори не вдигна поглед, когато Едуард се плъзна между тях, за да отвори вратата си. Бързо се качих на пасажерската седалка, също незабелязана.

— Демонстративна — измърмори той.

— Каква марка е? — попитах аз.

— МЗ-ка.

— Не говоря „Кола и шофьор“.

— Това е БМВ. — Той извъртя очи, без да ме поглежда, като се опитваше да излезе без да прегази автомобилните ентузиасты.

Кимнах — тази я бях чувала.

— Все още ли си ядосана? — попита той, докато изкарваше колата с внимателна маневра.

— Определено.

Той въздъхна.

— Ще ми простиш ли, ако се извиня?

— Може би... ако е искрено. *И* ако ми обещаеш да не го правиш повече — настоях аз.

Очите му бяха внезапно хитри.

— Ами ако е искрено *и* се съглася ти да караш в събота? — осуети условията ми той.

Обмислих положението и реших, че нямаше да получа по-добра оферта.

— Имаме сделка — съгласих се аз.

— Тогава много съжалявам, че те ядосах. — Очите му горяха с откровеност за един удължен момент — играейки си опустошително с ритъма на сърцето ми — и станаха закачливи. — И ще съм на прага ти в светлата и ранна събота сутрин.

— Ъм, това не помага много на Чарли ситуацията, ако необяснимо волво бъде изоставено на алеята.

Усмивката му беше снизходителна сега.

— Нямах намерение да дойда с кола.

— Тогава как...

— Не се тревожи. Ще бъда там, без кола — прекъсна ме той.

Изоставих темата. Имах по-неотложни въпроси.

— По-късно ли е вече? — попитах многозначително.

Той се намръщи.

— Предполагам, че е късно.

Запазих изражението си учтиво, докато чаках.

Той спря колата. Погледнах изненадана — разбира се, че вече бяхме пред къщата на Чарли, паркирали зад пикапа. Беше по-лесно да се возя с него, ако погледнех чак към края на пътуването. Когато вдигнах глава към него, той ме гледаше, преценявайки ме с очи.

— И все още искаш да знаеш, защо не можеш да ме гледаш как ловувам? — Изглеждаше тържествен, но ми се стори, че видях следа от хумор в очите му.

— Ами — уточних аз. — По-скоро се чудех на реакцията ти.

— Уплаших ли те? — Да, определено имаше хумор там.

— Не — излъгах аз.

Той не се върза.

— Извинявай, че те изплаших — упорстваше той с лека усмивка, но изведнъж цялото дразнене престана. — Просто самата мисъл ти да си там... докато ние ловуваме. — Челюстта му се стегна.

— Това би било лошо?

— Крайно лошо — процеди той през зъби.

— Защото...?

Той си пое дълбоко въздух и се загледа през прозореца към гъстите, търкалящи се облаци, които изглеждаха така сякаш се пресягаха надолу.

— Когато ловуваме — започна бавно той, неохотно, — се оставяме на инстинктите си... не толкова ръководени от разума. Най-вече на обонянието ни. Ако си някъде наблизко около мен, когато изгубя контрол така... — Той поклати глава, докато все още наблюдаваше нещастно тежките облаци.

Запазих изражението си напълно спокойно, като очаквах бързият поглед на очите му да прецени реакцията ми, който последва. Лицето ми не издаде нищо.

Но очите ни се сключиха и мълчанието се обтегна... и промени. Искри от електричеството, което почувствах този следобед, започнаха да зареждат атмосферата, докато той се вглеждаше немилостиво в очите ми. Чак когато главата ми започна да бучи, осъзнах че съм спряла да дишам. Когато си поех накъсано дъх, разчупвайки неподвижността, той затвори очи.

— Бела, мисля, че трябва да влезеш вътре. — Гласът му беше нисък и груб, очите му върху облаците отново.

Отворих вратата и арктическият вятър, който навлезе в колата ми помогна да прочистя съзнанието си. Като се страхувах, че ще се спъна в неуравновесеното ми състояние, слязох внимателно от колата и затворих вратата зад себе си без да се обръщам. Звукът от автоматичното сваляне на прозореца ме накара да погледна назад.

— Оу, Бела? — извика той след мен, гласът му по-спокоен. Той се наведе към отвореният прозорец с лека усмивка върху устните си.

— Да?

— Утре е мой ред.

— Твой ред за какво?

Той се усмихна още по-широко, показвайки блестящите си зъби.

— Да задавам въпроси.

И след това беше изчезнал, като колата фучеше надолу и изчезна зад ъгъла още преди да съм успяла да събера мислите си. Усмихвах се, докато вървах към къщата. Ако не друго, той изглежда планираше да ме види утре.

Както обикновено и тази вечер Едуард участваше в сънищата ми. Въпреки това климатът на безсъзнанието ми се бе променил. Беше развълнувано със същото електричество, което бе заредило следобед, и се въртях и шавах неспокойно, като се събуждах често. Чак в ранните часове на сутринта успях да заспя изтощено и без сънища.

Когато се събудих, бях все още уморена, но също така и оживена. Облякох кафявото си поло и неизбежните си джинси, като въздъхнах мечтаейки си за потничета и шорти. Закуската беше обичайното, спокойно събитие, което очаквах. Чарли опържи яйца за себе си — аз си взех купата с корнфлейкс. Чудех се дали бе забравил за тази събота. Той отвърна на незададеният ми въпрос, докато стоеше с чинията си пред мивката.

— Относно тази събота... — започна той, като завъртя кранчето.

— Да, тате? — свих се аз на място.

— Все още ли мислиш да ходиш до Сиатъл? — попита той.

— Такъв беше плана. — Направих физиономия, като си мечтаех да не бе повдигал темата, за да не ми се налага да създавам внимателно полуистини.

Той изстиска малко веро върху чинията си и прокара четката през нея.

— И си сигурна, че няма да успееш да се върнеш навреме за танците?

— Няма да ходя на танците, тате — изгледах го сърдито.

— Никой ли не те покани? — попита той, опитвайки се да скрие загрижеността си, като се фокусира върху изплакването на чинията.

Отдръпнах се встрани от минното поле.

— Дами канят.

— Оу. — Той се намръщи, докато сушеше чинията си.

Съчувствах му. Сигурно е трудно да си баща — да живееш в страх, че единствената ти дъщеря ще срещне момче, което да хареса, но също така и да се тревожиш, ако не срещне. Колко ужасно би било, помислих си аз, потрепервайки, ако Чарли имаше дори слабо понятие какво *точно* харесвах.

Чарли си тръгна след това, махвайки за довиждане, и аз се качих горе, за да измия зъбите си и да взема учебниците си. Когато чух патрулката да се отдалечава, трябваше да почакам няколко секунди, преди да погледна през прозореца. Сребриятата кола вече беше там, чакаща на мястото на Чарли на алеята. Изхвърчах надолу по стъпалата и през входната врата, като се чудех колко дълго ще продължи тази странна рутина. Не исках никога да свършва.

Той чакаше в колата, и ми се стори, че не гледаше, докато затръшвах вратата след себе си без да се притеснявам да заключа.

Стигнах до колата, като се спрях свенливо преди да отворя вратата и да вляза вътре. Той се усмихваше, спокоен — и, както обикновено, идеален и красив до мъчителна степен.

— Добро утро. — Гласът му бе копринен. — Как си днес? — Очите му разглеждаха лицето ми, сякаш въпросът не беше просто обикновена учтивост.

— Добре, благодаря. — Винаги бях добре — много повече от добре — когато бях близо до него.

Погледът му се застоя върху кръговете под очите ми.

— Изглеждаш изморена.

— Не можах да спя — признах аз, механично премятайки коса през рамо, като се опитвах да се прикрия малко.

— Аз също — подразни ме той, като запали двигателя. Започнах да свиквам с тихото ръмжене. Бях убедена, че ревът на пикапа ми ще ме изплаши, когато пак се качах на него.

Засмях се.

— Вероятно си прав. Предполагам, че спах малко повече от теб.

— Обзалагам се на това.

— Та ти какво прави снощи? — попитах аз.

Той се засмя тихо.

— Малшанс. Днес е моят ден за задаване на въпроси.

— Оу, точно така. Какво искаш да знаеш? — повдигнах чело. Не можех да си представя нещо свързано с мен, което щеше да му е интересно по някакъв начин.

— Кой е любимият ти цвят? — попита той, лицето му беше печално.

— Сменя се от ден на ден — извъртях очи аз.

— Какъв е любимият ти цвят днес? — Той продължаваше да е тържествен.

— Вероятно кафяв. — Имах навика да се обличам според настроението си.

Той изсумтя, изоставяйки сериозно изражение.

— Кафяв? — попита той скептично.

— Разбира се. Кафявото е топло. *Липсва* ми кафявото. Всичко, което би трябвало да е кафяво — като стволите, камъните, калта — е покрито със зелени неща тук — оплаках се аз.

Той изглеждаше очарован от моята малка реч. Той се замисли за момент, вгледан в очите ми.

— Права си — реши той, отново сериозен. — Кафявото е топло. — Той се пресегна бързо, и все пак някак колебливо, за да отметне косата ми зад рамото.

Бяхме стигнали до училище. Той се обърна към мен, когато паркира на едно свободно място.

— Каква музика се намира в диск плейъра ти сега? — попита той, лицето му толкова мрачно, сякаш бе ме попитал да си призная за убийство.

Осъзнах, че не съм махала диска, който Фил ми даде. Когато казах името на групата, той се усмихна криво, с едно особено изражение в очите. Той отвори едно отделение под диск плейъра на колата и извади един измежду трийсет и нещото дискове, които бяха натъпкани в малкото пространство, и ми го подаде.

— Дебюси срещу това? — Той повдигна вежда.

Беше същият диск. Разгледах познатата корица на албума, като държах очите си надолу.

Това продължи до края на деня. Докато ме изпращаше до кабинета по английски, като се срещнахме след испанският, по време на целият обяд, той ме разпитваше безпощадно за всеки незначителен детайл от съществуването ми. Филмите, които бях харесала и намразила, малкото места, на които бях ходила и множеството места, където исках да отида, и книги — безкрайно за книги.

Не можех да си спомня последният път, когато говорих толкова много. Притеснявах се повече от обикновено, убедена, че го отегчавам. Но абсолютната унесеност на лицето му и нестихващите му въпроси ме принуждаваха да продължа. Повечето му въпроси бяха лесни, само някои успяха да разбудят лесните ми изчервявания. Но когато се изчервявах, това повдигаше нова серия от въпроси.

Като например когато попита за любимият ми скъпоценен камък и аз изгърсих топаз преди да се замисля. Той задаваше въпросите си с такава бързина, че се чувствах като на онези психиатрични тестове, където трябва да кажеш първото, което ти е дошло на ума. Сигурна съм, че щеше да продължи по списъка, който си беше наумил и следваше, като изключим изчервяването. Лицето ми червенееше, защото до съвсем скоро любимият ми скъпоценен камък беше гранат.

Беше невъзможно, докато гледам топазените му очи, да не си спомня причината за смяната. И, естествено, той нямаше да ме остави на мира, докато не признаех защо съм се смутила.

— Каж ми — накрая ми заповяда той, когато убежденията му се провалиха — провалиха, защото държах очите си на безопасно място далеч от лицето му.

— Това е цветът на очите ти днес — въздъгнах аз, като се предадох и се загледах в ръцете си, които си играеха с кичур от косата ми. — Предполагам, че ако ме бе попитал преди две седмици, щях да ти кажа оникс. — Бях му дала повече информация от нужното в неохотната си честност, и се притеснявах, че ще провокирам у него странен гняв, който се появяваше всеки път, когато разкривах прекалено очевидно колко съм обсебена.

Но мълчанието му беше кратко.

— Какви цветя предпочиташ? — започна наново той.

Въздъгнах облекчено и продължих с психоанализата.

Биологията отново бе усложнение. Едуард бе продължил с въпросника си, докато господин Бенър не влезе в стаята, повлякъл след себе си аудио-визуалната рамка отново. Докато учителят се отправи да изгаси лампата, забелязах как Едуард леко отдръпна стола си от мен. Не помогна. Веднага щом стана тъмно в стаята, същата електрическа искра се появи, същото неудържимо желание като вчера да протегна ръка и да докосна студената му кожа.

Приведох се над масата, поставяйки брадичката си на скръстените ми ръце, скритите ми пръсти се сграбчиха за ръба на масата, докато се борех да игнорирам неразумният копнеж, който ме объркваше. Не погледнах към него, страхувайки се, че ако той ме гледа, ще направи самоконтролът ми много по-труден. Искрено се опитах да гледам филма, но до края на часа няхах никакво понятие какво бях видяла току-що. Въздъгнах облекчено, когато господин Бенър включи лампите най-накрая, поглеждайки към Едуард — той ме гледаше, очите му раздвоени.

Той се изправи мълчаливо и стоеше мирно, чакайки ме. Вървахме към салона в мълчание като вчера. И, също като вчера, той докосна лицето ми без да каже нищо — този път с дланта на ръката си, като ме погали от слепоочието ми до челюстта — преди да се обърне и да се отдалечи.

Физическото мина бързо, докато наблюдавах соловата игра на Майк по бадминтон. Днес не ми говореше, или в отговор на разсеяното ми изражение, или защото все още бе ядосан, заради вчерашната ни кавга. Някъде дълбоко в себе си се чувствах виновна за това, но не можех да се концентрирам върху него.

Бързах да се преоблека след това, като се чувствах неудобно, знаейки че колкото по-бързо се движа, толкова по-скоро щях да бъда с Едуард. Напрежението ме бе направило по-несръчна от обичайното, но евентуално успях да стигна до вратата, чувствайки същата лекота, когато го видях да стои там, широка усмивка автоматично се разпиля по лицето ми. Той също се усмихна преди да стартира нов разпит.

Въпросите му бяха по-различни сега, макар и не по-лесни. Искаше да знае дали ми липсваше дома, настоявайки за описания на всичко, с което не бе запознат. Седяхме пред къщата на Чарли с часове, докато небето потъмняваше и дъждът се изсипа покрай нас във внезапен потоп.

Опитах се да му обясня невъзможни неща като мириса на креозот — остър, леко смолист, но все пак приятен — високият, разпален звук на цикадите през юли, перушинестото безплодие на дърветата, самият размер на небето, удължено бледо синьо от хоризонт до хоризонт, почти непрекъснато от ниски планини покрити с лилави вулканични камъни. Най-трудното нещо беше да му обясня защо беше толкова красиво за мен — да оправдая красота, която не зависеше от рядко разпръснати, бодливи растения, които често изглеждаха полумъртви, красота, която имаше повече общо с откритата форма на земята, с повърхностни купи от долини измежду скалистите хълмове, и начина, по който се държаха за слънцето. Открих, че използвам ръцете си, за да му ги опиша.

Тихите му, проучващи въпроси не караха да говоря свободно, забравяйки в приглушената светлина от бурята, за да бъда смутена, че монополизирам разговора. Накрая, когато приключих с детайлното описване на разхвърляната ми стая вкъщи, той замълча наместо да отговори с нов въпрос.

— Приключи ли? — попитах облекчено.

— Дори не съм близо — но баща ти ще се прибере скоро вкъщи.

— Чарли! — Внезапно си припомних съществуването му и въздъгнах. Погледнах навън към замъгленото от дъжда небе, но то не

издаде нищо. — Колко е часът? — Почудих се на глас и погледнах към часовника си. Бях изненадана от времето — Чарли щеше да дойде всеки момент.

— Здрачава се — промърмори Едуард, гледайки към западния хоризонт, който бе скрит от облаци. Гласът му беше замислен, сякаш умът му беше някъде другаде. Наблюдавах го, докато той гледаше невиждащо през прозореца.

Все още го гледах, когато внезапно очите му се обърнаха към мен.

— Това е най-безопасната част от деня за нас — каза той, отговаряйки на мълчаливият въпрос в очите ми. — Най-лесното време. Но и най-тъжното по един начин... денят на още един ден, завръщането на нощта. Мракът е толкова предвидим, не мислиш ли? — Той се усмихна тъжно.

— Харесвам нощта. Без тъмното никога нямаше да видим звездите. — Намръщих се. — Не че тук се виждат много.

Той се засмя, настроението му значително подобро.

— Чарли ще се върне след няколко минути. Така че освен, ако не възнамеряваш да му кажеш, че ще бъдеш с мен в събота... — Той повдигна вежда.

— Благодаря, ама не. — Събрах книгите си, като почувствах, че съм се сковала от дългото седене. — Значи мой ред ли е утре?

— Определено не! — Лицето му бе смъртно обидено. — Казах ти, че не съм свършил, нали?

— Че какво още остава?

— Ще разбереш утре. — Той се пресегна да ми отвори вратата, и внезапната му близост хвърли сърцето ми в лудо туптене.

Но ръката му замръзна на дръжката.

— Лошо — измърмори той.

— Какво има? — Бях изненадана да видя челюстта му стегната, а очите разтревожени.

Той ме погледна бързо.

— Още едно усложнение — каза той мрачно.

С едно бързо движение той отвори вратата, и след това се придвижи, почти се сви, незабавно далеч от мен.

Светлината на фарове през дъжда улови вниманието ми тъмното, когато тъмна кола спря на завоя само на няколко метра пред нас.

— Чарли е зад ъгъла — предупреди ме той, наблюдавайки през проливният дъжд другият автомобил.

Веднага изскочих от колата, въпреки объркването и любопитството ми. Дъждът силно рикошираше от якето ми.

Опитах се да разпозная фигурите на предната седалка на другата кола, но беше прекалено тъмно. Можех да видя Едуард осветен от фаровете на новата кола — той все още гледаше право напред, погледът му фокусиран върху нещо или някой, който не можех да видя. Изражението му бе странна смесица от разочарование и открито неподчинение.

След което той запали двигателя, гумите му изфучаха върху мокрия асфалт. Волвото изчезна за секунди.

— Здравсти, Бела! — извика познат, дрезгав глас от шофьорското място на малката черна кола.

— Джейкъб? — попитах аз, примигвайки срещу дъжда. Точно тогава патрулката на Чарли се показа от ъгъла, светлините му осветяваха собствениците на колата пред мен.

Джейкъб вече слизаше, широката му усмивка видима дори в тъмнината. На пасажерското място седеше много по-възрастен мъж, стабилен мъж с паметно лице — лице, което преливаше, бузите му почиваха върху рамената му, с бръчки нагънали червеникавокафявата кожа като старо кожено яке. И изненадващо познатите очи, черни очи, които изглеждаха едновременно прекалено млади и прекалено древни за широкото лице, върху което бяха разположени. Бащата на Джейкъб, Били Блек. Разпознах го веднага, въпреки че през повече от изминалите пет години, откакто го видях за последно, успях да забравя името му, докато Чарли не го бе споменал през първият ми ден тук. Той ме гледаше, изучавайки лицето ми, затова му се усмихнах плахо. Очите му бяха разширени, като че ли от шок или страх, ноздрите му свити. Усмивката ми изчезна.

Още едно усложнение, бе казал Едуард.

Били все още ме гледаше с напрегнати, разтревожени очи. Изстенах вътрешно. Дали Били бе разпознал Едуард толкова лесно? Дали наистина вярваше на невъзможните легенди, на които синът му се присмиваше?

Отговорът беше очевиден в очите на Били. Да. Да, вярваше.

12. БАЛАНСИРАНЕ

— Били! — извика Чарли веднага щом излезе от колата.

Обърнах се към къщата, махвайки на Джейкъб, като се скрих под навеса. Можех да чуя Чарли да ги поздравява шумно зад мен.

— Ще се престоря, че не съм те видял зад волана, Джейк — каза той неодобрително.

— Ние получаваме по-рано разрешителните си в резервата — каза Джейкъб, докато отключвах вратата и включих лампата под навеса.

— Да бе — изсмя се Чарли.

— Трябва да се *придвижвам* някак си. — Разпознах резониращият глас на Били лесно, въпреки годините. Звукът му внезапно ме накара да се почувствам по-малка, дете.

Влязох вътре, като оставих вратата отворена зад мен и включих лампите преди да закача якето си. След това застанах на вратата, докато наблюдавах тревожно как Чарли и Джейкъб помагат на Били да слезе от колата в инвалидната си количка.

Дръпнах се настрана, когато тримата побързаха да влязат вътре, отърсвайки се от дъжда.

— Това е изненада — казваше Чарли.

— Мина доста време — отговори Били. — Надявам се, че не идваме в лошо време. — Тъмните му очи отново ме погледнаха, изражението му непроницаемо.

— Не, страхотно е. Надявам се, че ще останете за играта.

Джейкъб се ухили.

— Мисля, че това е планът — телевизорът ни се счупи миналата седмица.

Били направи физиономия към синът си.

— И, разбира се, Джейкъб нямаше търпение да види Бела отново — добави той. Джейкъб се намръщи и сведе глава, докато аз се борех с прилива на разкаяние. Май съм била прекалено убедителна на плажа.

— Гладни ли сте? — попитах аз, отправяйки се към кухнята. Копнеех да избягам от тършуващият поглед на Били.

— Мнее, ядохме точно преди да тръгнем — отговори Джейкъб.

— Ами ти, Чарли? — извиках през рамо, докато завивах зад ъгъла.

— Разбира се — отговори той, като гласът му се насочваше по посока всекидневната и телевизора. Можех да чуя количката на Били да го последва.

Пържените сандвичи със сирене бяха в тигана и режех един домати, когато усетих, че някой стоеше зад мен.

— Та, как вървят нещата? — попита Джейкъб.

— Доста добре — усмихнах се аз. Ентусиазмът му беше труден за устояване. — Ами ти? Завърши ли колата си?

— Не — намръщи се тоя. — Все още се нуждая от части. Взехме тази назаем. — Той посочи с палеца си към посоката на предния двор.

— Съжалявам. Не съм виждала никакъв... какво точно търсеше?

— Главен цилиндър — ухили се той. — Да не би да му има нещо на пикапа? — попита той внезапно.

— Не.

— О, питах се, защото не го караше.

Сведох поглед към тигана, като повдигнах крайчето на сандвича, за да видя долната му страна.

— Един приятел ме докара с колата си.

— И то каква кола — гласът на Джейкъб беше възхитен. — Не разпознах шофьора обаче. Мислех си, че познавам повечето деца тук.

Кимнах уклончиво, държах очите си надолу, докато преобръщах сандвичите.

— Баща ми изглежда го познава отнякъде.

— Джейкъб, ще ми подадеш ли няколко чинии? В шкафа над мивката са.

— Разбира се.

Той взе чиниите мълчаливо. Надявах се да изостави темата сега.

— Та кой беше? — попита той, като постави две чинии на плотата до мен.

Въздъгнах победено.

— Едуард Кълън.

За моя изненада той се засмя. Погледнах го. Изглеждаше леко засрамен.

— Това обяснява всичко тогава — каза той. — Чудех се защо баща ми се държи толкова странно.

— Точно така — подправих изражението си на невинно. — Той не харесва семейство Кълън.

— Суеверно старче — промърмори Джейкълб през дъха си.

— Нали не мислиш, че ще каже нещо на Чарли? — не можех да не попитам аз, думите излязоха като нисък брътвеж.

Джейкълб ме изгледа за момент, и не можах да прочета изражението в тъмните му очи.

— Съмнявам се — накрая отговори той. — Мисля, че Чарли го подреди хубаво последният път. Не са си говорили много оттогава — тази вечер е един вид като събиране, струва ми се. Не мисля, че ще повдигне темата отново.

— Оу — казах аз, опитвах се да звуча безразлично.

Останах във всекидневната след като занесох храната на Чарли, като се преструвах, че гледам играта, докато Джейкълб ми говореше нещо. Всъщност слушах разговора на възрастните, наблюдавайки за някакъв знак, че Били ще ме издаде, докато се опитвах да измисля начин да го спра преди да е започнал.

Беше дълга вечер. Имах много домашни, които не бяха свършени, но ме беше страх да остави Били насаме с Чарли. Най-накрая играта свърши.

— Ще дойдете ли с приятелите ти отново на плажа в скоро време? — попита Джейкълб, докато помагаше на баща си да мине през прага на вратата.

— Не съм сигурна — уклончиво казах аз.

— Беше забавно, Чарли — каза Били.

— Ела за следващият мач — насърчи го Чарли.

— Да, да — каза Били. Ще дойдем. Лека вечер. — Очите му се преместиха към мен, усмивката му изчезна. — Пази се, Бела — добави той сериозно.

— Благодаря — промърморих, като отместих поглед.

Отправих се към стълбите, докато Чарли махаше на прага.

— Чакай, Бела — каза той.

Свих се. Да не би Били да бе казал нещо преди да се присъединя към тях във всекидневната?

Но Чарли беше спокоен, все още ухилен от неочакваната визита.

— Не ми се удаде възможност да поговоря с теб тази вечер. Как мина денят ти?

— Добре — поколебах се с един крак върху първото стъпало, търсейки детайли, които можех безопасно да споделя. — Отборът ми по бадминтон спечели и четирите игри.

— Уау, не знаех, че можеш да играеш бадминтон.

— Ами, всъщност не мога, но партньорът ми е много добър — признах аз.

— Кой е той? — попита той със значителен интерес.

— Ъм... Майк Нютън — казах му неохотно.

— О, да... беше споменала, че сте приятели с него — оживи се той. — Приятно семейство. — Той се замисли за момент. — Защо не го покани на танците този уикенд.

— Тате! — простенах аз. — Той се среща с приятелката ми Джесика. Освен това, знаеш, че не мога да танцувам.

— А, да — измърмори той. След което ми се усмихна извинително. — Тогава предполагам, че е хубаво, че ще отсъстваш съботата... Направихме планове да отидем на риболов с момчетата от управлението. Времето би трябвало да е доста топло. Но ако искаш да отложиш пътуването си, докато някой може да дойде с теб, ще остана вкъщи. Знам, че те оставям сама прекалено много тук.

— Татко, справяш се страхотно — усмихнах се, като се надявах, че не ми личи колко съм облекчена. — Никога не съм имала нищо против да бъда сама — прекалено много приличам на теб — смигнах му аз, а той ме дари с онази усмивка, която образуваше бръчици около очите му.

Спах по-добре тази вечер, прекалено уморена да сънувам отново. Когато се събудих в перлено сивата утрин, настроението ми беше безкрайно щастливо. Напрегнатата вечер с Били и Джейкбъ изглеждаше безобидна сега — реших да я забравя напълно. Улових се, че си подсвирквам, докато издърпвам предната част на косата си назад

в барета, и после отново, докато препусках надолу по стъпалата. Чарли забеляза.

— Много си весела тази сутрин — отбеляза той на закуска.

Свих рамене.

— Петък е.

Побързах, така че да съм готова секунди след като Чарли излезе. Чантата ми бе готова, обувките на краката, зъбите измити, но дори тогава, когато изтичах през вратата веднага щом бях сигурна, че Чарли е извън поглед, Едуард беше по-бърз. Той ме чакаше в лъскавата си кола, прозорците спуснати, двигателят изключен.

Този път не се поколебах, качих се бързо на пасажерската седалка, за да видя лицето му по-скоро. Той пусна кривата си усмивка, като спря дъхът и сърцето ми. Не можех да си представя как един ангел може да е по-величествен. Нямахше нищо в него, което би могло да се подобри.

— Как спа? — попита той. Чудех се дали има представа колко привлекателен е гласът му.

— Добре. Как мина твоята нощ?

— Приятно — усмивката му беше развеселена — почувствах, че пропускам някаква негова си шега.

— Може ли да попитам какво прави? — попитах аз.

— Не — ухили се той. — Днешният ден е все още *мой*.

Искаше да узнае разни неща за хора днес: повече за Рене, за хобитата ѝ, какво правехме заедно през свободното ни време. И после за единствената баба, която съм познавала, за няколкото ми училищни приятели — като ме смути, когато попита за момчетата, с които се бях срещала. Бях облекчена, че никога не съм се срещала с някого, така че този конкретен разговор нямаше да е особено дълъг. Изглеждаше изненадан като Джесика и Анджела от оскъдната ми романтична история.

— Значи никога не си срещала някой, когото да пожелаеш? — попита той със сериозен тон, който ме накара да се зачудя за какво си мисли.

— Не и във Финикс — неохотно си признах аз.

Устните му бяха стиснати в права линия.

До този момент бяхме в закусвалнята. Денят бе преминал в мъгла, която бързо се превръщаше в рутина. Възползвах се от кратката

му пауза, за да отхапя от хлебчето си.

— Трябваше да те оставя да се докараш сама днес — обяви той, някак между другото, докато дъвчех.

— Че защо? — настоях аз.

— Тръгвам с Алис след обяд.

— Оу — премигнах, объркана и разочарована. — Няма проблеми, не е чак толкова далеч.

Той ми се смръщи нетърпеливо.

— Няма да те карам да вървиш пеша до вас. Ще вземем пикапа и ще ти го оставим.

— Ключът ми не е у мен — въздъхнах аз. — Наистина нямам нищо против да повървя. — Това, което имах против бе да изгубя от времето си с него.

Той поклати глава.

— Пикапът ти ще бъде тук и ключовете ще са в запалителя — освен ако не се страхуваш, че някой ще ги открадне. — Той се засмя при мисълта.

— Добре — съгласих се аз, присвивайки устни. Бях повече от сигурна, че ключовете ми са в джоба на чифт дънки, които носех в сряда, под купчината дрехи в мокрото помещение. Дори и да проникнеше взлом в къщата ми, или каквото и да плануваше, нямаше да ги открие. Той сякаш усети предизвикателството в съгласието ми и се подсмихна.

— Та къде ще ходите? — попитах колкото се може по-небрежно.

— На лов — каза мрачно той. — Ако ще оставам насаме с теб утре, ще взема каквито мерки са нужни. Лицето му стана навъсено... и умолително. — Винаги можеш да отмениш срещата, нали знаеш.

Погледнах надолу, уплашена от убедителната сила на очите му. Отказах да ми бъде внушен страх от него, без значение колко реална можеше да бъде опасността. *Няма значение*, повторих в главата си.

— Не — прошепнах, вдигайки поглед към лицето му. — Не мога.

— Вероятно си права — промърмори безрадостно той. Очите му сякаш потъмняха, докато го гледах.

Промених темата.

— По кое време ще се видим утре? — попитах аз, вече депресирана от мисълта, че той си тръгва сега.

— Зависи... Събота е, няма ли да искаш да се напиш? — предложи той.

— Не — казах прекалено бързо. Той потисна усмивката си.

— По същото време както обикновено тогава — реши той. — Чарли ще бъде ли там?

— Не, той ще ходи на риболов утре. — Засиях при спомена от това колко удобно се бяха наредили нещата.

— А ако не се прибереш вкъщи какво ще си помисли? — попита остро той.

— Нямам си и на представа — отговорих спокойно. — Той знае, че имах намерение да се оправя с прането. Може да си помисли, че съм паднала в пералнята.

Той ми се намръщи и аз също му се намусих. Гневът му беше много по-впечатляващ от моя.

— Какво ще ловите тази вечер? — попитах, когато се убедих, че съм загубила конкурса по сърдито гледане.

— Каквото открием в парка. Няма да ходим надалеч. — Той изглеждаше развеселен от небрежното ми отношение към тайните му наклонности.

— Защо ще ходиш с Алис? — почудих се аз.

— Алис е... тя ме подкрепя най-много. — Той се намръщи, докато говореше.

— А останалите? — попитах плахо. — Те какви са?

Той се свъси за кратък момент.

— Скептични, през повечето време.

Бързо хвърлих поглед назад към семейството му. Седяха й зяпаха в различни посоки, точно по същият начин, когато ги бях видяла за пръв път. Само че сега бяха четирима — красивият им брат с бронзова коса седеше пред мен, златните му очи разтревожени.

— Те не ме харесват — познах аз.

— Не е това — възрази той, но очите му бяха прекалено невинни. — Просто не разбират защо не мога да те оставя намира.

Направих физиономия.

— Нито пък аз, в този ред на мисли.

Едуард бавно поклати глава, извивайки очи нагоре преди да срещне отново погледа ми.

— Казах ти — изобщо не се виждаш ясно. Не приличаш на никой, когото някога съм познавал. Очароваш ме.

Изгледах го, убедена, че ме дразни.

Той се усмихна като дешифрира изражението ми.

— Притежавайки способностите, които имам — измърмори той, като докосна дискретно челото си, — имам по-добра от посредствената преценка за човешката природа. Хората са предвидими. Но ти... ти никога не правиш това, което очаквам. Винаги ме изненадваш.

Погледнах настрани, очите ми шарейки обратно към семейството му, смутена и незадоволена. Думите му ме караха да се чувствам като научен експеримент. Исках да се изхия сама на себе си, задето очаквах нещо друго.

— Тази част е лесна за обяснение — продължи той. Усещах очите му върху лицето ми, но не можех да го погледна още, като се страхувах, че може да прочете огорчението в очите ми. — Но има още... и не е лесно да се опише с думи...

Все още гледах останалите Кълън, докато той говореше. Внезапно Розали, красивата му и умопомрачителна сестра, се обърна да ме погледне. Не, не да погледне — да ме изгледа свирепо с тъмни, студени очи. Исках да отместя очи, но погледът ѝ ме задържа, докато Едуард не спря наред изречението си и не издаде гневен звук изпод дъха си. Беше почти като изсъскване.

Розали извърна глава, а аз бях облекчена да съм свободна. Погледнах обратно към Едуард — и знаех, че може да види объркването и страхът в разширените ми очи.

Лицето му бе непроницаемо, докато обясняваше.

— Съжалявам за това. Тя просто се тревожи. Виждаш ли... не само за мен е опасно да прекарвам толкова много време с теб публично... — Той сведе поглед.

— Ако?

— Ако това свърши... зле. — Той отпусна глава в ръцете си както бе направил онази вечер в Порт Анджелис. Болката му бе очевидна — копнеех да го успокоя, но не знаех как. Ръката ми се протегна неволно към него — макар че бързо я пуснах на масата, страхувайки се, че допирът ми само ще утежни нещата. Бавно осъзнах, че думите му би трябвало да ме плашат. Почаках този страх да дойде, но единственото, което чувствах бе мъка за неговата болка.

И гняв — гняв, че Розали бе прекъснала това, което той се канеше да каже. Не знаех как да повдигна темата отново. Той все още държеше главата си в ръцете си.

Опитах се да заговоря с нормален глас.

— И трябва да тръгнеш сега?

— Да. — Той вдигна лице — беше сериозно за момент, след което настроението му се смени и той се усмихна. — Вероятно е за по-добро. Все още имаме петнайсет минути останали от онзи нещастен филм, който трябва да понесем по биология — а аз не мисля, че ще мога да понеса повече.

Сепнах се. Алис — късата ѝ, мастилена коса в хаос от заострено безредие около малкото ѝ, елфическо лице — бе внезапно застанала зад рамото му. Тънката ѝ фигура бе гъвкава и грациозна дори в абсолютна обездвиженост.

Той я поздрави без да откъсва поглед от мен.

— Алис.

— Едуард — отговори тя, високият ѝ сопрано глас почти толкова привлекателен, колкото неговият.

— Алис, Бела — Бела, Алис — запозна ни той, махайки небрежно с ръка, с кисела усмивка върху лицето му.

— Здравей, Бела — Блестящите ѝ обсидианови очи бяха непроницаеми, но усмивката ѝ беше дружелюбна. — Приятно е най-накрая да се запознаем.

Едуард хвърли мрачен поглед към нея.

— Здравей, Алис — промърморих свенливо.

— Готов ли си? — попита го тя.

Гласът му беше далечен.

— Почти. Ще се срещнем пред колата.

Тя си тръгна безмълвно — походката ѝ беше толкова свободна, толкова гъвкава, че почувствах остро чувство на завист.

— Да ти пожелаем ли „забавлявай се“ или това не звучи добре? — попитах аз, обръщайки се към него.

— Не, „забавлявай се“ работи като почти всичко друго — ухили се той.

— Е, забавлявай се, тогава — постарях се да прозвучи от все сърце. Разбира се, не го заблудих.

— Ще се опитам — той все още се хилеше. — А ти се опитай да бъдеш в безопасност, моля те.

— В безопасност във Форкс — какво предизвикателство.

— За теб е предизвикателство. — Челюстта му се стегна. — Обещай.

— Обещавам да се опитам да бъда в безопасност — издекламирах. — Ще се разправам с прането тази вечер — това би трябвало да е изпълнено със смъртна опасност.

— Не падай в пералнята — присмя ми се той.

— Ще се постарая.

И двамата се изправихме.

— Ще се видим утре — въздъхнах аз.

— Струва ти се като много дълго време, нали? — замисли се той.

Кимнах начумерено.

— Ще бъда там на сутринта — обеща той, усмихвайки се криво. Той се пресегна през масата, за да докосне лицето ми, внимателно докосвайки бузата ми. След това се обърна и се отдалечи. Гледах го, докато не изчезна от погледа ми.

Бях болезнено изкушена да пропусна останалата част от деня, или поне физическо, но един предупредителен инстинкт ме спря. Знаех си, че ако изчезна сега, Майк и останалите ще предположат, че съм с Едуард. А Едуард бе разтревожен за времето, което прекарвахме на публично място... ако нещата се объркаха. Отказах да се спирам на последната мисъл, като наместо това се концентрирах да направя нещата по-безопасни за него.

Интуитивно знаех — а усещах, че и той знаеше — че утре щеше да е решаващо. Връзката ни не можеше да продължава да балансира по този начин, на върха на нож. Щяхме да паднем или от единият, или от другият край, като зависехме изцяло на неговите решения или инстинкти. Моите решения бяха взети, взети доста преди да съм ги избрала съзнателно, и се бях посветила докрай. Защото за мен нямаше нищо по-ужасяващо, по-измъчващо, от мисълта да го изоставя. Това бе невъзможно.

Влязох в клас с чувство за дълг. Не можех честно да кажа какво се случи по биология — умът ми бе прекалено погълнат с мисли за утрешния ден. По физическо Майк отново ми проговори — той ми

пожела приятно прекарване в Сياتъл. Внимателно му обясних, че съм отменила пътуването си, разтревожена за пикапа ми.

— Ще отидеш ли на танците с Кълън? — попита той, внезапно намръщен.

— Не, няма да ходя на танците изобщо.

— Какво ще правиш тогава? — попита той, прекалено заинтересован.

Естественото ми желание бе да му кажа да се разкара. Наместо това излъгах будно.

— Пране, и след това ще поуча за теста по тригонометрия, иначе ще ме скъсат.

— Кълън ще ти помогне ли с ученето?

— *Едуард* — наблегнах аз, — няма да ми помогне с ученето. Той заминава за уикенда. — Лъжите излизаха по-естествено от обикновено, забелязах изненадана.

— Оу. — Той се оживи. — Знаеш ли, можеш да дойдеш на танците с нашата група все пак — това би било яко. Всички ще танцуваме с теб — обеща той.

Представата на лицето на Джесика направи тонът ми по-остър от нужното.

— *Няма* да ходя на танците, Майк.

— Добре де — той се начумери отново. — Просто ти предлагам.

Когато училището най-накрая свърши, тръгнах към паркинга без много ентузиазъм. Не ми се вървеше пеша до вкъщи, но не виждах как би могъл да е докарал пикапа ми. И тогава, започнах да вярвам, че няма нищо невъзможно за него. Последният инстинкт се оказа правилен — пикапът ми стоеше на същото място, където бе паркирал волвото сутринта. Поклатих глава, скептично настроена, когато отворих незаклучената врата и видях ключа си в запалителя.

Имаше и сгънато бяло парче хартия на седалката ми. Влязох вътре и затворих вратата преди да го разтворя. Две думи бяха написани в елегантният му почерк.

Пази се.

Звукът на ръмжащият пикап ме уплаши. Присмях се на себе си.

Когато се прибрах вкъщи, дръжката на вратата бе заключена, веригата спусната, точно както я бях оставила тази сутрин. Влизайки вътре, се отправих право към мокрото помещение. Изглеждаше по

същият начин, пак както го бях оставила. Разрових се за дънките си, и след като ги намерих, пребърках джобовете си. Празни. Може би все пак бях закачила ключа си, помислих си аз, разтърсвайки глава.

Като следвах същият инстинкт, който ме бе подтикнал да излъжа Майк, се обадих на Джесика под предлог да ѝ пожелаая късмет на танците. Когато тя ми пожела същото за срещата с Едуард, аз ѝ обясних, че се отменя. Тя беше доста по-разочарована, отколкото трябваше да бъде един прост наблюдател. Бързо се сбогувах с нея след това.

Чарли бе разсеян по време на вечеря, предположих, че или е разтревожен за нещо в работата, или щяха да дават баскетболен мач, или просто наистина се наслаждаваше на лазанята — беше трудно да се каже при Чарли.

— Знаеш ли, тате... — започнах, прекъсвайки унесът му.

— Какво, Бел?

— Мисля, че си прав за Сиатъл. Мисля да почакам Джесика или някой друг да дойде с мен.

— Оу — каза той, изненадан. — Ами, добре. Та, искаш ли да остана вкъщи?

— Не, тате, не променяй плановете си. Имам милион неща за правене... домашни, прането... трябва да отида до библиотеката и до магазина. Ще влизам и излизам цял ден... ти отиди и се забавлявай.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно, тате. Освен това фризерът има опасно малко риба в него — мисля че са ни останали две или три.

— С теб се живее лесно, Бела — усмихна се той.

— Мога да кажа същото нещо за теб — казах засмяна. Смехът ми спря, но той сякаш не забеляза. Почувствах се виновна, задето го заблудих и насмалко да послушам съвета на Едуард и да му кажа къде ще съм. *Насмалко.*

След вечеря, сгъвах дрехи и изсипах още една купчина в сушилнята. За нещастие бе типът работа, която държи само ръцете ти заети. Умът ми определено имаше прекалено много свободно време, и излизаше извън контрол. Колебаех се между очакване толкова напрегнато, че беше почти болезнено, и коварен страх, който разклащаше решимостта ми. Трябваше да продължавам да си напомням, че съм взела решението си и нямаше да го изоставя.

Извадих бележката му от джоба си много повече от нужното, за да попия двете малки думи, които бе написал. Той искаше да съм в безопасност, повтарях си отново и отново. Държах се за вратата, че накрая желанието ще победи останалите. И какъв беше другият ми избор — да го отрежа окончателно от живота си? Непоносимо. Пък и откакто се бях преместила във Форкс животът ми наистина се въртеше около *него*.

Но един мъничък гласец в главата ми се тревожеше, чудейки се дали ще боли *много*... ако всичко свършеше зле.

Успокоих се чак когато настъпи приемливо за лягане време. Знаех, че съм прекалено стресирана, за да заспя, така че направих нещо, което не бях правила преди. Умишлено взех нужното количество приспивателни — от онзи тип, който те събаряше за осем часа. Обикновено не бих си простила такъв тип поведение, но утре щеше да бъде достатъчно сложно и без да се клатя от липсата на сън на всичкото отгоре. Докато чаках хапчетата да подействат, изсуших чистата си коса, докато не стана безупречно права, и се засуетях какво да облека утре. Със всичко приготвено за сутринта, най-накрая легнах в леглото си. Чувствах се хиперактивна, не можех да спра да шавам. Станах и претърсих кашона си с дискове, докато не намерих колекция от нощните песни на Шопен. Пуснах я много тихо и легнах отново, като се концентрирах върху отпускането на индивидуални части от тялото ми. Някъде по средата на упражнението, приспивателните подействаха, и доволно потънах в безсъзнание.

Събудих се рано, като бях спала безпроблемно благодарение на безвъзмездната ми полза на хапчетата. Въпреки че бях добре отпочинала, възвърнах трескавото си безумие от предишната вечер. Облякох се бързо, като загладих бялата си яка към врата ми, преправяйки жълто-кафявият ми пуловер, докато не заста на както трябва върху джинсите ми. Погледнах бързо през прозореца, за да установя, че Чарли вече беше заминал. Тънък, памучен слой от облаци, покриваше небето. Не изглеждаха много трайни.

Изядох си закуската без изобщо да усетя вкусът ѝ, като побързах да разчистя след себе си. Погледнах отново през прозореца, но нищо не се бе променило. Току-що бях приключила с миенето на зъбите, и отново слизах надолу по стълбите, когато тихо почукване накара сърцето ми да заблъска срещу ребрата ми.

Прелетях към вратата — като имах малко проблеми със свалянето на веригата, но накрая отворих вратата и той беше там. Цялата тревога се разсея веднага щом погледнах лицето му, успокоявайки се напълно. Въздъхнах облекчено — вчерашните стракове ми се струваха глупави, сега когато той беше тук.

Той не се усмихваше отначало — лицето му бе мрачно. Но изведнъж изражението му се просветли, когато ме огледа хубаво, и се разсмя.

— Добро утро — изкикоти се той.

— Какво има? — погледнах надолу, за да се уверя, че не бях забравила нищо важно, като обувки, или гащи.

— Отиваме си. — Той се изсмя отново. Осъзнах че и двамата имаме дълги жълто-кафяви пуловери с показваща се бяла якичка и сини джинси. Засмях се заедно с него, като прикрих тайно чувство на съжаление — защо той трябваше да изглежда като модел от списание, докато аз не можех?

Заклучих вратата зад себе си, докато той тръгна към пикапа. Той изчака до пасажерската врата с измъчено изражение, което беше лесно за разбиране.

— Имаме сделка — напомних му самодоволно, като се качих на шофьорското място и се пресегнах да му отключа вратата.

— Накъде? — попитах.

— Сложи си колана — вече съм изнервен.

Хвърлих му мръсен поглед, като се подчиних.

— Накъде? — повторих с въздишка.

— Тръгни по сто и първа на север — поръча той.

Беше изненадващо трудно да се концентрирам върху пътя, докато усещах погледа му върху лицето си. Компенсирах като карах по-бавно от обикновено през все още спящият град.

— Да не би да си запланувала да излезем от Форкс преди да се здрачи?

— Тази кола е достатъчно стара, за да бъде дядо на твоята кола — имай малко респект — отвърнах му аз.

Скоро бяхме излезли от границите на града, въпреки съмненията му. Дебели стволове и покрити със зелен мъх пънове заместиха моравите и къщите.

— Завий надясно по сто и десета — инструктира ме той, точно когато щях да попитам. Подчиних се тихомълком. — И сега караш, докато настилката свърши.

Можех да чуя усмивка в гласът му, но прекалено ме беше страх да не изляза от пътя, за да погледна и да се уверя.

— И какво има в края на настилката? — зачудих се аз.

— Пътека.

— Ще се катерим? — Слава Богу, че обух маратонки.

— Това проблем ли е? — Звучеше така, сякаш го е очаквал.

— Не — опитах се да излъжа уверено. Но ако си мислеше, че пикапът ми е бавен...

— Не се тревожи, само около осем километра са, пък и ние не бързаме.

Осем километра. Не отговорих, за да не чуе как гласът ми се пропуква от паника. Осем километра от заплашителни корени и коварни камъни, които се опитват да уловят глезените ми или да ме осакатят по някакъв друг начин. Това щеше да е унизително.

Пътувахме мълчаливо, докато обмислях предстоящият ужас.

— За какво си мислиш? — попита нетърпеливо той след малко.

— Просто се чудех къде отиваме — излъгах отново.

— На едно място, където обичам да ходя, когато времето е хубаво. — И двамата погледнахме към прозорците към разсейващите се облаци след като каза това.

— Чарли каза, че щяло да е топло днес.

— А ти каза ли на Чарли какво си намислила? — попита той.

— Мне.

— Но Джесика си мисли, че отиваме заедно до Сиатъл? — Той изглеждаше зарадван от идеята.

— Не, казах ѝ, че сме отменили плановете си... което си е истина.

— Никой не знае, че си с мен? — Сега беше ядосан.

— Зависи... предполагам, че си казал на Алис?

— Това много помага, Бела — сряза ме той.

Престорих се, че не съм го чула.

— Форкс толкова ли те депресира, че обмисляш самоубийство? — настоя той, когато го игнорирах.

— Ти спомена, че може да ти навлече неприятности... да ни видят публично — напомних му аз.

— Значи се тревожиш, че можеш да навлечеш неприятности на мен — ако *ти* не се прибереш *вкъщи*? — Гласът му все още беше ядосан и хапещо саркастичен.

Кимнах, като държах очите си на пътя.

Той промърмори нещо изпод дъха си, като говореше толкова бързо, че не му разбрах.

Мълчахме през останалата част от пътуването. Можех да усетя струята от гневно неодобрение от него, и затова и не можех да измисля какво да кажа.

И след това пътят свърши, стягайки се в малка пешеходна пътечка с малко дървено означение. Паркирах под дърветата и излязох, уплашена, защото той ми беше ядосан, а вече нямах шофирането като извинение да не гледам към него. Беше топло сега, много по-топло откакто бях пристигнала във Форкс, почти влажно под облаците. Свалих пуловера си и го завързах около кръста си, доволна, че носех лека блуза без ръкави — най-вече щом ме очакваше осемкилометрово катерене.

Чух вратата му да се затваря, и погледнах, за да видя, че и той бе свалил пуловера си. Той гледаше встрани от мен, към гъстата гора до пикапа ми.

— Насам — каза той, като погледна през рамото си към мен, очите му все още раздразнени. Той закрачи към тъмната гора.

— Ами пътеката? — Паниката беше очевидна в гласът ми, докато побързах да заобиколя пикапа и да го настигна.

— Казах, че има пътека в края на пътя, не че ще се катерим по нея.

— Няма пътека? — попитах отчаяно.

— Няма да ти позволя да се изгубиш. — Той се обърна тогава с присмехулна усмивка, а аз потиснах едно ахване. Бялата му риза беше с къси ръкави и я носеше разкопчана, така че гладката бяла кожа на гърлото му преливаше необезпокоявана в мраморните контури на гръдният му кош, като вече перфектната му мускулатура не беше просто загатната от скриващите дрехи. Беше прекалено перфектен, осъзнах аз с пронизващ удар на отчаяние. Нямахше начин това божествено същество да бе предназначено за мен.

Той ме погледна, объркан от измъченото ми изражение.

— Искаш ли да се прибереш вкъщи? — попита той тихо, като различна болка от моята напояваше гласът му.

— Не. — Застанах близо до него, загрижена да не изгубя и една секунда от каквото време ми оставаше с него.

— Какво има? — попита той, гласът му нежен.

— Не се катеря много добре — отговорих потиснато аз. — Ще трябва да си много търпелив.

— Мога да бъда търпелив — ако направя голямо усилие. — Той се усмихна, задържайки погледа ми, като се опитваше да ме изкара от внезапната ми, необяснима отпадналост.

Опитах се да отвърна на усмивката му, но не се получи много убедително. Той проучи лицето ми.

— Ще те заведа вкъщи — обеща той. Не можех да кажа дали обещанието бе безусловно, или ограничено до незабавно отклонение. Знаех си, че си мисли, че страхът ме натъжава, затова бях отново благодарна, че бях единственият човек, на когото не можеше да прочете мислите.

— Ако искаш да изкаатеря осем километра през джунглата преди залез, по-добре започни да водиш — казах кисело.

Той ми се намръщи, борейки се да разбере тонът и изражението ми. Накрая се предаде и поведе към гората.

Не беше чак толкова трудно, колкото се опасявах. Пътят беше най-вече плосък, а и той задържаше влажните папрати и паяжини настрани за мен. Когато правият му път ни срещнеше с паднали дървета или камъни, той ми помагаше като ме повдигаше за лакътя, и след това ме пускаше незабавно, когато преминехме. Студеният допир на кожата му така и не спря да кара сърцето ми да бие нестабилно. Два пъти, когато това се случи, улових погледа на лицето му, който ме убеди, че той някак си можеше да го чуе.

Опитах се да държа очите си далеч от перфектността му колкото се можех повече, но често се изпусках. Всеки път красотата му ме пронизваше с тъга.

През повечето време вървахме мълчаливо. Само случайно той би задал въпрос, до който не бе успял да стигне през двата дни разпити. Попита ме за рождените ми дни, за учителките ми от началното училище, за домашните ми любимци от детството — и се наложи да си

призная, че след избиването на три поредни риби, се бях отказала от цялата институция. Той се засмя на това, по-силно отколкото бях свикнала — като звънко ехо се отблъскваше обратно към нас от празната гора.

Катеренето ми отне по-голямата част от сутринта, но той не показва и следа от нетърпение. Гората се разпростираше около нас в безграничен лабиринт от древни дървета, и започнах да се притеснявам, че никога няма да открием пътя си обратно. Той беше абсолютно безгрижен, изглеждаше му удобно в зеленият лабиринт, сякаш никога не изпитваше съмнение за нашата посока.

След няколко часа светлината над балдахините се преобрази от мрачен маслинен тон към ясно нефритено. Денят бе станал слънчев — точно както той бе предсказал. За пръв път откакто бяхме навлезли в гората, почувствах вълна на възбуда — която бързо се превърна в нетърпение.

— Стигнахме ли вече? — подразних аз, като се престорих, че се мръщя.

— Почти. — Той се усмихна на смяната в настроението ми. — Виждаш ли светлината пред нас?

Вгледах се в гъстата гора.

— Тъм, трябва ли?

— Може би е прекалено рано за *твоите* очи — усмихна се самодоволно той.

— Време е да посетим очният лекар — промърморих аз. Самодоволната му усмивка стана още по-ясна.

Но точно тогава, след още около стотина метра, определено можех да видя светлината в дърветата пред нас, блясък, който беше жълт наместо зелен. Увеличих скоростта си, като нетърпението ми нарастваше с всяка крачка. Той ме остави да водя сега, следвайки ме безшумно.

Достигнах края на езерото от светлина и престъпих през последните ресни от папрати в най-невероятното място, което някога бях виждала. Ливадата беше малка, идеално кръгла, и изпълнена с диви цветя — виолетово, жълто и нежно бяло. Някъде наблизо можех да чуя бълбукащата музика на поточе. Слънцето беше точно над нас, като изпълваше кръга с лека мъгла от наситена слънчева светлина. Вървах бавно, изпълнена с благоговение, през меката трева, люлеещи

се цветя и топъл, позлатен въздух. Обърнах се леко, като исках да споделя това с него, но той не беше зад мен, където си мислех, че ще е. Завъртях се около себе си, като го затърсих с внезапно притеснение. Накрая го забелязах, все още под гъстата сянка на балдахина на ръба на котловината, като ме гледаше с предпазливи очи. Едва тогава си спомних какво бе отнело красотата на ливадата от умът ми — загадката около Едуард и слънцето, която той беше обещал да ми покаже днес.

Пристъпих крачка напред към него, очите ми осветени от любопитството. Неговите бяха предпазливи, неохотни. Усмихна му се насърчително и го подканих с ръката си, като направих още една крачка към него. Той вдигна предупредително ръка, а аз се поколебах, като се залюлях напред-назад на петите си.

Едуард сякаш си пое дълбоко въздух, след което пристъпи към яркият блясък на обедното слънце.

13. ПРИЗНАНИЯ

Едуард на слънчевата светлина беше шокиращ. Не можех да му свикна, макар да го зяхах цял следобед. Кожата му, бяла въпреки бледата руменина от вчерашният лов, буквално блещукаше, сякаш хиляди малки диаманти бяха закрепени върху него. Той лежеше напълно мирен в тревата, ризата му разкриваше изваяният му, нажежен гръден кош, искрящите му ръце голи. Лъщящите му, бледо лилави клепачи бяха затворени, въпреки че не спеше разбира се. Перфектна статуя, издълбана от някакъв непознат камък, гладка като мрамор, блестяща като кристал.

От време на време устните му се движеха толкова бързо, че изглеждаха, сякаш трепереха. Но когато попитах, той ми каза че си тананика — беше прекалено ниско за мен, за да го чуя.

Аз също се наслаждавах на слънцето, макар въздуха да не бе достатъчно сух за предпочитанията ми. И на мен би ми харесало да се излегна като него и да позволя слънцето да топли лицето ми. Но останах свита, с брадичка опряна върху коленете ми, като не желяех да сваля очите си от него. Вятърът беше нежен — разпиля косата ми и надипли тревата, което се поклащаше около безжизнената му форма.

Ливадата, която ми се струваше толкова грандиозна отначало, сега бледнееше пред неговото великолепие.

Колебливо, винаги уплашена, дори сега, че ще изчезне като мираж, прекалено красив, за да е истински... колебливо протегнах ръка и погалих опакото на блещукащата му ръка, която стоеше близо до мен. Отново се замаях от перфектната тъкан, атлазено гладка, студена като камък. Когато вдигнах поглед отново, очите му бяха отворени и ме наблюдаваха. Днес бяха карамелени, по-светли, по-топли след лова. Бързата му усмивка повдигна краищата на безукорните му устни.

— Не те ли плаща? — попита закачливо той, но можех да чуя истинското любопитство в мекият му глас.

— Не повече от обикновено.

Той се усмихна по-широко — зъбите му проблеснаха на слънцето.

Примъкнах се по-близо, като протегнах цялата си ръка сега, за да проследя контурите му от китката до лакътя с пръстите си. Видях, че пръстите ми треперят, и знаех, че това няма да му убегне.

— Имаш ли нещо против? — попитах, когато той затвори очите си отново.

— Не — каза той без да отваря очи. — Не можеш да си представиш какво е чувството — въздъхна той.

Леко прокарах ръката си през перфектните мускули на ръката му, проследих бледите дири от синкави вени от вътрешната страна на лакътя му. С другата си ръка се пресегнах да обърна ръката му. Разбирайки какво желях, той обърна дланта си нагоре в едно от онези шеметно бързи, обърквачи негови движения. Стреснах се — пръстът ми замръзна върху ръката му за една кратка секунда.

— Извинявай — промърмори той. Вдигнах поглед, за да видя отново златните му очи. — Прекалено лесно е да бъда себе си с теб.

Вдигнах ръката му, като я обърнах по този начин и се загледах как слънцето блести по дланта му. Приблжих я по-близо до лицето си, като се опитвах да открия скритите кристалчета в кожата му.

— Каж ми за какво си мислиш? — прошепна той. Вдигнах глава, за да видя очите му, които ме гледаха, внезапно напрегнати. — Все още ми е много странно, да не знам.

— Знаеш ли, останалата част от нас се чувстват така през цялото време.

— Труден живот. — Дали си въобразих следата от скръб в гласът му? — Но не ми отговори.

— Иск ми се да знаех ти за какво си мислиш... — поколебах се аз.

— И?

— Иск ми се да можех да повярвам, че си истински. И ми се иска да не се страхувам.

— Не искам да се страхуваш. — Гласът му беше тих шепот. Чух това, което той наистина искаше искрено да отвърне, че няма нужда да се страхувам, че няма от какво да се страхувам.

— Е, нямах предвид точно този тип страх, въпреки че това определено е нещо върху което да се замислиш.

Толкова бързо, че пропуснах движението, той вече беше полуседнал, подпрял се на дясната си ръка, докато лявата му длан все още бе в моите ръце. Ангелското му лице бе на няколко сантиметра от моите. Щях — или трябваше — да се отдръпна назад от неочакваната му близост, но не можех да помръдна. Златните му очи ме омагьосваха.

— От какво се страхуваш тогава? — прошепна внимателно той.

Но не можех да отговоря. Точно както веднъж преди това, усетих студеният му дъх в лицето си. Сладка, неустоима, миризмата накара устата ми да се напълни със слюнка. Не бях изпитвала подобно нещо. Инстинктивно, без да се замислям, се наведох напред, вдишвайки.

И той бе изчезнал, ръката му откъсната от моята. Докато очите ми успяха да се фокусират, той бе на двайсетина крачки от мен, като стоеше на ръба на малката ливада, в гъстата сянка на едно голямо чамово дърво. Той ме гледаше, очите му тъмни в сенките, изражението му непроницаемо.

Можех да почувствам болката и шока по лицето ми. Празната ми ръка бе като ужилена.

— Аз... съжалявам... Едуард — прошепнах аз. Знаех, че можеше да ме чуе.

— Дай ми момент — извика той достатъчно силно за моите не толкова чувствителни уши. Стоях абсолютно неподвижно.

След десет невероятно дълги секунди, той се върна обратно, вървейки бавно. Той се спря, все още на няколко крачки от мен, и после потъна грациозно в тревата, кръстосвайки крака. Очите му не напуснаха моите. Той си пое два дълбоки дъха, след което се усмихна извинително.

— Толкова съжалявам — поколеба се той. — Ще ме разбереш ли какво имам предвид, ако ти кажа, че съм само човек?

Кимнах веднъж, без да мога съвсем да се усмихна на шегата му. Адреналинът пулсираше през вените ми, докато реализацията за опасност бавно изплуваше на повърхността. Можеше да помирише това от мястото си. Усмивката му стана подигравателна.

— Аз съм най-добрият хищник на света, не съм ли? Всичко в мен те привлича — гласът ми, лицето ми, дори *мирисът* ми. Сякаш имам нужда от това! — Внезапно той бе скочил на крака, като се отдалечи грубо, веднага изчезвайки от поглед, само за да се появи

отново под същото дърво като преди, след като бе обиколил ливадата за половин секунда.

— Сякаш би могла да ме надбягаш — засмя се горчиво той.

Той се пресегна с една ръка, и с оглушително пропукване, без усилие той отчупи един клон дебел около шейсетина сантиметра от ствола на смърча. Балансира го в ръката си за момент, след което го захвърли с шеметна скорост, като го разби в едно друго огромно дърво, което се разтреса от удара.

И после отново беше пред мен, само на две крачки разстояние, все още мирен като скала.

— Сякаш би могла да ме пребориш — усмихна се нежно той.

Стоях неподвижно, по-изплашена от него, отколкото някога съм била. Никога не го бях виждала толкова напълно освободен от внимателно изградената си фасада. Никога не е бил по-малко човек... или по-красив. Лицето ми мъртвешки бледо, очите ми разширени, стоях като птичка прикована от очите на змия.

Очарователните му очи сякаш за момент заблестяха с безразсъдна възбуда. След това като минаха няколко секунди, те се замъглиха. Изражението му бавно се превърна в маска от древна тъга.

— Не се страхувай — промърмори той, кадифеният му глас неволно съблазнителен. — Обещавам... — Той се поколеба. — *Заклевам* се да не те нараня. — Той изглеждаше по-загрижен да убеди себе си отколкото мен. — Моля те прости ми... *Мога* да се контролирам. Просто ме хвана неподготвен. Но сега ще се държа по-добре.

Той изчака, но аз все още не можех да говоря.

— Не съм жаден днес, наистина — смигна ми той.

Трябваше да се засмея на това, въпреки че звукът бе треперещ и накъсан.

— Добре ли си? — попита деликатно той, като се пресегна бавно, внимателно, за да постави мраморната си ръка обратно в моята.

Погледнах към гладката му, студена ръка, и след това в очите му. Бяха нежни, разкаяни. Сведох глава обратно към ръката му, и тогава бавно се върнах към проследяването на линиите по ръката му с пръста си. Вдигнах поглед и се усмихна плахо.

Той ми отвърна с омайваща усмивка.

— Та докъде бяхме преди да проявя такава грубост? — попита той с благата напевност на отминалият век.

— Честно казано не си спомням.

Той се усмихна, но лицето му бе засрамено.

— Мисля, че говорехме за това защо те е страх, освен очевидните причини.

— А, да.

— Е?

Погледнах надолу към ръката му, като безцелно закръжих по гладката му длан, оцветена като дъгата. Секундите минаваха бавно.

— Колко лесно се ядосвам — въздъхна той. Погледнах в очите му, внезапно усещайки, че това беше точно толкова ново за него, колкото и за мен. Колкото и години на неизмерим опит да бе имал, това беше трудно и за него. Внезапно се окуражих от тази мисъл.

— Страхувах се... защото, е, за очевидните причини. Не мога да *остана* с теб. А ме е страх, че искам да *остана* с теб, много повече отколкото би трябвало. — Гледах ръцете му, докато говорех. Беше ми трудно да го кажа на глас.

— Да — съгласи се той бавно. — Това е действително нещо, от което трябва да се страхуваш. Да искаш да бъдеш с мен. Това наистина не е в твой интерес.

Намръщих се.

— Трябваше да си тръгна много отдавна — въздъхна той. — Трябва да си тръгна сега. Но не знам дали ще мога.

— Не искам да си тръгваш — смутолевих жалко аз, все още гледайки надолу.

— И именно заради това трябва да го направя. Но не се тревожи. Аз съм невероятно егоистично същество. Копнея за компанията ти прекалено много, за да направя това, което би трябвало.

— Радвам се.

— Недей! — Той отдръпна ръката си, този път по нежно — гласът му бе по-груб от обичайното. Груб за него, но все още по-красив от който и да е друг човешки глас. Беше ми трудно да съм на една вълна с него — внезапните му смени на настроенията винаги ме оставяха крачка назад, замаяна.

— Не копнея само за твоята компания! Никога не забравяй *това*. Никога не забравяй, че съм по-опасен за теб от колкото за останалите.

— Той се спря, и го видях да се вглежда невиждащо в гората.

Замислих се за момент.

— Не мисля, че разбирам какво точно имаш предвид — поне в последната част — казах аз.

Той погледна обратно към мен и се усмихна, настроението му отново се смени.

— Как да обясня? — замисли се той. — И без да те плаша отново... хмм. — Без да се замисля, той постави отново ръката си в моята — този път я задържах здраво с и двете си длани. Той погледна ръцете ни. — Това е невероятно приятно, топлината — въздъхна той.

Мина още един момент, докато той събираше мислите си.

— Нали знаеш как на всеки му харесва различен вкус? — започна той. — Някои хора обичат шоколадов сладолед, а други предпочитат ягодов?

Кимнах.

— Извинявай за аналогията с храната — не можех да се сетя за друг начин да обясня.

Усмихнах се. Той отвърна печално на усмивката ми.

— Виждаш ли, всеки човек ухае различно, има различна есенция. Ако заключих алкохолик с стая пълна със студена бира, той с удоволствие би я изпил. Но би могъл да устои, ако иска, ако е бивш алкохолик. Сега да кажем, че поставяш в стаята чаша от сто годишно бренди, най-редкият, най-добрият коняк — и изпълниш стаята с ароматът му — как мислиш, че би преживял това?

Стояхме мълчаливо, като се гледахме в очите — опитвахме се да прочетем взаимно мислите си.

Той пръв наруши мълчанието.

— Може би това не е правилното сравнение. Може би би било прекалено лесно да откаже брендито. Може би трябваше да направя алкохолика наркоман вместо това.

— Та това, което казваш е, че аз твоят тип хероин? — подразних го аз, като се опитвах да развеселя настроението.

Той ми се усмихна бързо, като изглежда че оцени усилието ми.

— Да, ти си *точно* моят тип хероин.

— Това често ли се случва? — попитах аз.

Той погледна към върховете на дърветата, обмисляйки отговорът си.

— Говорих с братята ми за това — той все още се вглеждаше в далечината. — За Джаспър всички вие си приличате. Той се присъедини най-наскоро в семейството ни. За него е трудно да се въздържа изобщо. Не е имал време да развие чувствителност към разликата в миризмите, вкусовете. — Той погледна бързо към мен, изражението му съжалително. — Извинявай — каза той.

— Нямам против. Моля те, не се тревожи, че ще ме обидиш, или изплашиш, или каквото и да е там. Това е начинът, по който мислиш. Мога да те разбера, или поне да се опитам. Просто обясни доколкото можеш.

Той си пое дълбоко въздух и се загледа отново в небето.

— Та Джаспър не беше сигурен дали някога е срещал някой, който е — той се поколеба, търсейки правилната дума, — толкова неустоим, колкото си ти за мен. Което ме кара да си мисля, че не е. Емет е бил по-дълго на влака, така да се каже, и ме разбра какво имам предвид. Той каза, че го е имал два пъти, единият по-силен от другият.

— Ами ти?

— Никога.

Думата увисна за момент в топлият бриз.

— Какво е направил Емет? — попитах аз, като наруших мълчанието.

Не трябваше да задавам този въпрос. Лицето му помръкна, ръката му се сви в юмрук в моята. Той погледна настрана. Изчаках, но той нямаше да ми отговори.

— Предполагам, че знам — накрая казах.

Той вдигна очи — изражението му тъжно, умоляващо.

— Дори и най-силните от нас падат от влака, нали така?

— Какво чакаш? Позволенията ми? — Гласът ми бе по-остър, отколкото възнамерявах. Опитах се да направя тонът си по-мил — можех да предположа какво му струва откровеността му. — Имам предвид, това означава ли, че няма надежда? — Колко спокойно съм можела да обсъждам собствената си смърт!

— Не, не! — Гласът му беше мигновено гузен. — Разбира се, че има надежда! Имам предвид, разбира се, че няма... — Той остави изречението да виси. Очите му изгаряха моите. — Нашето е различно. Емет... това са били просто непознати, които е срещнал. Било е преди

много години, и той не е бил така... трениран, така предпазлив, какъвто е сега.

Той притихна, докато ме наблюдаваше напрегнато, докато премислях нещата.

— Значи, ако се бяхме срещнали... о, не знам, в тъмна алея или нещо такова... — гласът ми затихна.

— Костваше ми всичко, което имах, за да не скоча по средата на часа пълен с деца и... — Той спря рязко, като извърна поглед. — Когато мина покрай мен, можех да проваля всичко, което Карлайл бе изградил за нас, точно тогава и точно там. Ако не бях отричал жаждата си през последните, е, прекалено много години, нямаше да успея да се спра. — Той замълча, като се мръщеше срещу дърветата.

Той погледна към мен мрачно, когато и двамата си спомнихме.

— Сигурно си си помислила, че съм луд.

— Не можех да разбера защо. Как можа толкова бързо да ме намразиш...

— За мен беше, сякаш ти си някакъв демон, призован право от собственият ми Ад, за да ме унищожи. Мирисът, който идваше от кожата ти... мислех си, че ме доведе до умопомрачение през този ден. В този един час измислих стотици начини да те подмамя от стаята, за да дойдеш с мен, да те хвана сама. И се борих с всеки един от тях, като мислех за семейството си, какво бих им причинил. Трябваше да избягам, да изчезна преди да изговоря думите, които да те накарат да ме последваш...

Той вдигна поглед към слисаното ми изражение, докато се опитвах да възприема горчивите му спомени. Златните му очи ме изгаряха изпод миглите му, хипнотични и смъртоносни.

— Ти щеше да ме последваш — обеща той.

— Без съмнение — опитах се да говоря спокойно.

Той се намръщи на ръцете ми, като ме освободи от силата на погледа си. — И тогава, когато се опитвах да пренаредя програмата си в безсмислен опит да те избегна, ти беше там — в близост в онази малка, топла стая, мирисът ти беше влудяващ. Насмалко да те взема още тогава. Имаше само още един крехък човек там — толкова лесен за елиминиране.

Потреперих под топлото слънце, като виждах спомените си с наново през неговите очи, едва сега усещайки опасността. Горката

госпожица Коуп — потреперих отново при мисълта колко близо съм била до нехайната отговорност за смъртта ѝ.

— Но устоях. Не знам как. Насилих се да *не* те чакам, да *не* те последвам след училище. Беше по-лесно навън, когато не можех да те усетя повече, да мисля по-ясно, да взема правилните решения. Оставих останалите до вкъщи — бях прекалено засрамен, за да им кажа колко съм слаб, само усетиха, че нещо не е както трябва — и отидох право към Карлайл, в болницата, за да му кажа, че заминавам.

Изгледах го изненадана.

— Разменихме си колите — той имаше бензин до горе, а аз не исках да спирам. Не смеех да се прибера вкъщи, да се изправа в лице с Есме. Тя нямаше да ме остави да си тръгна, без да направи сцена. Щеше да се опита да ме убеди, че не е нужно... До следващата сутрин бях в Аляска. — Той звучеше засрамен, сякаш бе признал голямо малодушие. — Прекарах два дни там с някои стари познати... но бях обзет от носталгия по дома. Мразех се задето бях разстроил Есме и останалите, осиновеното ми семейство. В чистият въздух на планините ми беше трудно да повярвам, че си толкова неустоима. Убедих се, че бе проява на слабост да избягам. И преди се бях справял с изкушенията, не от такава величина, дори не беше близо, но аз бях силен. Че коя беше ти, едно незначително малко момиче... — ухили се той внезапно, — ... да ме прогони от мястото, където исках да съм? Затова се върнах... — Той се загледа в пространството.

Не можех да говоря.

— Взех предпазни мерки, ловувах, хранех се повече от обикновено преди да те видя отново. Бях сигурен, че съм достатъчно силен, за да те третирам като всеки друг човек. Бях прекалено арогантен. Без съмнение беше сложно, защото не можех просто да прочета мислите ти, да знам каква е реакцията ти към мен. Не бях свикнал да вземам такива заобиколни мерки, като да подслушвам думите ти в умът на Джесика... а нейният ум не е много оригинален, и беше досадно да се унижавам до това. А и не можех да знам дали наистина имаш предвид това, което казваш. Всичко това беше крайно дразнещо. — Той се намръщи при мисълта. — Исках да забравиш отношението ми от първият ден, ако бе възможно, затова се опитах да говоря с теб така, както бих говорил с който и да е. Бях нетърпелив всъщност, като се надявах да дешифрирам някоя от мислите ти. Но ти

беше прекалено интересна, осъзнах, че съм погълнат от изразяването ти... и от време на време раздвижваше въздуха с ръка или с косата си, и мирисът пак ме зашеметяваше... Разбира се, ти бе почти прегазена до смърт пред очите ми. По-късно измислих едно наистина добро обяснение за начина, по който бях реагирал тогава — защото, ако не те бях спасил, ако кръвта ти беше разляна пред мен, не мисля, че бих се спрял да разкрия какви сме всъщност. Обаче се сетих за това извинение по-късно. По онова време, единственото, което можех да мисля е, „Само не нея“.

Той затвори очи, изгубен в агонизиращото си признание. Слушах го, повече жадна отколкото рационална. Разумът ми казваше, че би трябвало да съм ужасена. Наместо това бях облекчена да разбера най-накрая. И бях изпълнена със съчувствие към страданията му, дори сега, когато признаваше желанието си да отнеме живота ми.

Чак сега възвърнах гласът си, който обаче бе немощен.

— В болницата?

Очите му проблеснаха към мен.

— Бях ужасен. Не можех да повярвам, че ни бях изложил на опасност въпреки всичко, че се бях оставил на твоята власт — от всички възможни хора. Сякаш се нуждаех от още един мотив да те убия. — И двамата трепнахме, когато се изплъзна тази дума. — Но имаше обратният ефект — продължи той бързо. — Скарах се с Розали, Емет и Джаспър, когато те предложиха, че сега му е времето... най-ужасната кавга, която сме имали. Карлайл беше на моя страна, както и Алис — той направи гримаса, когато спомена името ѝ. Не можех да си представя защо. — Есме ми каза да направя това, което сметна за редно, за да ме накара да остана. — Той поклати глава снизходително. — На следващият ден подслушвах умовете на всички, с които говори, шокиран, че държиш на думата си. Не те разбирах изобщо. Но знаех, че не мога да се замесвам повече с теб. Направих всичко възможно, за да стоя колкото се може по-надалеч от теб. И всеки ден ароматът на кожа ти, дъхът ти, косата ти... удряше ме толкова силно, колкото и първият ден.

Той отново срещна очите ми, и неговите бяха неочаквано топли.

— И въпреки това — продължи той, — щеше да се окаже по-добре, ако бях разкрил всички ни в онзи пръв момент, отколкото сега, тук — без свидетели и нищо да ме спре — да те нараня.

— Защо? — бях достатъчно човечна, за да попитам.

— Изабела. — Той произнесе името ми внимателно, след това игриво разроши косата ми със свободната си ръка. Шок премина през тялото ми при небрежното му докосване. — Бела, не бих могъл да живея със себе си, ако някога те нараня. Не знаеш колко много ме измъчваше. — Той погледна надолу, отново засрамен. — Мисълта за теб, неподвижна, бяла, студена... да не видя никога как се изчервяваш ярко отново, никога да не зърна онзи блясък на интуицията в очите ти, когато разкриеш преструвките ми... би било непоносимо. — Той вдигна възхитителните си, измъчени очи към мен. — Ти си най-важното нещо за мен сега. Най-важното нещо за мен изобщо.

Главата ми се въртеше от рязката смяна на посоката, която разговорът ни бе поел. От веселата тема за неизбежната ми смърт, внезапно се обяснявахме един на друг. Той чакаше, и въпреки че гледах надолу към ръцете ни между нас, знаех че златните му очи са върху мен.

— Ти вече знаеш какво чувствам аз, разбира се — накрая казах. — Аз съм тук... което, грубо преведено, означава, че предпочитам да умра, отколкото да стоя далеч от теб. — Намръщих се. — Аз съм идиот.

— Наистина *си* идиот — съгласи се той през смях. Очите ни се срещнаха и аз също се засмях. Смеяхме се заедно на идиотщината и на очевидната невъзможност на подобен момент по това време.

— И така лъвът се влюби в агнето... — промърмори той. Погледнах настрани, скривайки очите си тъй като се развълнувах от думата.

— Какво глупаво агне — въздъхнах аз.

— Какъв извратен, мазохистичен лъв. — Той се вгледа в тъмната гора за дълъг момент, и аз се зачудих къде са го отвели мислите му.

— Защо...? — започнах аз, и след това замълчах, несигурна как да продължа.

— Да?

— Каж ми защо избяга от мен преди малко?

— Знаеш защо — усмивката му отслабна.

— Не, имам предвид, къде *точно* сгреших? Виждаш ли, трябва да съм подготвена, затова е по-добре да знам какво не трябва да правя. Това, например — погалих опакото на ръката му — изглежда е наред.

Той се усмихна отново.

— Не си направила нищо лошо, Бела. Вината е моя.

— Но аз искам да помогна, ако мога, за да не го правя толкова трудно за теб.

— Е... — той се замисли за момент. — Беше по-скоро близостта ти. Повечето хора инстинктивно се отдръпват от нас, сякаш отблъснати от неземността ни... Не очаквах да се приближиш толкова. А и мирисът на *гърлото* ти. — Той се спря, като погледна да види дали ме е разстроил.

— Добре тогава — казах вятърничаво, като се опитвах да облекча внезапно напрегнатата атмосфера. Свих брадичката си. — Няма повече гърло.

Проработи — той се засмя.

— Не, наистина, бях по-скоро изненадан.

Той вдигна свободната си ръка и я постави нежно върху шията ми. Стоях неподвижно, студът на допирът му бе естествено предупреждение — предупреждение, което ми казваше да съм ужасена. Но нямаше чувство на страх в мен. Но имаше, въпреки това, други чувства...

— Виждаш ли — каза той. — Всичко е наред.

Кръвта ми препускаше и ми се иска да можех да я забавя, като усещах, че това навярно прави всичко много по-трудно — туптенето на пулса във вените ми. Определено можеше да го чуе.

— Руменината на страните ти е очарователна — промърмори той. Той нежно освободи и другата си ръка. Ръцете ми увиснаха в скута ми. Той нежно докосна бузата ми, след което задържа лицето ми в мраморните си ръце. — Стой мирно — прошепна той, сякаш не бях замръзнала вече.

Бавно, без да откъсва очи от моите, той се наведе към мен. След това внезапно, но много внимателно, той опря студената си буза срещу вдлъбнатината в основата на гърлото ми. Не можех да помръдна дори и да исках. Заслушах се в звука на равното му дишане, като гледах как слънцето и вятъра си играят с бронзовата му коса, по-човешка от която и да е друга част в него.

Преднамерено бавно, ръцете му се спуснаха отстрани на шията ми. Трепнах и го чух да улавя дъха си. Но ръцете му не спряха, докато бавно се придвижиха към раменете ми, и след това спряха.

Лицето му се придвижи, носът му опираше ключицата ми. Той се установи с едната страна на лицето му притисната леко срещу гръдният ми кош.

Той слушаше сърцето ми.

Въздъхна.

Не знаех колко време стояхме без да се движим. Можеха да бъдат часове. Евентуално туптенето на пулсът ми се забави, но той не мръдна, нито проговори, докато ме държеше. Знаех, че във всеки момент може да му дойде в повече, и че животът ми щеше да свърши — толкова бързо, че можех дори да не разбера. А не можех да се накарам да ме е страх. Не можех да мисля за нищо друго, освен за това, че ме докосваше.

И тогава, прекалено рано, той ме пусна.

Очите му бяха спокойни.

— Вече няма да е толкова трудно — каза той доволно.

— Това много трудно ли ти беше?

— Дори не беше и наполовина толкова лошо, колкото си представях, че ще е. Ами ти?

— Не, не беше лошо... за мен.

Той се усмихна на интонацията ми.

— Знаеш какво имам предвид.

Усмигнах се.

— Ето. — Той взе ръката ми и я постави върху бузата си. — Усецаш ли колко е топла?

И наистина беше почти топла, обичайно студената му кожа. Само че почти не забелязах, защото докосвах лицето му, нещо за което си мечтаех непрекъснато още от първият ден, когато го видях.

— Не мърдай — прошепнах аз.

Никой не може да бъде неподвижен като Едуард. Той затвори очи и застана като камък, скулптура изпод ръката ми.

Движех се дори по-бавно от него, като внимавах да не направя едно неочаквано движение. Погалих страните му, деликатно докоснах клепачите му, лилавата сянка под очите му. Проследих формата на идеалният му нос, и тогава, все толкова внимателно, на безукорните му устни. Устните му се разтвориха изпод ръката ми, и можех да усетя студеният му дъх върху пръстите ми. Искях да се наведа, да вдъхна

аромата му. Затова пуснах ръката си и се отдръпнах, без да искам да го притискам много.

Той отвори очи, а те бяха гладни. Не по начин, който да ме накара да се страхувам, а по-скоро да присвие мускулите на стомаха ми и да накара пулсът ми да забие през вените ми отново.

— Искан ми се — прошепна той, — искам ми се да можеш да усетиш... сложността... объркването... което изпитвам. Да можеш да разбереш.

Той вдигна ръка към косата ми и внимателно я отметна от лицето ми.

— Обясни ми.

— Не знам дали ще мога. Казах ти, от една страна, гладът — жаждата — онова окаяно същество, което съм, съчуствам ти. И мисля, че можеш да разбереш това до известна степен. Макар че — той почти се усмихна, — тъй като не си пристрастена към каквито и да е нелегални субстанции, вероятно не можеш да вникнеш напълно в смисъла. Но... — Пръстите му докоснаха леко устните ми, карайки ме да потрепера отново. — Има и друг вид глад. Глад, който дори не разбирам, който ми е чужд.

— Мисля, че разбирам *това* по-добре отколкото си мислиш.

— Не съм свикнал да се чувствам толкова човешки. Винаги ли е така?

— За мен? — Замълчах. — Не, никога. Никога преди това.

Той задържа ръцете ми в своите. Чувствах ги толкова слаби в железната му хватка.

— Не знам как да съм близо до теб — призна той. — Не знам дали мога.

Наведох се много бавно напред, предупреждавайки го с очите си. Поставих бузата си срещу каменната му гръд. Можех да чуя само дишането му и нищо друго.

— Това е достатъчно — въздъхнах аз, като затворих очи.

По един много човешки начин, той ме обви с ръцете си и притисна лицето си о косата ми.

— По-добър си, отколкото си мислиш — отбелязах аз.

— Имам човешки инстинкти — може да са дълбоко заровени, но са там.

Седяхме така за един неизмеримо дълъг момент — чудех се дали не му се мърдаше като на мен. Но можех да видя как светлината отслабва, сенките на дърветата започнаха да ни достигат, и аз въздъгнах.

— Трябва да тръгваш.

— Мислех си, че не можеш да четеш мислите ми.

— Просто ми става по-ясен — можех да чуя усмивката в гласът му.

Той хвана раменете ми и аз погледнах лицето му.

— Може ли да ти покажа нещо? — попита той, като внезапна възбуда освети очите му.

— Да ми покажеш какво?

— Ще ти покажа как аз пътувам из гората. — Той видя изражението ми. — Не се тревожи, ще бъдеш в безопасност, пък и ще стигнем до пикапа ти много по-бързо. — Устата му се изви в онази крива усмивка, толкова красива, че сърцето ми почти спря.

— В прилеп ли ще се превърнеш? — попитах предпазливо.

Той се засмя толкова силно, колкото не го бях чувала досега.

— Сякаш не съм го чувал *това* и преди!

— Да бе, сигурно го ти го казват през цялото време.

— Хайде, малка страхливке, качи се на гърба ми.

Исках да видя дали се шегува, но очевидно, той бе сериозен. Той се усмихна, когато видя колебанието ми и се пресегна към мен. Сърцето ми реагира — дори и да не можеше да чете мислите ми, пулсът ми винаги ме издаваше. След това продължи да ме вдига върху гърбът си, със съвсем малко усилие от моя страна, пък и, когато се настаних на място, го обвих толкова силно с краката и ръцете си, че нормален човек би се задушил. Все едно да се сграбча за скала.

— Малко по-тежка съм от една раница — предупредих аз.

— Ха! — изсумтя той. Почти можех да видя как извърта очи. Не го бях виждала толкова оживен досега.

Той ме стресна, като внезапно сграбчи ръката ми, притисна дланта ми към лицето си и вдиша дълбоко.

— Става все по-лесно — смутолеви той.

И след това започна да тича.

Ако някога се бях страхувала от смъртта в негово присъствие, било е нищо в сравнение с това, което чувствах сега.

Той профуча през тъмните, гъсти дъбрави на гората като куршум, като призрак. Нямаше нито звук, нито доказателство, че краката му докосваха земята. Дишането му не се промени, никога не показва някакво усилие. Но дърветата летяха покрай нас с опасна скорост, винаги пропускайки ги с няколко сантиметра.

Бях прекалено ужасена, за да затворя очи, въпреки че студеният горски въздух плющеше в лицето ми и го изгаряше. Чувствах се, сякаш бях глупаво подала главата си през прозореца на самолет по време на полет. И за пръв път в живота ми, почувствах замайващата слабост на гадене от движението.

И изведнъж свърши. Бяхме се катерили с часове, докато стигнем ливадата на Едуард, а сега, въпрос на няколко минути, се бяхме върнали до пикапа.

— Ободряващо, нали? — Гласът му беше висок, развълнуван.

Той застана неподвижно, докато чакаше да слеза. Опитах, но мускулите ми не ме слушаха. Ръцете и краката ми стояха склучени около него, докато главата ми се въртеше неудобно.

— Бела? — попита той, вече разтревожен.

— Мисля, че трябва да полегна — задъхах се аз.

— О, извинявай — той все още ме чакаше, но аз не можех да помръдна.

— Мисля, че имам нужда от помощ — признах аз.

Той се засмя тихо, и внимателно отпусна хватката ми около вратът си. Нямаше съпротивление срещу желязната сила на ръцете му. След което ме извъртя, за да се обърна към него, гушвайки ме в ръцете си, сякаш бях малко дете. Задържа ме за момент, след което внимателно ме постави на гъвкавата папрат.

— Как се чувстваш? — попита той.

Не можех да знам как се чувствам, когато главата ми се въртеше толкова бързо.

— Замаяна, струва ми се.

— Сложи глава между коленете си.

Опитах това и помогна малко. Вдишвах и издишвах бавно, като държах главата си мирна. Усещах, че седи до мен. Мина време, и евентуално открих, че мога да вдигна главата си. Имаше кух звънтящ звук в ушите ми.

— Предполагам, че това не беше добра идея — замисли се той.

Опитах се да бъда позитивна, но гласът ми беше немощен.

— Не, беше много интересно.

— Хах! Бяла си като призрак... не, бяла си като *мен!*

— Май че трябваше да си затворя очите.

— Спомни си го това следващият път.

— Следващият път! — простенах аз.

Той се засмя, настроението му все още лъчезарно.

— Фукльо — измърморих аз.

— Отвори очи, Бела — каза тихо той.

И той беше точно там, лицето му толкова близо до моето. Красотата му ме порази — беше прекалено много, прекаленост към която не можех да свикна.

— Мислех си, докато тичах... — Той замълча.

— Да не удариш някое дърво, надявам се.

— Глупава Бела — изкиска се той. — Бягането ми е втора природа, не е нещо, за което трябва да мисля.

— Фукльо — измърморих отново.

Той се усмихна.

— Не — продължи той. — Мислех си за нещо, което исках да опитам. — И той пак взе лицето ми в ръцете си.

Не можех да дишам.

Той се поколеба — но не по нормалният начин, по човешкият начин.

Не по начина, по който мъжът се спира преди да целуне една жена, за да прецени реакцията ѝ, да види как ще бъде приет. Навярно би се позабавил, за да удължи момента, този идеален момент на очакване, който понякога е по-добър и от самата целувка.

Едуард се бавеше, за да се провери, за да види дали е безопасно, да се убеди, че все още има контрол над нуждата си.

И тогава студените му, мраморни устни се притиснаха нежно към моите.

Това, което никой от нас не очакваше, беше моят отговор.

Кръвта закипя изпод кожата ми, изгори устните ми. Дишането ми се превърна в диво задъхване. Пръстите ми се преплетоха в косата му, притискайки го към мен. Устните ми се разтвориха, докато вдишвах опияняващия му аромат.

Незабавно почувствах как той се превръща в неотзивчива скала изпод устните ми. Ръцете му нежно, но с настояща сила, избутаха лицето ми назад. Отворих очи, за да видя съдържаното му изражение.

— О-па — издишах аз.

— Това е меко казано.

Очите му бяха диви, челюстта му стисната в остро въздържание, обаче не промени перфектното си изражение. Той задържа лицето ми на сантиметри от неговото. Омайваше очите ми.

— Дали да... — опитах се да се отдръпна, за да му дам малко пространство.

Ръцете му отказаха да ми позволят да помръдна и със сантиметър.

— Не, поносимо е. Изчакай за момент, моля те. — Гласът му беше учтив и съдържан.

Държах очите си върху неговите, като наблюдавах как възбудата в тях отслабва и се смекчава.

Тогава се усмихна изненадващо дяволито.

— Така — каза той, очевидно доволен от себе си.

— Поносимо? — попитах аз.

Той се изсмя силно.

— По-силен съм, отколкото си мислех. Хубаво е да се знае.

— Искане ми си да мога да кажа същото за себе си. Извинявай.

— Ти *си* само човек, все пак.

— Много благодаря — казах язвително аз.

Той беше на крака с едно от гъвкавите си, почти невидими бързи движения. Той ми подаде ръка, един неочакван жест. Бях толкова свикнала със стандартното ни, внимателно недокосване. Поех ледената му ръка, като се нуждаех повече от опората, отколкото си мислех. Равновесието ми все още не се бе завърнало.

— Все още ли си изтощена от бягането? Или от целувката? — Колко безгрижен, колко човечен изглеждаше, докато се смееше сега, ангелското му лице необезпокоено. Той беше различен Едуард, от този който познавах. И се почувствах още по-увлечена по него. Сега би ми причинило физическа болка да бъде разделена от него.

— Не бих могла да съм сигурна, все още ми е замаяно — успях да отговоря. — Мисля, че е по малко и от двете.

— Може би трябва да ми дадеш аз да карам.

— Ти да не си луд? — възразих аз.

— Карам по-добре от теб в най-добрите ти дни — подразни ме той. — Имаш много по-бавни рефлексии.

— Убедена съм, че е вярно, но не мисля, че нервите ми, или пикапът ми, биха го понесли.

— Някакво доверие, моля те, Бела.

Ръката ми беше в джоба, стиснала здраво ключът. Стигнах устни, помислих за момент, след което поклатих глава със стисната усмивка.

— Мене. Няма шанс.

Той повдигна недоверчиво вежда.

Започнах да го заобикалям, насочвайки се към шофьорското място. Може би щеше да ме пусне да мина, ако не се клатушках леко. Но може би пък нямаше. Ръката му създаде неизбежна примка около кръста ми.

— Бела, вече изразходих голямо количество лични усилия да те запазя до този момент жива. Няма да те оставя да седнеш зад волана, когато дори не можеш да вървиш в права линия. Освен това, приятели не оставят приятели да карат пияни — цитира той с изкискване. Можех да усетя неустойимо сладката миризма да идва от гърдите му.

— Пияна? — възразих аз.

— Опиянена си от самото ми присъствие. — Той се хилеше със закачливо самодоволство отново.

— Не мога да споря с това — въздъхнах аз. Нямаше начин — не можех да му устоя по какъвто и да е начин. Вдигнах високо ключа и го пуснах, като гледах как ръката му проблесна като светкавица, за да го хване безшумно. — Карай внимателно — пикапът ми е възрастен гражданин.

— Много ясно — одобри той.

— А ти изобщо не си ли засегнат? — попитах смутено аз. — От присъствието ми?

Отново подвижните му черти се промениха, изражението му стана меко, топло. Отначало не ми отговори — просто наведе лицето си към моето, като прокара устни по челюстта ми, от ухото ми до брадичката, нагоре и надолу. Трепнах.

— Въпреки това — накрая прошепна той, — аз имам по-добри рефлексии.

14. СЪЗНАНИЕТО НАД МАТЕРИЯТА

Трябваше да призная, че можеше да кара добре, когато поддържаше скоростта в границите на разумното. Както много други неща, изглеждаше че прави никакво усилие. Почти не гледаше пътя, и въпреки това гумите не се отместиха и със сантиметър от средата на платното. Той караше с една ръка, като с другата държеше моята на седалката. Понякога се вглеждаше в залязващото слънце, понякога поглеждаше към мен — към лицето ми, към косата ми, която бе развяна от вятъра, който идваше от отвореният прозорец, към заключените ни ръце.

Беше превключил на радио, което пускаше шлагери, и припяваше на една песен, която не бях чувала. Знаеше всяка дума.

— Харесваш музиката от петдесетте? — попитах аз.

— Музиката през петдесетте беше хубава. Много по-добра от шейсетте или седемдесетте, блях! — Той потрепера. — Осемдесетте бяха поносими.

— Ще ми кажеш ли някога на колко си години? — попитах несигурно, защото не исках да развалям жизнерадостното му настроение.

— Има ли такова значение? — Усмивката му, за мое облекчение, си остана непомрачена.

— Не, но все още се чудя... — Направих гримаса. — Няма нищо като една нерешена загадка, която да те държи буден през нощта.

— Питам се дали ще те разстрои — говореше той на себе си. Загледа се в слънцето — минутите минаваха.

— Пробвай ме — казах накрая.

Той въздъхна, след което ме погледна в очите, изглежда напълно забравил пътя за известно време. Каквото и да е видял, сигурно го е окуражило. Той се взря в слънцето — светлината на залязващото кълбо блестеше от кожата му в рубинен блясък — и заговори.

— Роден съм в Чикаго през 1901. — Той се спря и ме погледна с ъгълчето на очите си. Лицето ми бе внимателно неизненадано,

търпеливо за останалото. Той се усмихна лекичко и продължи. — Карлайл ме откри в една болница през лятото на 1918. Бях на седемнайсет и умирах от испанският грип.

Той ме чу да си поемам дъх, макар звукът да бе неуловим за моите уши. Той отново се вгледа в очите ми.

— Не си спомням много добре — беше много отдавна, а човешките спомени постепенно изчезват. — Той се бе изгубил в мислите си за кратко време преди да продължи. — Все пак си спомням как се чувствах, когато Карлайл ме спаси. Не е нещо лесно, нито нещо, което би могъл да забравиш.

— Родителите ти?

— Вече бяха починали от болестта. Бях сам. Затова ме бе избрал. В целият хаос от епидемията никой не би разбрал, че ме няма.

— Той как те... спаси?

Минаха няколко секунди преди да отговори. Изглежда подбираше внимателно думите си.

— Беше трудно. Няма много от нас, които да притежават нужната сдържаност, за да го изпълнят. Но Карлайл винаги е бил най-хуманният, най-състрадателният от нас... Не мисля, че би могла да откриеш някой като него през цялата история. — Той замълча. — За мен беше изключително много, много болезнено.

Можех да разбера от положението на устните му, че няма да каже нищо повече по темата. Потиснах любопитството си, което обаче продължаваше да гори. Имах много неща за премисляне по тази особена тема, неща които чак сега започнах да осъзнавам. Няма съмнение, че бързият му ум бързо е схванал всеки аспект, който ми убягваше.

Нежният му глас прекъсна мислите ми.

— Самотата го е подтикнала. Обикновено това е причината зад избора. Бях първият в семейството на Карлайл, въпреки че той скоро след това откри Есме. Тя паднала от скала. Занесли я право в моргата на болницата, макар някак си сърцето ѝ още да биело.

— Значи трябва да умираш, за да станеш... — Никога не казвахме думата, така че не посмях да я използвам сега.

— Не, просто Карлайл си е такъв. Никога не би го сторил с някой, който има друг избор. — Уважението в гласът му винаги бе значително, когато говореше за човека, който му бе като баща. —

Въпреки че той казва, че е по-лесно — продължи той, — ако кръвта е по-слаба. — Той погледна към сега тъмният път, и можех да усетя как темата се затваря отново.

— Ами Емет и Розали?

— Карлайл доведе Розали следваща в семейството ни. Чак по-късно осъзнах, че той се надяваше тя да бъде за мен това, което беше Есме за него — той внимаваше с мислите си около мен. — Той извъртя очи. — Но тя не ми е била никога нищо повече от сестра. Само след две години по-късно тя откри Емет. Беше на лов — бяхме в Апалачите тогава — и тя го открила точно преди една мечка да го довърши. Тя го занесла обратно при Карлайл, повече от стотици километри, като се страхувала, че няма да се справи сама. Едва сега започвам да предполагам колко трудно е било това пътуване за нея. — Той хвърли многозначителен поглед в моята посока, и повдигна ръцете ни, все още склучени заедно, за да докосне бузата ми с опакото на ръката си.

— Но е успяла — насърчих го аз, отмествайки поглед от неустоимата красота на очите му.

— Да — прошепна той. — Видяла е нещо в лицето му, което ѝ е дало достатъчно сили. И са заедно оттогава. Понякога живеят отделно от нас, като женена двойка. Но за колкото по-млади се преструваме, толкова по-дълго време можем да останем на някое дадено място. Форкс изглеждаше идеално, затова всички се записахме в гимназията. — Той се засмя. — Предполагам, че ще трябва да повторим сватбата им след няколко години *отново*.

— Алис и Джаспър?

— Алис и Джаспър са две много редки същества. И двамата са развили съвест, както я наричаме, без външна насока. Джаспър принадлежеше на... друго семейство, на *много* различен тип семейство. Депресирал се и започнал да се скита сам. Алис го открила. Като мен и тя притежава определени дарби, които са над нормалното за нашият вид.

— Сериозно? — прекъснах възхитено аз. — Но ти каза, че си единственият, който може да чете мислите на хората.

— Това е така. Тя знае други неща. Тя *вижда* неща — неща, които може да се случат, неща, които предстоят. Но е доста субективно. Бъдещето не е гравирано върху камък. Нещата се променят.

Челюстта му се стегна когато каза това и очите му се стрелнаха към лицето ми и обратно толкова бързо, че не бях сигурна дали не съм си го въобразила.

— Какви неща вижда тя?

— Видяла е Джаспър и е знаела, че той я търси, преди той сам да разбере това. Видяла е Карлайл и семейството ни, и те тръгнаха да ни търсят. Най е чувствителна към нечовеци. Винаги вижда, например, когато друга група от нашият вид идва насам. И дали не представляват някаква заплаха.

— Има ли много от... вашия вид? — Бях изненадана. Колко ли от тях можеха да се разхождат сред нас незабелязано?

— Не, не много. Но повечето не се заседяват на едно място. Само тези като нас, които са се отказали да ловуват хора — многозначителен поглед в моя посока, — могат да живеят с хора за продължително време. Открили сме само едно семейство като нашето, в едно малко селце в Аляска. Живяхме заедно за известно време, но бяхме толкова много, че започнаха да ни забелязват. Тези, които живеят... различно, имат навика да се държат един за друг.

— А останалите?

— Номади, пред повечето време. Всички сме живели по този начин по някое време. Започва да става еднообразно като всичко останало. Но се засичаме с другите от време на време, защото повечето от нас предпочитат да живеят на север.

— И защо така?

Вече бяхме паркирали пред къщата ми, и той бе изключил пикапа. Беше много тихо и тъмно — нямаше луна. Лампата под навеса не светеше, така че знаех, че баща ми още не си е вкъщи.

— Беше ли си отворила очите този следобед? — подразни ме той. — Мислиш ли, че бих могъл да се разхождам по улиците на слънчевата светлина без да предизвикам катастрофи на пътя? Има причина да сме избрали Олимпийският полуостров, едно от най-мрачните места на света. Приятно е да можеш да излезеш навън през деня. Няма да повярваш колко се изморяваш от нощното време след осемдесет години.

— Значи оттам идват легендите?

— Вероятно.

— И Алис ли е дошла от друго семейство като Джаспър?

— Не, и това е мистерия. Алис не си спомня човешкият си живот изобщо. И не знае кой я е създал. Събудила се е сама. Който и да я е направил, е избягал, и никой от нас не знае защо, или как е могъл. Ако нямаше тази дарба, ако не бе видяла Джаспър и Карлайл и не знаеше, че някой ден ще стане една от нас, вероятно щеше да се превърне в свирепо чудовище.

Имаше толкова много за премисляне, толкова много неща, които исках да попитам. Но, за мой голям срам, стомахът ми изкъркори. Бях толкова заинтригувана, че дори не осъзнах, че съм огладняла. Едва сега усетих, че умирам от глад.

— Извинявай, задържам те от вечерята.

— Добре съм, наистина.

— Никога не съм прекарвал много време около някой, който яде храна. Забравям.

— Искам да остана с теб. — Беше ми по-лесно да го кажа в тъмното, като знаех, че гласът ми ще ме предаде, безнадеждната ми пристрастеност към него.

— Не може ли да вляза? — попита той.

— Искаш ли? — Не можех да си го представя, това божествено същество да седи на порутеният кухненски стол на баща ми.

— Да, ако няма проблеми. — Чух вратата да се затваря тихо, и почти веднага той бе пред моята врата, за да ми я отвори.

— Колко човешко — похвалих го аз.

— Определено се връщам в ритъма обратно.

Той вървеше до мен в нощта, толкова тихо, че ми се наложи да хвърлям поглед, за да се убедя, че е още там. В тъмното изглеждаше много по-нормален. Все още блед, все още приказен в красотата си, но вече не бе фантастичното блещукащо същество от слънчевият ни следобед.

Той ме изпревари пред вратата и ми я отвори. Застинах по средата на прага.

— Вратата отключена ли беше?

— Не, използвах ключа под корниза.

Влязох вътре, включих лампата под навеса, и се обърнах да го изгледам с повдигнати вежди. Бях сигурна, че не съм използвала ключа пред него.

— Беше ми любопитно.

— Шпионирал си ме? — Някак си не можех да докарам нужната ярост на гласът си. Бях поласкана.

Той изобщо не бе възмутен.

— Че какво друго имам за правене през нощта?

Оставих го намира за момент и отидох към кухнята. Той вече беше там преди мен, без да се нуждае от упътвания. Седна точно на същият стол, в който се опитвах да си го представя. Красотата му освети кухнята. Отне ми малко време преди да мога да отместя поглед.

Концентрирах се върху вечерята си, като извадих вчерашната лазаня от хладилника, поставих парче върху чиния и го затоплих в микровълновата. То се въртеше, докато изпълваше кухнята с миризмата на домати и риган. Не свалих очи от чинията си, докато говорех.

— Колко често? — попитах небрежно.

— Хмм? — Звучеше сякаш съм го измъкнала от други мисли.

Все още не се бях обърнала.

— Колко често идваше тук?

— Идвах тук почти всяка вечер.

Завъртях се поразена.

— Защо?

— Интересна си, когато спиш. — Говореше делово. — Говориш.

— Не! — ахнах аз, горещина заля лицето ми чак до линията на косата ми. Сграбчих края на барплота за опора. Знаех, че говоря в съня си, разбира се — майка ми все ме дразнеше за това. Макар че не мислех, че това е нещо, за което ще се тревожа тук.

Изражението му веднага се преобрази в огорчение.

— Много ли си ми ядосана?

— Това зависи! — Чувствах се и звучах, сякаш някой ми беше изкарал въздуха.

Той почака.

— От? — притисна той.

— Какво си чул! — нададох вой аз.

Моментално, безшумно, той бе застанал до мен, взел ръцете ми в внимателно в своите.

— Не се разстройвай! — помоли той. Той смъкна лицето си на нивото на очите ми, задържайки погледа ми. Бях засрамена. Опитах се да погледна настрана. — Майка ти ти липсва — прошепна той. —

Тревожиш се за нея. А когато вали, шумът те кара да се въртиш неспокойно. Преди говореше много за дома, но вече не чак толкова. Веднъж каза „Прекалено е зелено“. — Той се засмя меко, като можех да видя, че се надяваше да не ме обиди повече.

— Нещо друго? — настоях аз.

Той знаеше какво целя.

— Е, каза името ми — призна той.

Въздъгнах победено.

— Много ли?

— Колко много имаш предвид под „много“ по-точно?

— О, не! — сведох глава аз.

Той ме придърпа към гърдите си, нежно, естествено.

— Не се притеснявай — прошепна той в ухото ми. — Ако можех да сънувам изобщо, щях да сънувам теб. И не ме е срам от това.

Тогава и двамата чухме звукът на гумите по тухлената алея, и видяхме светлините на фаровете през предните прозорци надолу по коридора. Замръзнах на място в ръцете му.

— Баща ти трябва ли да знае, че съм тук? — попита той.

— Не съм сигурна... — Опитах се да го обмисля бързо.

— Някой друг път тогава...

И останах сама.

— Едуард! — изсъсках аз.

Чух призрачен кикот и нищо друго.

Ключът на баща ми отключи вратата.

— Бела? — извика той. И преди ме беше дразнело — кой друг би могъл да е?

— Тук съм. — Надявах се, че не можеше да чуе истеричната нотка в гласът ми. Взех вечерята си от микровълновата и седнах на масата, тъкмо когато той влезе. Стъпките му ми се сториха много шумни след денят ми с Едуард.

— Ще ми сипеш ли малко от това? Като пребит съм. — Той настъпи тока на ботушите си, за да ги свали, като се държеше за опора на стола на Едуард.

Взех храната си с мен, като я излапах набързо, когато му сложих вечерята. Изгори ми езика. Напълних две чаши с мляко, докато лазанята се затопляше, и изгълтах моето за да изгася огъня. Като свалих чашата, забелязах че млякото се разтресе и осъзнах, че ръката

ми трепери. Чарли седна на стола и контраста между него и предишният му наемател беше комичен.

— Благодаря — каза той, когато му сервирах храната на масата.

— Как мина денят ти? — попитах аз. Думите ми бяха забързани — умирах да избягам в стаята си.

— Добре. Имахме добър улов... ами ти? Свърши ли всичко, което искаше?

— Всъщност не — беше прекалено хубаво навън, за да остана в къщата. — Взех си още едно голямо парче.

— Беше хубав ден — съгласи се той.

Какво подценяване, помислих си аз.

Като приключих и с последната хапка от лазанята, вдигнах чашата и доизпих останките от млякото ми.

Чарли ме изненада като се оказа наблюдателен.

— Бързаш ли?

— Да, изморена съм и искам да си легна по-рано.

— Изглеждаш по-скоро развълнувана — отбеляза той. О, защо, защо трябваше точно тази вечер да обръща внимание на всичко?

— Така ли? — беше единственото, което успях да отговоря. Бързо измих чиниите си в мивката и ги поставих наобратно върху кърпата, за да съхнат.

— Събота е — замисли се той.

Не отговорих.

— Нямаш ли планове за тази вечер? — попита той внезапно.

— Не, тате, просто искам да се наспя.

— Никое от момчетата в града не са твой тип, а? — Беше подозрителен, но се опитваше да се прави на спокоен.

— Не, никое от момчетата не ми е уловило окото още. — Бях внимателна да не наблегна на думата „момчета“ в целта си да бъда честна с Чарли.

— Мислех си, че може би Майк Нютън... каза, че той е дружелюбен.

— *Той е просто приятел*, тате.

— Е, и без това си прекалено добра за тях. Изчакай да влезеш в колежа преди да започнеш да се оглеждаш. — Мечтата на всеки баща — дъщеря му да е вън от къщата преди хормоните да са заиграли.

— Звучи ми като добра идея — съгласих се аз, докато се качвах по стъпалата.

— Лека, миличка — извика той след мен. Без съмнение щеше да се заслуша цяла вечер, очаквайки да се опитам да се измъкна.

— Ще те видя на сутринта, тате. — Ще те видя да се промъкваш в стаята ми посред нощ, за да ме провериш.

Постарах се вървежът ми да звучи бавен и изморен, докато изкачвах стъпалата нагоре към стаята ми. Затръшнах вратата си достатъчно силно, за да я чуе, след което спринтирах на пръсти до прозореца. Отворих го и се наведох навън в нощта. Очите ми сканираха тъмното, непроницаемите сенки на дърветата.

— Едуард? — прошепнах аз, чувствайки се напълно идиотски.

Тихият, засмян отговор дойде иззад мен.

— Да?

Завъртях се, като едната ми ръка полетя към гърлото ми от изненада.

Той се бе излегнал върху леглото ми, като се усмихваше широко, с ръце зад главата си, краката му се провесваха от края, самото олицетворение на безгрижието.

— Оу! — задъхах се аз, като се свлякох нестабилно на пода.

— Съжалявам. — Той стисна устни, като се опитваше да скрие развеселението си.

— Само ми дай минутка да рестартирам сърцето си.

Той седна бавно, така че да не ме стресне отново. След което се наведе напред и протегна дългите си бели ръце, за да ме вдигне, хващайки ме за рамената сякаш съм малко дете. Той ме постави до себе си.

— Защо не седнеш при мен — предложи той, като постави студената си ръка върху моята. — Как е сърцето?

— Ти ми кажи — убедена съм, че ти го чуваш по-добре от мен.

Почувствах лекият му смях да разклаща леглото.

Седяхме там за един мълчалив момент, и двамата заслушани в забавящото ми се сърцебиене. Замислих се за Едуард в стаята ми, докато баща ми беше в къщата.

— Може ли една минута да бъда човек? — попитах аз.

— Разбира се. — Той направи жест с ръката си, за да продължа.

— Стой — казах аз, като се опитах да изглеждам строга.

— Да, госпожо. — И се превърна като в статуя на ръба на леглото ми.

Скочих на крака, като взех пижамата си от пода и несесера с тоалетни принадлежности от бюрото ми. Изключих лампата и се изнизах, затваряйки вратата.

Можех да чуя звука на телевизора чак от стъпалата. Затръшнах вратата на банята силно, за да не би Чарли да се качи да ме притеснява.

Гледах да побързам. Изчетках зъбите си яростно, като се опитвах да ги мина изцяло и бързо, като премахна всички следи от лазанята. Но топлата вода на душа не можеше да бъде притисната. Тя разхлаби мускулите на гърба ми, успокои пулса ми. Познатият мирис на шампоана ми ме накара да се почувствам почти като същият човек, който бях тази сутрин. Опитвах се да не мисля за Едуард, който седеше в стаята ми и чакаше, защото щеше да се наложи да започна процеса по успокояване наново. Накрая не можех да отлагам вече. Спрях водата и се избърсах припряно, отново бързайки. Сложих си прокъсаната тениска и сивите шорти. Беше прекалено късно да съжалявам, че не бях опаковала сатенената пижама на Викториас Сиктрет, която майка ми ми бе подарила преди два рождени дена, и която все още стоеше с етикета си в шкафа ми някъде обратно въщи.

Разтърках косата си с хавлията отново, след което прокарах бързо четката през нея. Захвърлих хавлията в коша за пране и метнах четката и пастата за зъби обратно в несесера. След което изтичах надолу по стъпалата, така че Чарли да ме види по пижама и с мокра коса.

— Лека нощ, тате.

— Лека нощ, Бела. — Той наистина изглеждаше сепнат от видът ми. Може би това щеше да го спре да ме провери през нощта.

Вземах стъпалата по две наведнъж, като се опитвах да съм тиха, и влетях в стаята си, като затворих вратата плътно след себе си.

Едуард не бе мръднал и със сантиметър, олицетворение на Адонис кацнало върху овехтелият ми юрган. Усмихнах се и устните му потрепнаха, като статуята оживя.

Очите му ме огледаха, като възприеха мократа коса и дрипавата тениска. Той повдигна една вежда.

— Прекрасно.

Направих гримаса.

— Не, добре ти стои.

— Благодаря — прошепнах аз. Отидох да седна отново до него, кръстосвайки крака. Загледах се в линиите на дървеният под.

— За какво беше всичко това?

— Чарли си мисли, че ще се измъквам.

— Оу. — Той се замисли. — Защо? — Сякаш не можеше да прочете умът на Чарли по-добре, отколкото аз бих предположила.

— Очевидно изглеждам малко прекалено развълнувана.

Той повдигна брадичката ми, за да изучи лицето ми.

— Изглеждаш много разгорещена, всъщност.

Лицето му се наведе бавно към мен, като постави студената си буза срещу кожата ми. Застанах напълно неподвижно.

— Ммм... — промълви той.

Беше много трудно, докато ме докосваше, да оформя смислен въпрос. Отне ми минута, за да се концентрирам преди да започна.

— Изглежда, че е... много по-лесно за теб, сега, да си близо до мен.

— Така ли ти изглежда? — измърмори той, докато носът му се плъзгаше по края на челюстта ми. Почувствах ръката му, по-лека от крилцето на молец, да отмята мократа ми коса назад, за да могат устните му да докоснат извивката под ухото ми.

— Много, много по-лесно — казах, като се опитах да издишам.

— Хмм.

— Та се чудех... — започнах отначало, но пръстите му бавно проследяваха ключицата ми и изгубих нишката на мислите си.

— Да? — прошепна той.

— Защо е така — гласът ми потрепери, засрамвайки ме, — как мислиш?

Почувствах трепета на дъхът му срещу шията ми, когато той се засмя.

— Съзнанието над материята.

Дръпнах се назад — докато се движех, той замръзна — и повече не можех да чуя звукът на дишането му.

Гледахме се предпазливо един друг за момент и след това, когато стиснатата му челюст постепенно се разхлаби, изражението му стана озадачено.

— Нещо грешно ли направих?

— Не — обратното. Влудяваш ме — обясних аз.

Той обмисли това за момент, а когато проговори звучеше доволен.

— Наистина ли? — триумфираща усмивка бавно освети лицето му.

— Аплодисменти ли очакваш? — попитах саркастично.

Той се ухили.

— Просто съм приятно изненадан — поясни той. — През последните сто години или някъде там — подразни ме той, — никога не си бях представял подобно нещо. Не вярвах, че някога ще открия някой, с когото искам да съм... по някакъв друг начин освен братята и сестрите ми. И след това да открия, макар и това всичко да е ново за мен, че съм добър в това... да бъда с теб...

— Ти си добър във всичко — изтъкнах аз.

Той сви рамене, като позволи това, и двамата се засмяхме тихо.

— Но как може да ти е толкова лесно сега? — притиснах аз. — Този следобед...

— Не е *лесно* — въздъхна той. — Но този следобед аз все още бях... нерешителен. Извинявам се за това, беше непроспечно да се държа така.

— Не непроспечно — възразих аз.

— Благодаря ти. — Той се усмихна. — Виждаш ли — продължи той, гледайки надолу, — не бях сигурен дали съм достатъчно силен... — Той взе едната ми ръка и я притисна към лицето си. — И докато все още съществуваше тази възможност да... надделея — той вдиша мириса на китката ми — аз бях... податлив. Докато не реших, че съм достатъчно силен, че няма вероятност да го направя... че някога ще...

Не го бях виждала досега така да се бори с думите си. Беше толкова... човешко.

— Та значи няма такава вероятност?

— Съзнанието над материята — повтори той, като се усмихваше, зъбите му блестяха дори в мрака.

— Уау, това беше лесно — казах аз.

Той отметна глава назад и се засмя, тихо като шепот, но все пак изпълнено с живот.

— Лесно ти е на *теб!* — поправи той, като докосна върха на носа ми с пръста си.

И след това лицето му бе внезапно сериозно.

— Опитвам се — прошепна той, гласът му изпъстрен с болка. — Ако стане... прекалено много, убеден съм, че ще мога да напусна.

Намръщих се. Не ми харесваше разговорът за напускане.

— И ще бъде още по-трудно утре — продължи той. — Мирисът ти беше в главата ми цял ден, а и съм станал невероятно по-малко чувствителен. Ако съм далеч от теб за какъвто и да е период от време, ще ми се наложи да започна от начало. Макар и не точно от чернова, струва ми се.

— Не си тръгвай тогава — отговорих аз, без да мога да скрия копнежа в гласът си.

— Това ме устройва — отвърна той, лицето му се успокои в нежна усмивка. — Носи оковите — аз съм твой затворник. — Но белите му ръце се склучиха като белезници около *моите* китки, докато говореше. Той се засмя с тихият си, мелодичен смях. Беше се смял повече тази вечер, отколкото през цялото време, което бяхме прекарвали заедно.

— Изглеждаш по-... оптимистичен от обичайното — забелязах аз. — Не съм те виждала такъв досега.

— Не трябва ли да е така? — Той се усмихна. — Величието на първата любов, и така нататък. Невероятно е, не е ли, разликата между това да четеш за нещо, да го видиш в картините, и да го преживееш?

— Много различно — съгласих се аз. — Много по-мощно, отколкото си бях представяла.

— Като например — думите му излизаха бързо сега, трябваше да се концентрирам, за да ги уловя, — чувството на ревност. Чел съм за него стотици хиляди пъти, виждал съм актьори да го изиграват в хиляди различни пиеси и филми. Мислех си, че напълно разбирам това чувство. Но то ме шокира... — Той направи физиономия. — Спомняш ли си денят, в който Майк те покани на танците?

Кимнах, макар че си спомнях този ден по други причини.

— Денят, в който отново започна да ми говориш.

— Бях изненадан от лумналото негодувание, почти ярост, което почувствах — отначало не можех да разбера какво е. Беше ми дори още по-тежко от обичайното, че не можех да разбера какво си мислиш, защо му отказваш. Дали беше заради приятелката ти? Да не би да имаше някой друг? Знаех, че нямам право да ме е грижа. *Опитах* се да

не ме е грижа. И тогава опашката започна да се заформя — изсмя се той. Намръщих се в тъмното. — Изчаквах, неразумно загрижен да чуя какво ще им кажеш, да наблюдавам изражението ти. Не можех да отрека облекчението, което изпитах, като виждах раздразнението по лицето ти. Но не можех да съм сигурен. Това беше първата вечер, когато дойдох тук. Цяла нощ се борех, докато те гледах как спиш, с бездната между това, което знаех, че е *правилно*, морално, етично, и това, което *исках*. Знаех си, че ако продължа да те игнорирам, както и трябваше да направя, или ако заминех за няколко години, докато ти не си тръгнеш, че някой ден ще кажеш „да“ на Майк или някой като него. Това ме вбесяваше. И тогава — прошепна той, — докато ти спеше, каза моето име. Каза го толкова ясно, че отначало си помислих, че си се събудила. Но ти се въртеше неспокойно и промълви името ми още един път и въздъхна. Чувството, което премина през мен беше обезсилващо, замайващо. И разбрах, че не мога да те игнорирам вече. — Той беше мълчалив за момент, вероятно се бе заслушал във внезапно неравното ми сърцебиене. — Но ревността... е странно нещо. Толкова по-могъщо, отколкото си мислех. И ирационално! Тъкмо преди малко, когато Чарли те попита за онзи долен Майк Нютън... — Той поклати ядосано глава.

— Трябваше да се досетя, че ще подслушваш — изохках аз.

— Разбира се.

— Макар че *това* те е накарало да ревнуваш, така ли?

— Нов съм в това — ти възвръщаш човека в мен, и всичко се усеща по-силно, защото е ново.

— Но сериозно — подразних го аз, — това да те притеснява, след като чух, че Розали — Розали, олицетворението на чистата красота, *Розали* — е била предназначена за теб. С Емет или без Емет, как мога да се сравнявам с това?

— Няма място за сравнение — зъбите му проблеснаха. Той праметна уловената ми ръка през гърба си и ме притисна към себе си. Стоях доколкото можех неподвижно, дори дишах внимателно.

— *Знам*, че няма място за сравнение — промърморих срещу студената му кожа. — Това е проблемът.

— Разбира се, Розали е красива по нейният си начин, но дори и да не ми беше като сестра, дори и Емет да не ѝ принадлежеше, тя никога нямаше да притежава една десета, не, една стотна от начина, по

който ти ме привличаш. — Той беше сериозен сега, замислен. — Почти деветдесет години съм се скитал из моят вид, и твоят... през цялото време си мислех, че съм завършен така както съм, без да осъзнавам какво търся. И не откривах нищо, защото още не си била жива.

— Не ми се струва честно — прошепнах аз, лицето ми още почиваше върху гърдите му, докато слушах дишането му. — На мен изобщо не ми се е налагало да чакам. Защо пък на мен трябва да ми се размине толкова лесно?

— Права си — съгласи се той развеселено. — Определено трябва да направя нещата по-трудни за теб. — Той освободи едната си ръка, като пусна китката ми, само за да я поеме внимателно в другата си ръка. Той погали мократа ми коса нежно, от върха на главата ми до кръста ми. — Ти трябва само да рискуваш живота си всяка секунда, която прекарваш с мен, това съвсем не е много. Само обръщаш гръб на природата, на хуманността... какво ли струва това?

— Много малко — не се чувствам лишена или нещо подобно.

— Все още не — и гласът му внезапно бе пълен от древна скръб.

Опитах да се отдръпна назад, за да видя лицето му, но ръката му бе взела китката ми в неразрушима хватка.

— Какво... — започнах да питам, когато тялото му се напрегна. Замръзнах на място, но той внезапно пусна ръцете ми и изчезна. На косъм избегнах да падна по лицето си.

— Лягай бързо! — изсъска той. Не можех да кажа откъде проговори в тъмното.

Свих се под юргана ми, обръщайки се на обичайната ми страна, на която заспивах. Чух вратата да се отваря леко, като Чарли надникна вътре, за да се увери, че съм там, където трябва да бъда. Дишах равно, като преувеличих движението.

Мина дълга минута. Ослушах се, но не бях сигурна дори чух вратата да се затваря. Внезапно студените ръце на Едуард бяха около мен, под завивката, устните му до ухото ми.

— Ужасна актриса си... бих казал, че тази кариера е изключена за теб.

— По дяволите — измърморих аз. Сърцето ми се опитваше да счупи ребрата ми.

Той затананика мелодия, която не разпознах — звучеше като приспивна песен.

Той се спря.

— Да ти попея ли, докато заспиш?

— Да бе — засмях се аз. — Сякаш бих могла да спя с теб наоколо!

— Правиш го през цялото време — напомни ми той.

— Но не съм знаела, че си тук — отговорих ледено.

— Та ако не ти се спи... — предложи той, като игнорира тонът ми. Дъхът ми спря.

— Ако не ми се спи...?

Той се засмя.

— Какво ти се прави тогава?

Отначало не можех да отговоря.

— Не съм сигурна — накрая казах.

— Каж ми, когато решиш.

Можех да усетя студеният му дъх върху шията си, носът му да се плъзга по челюстта ми, вдишвайки.

— Мислех си, че каза, че си станал по-малко чувствителен.

— Само защото устоявам на виното не означава, че не мога да се наслажда на букета — прошепна той. — Имаш много цветен мирис, като лавандула... или фрезия — отбеляза той. — Чак устата ми се пълни.

— Да, това е почивният ми ден, когато *някой* не ми казва колко хубаво за ядене мириша.

Той се изкиска, след което въздъхна.

— Реших какво искам да правя — казах му аз. — Искам да чуя повече за теб.

— Питай ме всичко.

Пресях въпросите си за най-важните.

— Защо го правиш? — казах аз. — Все още не мога да разбера как можеш да работиш толкова усилено, за да устоиш на това, което... *си*. Моля те, не ме разбирай погрешно, разбира се, че се радвам, че го правиш. Просто не виждам защо си се захванал изобщо.

Той се поколеба преди да отговори.

— Това е добър въпрос, и не си първата, която го задава. Другите — мнозинството от нашият вид, които са крайно доволни от нас — те също се чудят как живеем. Но виждаш ли, само защото... ни е писано

да сме такива... това не означава, че не можем да изберем да се издигнем — да се преборим с границите на съдба, която никой не е поискал. Да се опитаме да съхраним каквато основна човещина ни е останала.

Лежах неподвижно, обхваната от възхитено мълчание.

— Заспа ли? — прошепна той след няколко минути.

— Не.

— Затова ли беше толкова любопитна?

Извъртях очи.

— Не точно.

— Какво друго искаш да знаеш?

— Защо можеш да четеш мисли — защо само ти? А Алис, да вижда бъдещето... защо се случва това?

Почувствах го да свива рамене в тъмнината.

— Не знаем наистина. Карлайл има теория... той вярва, че всеки от нас носи нещо от най-силните ни човешки качества със себе си в следващият живот, където те биват засилени — като умовете и сетивата ни. Той мисли, че аз вече съм бил чувствителен към мислите на тези около мен. И че Алис е имала някои предсказания, където и да е била.

— Той какво е донесъл в следващият си живот, и останалите?

— Карлайл е донесъл състраданието си. Есме донесе способността си да обича страстно. Емет донесе силата си, а Розали... упоритостта си. Или можеш да го наречеш дебелоглавие — изсмя се той. — Джаспър е много интересен. Той е бил доста харизматичен в първият си живот, като е бил способен да повлияе на тези около него да видят нещата по неговият начин. Сега той е способен да манипулира емоциите на хората около него — да успокои стая пълна с гневни хора, например, или обратното, да развълнува летаргична публика. Това е доста хитра способност.

Обмислих невъзможностите, които той описа, като се опитах да ги възприема. Той почака търпеливо, докато мислех.

— Та откъде е започнало всичко? Тоест, Карлайл те е променил, а някой е променил него, и така нататък...

— Е, ти откъде си дошла? Еволюция? Бог? Не може ли да сме се развили по същият начин като останалите видове, хищник и жертва? Или, ако не вярваш, че този свят се е създал от само себе си, което

лично на мен ми е трудно да приема, толкова трудно ли е да повярваш, че същата сила е създала деликатната риба-ангел с акулата, бебето тюлен с косатката убиец, че може да създаде и двата вида заедно?

— Я, чакай да видя дали съм разбрала правилно — аз съм бебето тюлен, нали?

— Точно. — Той се засмя и нещо докосна косата ми — устните му?

Исках да се извърна към него, да видя дали наистина устните му са срещу косата ми. Но трябваше да съм добра — не исках да правя нещата по-трудни за него отколкото вече бяха.

— Готова ли си за сън? — попита той, като прекъсна краткото мълчание. — Или имаш още въпроси?

— Само около милион или два.

— Имаме утре, и следващият ден, и по-следващият... — напомни ми той. Усмихнах се в еуфория от мисълта.

— Сигурен ли си, че няма да изчезнеш на сутринта? — Исках да съм сигурна. — Ти си митичен, все пак.

— Няма да те изоставя — гласът му бе запечатан с обещание.

— Само още един тогава, сега... — И се изчервих. Тъмнината не ми помогна — бях убедена, че може да почувства внезапната топлина на кожата ми.

— Какъв е?

— Не, забрави. Промених си решението.

— Бела, можеш да ме попиташ всичко.

Не отговорих и той простена.

— Все си мисля, че ще стане по-малко вбесяващо, да не мога да чуя мислите ти. Но става все по-зле и *по-зле*.

— Радвам се, че не можеш да прочетеш мислите ми. Достатъчно лошо е, че подслушваш говоренето ми насън.

— Моля те? — Гласът му беше толкова убедителен, че бе невъзможно да му устоиш.

Поклатих глава.

— Ако не ми кажеш, просто ще предположа, че е нещо много лошо, отколкото всъщност е — заплаши мрачно той. — Моля те? — И отново извади умоляващият глас.

— Е — започнах, като бях доволна, че не може да види лицето ми.

— Да?

— Ти каза, че Розали и Емет скоро пак ще се женят... Този... брак... същият ли е като за хората?

Той се засмя здравата, като разбра.

— За *това* ли ме питаш?

Разшавах се, неспособна да отговоря.

— Да, предполагам, че е същото — каза той. — Казах ти, повечето от човешките желания са там, просто са скрити под по-могъщи желания.

— Оу — можех само да кажа.

— Имаше ли причина зад любопитството ти?

— Е, чудех се... за теб и мен... някой ден...

Той беше моментално сериозен, можех да позная по внезапната неподвижност на тялото му. Аз също замръзнах, реагирайки механично.

— Не мисля, че... това... би било възможно за нас.

— Защото би било твърде трудно за теб, ако съм толкова... близо?

— Това определено е проблем. Но не за това си мислех. Работата е там, че ти си толкова мека, толкова крехка. Трябва да внимавам с движенията си всеки момент, през който сме заедно, за да не те нараня. Мога да те убия доста лесно, Бела, съвсем случайно при това. — Гласът му се бе превърнал в нежен шепот. Той премести ледената си длан, за да я сложи върху бузата ми. — Ако съм припрян... ако дори за една секунда не внимавам, мога да се пресегна, искайки да докосна лицето ти, и да строша черепа ти по погрешка. Ти дори не осъзнаваш колко невероятно *чуплива* си. Не мога никога, никога да си позволя да изгубя какъвто и да е контрол, докато съм с теб.

Той чакаше отговорът ми, като стана разтревожен, когато такъв не последва.

— Изплашена ли си? — попита той.

Изчаках около минутка преди да отговоря, за да бъдат думите истина.

— Не. Добре съм.

Той изглежда се замисли за момент.

— Сега съм любопитен обаче — каза той, гласът му отново безгрижен. — *Ти* някога...? — Той замлъкна подсказващо.

— Разбира се, че не — изчервих се аз. — Казах ти, че никога не съм имала такива чувства към някого преди, изобщо.

— Знам. Работата е там, че знам мислите на другите хора. Знам, че любовта и страстта не винаги са в една и съща компания.

— Е, за мен за. Или поне сега, когато съществуват за мен — въздъхнах аз.

— Това е хубаво. Имаме поне едно общо нещо. — Той звучеше доволен.

— Човешките ти инстинкти... — Започнах аз. Той почака. — Е, ти намираш ли ме за привлекателна по *този* начин, изобщо?

Той се засмя и леко разроши почти сухата ми коса.

— Може да не съм човек, но все още съм мъж — увери ме той.

Прозях се неволно.

— Отговорих на въпросите ти, сега трябва да спиш — настоя той.

— Не знам дали ще мога.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не! — казах прекалено силно.

Той се засмя и тогава започна да тананика същата, непозната приспивна песен — гласът на ангел, нежен в ухото ми.

По-уморена отколкото си мислех, изтощена от дългият ден и от такъв умствен и емоционален стрес, какъвто не бях изпитвала досега, се унесох във сън в студените му ръце.

15. СЕМЕЙСТВО КЪЛЪН

Нямата светлина на още един облачен ден евентуално ме събуди. Лежах с ръка през очите си, опиянена и слисана. Нещо, един сън, който се опитваше да бъде припомнен, се бореше да избие в съзнанието ми. Простенах и се обърнах на другата си страна, като се надявах да поспя още малко. И тогава предишният ден изплува обратно в представите ми.

— Оу! — изправих се толкова бързо, че главата ми се завъртя.

— Косата ти прилича на кошница... но ми харесва. — Спокойният му глас дойде от люлеещият се стол в ъгъла.

— Едуард! Останал си! — зарадвах се аз и лекомислено се хвърлих през стаята в скута му. Веднага щом мислите ми настигнаха движенията ми, аз замръзнах, шокирана от собственият си неудържим ентусиазъм. Взрях се в него, уплашена, че съм прекосила грешната линия.

Но той се засмя.

— Разбира се — отговорих той, сепнат, но очевидно доволен от реакцията ми. Ръцете му погалиха гърба ми.

Положих внимателно глава на рамото му, като вдишах миризмата на кожата му.

— Бях сигурна, че сънувам.

— Не си чак толкова оригинална — присмя ми се той.

— Чарли! — спомних си аз, като отново скочих без да се замисля и се отправих към вратата.

— Той замина преди час — след като прикачи обратно кабелите на батериите ти, смея да добавя. Трябва да призная, че съм разочарован. Само толкова ли е нужно да те спре, ако наистина си решена да тръгнеш?

Замислих се на мястото, където стоях, като ужасно много исках да се върна към него, но се страхувах, че имам лош сутрешен дъх.

— Обикновено не си толкова обърквана сутринта — отбеляза той. Той разтвори ръце, за да се върна при него. Една почти неустоима

покана.

— Трябва ми още една човешка минута — признах аз.

— Ще почакам.

Изприпах до банята, като не можех да разпозная емоциите си. Не се разпознах, нито отвътре или отвън. Лицето в огледалото беше почти на непознат — прекалено блеснали очи, възбудени червени петна по страните ми. След като измих зъбите си, поработих върху изглаждането на заплетеният хаос, който беше косата ми. Наплисках лицето си със студена вода и се опитах да дишам нормално, но без особен успех. Почти избягах обратно в стаята си.

Струваше ми се като чудо, че той е още там, че ръцете му все още ме чакаха. Той се протегна към мен и сърцето ми заби неравно.

— Добре дошла обратно — прошепна той, като ме взе в ръцете си.

Той ме залюля малко в мълчание, докато не забелязах, че дрехите му бяха сменени, а косата вчесана.

— Тръгнал си си? — обвиних го аз, като докоснах яката на свежата му риза.

— Не можех да си тръгна в дрехите, с които дойдох — какво ще си помислят съседите?

Нацупих се.

— Беше много дълбоко заспала — нищо не съм изпуснал. — Очите му блестяха. — Говоренето дойде по-рано.

— Какво си чул? — простенах аз.

Златните му очи станаха много нежни.

— Каза, че ме обичаш.

— Ти вече знаеше това — напомних му аз, като сведох глава.

— Беше хубаво да го чуя.

Скрих лицето си в рамото му.

— Обичам те — прошепнах аз.

— Сега ти си моят живот — отвърна простиичко той.

Нямаше какво повече да се каже в този момент. Той продължи да ни люлее, докато стаята ставаше по-светла.

— Време за закуска — каза той евентуално, небрежно — убедена съм, за да докаже, че помни всичките ми човешки слабости.

Сграбчих с две ръце гърлото си и го погледнах с широко отворени очи. Шок премина през лицето му.

— Шегувам се! — изкикотих се аз. — А ти каза, че не съм ставала за актриса.

Той се намръщи отвратено.

— Това не беше смешно.

— О, беше си много смешно, дори и ти го знаеш. — Но се вгледах предпазливо в златните му очи, за да се убедя, че ми е простил. Очевидно беше.

— Да перифразирам ли? — попита той. — Време за закуска за човека.

— О, добре.

Той ме преметна през стоманеното си рамо, нежно, но с бързина, която ме остави без дъх. Протестирах през цялото време, докато той ме носеше с лекота надолу по стълбите, но той не ми обърна внимание. Той ме метна право на един стол.

Кухнята беше светла, щастлива, сякаш поглъщаше настроението ми.

— Какво има за закуска? — попитах мило.

Това го накара да се замисли за момент.

— Ъ, не съм сигурен. Какво искаш? — Мраморното му чело се свъси.

Ухилих се, като скочих на крака.

— Няма проблеми, грижа се доста добре за себе си. Гледай ме как аз ловувам.

Открих купа и кутия с корнфлейкс. Можех да усетя очите му върху себе си, докато наливах мляко и взимах лъжица. Сложих храната си на масата и след това се спрях.

— Мога ли да ти донеса нещо? — попитах аз, като не исках да съм груба.

— Просто яж, Бела — извъртя очи той.

Седнах на масата, като го гледах докато си хапвах. Той ме наблюдаваше, изследваше всяко мое движение. Това ме притесни. Прочистих гърлото си, за да говоря и да го разсея.

— Какъв е дневния ред днес? — попитах аз.

— Хмм... — Гледах го как се опитва да поднесе въпросът си внимателно. — Какво ще кажеш да се запознаеш със семейството ми?

Преглътнах.

— Сега уплашена ли си? — Той звучеше изпълнен с надежда.

— Да — признах аз, като не можех да го отрека — той го виждаше в очите ми.

— Не се тревожи — усмихна се самодоволно той. — Аз ще те пазя.

— Не ме е страх от тях — обясних аз. — Страх ме е, че те... няма да ме харесат. Няма ли да бъдат, ами, изненадани, че ще доведеш някой... като мен... у дома, за да се запознаем? Те знаят ли, че аз знам за тях?

— О, те вече знаят всичко. Бяха се хванали на бас вчера, да знаеш — усмихна се той, но гласът му беше груб, — дали ще те върна обратно или не, въпреки че не знам защо някой ще залага срещу Алис, просто не мога да си представя. Във всякакъв случай, нямаме тайни в семейството. Не е много възможно, особено като аз чета мисли, а Алис вижда бъдещето и така нататък.

— И Джаспър, който ви кара да се чувствате щастливи и отворени към споделяне, не забравяй това.

— Внимавала си — усмихна се одобрително той.

— Е, случва се да го правя понякога. — Направих физиономия. — Та Алис видяла ли ме е да идвам?

Реакцията му беше странна.

— Нещо такова — каза той неудобно, като се извърна настрана, за да не видя очите му. Погледнах го любопитно.

— Това става ли изобщо за ядене? — попита той, като се обърна рязко към мен и се загледа в закуската ми с дяволит поглед на лицето си. — Честно казано, не изглежда особено вкусно.

— Е, не е раздразнително гризли... — промърморих аз, игнорирайки го когато той ме изгледа начумерено. Все още се чудех защо отвърна по този начин, когато споменах Алис. Побързах да изям корнфлейкса си, докато обмислях въпроса.

Той стоеше в средата на кухнята, отново олицетворение на Адонис, и зяпаше разсеяно през задните прозорци.

След което очите му се върнаха върху мен и той се усмихна със сърцеразбивателната си усмивка.

— Мисля, че и ти също трябва да ме представиш на баща си.

— Той вече те познава — напомних му аз.

— Имам предвид като твое гадже.

Взрях се в него подозрително.

— Защо?

— Не е ли така общоприето? — попита той невинно.

— Не знам — признах аз. Историята ми със срещите ми даваше малко точки за справка, с които да работя. Не че някакви нормални правила за срещане важаха тук. — Не е нужно, нали знаеш. Не очаквам от теб да... Имам предвид, няма нужда да се преструваш заради мен.

— Аз не се преструвам. — Усмивката му беше търпелива.

Разбутах остатъците от корнфлейкса ми около краищата на купата, като прехапах устни.

— Ще кажеш ли на Чарли, че съм ти гадже или не? — настоя той.

— Такъв ли си ти? — Потиснах вътрешното си присвиване при мисълта за Едуард и Чарли и думата „гадже“ в една и съща стая, по едно и също време.

— Ще призная, че това е доста обширна интерпретация на думата.

— А аз бях останала с впечатлението, че си нещо повече, всъщност — признах аз, докато гледах масата.

— Е, не знам дали трябва да му даваме всичките кървави подробности. — Той протегна ръка през масата, за да повдигне брадичката ми със студен, нежен пръст. — Но ни трябва някакво обяснение защо се навъртам толкова много тук. Не искам шефа на полицията да ми даде ограничителна заповед.

— Ще бъдеш ли? — попитах, внезапно нетърпелива. — Ще бъдеш ли тук?

— Докато ме искаш — увери ме той.

— Винаги ще те искам — предупредих го аз. — Завинаги.

Той заобиколи бавно масата и, спирайки се на няколко крачки, той протегна пръстите си, за да докосне бузата ми. Изражението му бе непроницаемо.

— Това натъжава ли те? — попитах аз.

Той не отговори. Взираше се в очите ми неопределимо дълго време.

— Приключи ли? — попита накрая той.

Скочих на крака.

— Да.

— Отиди да се облечеш — ще те чакам тук.

Беше трудно да реша какво да облека. Съмнявах се, че има някаква книга по етикет, която да обясни как да се облечеш, когато вампирът на мечтите ти те заведе у тях да се запознаеш с вампирското му семейство. Беше облекчение да мога да си помисля думата. Знаех, че я избягвам умишлено.

Накрая се озовах в единствената си пола — дълга в цвят каки, и все пак небрежна. Сложих си тъмно синята блуза, която той веднъж беше похвалил. Бърз поглед в огледалото ми каза, че косата ми е напълно невъзможна, затова я издърпах назад в опашка.

— Добре. — Заподскачах надолу по стъпалата. — Изглеждам прилично.

Той чакаше в края на стъпалата, по-близо отколкото очаквах, и се сблъсках в него. Той ме задържа на място, като ме държеше на внимателно разстояние за няколко секунди преди внезапно да ме придърпа по-близо.

— Отново грешиш — прошепна той в ухото ми. — Изглеждаш напълно неприлично — никой не би трябвало да е толкова съблазнителен, чак не е честно.

— Как така съблазнителна? — попитах аз. — Мога да се преоблека...

Той въздъхна, поклащайки глава.

— Такова си глупаче. — Той притисна студените си устни деликатно към челото ми, и стаята се завъртя. Мирисът на дъхът му блокира способностите ми да мисля.

— Да ти обясня ли как ме изкушаваш? — попита той. Въпросът бе напълно риторичен. Пръстите му проследиха бавно гърбът ми надолу, дъхът му идваше накъсан срещу кожата ми. Ръцете ми бяха отпуснати върху гърдите му и отново се почувствах замаяна. Той наведе бавно глава и докосна със студените си устни моите за втори път, много предпазливо, разтваряйки ги леко.

И тогава припаднах.

— Бела? — Гласът му беше разтревожен, когато той ме улови и ме задържа изправена.

— Ти... ме... накара... да припадна — обвиних го замаяно.

— *Какво ще те правя?* — изстена той в гневът си. — Вчера те целувам и ти ме нападаш! Днес припадаш върху мен!

Засмях се слабо, като оставих ръцете му да ме поддържат, докато главата ми се въртеше.

— И после съм било добър във всичко — въздъхна той.

— Това е проблемът. — Все още бях замаяна. — Ти си *много* добър. Прекалено много добър.

— Лошо ли ти е? — попита той — и преди ме беше виждал такава.

— Не — това не беше изобщо същият тип припадане. Не знам какво се случи. — Поклатих съжалително глава. — Мисля, че забравих да дишам.

— Няма да те водя никъде в това състояние.

— Добре съм — настоях аз. — Семейството ти ще си помисли, че съм луда така или иначе, така че каква е разликата?

Той прецени изражението ми за момент.

— Много съм пристрастен към този цвят на кожата ти — изтърси той внезапно. Изчервих се от удоволствие и погледнах настрани.

— Виж, опитвам се усилено да не мисля за това, което ще направя, затова може ли да тръгваме вече? — попитах аз.

— И ти се тревожиш не защото се отправяш да се запознаеш с цяло домочадие вампири, а защото мислиш, че тези вампири няма да те одобряват, така ли?

— Точно така — отвърнах незабавно, като скрих изненадата си от небрежното му използване на думата.

Той поклати глава.

— Невероятна си.

Докато той караше пикапът ми през главната част на града, осъзнах, че си нямам и на представа къде живее той. Преминахме моста на река Калая, като пътят завиваше северно, къщите покрай нас се отдалечаваха повече една от друга, ставаха по-големи. И после бяхме преминали покрай всички къщи, като карахме през мъглявата гора. Опитвах се да реша дали да попитам или да бъда търпелива, когато той зави рязко по един неасфалтиран път. Беше немаркиран, почти невидим сред папратите. Гората се издигаше от двете ни страни, като оставяше пътя пред нас едва забележим до няколко метра, докато се извиваше, подобно на змия, около древните дървета.

И тогава, след няколко километра, дърветата се разрешиха, и се оказахме внезапно на малка поляна, или беше всъщност морава?

Мракът на гората не беше омекнал, въпреки че имаше шест антични кедрови дървета, които хвърляха сянка върху цял акър с обширният размах на клоните си. Дърветата държаха защитната си сянка около стените на къщата, която се издигаше измежду тях, като правеше ненужна дебелия ограда, която се обвиваше около първият етаж.

Не знам какво бях очаквала, но определено не беше това. Къщата беше вечна, грациозна и вероятно на около стотина години. Беше боядисана в меко, обезцветено бяло, на три етажа, правоъгълна и с добри пропорции. Прозорците и вратите или бяха част от оригиналната структура или перфектно разширение. Пикапът ми беше единствената видима кола. Можех да чуя близката река, скрита в неизвестността на гората.

— Уау.

— Харесва ли ти? — Той се усмихна.

— Има... определен чар.

Той подръпна краят на опашката ми и се засмя тихо.

— Готова? — попита той, като отваряше вратата ми.

— Никак даже — да тръгваме. — Опитах да се засмея, но смехът сякаш бе заседнал в гърлото ми. Пригладих нервно косата си.

— Изглеждаш прекрасно. — Той взе ръката ми с лекота, без дори да се замисля.

Преминахме тъмната сянка към оградата. Знаех, че може да усети напрежението ми — палецът му правеше успокоителни кръгови движения по ръката ми.

Той ми отвори вратата.

Отвътре беше дори още по-изненадващо, по-малко предвидимо от външната част. Беше много светло, много открито, и много голямо. Сигурно това първоначално са били няколко стаи, но стените са били премахнати от първият етаж, за да се създаде едно обширно място. Задната южна стена бе напълно заменена със стъкло и там, отвъд сенките на кедровите дървета, голата морава се простираше до широката река. Масивно извито стълбище доминираше западната част на стаята. Стените, високият таван, дървеният под и дебелия килим бяха във вариращи нюанси на бялото.

Чакащи да ни посрещнат, застанали точно от ляво на вратата, на издигнатата част от пода до едно великолепно пиано, бяха родителите на Едуард.

Бях виждала доктор Кълън и преди, разбира се, но нямаше как да не бъда поразена отново от младостта му, от изумителната му перфектност. До него бе застанала Есме, както предположих, единствената от семейството, която не бях виждала. Тя имаше същите бледи, красиви черти като останалите. Нещо в сърцевидното ѝ лице и големите ѝ вълни от мека, карамелено руса коса ми напомниха за актрисите от времето на нямото кино. Беше дребна, стройна, и все пак по-малко ръбата, по-закръглена от останалите. И двамата бяха облечени небрежно в светли тонове, които подхождаха на вътрешният вид на къщата. Те се усмигнаха гостоприемно, но не се приближиха до нас. Предположих, че сигурно се опитват да не ме изплашат.

— Карлайл, Есме — гласът на Едуард наруши краткото мълчание, — това е Бела.

— Добре дошла, Бела. — Стъпката на Карлайл беше премерена, предпазлива, когато ме приближи. Той вдигна плахо ръката си, а аз пристъпих да се здрависам с него.

— Страхотно е да се видим отново, доктор Кълън.

— Моля те, наричай ме Карлайл.

— Карлайл. — Усмигнах му се широко, като внезапната ми увереност ме изненада. Можех да усетя облекчението на Едуард до мен.

Есме се усмигна и пристъпи също напред, протягайки ръка. Студената ѝ, желязна хватка беше точно каквато очаквах.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза искрено тя.

— Благодаря. И на мен ми е приятно да се запознаем. — И това бе така. Все едно се срещях с приказни герои — Снежанка от плът и кръв.

— Къде са Алис и Джаспър? — попита Едуард, но никой не отговори, тъй като те тъкмо се бяха появили на върха на широкото стълбище.

— Здравсти, Едуард! — извика Алис ентузиазирано. Тя притича надолу по стълбите, видение с черна коса и бяла кожа, която се спря внезапно и грациозно пред мен. Карлайл и Есме я изгледаха предупредително, но на мен ми хареса. Беше естествено — или поне за нея.

— Здравсти, Бела! — каза Алис, като скочи напред да целуне бузата ми. Ако Карлайл и Есме бяха изглеждали предпазливи преди, то

сега изглеждаха изумени. Имаше шок и в моите очи, но също така бях и много доволна, че тя очевидно ме одобряваше напълно. Уплаших се да усетя Едуард до мен да замръзва на място до мен. Обърнах се да видя лицето му, но изражението му бе непроницаемо.

— Наистина миришеш хубаво, не бях забелязала досега — изкоментира тя за мое огромно смущение.

Изглежда никой не знаеше какво точно да каже, и тогава Джаспър беше там — висок и приличен на лъв. Чувство на спокойствие се разля в мен и внезапно се чувствах удобно въпреки мястото, където се намирах. Едуард се вгледа в Джаспър, повдигнал една вежда, и внезапно си спомних какво може да прави Джаспър.

— Здравей, Бела — каза Джаспър. Той стоеше на разстояние, без да вдигне ръка за здрависване. Но бе невъзможно да се чувствам неудобно около него.

— Здравей, Джаспър — усмихнах му се свенливо, и после на останалите. — Много ми е приятно да се запозная с всички — имате много красив дом — добавих както е прието.

— Благодаря ти — каза Есме. — Много се радваме, че дойде. — Тя говореше с чувство и аз осъзнах, че ме намира за смела.

Също така осъзнах и че Розали и Емет не бяха никъде наоколо, и си спомних прекалено невинното отричане на Едуард, когато го попитах дали останалите не ме харесват.

Изражението на Карлайл ме разсея от посоката на мислите ми — той се взираше многозначително в Едуард с напрегнато изражение. С крайчеца на окото си видях Едуард да кимва веднъж.

Погледнах встрани, като се опитвах да съм учтива. Очите ми се насочиха отново към красивият инструмент на платформата до вратата. Внезапно си спомних детската ми фантазия, че ако някога спечеля от лотарията, ще купя на майка ми голямо пиано. Не беше наистина добра — тя свиреше за себе си на малкото пиано втора употреба — но обожавях да я гледам как свири. Тя беше щастлива, погълната — приличаше ми на някое ново, мистериозно същество за мен, някой отвъд личността „мама“, която взимах за дадена. Тя ме записа на уроци, разбира се, но като повечето деца аз се оплаквах, докато тя не ми разреши да напусна.

Есме забеляза накъде гледам.

— Свириш ли? — попита тя, като наклони глава към пианото.

Поклатих глава.

— Никак даже. Но е толкова красиво. Твое ли е?

— Не — засмя се тя. — Едуард не ти ли каза, че е музикален?

— Не — Изгледах с присвити очи внезапно невинното му изражение. — Трябваше да се досетя все пак.

Есме повдигна деликатните си вежди в объркването си.

— Едуард може да прави всичко, нали? — обясних аз.

Джаспър се изкикоти, а Есме хвърли на Едуард укорителен поглед.

— Надявам се, че не си се перчил — грубо е — сгълча го тя.

— Само малко — засмя се свободно той. Лицето си се смекчи при звука и те споделиха бърз поглед, който не разбрах, въпреки че лицето на Есме изглеждаше почти самодоволно.

— Беше прекалено скромен, всъщност — поправих аз.

— Е, посвири ѝ малко — насърчи го Есме.

— Ти току-що каза, че перченето е грубо — възрази той.

— Има изключения за всяко правило — отвърна тя.

— Искам да те чуя как свириш — включих се и аз.

— Решено е тогава. — Есме го избута към пианото. Той ме издърпа със себе си, като ме сложи да седна до него на пейката.

Той ми хвърли дълъг, гневен поглед преди да се обърне към клавишите.

И след това пръстите му полетяха толкова бързо по слоновата кост, а стаята бе изпълнена с толкова сложна композиция, толкова изобилна, че ми бе невъзможно да повярвам, че само един чифт ръце свирят. Усетих ченето ми да пада, устата ми отворена от удивление, и чух тих смях зад себе си заради реакцията ми.

Едуард ме погледна небрежно, като музиката продължаваше да се лее около нас без почивка, и ми смигна.

— Харесва ли ти?

— Ти ли си го написал? — ахнах аз, внезапно разбирайки.

Той кимна.

— Тази е любимата на Есме.

Затворих очи, поклащайки глава.

— Какво има?

— Чувствам се изключително незначителна.

Музиката се забави, като се преобрази в нещо по-нежно, и за моя изненада разпознах мелодията от приспивната му песен, която се преплиташе в изобилието от ноти.

— Ти вдъхнови тази — каза нежно той. Музиката стана неустоймо сладка.

Не можех да говоря.

— Харесват те, да знаеш — каза той разговорно. — Най-вече Есме.

Хвърлих поглед зад мен, но огромната стая беше празна сега.

— Къде заминаха?

— Много хитро ни оставиха насаме, предполагам.

Въздъгнах.

— Те ме харесват. Но Розали и Емет... — замълчах, като не знаех как да изразя съмненията си.

Той се намръщи.

— Не се тревожи за Розали — каза той, очите му широки и убедителни. — Ще се появи скоро.

— Е, той мисли, че аз съм луд, вярно е, но няма никакъв проблем с теб. Той се опитва да се съобразява с Розали.

— Какво я разстройва толкова? — Не бях сигурна дали искам да знам отговора.

Той въздъгна тежко.

— Розали се бори най-много с... това, което сме. За нея е трудно някой външен да знае истината. А и завижда малко.

— *Розали* завижда на мен? — попитах скептично. Опитах се да си представя вселена, в която някой толкова потресаващ като Розали би имал някаква причина да завижда на някой като мен.

— Ти си човек. — Сви рамене той. — На нея също ѝ се иска да е такава.

— Оу — промърморих аз, все още зашеметена. — Въпреки това дори Джаспър...

— Това всъщност е моя вина — каза той. — Казах ти, че той съвсем наскоро опита нашият начин на живот. Предупредих го да се държи на разстояние.

Замислих се за причината заради това и потреперах.

— Есме и Карлайл...? — продължих бързо, за да не забележи.

— Щастливи са, че ме виждат щастлив. Всъщност, на Есме нямаше да ѝ пука дори и да имаше трето око и преплетени крака. През цялото време се е тревожила за мен, като се е страхувала, че ми липсва нещо съществено, че съм бил прекалено млад, когато Карлайл ме е променил... Тя е в екстаз. Всеки път, когато те докосна, тя е на път да се задави от задоволство.

— Алис изглежда много... ентузиазизирана.

— Алис има собствен поглед върху нещата — каза той през стиснати зъби.

— И ти няма да ми обясниш това, нали?

Един момент на безсловесна комуникация премина през нас. Той осъзна, че аз знам, че той крие нещо от мен. Аз осъзнах, че той няма да издаде нищо. Поне не сега.

— Та какво ти казваше Карлайл преди?

Веждите му се свъсиха.

— Забелязала си това, така ли?

Свих рамене.

— Разбира се.

Той ме погледна замислено за няколко секунди преди да отговори.

— Искаше да ми съобщи едни новини — не знаеше дали е нещо, което бих споделил с теб.

— А ще го направиш ли?

— Ще ми се наложи, защото ми предстои да бъда... властно защитнически настроен през следващите няколко дни — или седмици — а не искам да си помислиш, че обикновено съм такъв тиранин.

— Какво е станало?

— Не е станало все още, всъщност. Алис просто вижда едни посетители да идват скоро. Те знаят, че сме тук и са любопитни.

— Посетители?

— Да... е, те не са като нас, разбира се — в навика им за ловуване, имам предвид. Вероятно изобщо няма да се появят в града, но определено няма да те изпусна от погледа си, докато не си тръгнат.

Потреперих.

— Най-накрая една разумна реакция! — промърмори той. — Започвах да си мисля, че нямаш никакво чувство за самосъхранение.

Пропуснах това покрай ушите си, погледнах настрани, като очите ми се плъзгаха по огромната стая.

Той проследи погледа ми.

— Не е това, което очакваше, нали? — той попита със самодоволен глас.

— Не — признах аз.

— Няма ковчези, нито купчинки от черепи по ъглите — дори не мисля, че имаме паяжини... какво разочарование трябва да е това за теб — продължи той лукаво.

Игнорирах дразненето му.

— Толкова е светло... и открито.

Той беше по-сериозен, когато отговори.

— Това е единственото място, където не ни се налага да се крием.

Песента, която той все още свиреше, моята песен, се носеше към края си, като последните ноти зазвучаха по-меланхолично. Последната нота затрептя значително в мълчанието.

— Благодаря ти — прошепнах аз. Осъзнах, че има сълзи в очите ми. Избърсах ги, засрамена.

Той докосна ъгълчето на окото ми, улавяйки една, която бях пропуснала. Той повдигна пръста си, изучавайки капката замислено. След което, толкова бързо, че не можех да съм сигурна, че наистина го е направил, той постави пръста си на устните си, за да я вкуси.

Погледнах го въпросително, а той отвърна на погледа ми за един дълъг момент преди накрая да се усмихне.

— Искаш ли да видиш останалата част на къщата?

— Без ковчези? — проверих аз, като сарказма в гласът ми не скриваше напълно нетърпеливостта ми.

Той се засмя, взе ръката ми и ме отведе от пианото.

— Без ковчези — обеща той.

Изкачихме се по масивното стълбище, като плъзгах ръка нагоре по сатенено гладкият парапет. Дългият коридор на върха на стълбите беше декориран с дърво в цвят на мед, същият като дъските на пода.

— Стаята на Розали и Емет... кабинета на Карлайл... стаята на Алис... — посочваше той, докато минавахме покрай стаите.

Сигурно щеше да продължи, ако не се бях заковала на място в края на коридора, като гледах недоверчиво орнамента, който висеше

над главата ми. Едуард се изсмя на обърканото ми изражение.

— Може да се смееш — каза той. — Наистина е доста иронично.

Не се разсмях. Ръката ми се насочи механично с един вдигнах пръст, като че ли щях да докосна дървеният кръст, тъмните му шарки контрастираха с по-светлият тон на стената. Не го докоснах, макар да бях любопитна дали старото дърво ще е толкова гладко, колкото изглеждаше.

— Сигурно е много старо — предположих аз.

Той сви рамене.

— От 1630 година, плюс минус няколко години.

Извърнах поглед от кръста, за да го погледна.

— Защо го държите тук? — зачудих се.

— Носталгия. Принадлежало е на бащата на Карлайл.

— Колекционирал е антики? — предположих усъмнена.

— Не. Сам го е издялал. Висяло е на стената над амвона в църквата, където е проповядвал.

Не знаех дали лицето ми е издало шокът ми, но се обърнах обратно към семплият, античен кръст, просто за всеки случай. Бързо направих сметката — кръста беше над триста и седемдесет години. Мълчанието се проточваше, докато се борех умът ми да възприеме понятието за толкова много години.

— Добре ли си? — Той звучеше разтревожен.

— На колко години е Карлайл? — попитах тихо, игнорирайки въпросът му, все още загледана.

— Наскоро отпразнува триста шейсет и вторият си рожден ден — каза Едуард. Погледнах го обратно с милион въпроси в очите си.

Той ме наблюдаваше внимателно, докато говореше.

— Карлайл е роден в Лондон през 1640-те години, струва ми се. Времето не е било толкова акуратно отбелязвано тогава, поне за обикновените хора. Въпреки това е било точно преди властта на Кромвел.

Запазих лицето си спокойно, като чувствах как ме разглеждаше подробно, докато слушах. Беше по-лесно, ако не се опитвах да му вярвам.

— Той е единственият син на англикански свещеник. Майка му е умряла при раждането му. Баща му е бил нетолерантен човек. Когато протестантите се качили на власт, той се ентусиазирал в следването си

на италианският католицизъм и други религии. Същото така вярвал силно в съществуването на злото. Той повел много гонения на вещици, върколаци... и вампири. — Заставах много мирно при споменаването на думата. Убедена съм, че забеляза, но той продължи без да спира.

— Изгорил е доста невинни хора — разбира се истинските създания, които е търсел не били толкова лесни за хващане. Когато свещеникът остарял, той сложил покорният си син начело на нападенията. Отначало Карлайл бил разочарование — не е бил бърз в обвиненията си, не е виждал демони там, където не съществували. Но е бил упорит и много по-умен от баща си. Той в действителност открил група от истински вампири, които живеели скрити в каналите на града, които излизали само през нощта, за да ловуват. През дните, когато чудовищата не били просто митове и легенди, много живеели по този начин. Хората, разбира се, се събрали с факлите и вилите си — краткият му смях беше мрачен сега, — и изчакали там, където Карлайл бил видял чудовищата да излизат на улицата. Евентуално, един се появил.

Гласът му беше много тих — напрегнах се, за да уловя думите му.

— Сигурно е бил древен и отслабнал от глад. Карлайл го чул да извиква на латински на останалите, когато усетил миризмата на тълпата. Той побягнал по улиците и Карлайл — тогава е бил на двайсет и три и много бърз — е водел преследването. Съществото е можело с лекота да ги надбяга, но Карлайл мисли, че е бил прекалено гладен, затова се обърнал и атакувал. Той се насочил първо към Карлайл, но останалите били наблизко, затова той се обърнал да се защитава. Той убил двама мъже, и подхванал трети, като оставил Карлайл да кърви на улицата.

Той замълча. Можех да усетя, че той ми спестява нещо от историята, крие го от мен.

— Карлайл знаел какво ще направи баща му. Телата щели да бъдат изгорени — всичко заражено от чудовището трябва да бъде унищожено. Карлайл е действал инстинктивно, за да запази живота си. Той е пропъзлял далеч от уличката, докато тълпата преследвала демонът и жертвата му. Той се скрил в една изба и се заровил в гниеци картофи за три дни. Цяло чудо е, че е успял да бъде тих и да остане

неоткрит. По едно време всичко приключило, и той осъзнал в какво се е превърнал.

Не знам какво изразяваше лицето ми, но той внезапно се спря.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Добре съм — убедих го аз. И въпреки че хапех нетърпеливо устни, той вероятно е видял изгарящото любопитство в очите ми.

Той се усмихна.

— Очаквам, че имаш няколко въпроса за мен.

— Няколко.

Усмивката му стана по-широка, разкривайки блестящите му зъби. Той се върна надолу по коридора, като ме дърпаше за ръка.

— Хайде тогава — насърчи той. — Ще ти покажа.

16. КАРЛАЙЛ

Той ме поведе към стаята, която бе посочил като кабинета на Карлайл. Той се спря пред врата за секунда.

— Влез — покани гласът на Карлайл.

Едуард отвори вратата към стая с висок таван и продълговати, западно разположени прозорци. Стените отново бяха тапицирани, с тъмно дърво — където бяха видими. Повечето пространство на стаята бе заето от огромна библиотека, които се извисяваха много над главата ми и съдържаха повече книги, отколкото бях виждала извън библиотека.

Карлайл стоеше зад огромно махагоново бюро в кожен стол. Той тъкмо поставяше книгоразделител между страниците на дебел том, който държеше. Стаята изглеждаше точно така както винаги съм си представяла, че би изглеждала на колежанският декан — само дето Карлайл беше прекалено млад за ролята.

— Какво мога да направя за вас? — попита ни той дружелюбно, като се изправи от мястото си.

— Исках да покажа на Бела малко от историята ни — каза Едуард. — Е, от твоята история всъщност.

— Не искахме да те притесняваме — извиних се аз.

— Никак даже. Откъде ще започнете?

— Вагонетката — отвърна Едуард, като постави леко ръка върху рамото ми и ме завъртя да погледна назад към вратата, през която бяхме влезли. Всеки път, когато ме докоснеше, дори и по най-небрежният начин, сърцето ми реагираше звучно. Беше дори по-смущаващо с Карлайл наблизо.

Стената, пред която се изправихме, беше различна от останалите. Наместо рафтове, тази стена беше претъпкана с картини от всякакви размери, някои в трептящи цветове, а други в убит цвят. Потърсих някаква логика, нещо което свързваше колекцията, но не открих нищо в припряното си изследване.

Едуард ме издърпа към най-лявата страна, като ме постави пред малка квадратна пастелна картина в обикновена дървена рамка. Тази не изпъкваше измежду по-големите и по-ярки творби — нарисувана във вариращи тонове на сепия, тя изобразяваше миниатюрно градче покрито с островърхи и наклонени покриви, с тънки шпицове на върха на няколко кули. Широка река изпълваше фона, пресечена от мост покрит със сгради, които приличаха на малки катедрали.

— Лондон през 1650 — каза Едуард.

— Лондон от младостта ми — добави Карлайл на няколко крачки зад нас. Трепнах — не го бях чула да се приближава. Едуард стисна ръката ми.

— Ще разкажеш ли *ти* историята? — попита Едуард. Обърнах се леко, за да видя реакцията на Карлайл.

Той срещна погледа ми и се усмихна.

— Бих — отвърна той. — Но всъщност закъснявам малко. Обади се от болницата тази сутрин — доктор Сноу си взема болничен днес. Между другото, ти знаеш историите така добре както и аз — добави той, като се ухили на Едуард сега.

Беше доста странна информация за асимилиране — всекидневните тревоги на градският доктор по време на дискусиата на ранните му дни в Лондон през 17 век.

Беше също така доста неудобно да знам, че той говореше на глас само заради мен.

След още една топла усмивка към мен, Карлайл напусна стаята.

Вгледах се в малката картина на родният град на Карлайл за един дълъг момент.

— Какво се е случило тогава? — попитах накрая, като вдигнах поглед към Едуард, който ме наблюдаваше. — Когато е осъзнал какво му се е случило?

Той се обърна обратно към картините и аз проследих погледа му, за да видя коя е уловила интереса му сега. Беше по-голям пейзаж в тъмни есенни цветове — празна, сенчеста ливада в гора, със скалист връх в далечината.

— Когато осъзнал в какво се е превърнал — каза тихо Едуард, — той се разбунтувал срещу това. Опитал се е да се самоунищожи. Но това не става лесно.

— Как? — Нямах намерение да го казвам на глас, но думата проби през шока ми.

— Скачал е от големи височини — каза ми Едуард с безчувствен глас. — Опитал се е да се удави в океана... но е бил е още млад за новият си живот и много силен. Удивително е, че е успял да устои... храненето... докато е бил още толкова нов. Инстинктът е по-силен тогава, той надхвърля всичко друго. Но той бил толкова отворен от себе си, че имал силата да се самоубие чрез глад.

— Това възможно ли е? — Гласът ми беше слаб.

— Не, има само няколко начина, чрез които можем да бъдем убити.

Отворих уста да попитам, но той проговори преди мен.

— И така той станал много гладен и евентуално слаб. Той странил доколкото далеч можел от човешкото население, като осъзнал, че волята му отслабва също. С месеци той бродел през нощта, като търсел най-самотните места, мразел се. Една нощ стадо елени минало през скривалището му. Той бил толкова див от жажда, че атакувал без да се замисли. Силата му се завърнала и той осъзнал, че има алтернатива на злото чудовище, от което се страхувал. Нима не е ял животинско месо и в предишният си живот? През следващите няколко месеци се родила новата му философия. Можел да съществува без да бъде демон. Той отново открил себе си. Започнал да употребява пълноценно времето си. Винаги е бил интелигентен, жаден за знания. Сега имал неограничено време пред себе си. През нощта учел, през деня планирал. Доплувал до Франция и...

— Доплувал е до Франция?

— Хората преплуват Ламанша през цялото време, Бела — напомни ми той търпеливо.

— Това е така, предполагам. Просто ми прозвуча смешно в този контекст. Продължавай.

— Плуването е лесно за нас...

— Всичко е лесно за *вас* — заядох се аз.

Той почака с развеселено изражение.

— Няма да те прекъсвам повече, обещавам.

Той се засмя мрачно и довърши изречението си.

— Защото, технически, нямаме нужда да дишаме.

— Ти...

— Не, не, ти обеща. — Той се засмя, като постави студените си пръсти леко върху устните ми. — Искаш ли да чуеш останалата част от историята или не?

— Не може да изгърсиш подобно нещо и после да очакваш нищо да не кажа — промърморих срещу пръстите му.

Той вдигна ръката си, като я постави отстрани на врата ми. Бързината на сърцето ми реагира на това, но аз упорствах.

— Не ти трябва да *дишаш*? — настоях аз.

— Не, не е нужно. Просто навик. — Той сви рамене.

— Колко време можете да изкарате... без *дишане*?

— Неопределено време, предполагам — не знам. Става леко неудобно — да бъдеш без чувство за мирис.

— Леко неудобно — повторих аз.

Не обръщах внимание на изражението си, но нещо в него го накара да помръкне. Ръката му падна до него и той застана много мирно, очите му напрегнати върху лицето ми. Мълчанието се удължи. Чертите му бяха неподвижни като на камък.

— Какво има? — прошепнах аз, като докоснах замръзналото му лице.

Лицето му омекна изпод ръката ми и той въздъхна.

— Все още чакам да се случи.

— Кое да се случи?

— Знам, че в един момент нещо което ти кажа или нещо което видиш ще е прекалено много. И след това ще избягаш от мен, пицейки. — Той пусна една половинчата усмивка, но очите му бяха сериозни. — Няма да те спра. Искам това да се случи, защото искам да си в безопасност. И все пак, искам да съм с теб. Двете желания са невъзможни за съгласуване... — Той притихна, като гледаше лицето ми. Чакаше.

— Не отивам никъде — обещах му аз.

— Ще видим — каза той, отново усмихнат.

Намръщих му се.

— Та, продължавай — Карлайл плуваше до Франция.

Той замълча, докато се връщаше към историята си. Инстинктивно, очите му се стрелнаха към друга картина — най-цветната от всичките, с най-украсената рамка, и най-голямата. Беше два пъти по-широка от вратата, до която бе закачена. Платното

преливаше с ярки фигури във феерични роби, изрисувани около дълги колони и на мраморни балкони. Не можех да кажа дали представя гръцката митология или летящите герои в облаците би трябвало да бъдат библейски.

— Карлайл доплувал до Франция и продължил през Европа и университетите там. През деня той изучавал музика, естествени науки, медицина — и открил призванието си, изкуплението си в това, да спасява човешки животи. — Изражението му бе станало възхитено, почти благоговейно. — Не мога точно да опиша борбата — отнело е на Карлайл два века от мъчителни усилия за да усъвършенства самоконтрола си. Сега той е почти изцяло имунизиран срещу мириса на човешка кръв и е способен да върши работата, която обича без да агонизира. Той открива вътрешното си спокойствие там, в болницата... — Едуард се вгледа в празното пространство за дълго време. Внезапно той сякаш си припомни намерението си. Той почука с пръст върху огромната картина пред нас.

— Учел е в Италия, когато открил другите там. Те били много по-цивилизовани и образовани от двойниците си в лондонските канали.

Той докосна едни сравнително улегнал квартет от фигури, нарисувани на най-високият балкон, които гледаха спокойно към гюрултията под тях. Разгледах внимателно групичка и осъзнах, със сепнат смях, когато разпознах русият мъж.

— Солимена е бил невероятно вдъхновен от приятелите на Карлайл. Той често ги е рисувал като богове — засмя се Едуард. — Аро, Маркус, Сайъс — каза той, като посочи останалите трима, двама тъмнокоси и един със снежно бяла коса. — Нощните покровители на изкуствата.

— Какво е станало с тях? — почудих се на глас, върхът на пръсти ми се завъртя на сантиметър от фигурите на платното.

— Все още са там — Той сви рамене. — Както са били и преди кой знае колко хилядолетия. Карлайл останал при тях съвсем за малко, само за няколко десетилетия. Той много се възхищавал на цивилизоваността им, на изтънчеността им, но те настоявали да го излекуват от отвращението му към „естественият му източник на храна“, както го наричали. Опитали са се да го убедят, а той се опитал да убеди тях, но без полза. В този момент Карлайл решил да опита

Новият свят. Той мечтаел да открие други като себе си. Виждаш ли, бил е много самотен. Дълго време не открил никой. Но когато чудовищата започнали да стават част от детски приказки, той открил че може да общува с неподозиращи хора, сякаш бил един от тях. Започнал да практикува медицина. Но другарството, което той желал, го избягвало — не можел да рискува фамилиарност. Когато грипната епидемия ударила, той работел нощните смени в една болница в Чикаго. Той премислял една идея в главата си от няколко години насам и бил почти решен да действа — тъй като не можел да открие приятел, той ще си създаде един. Не бил особено сигурен как е протекла собствената му трансформация, затова се колебаел. И се отвращавал да отнеме нечий живот по начина, по който неговият бил откраднат. Именно по този начин той ме открил. Нямало е друга надежда за мен — бях оставен да умра в суматохата. Той се бе грижил за родителите ми и знаеше, че съм сам. Решил да опита...

Гласът му, почти шепот сега, замлъкна. Той се взря неவிждащо през западните прозорци. Чудех се кои спомени изпълват умът му сега, тези на Карлайл или собствените му. Изчаквах тихо.

Когато се обърна към мен, нежна ангелска усмивка бе осветила лицето му.

— И така направихме цял кръговрат — заключи той.

— Винаги ли си бил с Карлайл тогава? — зачудих се аз.

— Почти винаги. — Той постави леко ръката си върху кръста ми и ме придърпа към себе си, докато излизахме през вратата. Загледах се в стената от картини, като се чудех дали някога ще чуя и останалите истории.

Едуард не каза нищо повече, докато вървахме по коридора, затова попитах:

— Почти?

Той въздъхна, като отговори неохотно на въпроса.

— Е, имах типичният пристъп на бунтовническо юношество — около десет години след като бях... роден... създаден, както искаш го наричай. Не можех да понеса животът му на въздържание и негодувах срещу него, като обуздаваше апетита ми. Така че избягах сам за известно време.

— Наистина ли? — бях по-скоро заинтригувана, отколкото изплашена, както вероятно би трябвало да бъда.

Той видя това. Смътно осъзнах, че сме се насочили към други стъпала, но не обръщах много внимание на нещата около мен.

— Това не те ли отвращава?

— Не.

— Защо не?

— Предполагам, че... звучи ми разумно.

Той се изсмя много по-силно отпреди. Бяхме на върха на стълбите сега, в друг тапициран коридор.

— След новото си раждане — прошепна той. — Имах предимството да знам какво си мислят всички около мен, както хора така и нечовеци. Затова ми отне десет години да не се поддам на Карлайл — можех да прочета перфектно искреността му, да разбера точно защо живееше по начина, по който живееше. Отне ми само няколко години, за да се завърна при него и да се поверя на вижданията му. Мислех, че ще бъда освободен от... депресията, която съпътстваше съвестта. Защото знаех мислите на жертвата ми, можех да оставя невинните и да преследвам само злото. Ако последвам убиец в тъмна алея, където той преследва младо момиче — ако я спася, тогава сигурно не съм чак толкова ужасен.

Потреперах като си представих прекалено ясно това, което бе описал — тъмната алея, уплашеното момиче, тъмнокосият мъж зад нея. И Едуард, Едуард докато ловуваше, ужасен и величествен като млад бог, неудържим. Дали щеше да бъде благодарна, това момиче, или щеше да бъде по-изплашена и от преди?

— Но докато минаваше времето, започнах да виждам чудовището в очите си. Не можех да избегна дълга на толкова много отнети човешки животи, без значение колко оправдани. И затова се върнах при Карлайл и Есме. Те ме посрещнаха обратно като блудният син. Беше повече, отколкото заслужавах.

Бяхме спрели пред последната врата в коридора.

— Моята стая — информира ме той, като я отвори и ме дръпна навътре.

Стаята му гледаше на юг с огромни прозорци вместо стена, подобни на голяма стая долу. Навярно цялата задна страна на къщата бе стъклена. Изгледа гледаше надолу към река Сол Дюк, която се виеше през недокоснатата гора на Олимпийският планински район. Планините се оказаха по-наблизо, отколкото си мислех.

Западната стена бе напълно покрита с рафт след рафт от дискове. Стая му бе по-добре заредена от музикален магазин. В ъгъла имаше доста сложна на вид стерео система, от типа, който ме беше страх да пипам, защото бях сигурна, че ще счупя нещо. Нямаше легло, само един широк и приканващ диван от черна кожа. Подът беше покрит с дебел златист килим, а стените бяха облепени с тежка материя в малко по-тъмен тон.

— Добра акустика? — предположих аз.

Той се изсмя и кимна.

Вдигна едно дистанционно и включи стереото. Беше тихо, но тихата джаз песен звучеше така, сякаш групата бе в стаята при нас. Отидох да разгледам умопомрачителната му колекция от дискове.

— Как си ги организирал? — попитах, като не успях да открия никаква логика в заглавията.

Той не обръщаше внимание.

— Ами, по година, и след това по лични предпочитания в тази система — каза той разсеяно.

Обърнах се и той ме гледаше с едно особено изражение в очите.

— Какво?

— Бях подготвен да се чувствам... облекчен. За това да знаеш всичко, без да има нужда да пазя повече тайни от теб. Но не очаквах да почувствам нещо повече от това. *Харесва* ми. Кара ме да се чувствам... щастлив. — Той сви рамене, като се усмихваше леко.

— Доволна съм — казах аз, като отвърнах на усмивката му. Тревожих се, че ще съжали веднага след като ми разкрие всичко. Беше хубаво да знам, че случаят изобщо не е такъв.

Но докато очите му все още правиха дисекция на изражението ми, усмивката му помръкна и челото му се сбръчка.

— Все още чакаш да побягна и да се разпищя, нали? — предположих аз.

Лека усмивка докосна устните му и той кимна.

— Съжалявам, че ще се наложи да разбия фантазиите ти, но ти не си и наполовина толкова страшен, за колкото се мислиш. Не те намирам изобщо за страшен — излъгах небрежно.

Той спря, като повдигна вежди в изиграно недоверие. След което се усмихна в широка, дяволита усмивка.

— *Наистина* не трябваше да казваш това — изкикоти се той.

Той изръмжа, нисък звук от задната част на гърлото му — устните му се извиха около перфектните му зъби. Тялото му се сви внезапно, полуприведен, напрегнат като лъв, който се готви да нападне.

Отстъпих назад от него, като го изгледах гневно.

— Не би посмял.

Не видях как скача към мен — беше прекалено бързо. Изведнъж се отделих от земята и се разбих в дивана, като го запратихме към стената. През цялото време ръцете му оформяха желязна решетка около мен — едва ме бе бутнал. Но все още дишах тежко, докато се опитвах да се съвзема.

Той нямаше да допусне това. Той ме пое като малко дете към гръдния си кош, като ме държеше по-здраво от железни вериги. Изгледах го притеснена, но той изглеждаше овладян, челюстта му отпусната, докато се усмихваше, очите му осветени само от веселба.

— Та какво казваше? — изръмжа игриво той.

— Че ти си едно много, много ужасяващо чудовище — казах аз, като сарказма ми бе леко отпаднал поради бездиханният ми глас.

— Много по-добре — одобри той.

— Ъ — извих се аз. — Може ли да стана сега?

Той само се засмя.

— Може ли да влезем? — нежен глас прозвуча от коридора.

Борих се да се освободя, но Едуард само ме понагласи така че бях някак си малко по-общоприето седнала в скута му. Тогава видях, че са Алис и Джаспър зад нея на прага. Бузите ми горяха, но Едуард беше спокоен.

— Давайте. — Едуард все още се смееше тихо.

Алис изглежда не намери нищо необичайно в прегръдката ни — тя влезе, почти танцувайки, движенията ѝ бяха толкова грациозни — в центъра на стаята, където седна пъргаво на пода. Въпреки това Джаспър се бе спрял на прага, като изражението му бе леко шокирано. Той се вгледа в лицето на Едуард и аз се зачудих дали не тества атмосферата с необичайната си чувствителност.

— Стори ни се, че обядваш с Бела и дойдохме да видим дали ще почерпиш — обяви Алис.

Замръзнах за момент, докато не осъзнах, че Едуард се бе ухилил — или на нейният коментар или на моята реакция, не можех да кажа.

— Съжалявам, но не мисля, че имам достатъчно за почерпка — отговори той, като ръцете му ме държаха безразсъдно близко.

— Всъщност — каза Джаспър, усмихвайки се неволно, докато влизаше в стаята. — Алис казва, че ще има истинска буря тази вечер и Емет иска да поиграем бейзбол. С нас ли си?

Думите бяха достатъчно обикновени, но смисълът им ме обърка. Поне разбрах, че на Алис може да се разчита повече отколкото на метеоролога.

Очите на Едуард светнаха, но той се колебаеше.

— Разбира се, трябва да вземеш и Бела — изчурулика Алис. Стори ми се, че видях Джаспър да й хвърля бърз поглед.

— Искаш ли да дойдеш? — попита ме развълнувано Едуард, изражението му оживено.

— Разбира се. — Не можех да разочаровам такова лице. — Ъ, къде ще ходим?

— Ще трябва да почакаме гръмотевиците, за да играем — ще видиш защо — каза той.

— Ще имам ли нужда от чадър?

И тримата се засмяха силно.

— Ще има ли? — Джаспър попита Алис.

— Не — отговори тя твърдо. — Бурята ще се насочи към града. Би трябвало да е достатъчно сухо в сечицето.

— Добре тогава. — Ентусиазмът в гласът на Джаспър беше заразителен, естествено. Открих, че изгарям от нетърпение, наместо да умирам от ужас.

— Да попитаме Карлайл дали ще дойде. — Алис се изви нагоре от пода с такъв стил, който би разбил сърцето, на която и да е балерина.

— Сякаш не знаеш — подразни я Джаспър, и те бързо бяха излезли. Джаспър успя да затвори незабележимо вратата зад себе си.

— Какво ще играем? — настоях аз.

— *Ти* ще гледаш — уточни Едуард. — Ние ще играем бейзбол.

Извих очи.

— Вампирите харесват бейзбол?

— Това е американската игра — каза той с подигравателна тържественост.

17. ИГРАТА

Тъкмо бе започнало да ръми, когато Едуард зави на моята улица. До този момент не се и съмнявах, че той ще прекара времето с мен в няколко временни часа в истинският свят.

И тогава видях черната кола, остарял форд, паркиран на алеята на Чарли — и чух Едуард да промърморва нещо неразбираемо в тих, остър глас.

Като стояха далеч от дъжда под навеса, Джейкъб Блек стоеше зад инвалидната количка на баща си. Лицето на Били бе непроницаемо като на скала, докато Едуард паркираше пикапа ми срещу завоя. Джейкъб свали погледа си, изражението му бе огорчено.

Ниският глас на Едуард беше яростен.

— Това е пресичане на границите.

— Дошъл е да предупреди Чарли — познах аз, по-ужасена, отколкото ядосана.

Едуард само кимна, като отвърна на погледа на Били през дъжда с присвити очи.

Изпитах слабо облекчение, че Чарли още не си беше вкъщи.

— Нека сама се справя с това — предложих аз. Тъмният поглед на Едуард ме разтревожи.

За моя изненада, той се съгласи.

— Вероятно така е най-добре. Внимавай обаче. Детето си няма и на идея.

Настръхнах леко при думата „дете“.

— Джейкъб е почти на моята възраст — напомних му аз.

Той ме погледна тогава, като гневът му рязко изчезна.

— О, знам — увери ме той с усмивка.

Въздъхнах и сложих ръката си на дръжката.

— Вкарай ги вътре — инструктира ме той, — за да мога да си тръгна. Ще се върна привечер.

— Искаш ли пикапът ми? — предложих аз, докато се чудех как да обясня отсъствието му на Чарли.

Той изви очи.

— Мога да се прибера *пеша* вкъщи по-бързо, отколкото този пикап се движи.

— Не е задължително да си тръгваш — казах тъжно аз.

Той се усмихна на мрачното ми изражение.

— Всъщност, трябва. След като ги разкараш — той хвърли тъмен поглед в посоката на двамата Блек — все още трябва да подготвиш Чарли да се запознае с новото ти гадже. — Той се ухили широко, като показва всичките си зъби.

— Много ти благодаря — простенах аз.

Той ми се усмихна с кривата си усмивка, която толкова обичах.

— Скоро ще се върна — обеща той. Очите му хвърлиха бърз поглед към навеса и после се приведе, за да ми даде бърза целувка точно под ръба на челюстта ми. Сърцето ми заби оглушително и аз също погледнах към навеса. Лицето на Били вече не беше вече толкова невъзмутимо, като ръцете му бяха сграбчили облегалките за ръце на стола.

— Скоро — наблегнах аз, докато отварях вратата и излязох на дъжда.

Можех да усетя очите му на гърба ми, докато почти притичах през лекия ръмеж към навеса.

— Здравсти, Били. Хей, Джейкъб — поздравих ги радостно аз, до колкото можах. — Чарли го няма днес — надявам се, че не сте чакали дълго.

— Не дълго — ката Били с унил тон. Черните му очи бяха пронизващи. — Просто исках да донеса това. — Той посочи към кафяв плик, който стоеше в скута му.

— Благодаря — казах аз, въпреки че си нямах и на идея какво може да е. — Защо не влезете за малко, за да се поизсушите?

Престорих се, че не забелязвам напрегнатият му критичен поглед, докато отключвах вратата, и ги поканих да влязат преди мен.

— Ето, нека взема това — предложих аз, като се обърнах да затворя вратата. Позволих си един последен поглед към Едуард. Той все още чакаше, напълно неподвижен, очите му сериозни.

— Сложи го в хладилника — отбеляза Били, като ми подаде пакета. — Това е от домашната пържена риба на Хари Клиъруотър — любимата на Чарли. Хладилникът я поддържа суха. — Той сви рамене.

— Благодаря — повторих аз, но този път с чувство. — Свършвах ми идеите за приготвяне на риба, а той определено ще донесе още вкъщи тази вечер.

— Отново риболов? — попита Били с едва доловим блясък в очите си. — Долу на обичайното място? Може да намина да го видя.

— Не — бързо излъгах с неотстъпчиво лице. — Беше се отправил на ново място... но не знам къде точно.

Той забеляза промяната в изражението ми и това го накара да се замисли.

— Джейк — каза той, докато още ме преценяваше, — защо не донесеш онази нова снимка на Ребека от колата? Искам и нея да оставя на Чарли.

— Къде е? — попита Джейкъб с мрачен глас. Погледнах към него, но той все още гледаше пода, веждите му навъсени.

— Мисля че я видях в багажника — каза Били. — Може да ти се наложи да поровиш малко.

Джейкъб се завлече обратно в дъжда.

Били и аз се гледахме в мълчание. След няколко секунди мълчанието стана неудобно, затова се обърнах и се отправих към кухнята. Можах да чуя мокрото скърцане на колелата му срещу линолеума, докато ме следваше.

Пъхнах пакета в претъпканата горна част на хладилника, и се завъртях, за да се изправя срещу него. Дълбоко набръчканото му лице бе непроницаемо.

— Чарли няма да се върне скоро. — Гласът ми беше почти груб.

Той кимна съгласявайки се, но не каза нищо.

— Благодаря отново за пържената риба — подметнах аз.

Той продължаваше да кима. Въздъхнах и скръстих ръце пред гърдите си.

Той изглежда усети, че съм се предала с празните приказки.

— Бела — каза той, но след това се поколеба.

Изчаках.

— Бела — каза отново той. — Чарли е един от най-добрите ми приятели.

— Да.

Той изговаряше всяка дума внимателно с буботещият си глас.

— Забелязах, че прекарваш доста време с един от семейство Кълън.

— Да — повторих отсечено.

Очите му се присвиха.

— Може би не е моя работа, но не мисля, че това е добра идея.

— Прав си — съгласих се аз. — Не е твоя работа.

Той повдигна сивеещите си вежди от тона ми.

— Вероятно не знаеш това, но семейство Кълън имат неприятна репутация в резервата.

— Всъщност, знам това — информирах го аз с твърд глас. Това го изненада. — Но тази репутация не може да е заслужена, нали? Защото Кълън никога не са стъпвали в резервата, нали? — Можех да видя, че не толкова изтънченото ми напомняне за съглашението, което едновременно ограничаваше и защитаваше племето му, го накара да се сепне.

— Това е така — отстъпи той, очите му предпазливи. — Изглеждаш... доста добре информирана за семейство Кълън. По-информирана отколкото очаквах.

Изгледах го.

— Може би дори по-информирана отколкото си ти.

Той стисна плътните си устни, докато обмисляше това.

— Може би — позволи той, но очите му бяха пронизателни. —

А Чарли така добре информиран ли е?

Беше открил слабото място на бронята ми.

— Чарли доста харесва семейства Кълън — уклончиво казах аз. Той ясно разбра избягването ми. Изражението му не бе доволно, но не бе и изненадан.

— Не е моя работа — каза той. — Но може да е на Чарли.

— Въпреки че тогава пак би било моя работа, за това дали мисля, дали е работа на Чарли или не, нали?

Чудех се дали изобщо е разбрал обърканият ми въпрос, като се борех да не изтърва нищо прекалено компрометиращо. Но изглежда бе. Той се замисли, докато дъждът биеше срещу покрива, единственият звук, който нарушаваше мълчанието.

— Да — предаде се той накрая. — Предполагам, че това също си е твоя работа.

Въздъгнах облекчено.

— Благодаря, Били.

— Просто се замисли какво правиш Бела — притисна ме той.

— Добре — съгласих се бързо.

Той се намръщи.

— Имах предвид, не прави това, което правиш.

Погледнах го в очите, които бяха изпълнени със загриженост за мен, и не можех да кажа нищо.

Точно тогава входната врата се удари рязко и аз подскочих при удара.

— Няма никаква снимка никъде из колата. — Оплаквацият се глас на Джейкъб ни достигна преди притежателят му. Рамената на ризата му бяха влажни от дъжда, от косата му падаха капки, докато заобикаляше ъгъла.

— Хмм — изсумтя Били, внезапно оттегляйки се, като завъртя стола към сина си. — Предполагам, че съм я оставил вкъщи.

Джейкъб извъртя драматично очи.

— Страхотно.

— Е, Бела, кажи на Чарли — Били се спря за момент преди да продължи, — че сме наминали.

— Непременно — измърморих аз.

Джейкъб беше изненадан.

— Тръгваме ли си вече?

— Чарли ще е навън до късно — обясни Били, докато минаваше покрай Джейкъб.

— Оу. — Джейкъб изглеждаше разочарован. — Е, предполагам, че ще се видим някой друг път тогава, Бела.

— Разбира се — съгласих се аз.

— Пази се — предупреди ме Били. Не отговорих.

Джейкъб помогна на баща си през вратата. Помахах им кратко, като погледнах набързо към сега празният ми пикап, и след това затворих вратата още преди да са тръгнали.

Постоях около минутка в коридора, като се заслушах в звука на колата им, която се отдалечаваше от алеята. Останах на мястото си, като чаках раздражението и притеснението да отминат. Когато напрежението накрая отслабна малко, се отправих нагоре, за да сменя елегантните си дрехи.

Пробвах няколко различни блузи, като не знаех какво да очаквам довечера. Докато се концентрирах върху това, което предстоеше, това което се бе случило преди малко бе станало незначително. Сега когато не бях под влиянието на Джаспър и Едуард, започнах да наваксам за това, че не бях ужасена преди. Бързо се отказах да си търся тоалет — като се преоблякох в стара фланелена риза и джинси — като знаех, че и без това ще съм с палтото си цяла вечер.

Телефонът иззвъня и аз изтичах надолу по стълбите, за да го вдигна. Имаше само един глас, който исках да чуя — всичко друго би било разочарование. Но знаех, че *ако той* иска да говори с мен, вероятно би се материализирал в стаята ми.

— Ало? — попитах аз без дъх.

— Бела? Аз съм — каза Джесика.

— О, здрасти, Джес. — Накарах се да се върна обратно в реалността. Имах чувството, че не съм говорила с Джес от месеци, наместо от няколко дни. — Как минаха танците?

— Беше толкова забавно! — изписка Джесика. Като не се нуждаеше от повече подканвания, тя започна отчета на всяка минута от миналата вечер. Аз пусках „ммм“ и „аах“ на подходящите места, но не беше лесно да се концентрирам. Джесика, Майк, танците, училището — всички изглеждаха странно неудачни в този момент. Очите ми продължаваха да се стрелкат към прозорците, като се опитвах да преценя степента на светлина зад тежките облаци.

— Чу ли какво ти казах, Бела — попита Джес, подразнена.

— Съжалявам, какво?

— Казах, че Майк ме целуна! Можеш ли да повярваш?

— Та какво прави *ти* вчера? — предизвика ме Джесика, все още раздражена от липсата ми на внимание. Или навярно бе разочарована, че не бях поискала детайлите.

— Нищо, всъщност. Просто се размотавах навън, за да се порадвам на слънцето.

Чух колата на Чарли в гаража.

— Чула ли си нещо от Едуард Кълън?

Предната врата се затръшна и можех да чуя Чарли, който се движи в коридора.

— Ъ — поколебах се аз, като не се сещах каква ми беше историята.

— Здравсти, хлапе! — извика Чарли, като влезе в кухнята. Помахах му.

Джес чу гласът му.

— О, баща ти е там. Няма значение — ще говорим утре. Ще се видим по тригонометрия.

— До скоро, Джес. — Затворих телефона. — Здравсти, тате — казах аз. Той си миеше ръцете в мивката. — Къде е рибата?

— Сложих я във фризера.

— Ще отида да взема няколко преди да са замръзнали — Били остави малко от пържената риба на Хари Клиъруотър този следобед. — Постарах се да звуча ентусиазирано.

— Така ли? — Очите на Чарли светнаха. — Тази ми е любимата.

Чарли поразчисти, докато приготвях вечерята. Не отне много време преди да седнем на масата и да ядем в мълчание. Чарли се наслаждаваше на храната си. Чудех се как да изпълня задачата си, като се борех да измисля начин да повдигна темата.

— Та какво прави днес? — попита той, като ме изкара от блянът ми.

— Е, този следобед се мотях около къщата... — Само в остатъка от следобеда, всъщност. Опитах се да поддържам гласът си жизнерадостен, но стомахът ми се бе свил. — А тази сутрин бях при семейство Кълън.

Чарли изпусна вилицата си.

— Къщата на доктор Кълън? — попита той с удивление.

Престорих се, че не забелязвам реакцията му.

— Аха.

— Какво си правила там? — Не беше вдигнал обратно вилицата си.

— Ами, имам нещо като среща тази вечер с Едуард Кълън тази вечер, и той искаше да ме запознае с родителите си... Тате?

Изглеждаше така, сякаш Чарли получава аневризма.

— Тате, добре ли си?

— Ти излизаш с Едуард Кълън? — избуча той.

О-па.

— Мислех си, че харесваш семейство Кълън.

— Той е прекалено възрастен за теб — започна да проповядва той.

— Ама ние двамата сме в един клас — поправих го аз, макар че беше по-прав отколкото можеше да си представи.

— Чакай... — Той се спря. — Кой беше Едуин?

— *Едуард* е най-малкият, онзи с червеникавокафявата коса. — Онзи красивият, онзи божественият...

— О, е, това е... — той се бореше за думата, — ... по-добре, предполагам. Не ми харесва онзи големият. Убеден съм, че е мило момче и така нататък, но изглежда прекалено... зрял за теб. Този Едуин гадже ли ти е?

— Едуард, тате.

— Е, такъв ли е?

— Един вид, предполагам.

— Миналата вечер каза, че не се интересува от което и да е момче от града. — Той вдигна вилицата си отново, така че можех да видя, че най-лошото е минало.

— Е, Едуард не живее в града, татко.

Той ми хвърли пренебрежителен поглед, докато дъвчеше.

— Както и да е — продължих аз, — всичко това е на доста ранен етап, нали знаеш. Не ме излагай с разговори за гаджета, става ли?

— Кога ще дойде?

— Ще бъде тук след няколко минути.

— Къде ще те води?

Простенах силно.

— Надявам се, че ще изкараш испанската инквизиция от системата си сега. Ще играем бейзбол със семейството му.

Лицето му се свъси, след което той се засмя накрая.

— *Ти* ще играеш бейзбол?

— Е, вероятно само ще гледам през повечето време.

— Сигурно много харесваш това момче — забеляза той подозрително.

Въздъгнах и извъртях очи заради негово добро.

Чух звукът на двигател, който спира пред къщата. Скочих на крака и започнах да разчиствам чиниите.

— Остави чиниите, аз мога да ги измия тази вечер. Прекалено много ме глезиш.

Звънецът звънна и Чарли с наперена походка отиде да отвори. Бях на половин крачка зад него.

Не бях осъзнала колко силно вали навън. Едуард стоеше в осветената част на навеса, като приличаше на модел от реклама за палта.

— Влизай вътре, Едуард.

Въздъгнах облекчено, когато Чарли каза правилно името му.

— Благодаря ви, началник Суон — каза Едуард с почтителен глас.

— Наричай ме Чарли. Ето, дай да ти взема палтото.

— Благодаря, сър.

— Седни ето тук, Едуард.

Направих гримаса.

Едуард седна плавно в единственият стол, което ме оставяше да седна до началник Суон на канапето. Бързо му хвърлих мръсен поглед. Той ми смигна зад гърба на Чарли.

— Чувам, че ще водиш момичето ми да гледа бейзбол. — Само във Вашингтон факта, че навън вали като из ведро, нямаше да има никакво отношение към това да играеш спортове навън.

— Да, сър, това е плана. — Не изглеждаше изненадан, че съм казала истината на баща ми. Макар че може и да е подслушвал.

— Е, желая ви успех, предполагам.

Той се засмя и Едуард се присъедини.

— Добре. — Изправих се. — Достатъчно шеги по мой адрес. Да тръгваме. — Тръгнах по коридора и наметнах якето си. Те ме последваха.

— Не прекалено късно, Бел.

— Не се тревожи, Чарли, ще я върна рано у дома — обеща Едуард.

— Ще се грижиш за момичето ми, нали?

Изстенах, но те не ми обърнаха внимание.

— Тя ще е в безопасност с мен, сър, обещавам.

Чарли нямаше как да се усъмни в искреността на Едуард — тя звучеше във всяка дума.

Изстрелях се навън в маршируваща походка. Двамата се засмяха, и Едуард ме последва.

Замръзнах на място под навеса. Точно там, зад пикапа ми, имаше чудовищен джип. Гумите му бяха на по-високо от кръста ми. Имаше

метални решетки на фаровете и мигачите, и четири големи лампи, прикрепени към покрива, който бе лъскаво червен.

Чарли изсвири тихо.

— Сложете си коланите — задави се той.

Едуард ме последва от другата ми страна и ми отвори вратата. Премерих разстоянието към седалката и се приготвих да скоча. Той въздъхна и ме повдигна с една ръка. Надявам се, че Чарли не забележа това.

Докато той заобикаляше към шофьорското място с нормална, човешка крачка, аз се опитах да си сложа колана. Но имаше прекалено много закопчалки.

— Какво е всичко това? — попитах аз, когато той отвори вратата.

— Предпазители, за когато сме извън пътя.

— О-па.

Опитах се да намеря правилните места за закопчалките, но не се справях кой знае колко бързо. Той въздъхна отново и се наведе, за да ми помогне. Радвах се, че дъждът бе прекалено тежък, за да види Чарли нещо от навеса. Това означаваше, че не можеше да види как пръстите на Едуард се движеха по шията ми, по ключицата ми. Предадох се в опитите си да му помогна и се концентрирах върху това да не хипервентилирам.

Едуард запали колата и двигателят изръмжа диво. Отдалечихме се от къщата.

— Какъв *голям*... ъ... джип имаш.

— На Емет е. Не мислех, че ще искаш да бягаме през целият път.

— Къде го държите това нещо?

— Преправихме една от външните пристройки в гараж.

— Ти няма ли да си сложиш колана?

Той ми хвърли невярващ поглед.

След, което се сетих нещо.

— Да бягаме през целият *целият* път? Тоест, че все още ще пробягаме част от пътя? — Гласът ми се извиси няколко октави нагоре.

Той се ухили леко.

— Ти няма да бягаш.

— Но на *мен* ще ми е лошо.

— Дръж очите си затворени и всичко ще е наред.

Прехапах устна, като се борех с паниката.

Той се наведе, за да целуне върхът на главата ми, след което простена. Погледнах го озадачена.

— Миришеш толкова хубаво в дъжда — обясни той.

— По добър или лош начин? — попитах предпазливо.

Той въздъхна.

— И двата, винаги и двата.

Не знаех как намери пътя в мрака и поройният дъжд, но някак си той намери страничен път, който не бе толкова шосеен и повече планински. За известно време разговорите бяха невъзможни, защото подскачах нагоре-надолу в седалката си като пневматичен чук. Той обаче изглежда се наслаждаваше на пътуването, като се усмихваше широко през целият път.

И тогава се оказахме в края на пътя — дърветата оформяха три страни около джипа. Дъждът беше лек ръмеж, който се забавяше всяка секунда, небето се проясняваше иззад облаците.

— Извинявай, Бела, но ще се наложи да вървим пеша оттук нататък.

— Знаеш ли какво? Просто ще почакам тук.

— Какво стана с всичкият онзи кураж? Беше изключителна тази сутрин.

— Все още не съм забравила последният път. — Нима се бе случило едва вчера?

Той бързо бе застанал до моята страна на колата. Започна да ме разкопчава.

— Аз ще е оправя с тези, ти тръгвай напред — протестирах аз.

— Хмм... — замисли се той, докато бързо приключи. — Изглежда, че ще трябва да заблудя паметта ти.

Преди да успея да реагирам, той ме дръпна от джипа и ме постави на земята. Почти нямаше дъжд вече.

— Алис щеше да се окаже права.

— Да заблудиш паметта ми? — попитах нервно.

— Нещо такова. — Той ме гледаше напрегнато, предпазливо, но имаше хумор дълбоко в очите му. Той постави ръцете си върху джипа и от двете страни на главата ми и се наведе напред, като ме принуди да се притисна в задната врата. Той се приведе дори още по-наблизо, лицето му бе на сантиметри от моето. Нямаше накъде да избягам.

— Сега — издиша той, и само мирисът му разстрои мислителният ми процес, — за какво точно се тревожиш?

— Ами, ъ, да ударим дърво — преглътнах аз, — и да умра. И да ми прилошее.

Той се пребори с усмивката си. След което се наведе главата си и докосна нежно със студените си устни вдлъбнатината в началото на гърлото ми.

— Все още ли се тревожиш? — прошепна той срещу кожата ми.

— Да. — Опитвах се да се концентрирам. — Да не би да ударим дърво и да ми прилошее.

Носът му описа линия нагоре по кожата на вратът ми, до върхът на брадичката ми. Студеният му дъх погъделичка кожата ми.

— А сега? — Устните му прошепнаха срещу челюстта ми.

— Дървета — задъхах се аз. — Гадене.

Той повдигна лицето си, за да целуне клепачите ми.

— Бела, нали не мислиш наистина, че ще ударя дърво?

— Не, но аз мога. — Нямах никаква увереност в гласът ми. Той усети лесната победа.

Той ме целуваше бавно надолу по бузата ми, като спря точно на ъгълчето на устата ми.

— А бих ли оставил дърво да те нарани? — Устните му едва се отъркаха в треперещата ми долна устна.

— Не — промълвих аз. Знаех си, че има втора част към брилянтната ми защита, но не можех да си я припомня.

— Виждаш ли — каза той, като устните му се движеха срещу моите. — Няма от какво да се страхуваш, нали?

— Не — въздъхнах аз, като се предадох.

Тогавя той взе лицето ми в ръцете си почти грубо, и ме целуна сериозно, неотстъпващите му се устни се движеха срещу моите.

Нямах никакво извинение за държанието си. Очевидно трябваше да съм наясно вече. И все пак не можех да се спра да реагирам по същият начин, както първият път. Наместо да стоя безопасно неподвижна, ръцете ми се стрелнаха, за да обгърнат шията му, и внезапно бях споена в стоманената му фигура. Въздъхнах, и устните ми се разтвориха.

Той залитна назад, като се откъсна от прегръдката ми без усилие.

— По дяволите, Бела — изстреля той, като се задъхваше тежко.
— Ще ме погубиш някой ден, кълна се, че ще го направиш.

Наведох се напред, като поставих ръцете си върху колената си за опора.

— Ти си неуязвим — промърморих аз, докато се опитвах да успокоя дишането си.

— Може и да съм вярвал в това преди да срещна *теб*. Сега да се махаме отгук преди да съм направил нещо наистина глупаво — изръмжа той.

Той ме преметна на гърба си, както бе направил и преди, и можех да видя невероятните усилия, които полагаше да бъде толкова нежен. Сключих краката си около кръста му и обгърнах силно с ръце шията му.

— Не забравяй да си затвориш очите — предупреди ме строго той.

Бързо скрих лицето си в рамото му, изпод собствената ми ръка, и стиснах силно очи.

Едва се движехме. Можех да усетя как се плъзга изпод мен, но със същият успех можеше да върви бавно по тротоара, движенията му бяха толкова плавни. Изкушавах се да надникна, само за да видя дали наистина лети през гората както преди, но устоях. Не си заслужаваше ужасната замаяност. Задоволих се с това да слушам спокойното му дишане.

Не бях сигурна дали сме спрели, докато той не се пресегна и докосна косата ми.

— Свърши се, Бела.

Осмелих се да отворя очи и напълно сигурно бяхме в застой. Вдървено отключих хватката около тялото му и се плъзнах на земята, където се приземих по гръб.

— Ау! — обидих се аз, когато ударих мократа земя.

Той ме гледаше недоверчиво, очевидно без да знае дали ми е все още ядосан, за да ме намери за смешна. Но обърканото ми изражение го бутна към ръба, и той избухна в силен смях.

Изправих се, игнорирайки го, докато изтупвах калта и папрата от гърба на якето ми. Това само го накара да се засмее още по-силно. Раздразнена, започнах да крача през гората.

Усетих ръката му около кръста ми.

— Къде отиваш, Бела?

— Да гледам бейзболната игра. Не ми изглеждаш заинтересован да играеш вече, но съм сигурна, че другите ще се забавляват и без теб.

— Вървиш в грешната посока.

Обърнах се без да го поглеждам и с наперена крачка се отправих към противоположната посока. Той отново ме улови.

— Не се сърди, не можах да се удържа. Трябваше да видиш лицето си. — Той се изкиска преди да успее да се спре.

— О, значи само на теб ти е позволено да се ядосваш? — попитах, като повдигнах вежди.

— Не бях ядосан на теб.

— „Бела, ще ме погубиш някой ден“? — цитирах вкиснато.

— Това беше просто изявление на факт.

Опитах се да се извърна от него отново, но той ме хвана бързо.

— Ти беше ядосан — настоях аз.

— Да.

— Но ти току-що каза...

— Че не съм ядосан на *теб*. Не можеш ли да видиш, Бела? — Той бе внезапно напрегнат, всяка следа от дразнене изчезна. — Не разбираш ли?

— Да видя какво? — попитах, до толкова объркана от внезапната смяна на настроението му, колкото и от думите му.

— Никога не съм ядосан на теб — как бих могъл? Толкова си смела, доверчива... топла.

— Тогава защо? — прошепнах аз, като си припомних мрачните настроения, които го отдръпваха от мен, които винаги възприемах като заслужено разочарование — разочарование от моята слабост, от моята мудност, от човешките ми необуздани реакции...

Той сложи внимателно ръцете си и на двете страни на лицето ми.

— Бесен съм на себе си — каза той нежно. — Начинът, по който не мога да те държа далеч от опасност. Самото ми съществуване те поставя в риск. Понякога истински се мразя. Би трябвало да съм по-силен, би трябвало да мога да...

Поставих ръката си върху устата му.

— Недей.

Той взе ръката ми, като я махна от устните си, но я задържа към лицето си.

— Обичам те — каза той. — Това е жалко извинение за това, което правя, но си е истина.

Беше първият пък, когато ми казваше, че ме обича — в абсолютно прав текст. Той може би не го осъзнаваше, но аз определено го усетих.

— Сега се опитай да се държиш прилично — продължи той, като се наведе, за да докосне нежно с устните си моите.

Бях напълно неподвижна. След което въздъгнах.

— Ти обеща на началник Суон, че ще ме прибереш рано вкъщи, спомняш ли си? По-добре да тръгваме.

— Да, госпожо.

Той ми се усмихна с копнеж и ме пусна, освен едната ми ръка. Той ме поведе на няколко крачки през високата, мокра папрат и обвиващ мъх, около голямо бучинишено дърво, и бяхме там, на ръба на огромно открито поле в скута на Олимпийските върхове. Беше два пъти по-голямо, от който и да е бейзболен стадион.

Можех да видя, че останалите вече бяха там — Есме, Емет и Розали седяха на голо парче камък, и бяха най-близко до нас, може би на около стотина метра. Много по-надалеч можех да видя Джаспър и Алис, поне на четиристотин метра един от друг, да си подхвърлят нещо, но така и не видях никаква топка. Изглеждаше така, сякаш Карлайл отбелязва базите, но можеха ли наистина да са толкова надалеч една от друга?

Когато се появихме, тримата на камъка се изправиха.

Есме крачеше към нас. Емет я последва след дълъг поглед в гърба на Розали — Розали се бе изправила грациозно и се бе отправила към полето без да погледне в наша посока. Стомахът ми се присви в отговор.

— Теб ли чухме преди малко, Едуард? — попита Есме, когато се приближи.

— Звучеше като мечка, която се е задавила с нещо — уточни Емет.

Усмигнах се колебливо на Есме.

— Той беше.

— Бела беше непреднамерено забавна — обясни Едуард, като бързо установи резултата.

Алис бе напуснала позицията си и тичаше, или танцуваше, към нас. Тя плавно се спря пред нас.

— Време е — обяви тя.

Веднага щом проговори, силни гръмотевици разтресоха гората наоколо, след което се отправиха на запад към града.

— Зловещо, а? — каза Емет с лесна близост, като ми смигна.

— Да тръгваме. — Алис хвана ръката на Емет и двамата се изстреляха към огромното поле — тя бягаше като газела. Той беше почти толкова грациозен, колкото и бърз — само че Емет никога не би могъл да бъде сравнен с газела.

— Готова ли си за играта? — попита Едуард, очите му светнали и нетърпеливи.

Опитах се да звуча подходящо ентузиазизирана.

— Само наш'те!

Той се изкикоти и, след като разроши косата ми, се отправи срещу останалите двама. Тичането му бе по-агресивно, по-скоро гепард отколкото газела, и той бързо ги надмина. Грацията и силата отне дъхът ми.

— Да ги последваме ли? — попита Есме с мекият си, мелодичен глас, и аз осъзнах, че зяпам с широко отворена уста след тях. Бързо оправих изражението си и кимнах. Есме поддържаше няколко крачки между нас, и се зачудих дали още внимава да не ме изплаши. Тя се движеше наравно с мен, без да изглежда нетърпелива от мудността на крачката.

— Ти не играеш ли с тях? — попитах срамежливо.

— Не, предпочитам да съм рефер — гледам да играят честно — обясни тя.

— Значи обичат да мамят?

— О, да — трябва да чуеш споровете, в които влизат! Всъщност, надявам се това да не се случи, ще си помислиш, че са отгледани от glutница вълци.

— Звучиш като майка ми — засмях се аз, изненадана.

Тя също се засмя.

— Е, в много случаи гледам на тях като на мои деца. Така и не можах да се преборя с майчинският си инстинкт — Едуард каза ли ти, че изгубих дете?

— Не — промърморих, поразена, като се опитвах да разбера кое време си спомняше тя.

— Да, първото ми и единствено бебе. Той умря само няколко дни след раждането си, горкото малко същество — въздъхна тя. — Разби ми сърцето — затова и скочих от онази скала, нали знаеш — добави тя делово.

— Едуард каза, че си п-паднала — заекнах аз.

— Винаги такъв джентълмен. — Тя се усмихна. — Едуард беше първият от новите ми синове. Винаги съм гледала на него като такъв, въпреки че той е по-възрастен от мен, поне в този смисъл. — Тя ми се усмихна топло. — Затова толкова се радвам, че откри теб, мила. — Ласката прозвуча много естествено от нейните устни. — Прекалено дълго време е бил самотник — болеше ме да го гледам сам.

— Значи нямаш нищо против — попитах, като отново се колебаех. — Че съм... че не съм за него?

— Не. — Тя се замисли. — Той иска теб. Нещата ще се наредят някак си — каза тя, въпреки че челото и се свъси разтревожено. Още една серия от гръмотевици започна.

Есме се спря тогава — очевидно бяхме стигнали началото на полето. Изглежда се бяха разцепили на отбори. Едуард беше надалеч в лявото поле, Карлайл стоеше между първа и втора база, а Алис държеше топката, застанала на мястото, където навярно бе на питчъра.

Емет въртеше алуминиева бухалка — свистеше почти неуловимо през въздуха. Изчаках го да стигне до плочата, но после осъзнах, докато той заемаше позиция, че той вече бе там — по-далеч от питчърското място, отколкото бих си представила. Джаспър стоеше на няколко крачки зад него, като хващаше за другият отбор. Разбира се, никой от тях не носеше ръкавици.

— Хайде всички — извика Есме с ясен глас, за който знаех, че дори Едуард може да чуе, колкото и надалеч да беше. — Топка!

Алис се изправи, измамно неподвижна. Стилът ѝ сякаш беше по-прикрит, отколкото показан. Тя държеше топката с двете си ръце до талията си и изведнъж, като атакуваща кобра, дясната ѝ ръка се изпъна и топката се удари в ръката на Джаспър.

— Това страйк ли беше? — прошепнах на Есме.

— Ако не я ударят е страйк — каза ми тя.

Джаспър хвърли топката обратно в очакващата ръка на Алис. Тя си позволи кратка усмивка. След което ръката ѝ отново се изстреля.

Този път бухалката някак си успя навреме да удари невидимата топка. Ударът на срещата беше разтърсващ, гръмовен — той отекна в планините и аз веднага разбрах нуждата от гръмотевици.

Топката се понесе като метеор над игрището, като летеше все по-навътре в заобикалящата гора.

— Хоумрън — промърморих.

— Чакай — предупреди Есме, като слушаше напрегнато с една ръка вдигната. Емет беше размазано петно около базите, Карлайл го следваше плътно. Осъзнах, че Едуард липсва.

— Вън! — извика Есме с ясен глас. Гледах недоверчиво, докато Едуард се изстреля от края на дърветата, топката във вдигнатата му ръка, широката му усмивка видима дори за мен.

— Емет удря най-силно — обясни Есме, — но Едуард е най-бързият.

Инингът продължи пред скептичните ми очи. Беше невъзможно да се следи скоростта, при която топката летеше, степената в която телата им се надбягваха около игрището.

Открих още една причина защо им се налагаше да чакат гръмотевична буря, за да играят, когато Джаспър, който се опитваше да избегне безпогрешните маневри на Едуард, удари топката по земята към Карлайл. Карлайл се затича към топката, и се надбягваше с Джаспър към първа база. Когато се сблъскаха, звукът беше като от две масивни падащи канари. Скочих загрижена, но те бяха някак си без драскотина.

— Спасен — извика Есме със спокоен глас.

Отборът на Емет водеше с една точка — Розали успя да обиколи базите след едно от дългите хвърляния на Емет — когато Едуард хвана третата топка. Той спринтира към мен, като грееше от вълнение.

— Какво мислиш? — попита той.

— Едно нещо е сигурно, повече никога няма да изтърпя скучната бейзболна супер купа отново.

— А звучи така, сякаш си го правила толкова често преди — засмя се той.

— Все пак съм малко разочарована — подразних го аз.

— Защо? — попита озадачено той.

— Е, би било хубаво, ако можех да открия поне едно нещо, в което не си по-добър от който и да е на планетата.

Той пусна специалната си крива усмивка, като ме остави бездиханна.

— Мой ред е — каза той, като се насочи към плочата.

Той играеше умно, като държеше топката ниска, далеч от обсега на винаги готовата ръка на Розали, като спечели две бази като мълния, преди Емет да е върнал обратно топката в игра. Карлайл изби една толкова далеч от полето — с трясък, който нарани ушите ми — че и двамата с Едуард успяха да завземат още една база. Алис им даде по едно изискано хай файв.

Резултатът непрекъснато се менеше, докато играта течеше, като те се надбягваха така, както всеки друг уличен играч, докато се редуваха да удрят. От време на време Есме вдворяваше ред. Гръмотевиците продължиха, но ние останахме сухи, така както бе предсказала Алис.

Беше ред на Карлайл да удря, а Едуард да хваща, когато внезапно Алис се задъха. Очите ми както обикновено бяха върху Едуард и видях как главата му рязко се обърна към нея. Очите им се срещнаха и нещо протече между тях на секундата. Той бе застанал до мен още преди другите да успея да попита Алис какво е станало.

— Алис? — гласът на Есме бе напрегнат.

— Не видях... не можех да кажа — прошепна тя.

Всички вече се бяха събрали.

— Какво има, Алис? — попита Карлайл със спокоен и авторитетен глас.

— Пътувах много по-бързо отколкото си мислех. Мога да видя, че грешно съм получила перспективата преди — промърмори тя.

Джаспър се надвеси над нея, позата му защитна.

— Какво се промени? — попита той.

— Чуха ни да играем, и това промени пътят им — каза тя разкаяно, сякаш се чувстваше отговорна за това, което я бе изплашило.

Седем чифта очи проблеснаха към мен и обратно.

— Колко скоро? — попита Карлайл, обръщайки се към Едуард.

Лицето му се сви в напрегната концентрация.

— По малко от пет минути. Бягат — искат да играят. — Той се намръщи.

— Ще успееш ли? — попита го Карлайл, като хвърли отново поглед към мен.

— Не, не и докато нося... — Той спря рязко. — Освен това, последното нещо, което искаме е да уловят миризмата и да започнат лова.

— Колко са? — Емет попита Алис.

— Трима — отговори тя сбито.

— Трима! — изсумтя той. — Нека да дойдат. — Стоманените мускули се раздвижиха под масивните му ръце.

За части от секундата, която изглеждаше по-дълга отколкото всъщност е, Карлайл се бе замислил. Само Емет изглеждаше развълнуван — останалите гледаха лицето на Карлайл разтревожено.

— Нека да продължим играта — реши накрая Карлайл. Гласът му беше хладен и овладян. — Алис каза, че те са просто любопитни.

Всичко това бе изречено в суматоха от думи, която продължи само няколко секунди. Слушах внимателно и улових повечето от тях, въпреки че не можах да чуя какво Есме питаше Едуард с тихо вибриране на устните си. Само видях лекото поклащане на главата му и облекчението върху лицето ѝ.

— Ти хващай, Есме — каза той. — Аз ще обявявам. — И той застана точно пред мен.

Останалите се върнаха на полето, като предпазливо оглеждаха гората с острите си очи. Алис и Есме изглежда се ориентираха около мястото, където стоях.

— Спусни си косата — каза Едуард с нисък, равен глас.

Послушно издърпах ластика от косата си и я разтръсках около лицето си.

— Другите идват. — Отбелязах очевидното.

— Да, стой много мирно и тихо, и не се отдалечавай от мен, моля те. — Той скриваше добре стресът в гласът му, но можех да го чуя. Той издърпа дългата ми коса напред, около лицето ми.

— Това няма да помогне — каза Алис нежно. — Мога да я помириша от другият край на полето.

— Знам. — Нотка от гняв обагри тонът му.

Карлайл застана на плочата и останалите се присъединиха към играта нерешително.

— Какво те попита Есме? — прошепнах аз.

Той се поколеба за секунда преди да отговори.

— Дали са жадни — промърмори неохотно той.

Секундите минаваха — играта протичаше апатично сега. Никой не посмя да удари по-силно топката и Емет, Розали и Джаспър се въртяха във вътрешната част на полето. От време на време, въпреки страхът, който парализираше мозъкът ми, усещах очите на Розали върху мен. Те бяха непроницаеми, но нещо в начина, по който държеше устата си, ме караше да мисля, че е ядосана.

Едуард не обръщаше никакво внимание на играта, очите и умът му претърсваха гората.

— Съжалявам, Бела — промърмори той яростно. — Беше глупаво, безотговорно да те изложам на показ така. Толкова съжалявам.

Чух дъхът му да спира и очите му се приковаха в дясното поле. Той направи половин крачка, като застана между мен и това, което идваше.

Карлайл, Емет и останалите се обърнаха в същата посока, като чуваха звуци на стъпки прекалено слаби за моите уши.

18. ЛОВЪТ

Те се появиха един по един от края на гората, на разстояние дузина метра един от друг. Първият мъж, който се появи в полето веднага отстъпи назад, за да позволи на другият мъж да поведе пътя, като се ориентираше около тъмнокосият мъж по начин, който очевидно показваше кой води групата. Третият беше жена — от това разстояние всичко, което можеш да видиш от нея, беше косата ѝ, която беше ярък нюанс на червеното.

Те се събраха, преди да продължат предпазливо към семейството на Едуард, като излагаха естественото уважение на група хищници, които срещат по-голяма, непозната група от собственият си вид.

Докато се приближаваха, можеш да видиш колко по-различни са от Кълън. Походката им беше подобна на котка, вървежът им изглеждаше непрекъснато на ръба на това да се приведат. Бяха облечени в обикновените принадлежности на скитници — дънки и небрежно разкопчани ризи в дебели, устойчиви материи. Въпреки това дрехите бяха орфани и износени, и краката им бяха боси. И двамата мъже имаха късо остригана коса, но брилянтната оранжева коса на жената бе пълна с листа и отломки от гората.

Острите им очи внимателно огледаха по-излъсканата, градска стойка на Карлайл, който, заобиколен от Емет и Джаспър, пристъпи предпазливо напред, за да ги посрещне. Без някаква видима комуникация измежду тях, и тримата се изпънаха в по-небрежна, строена позиция.

Мъжът отпред с лекота беше най-красивият, кожата му тъмна под типичната бледност, косата му лъскаво черна. Той беше средно сложен, як, разбира се, но нищо в сравнение с мускулите на Емет. Той се усмихна безгрижно, като показва редица от блестящо бели зъби.

Жената беше по-дива, очите и непрестанно се мърдаха от мъжете пред нея, към групичката около мен, хаотичната ѝ коса се вееше от лекият бриз. Позата ѝ беше ясно котешка. Вторият мъж обикаляше ненатрапчиво зад тях, по-слаб от водача, светло кестенявата му коса и

правилните му черти бяха чудати. Очите му, въпреки че напълно неподвижни, някак си изглеждаха много по-бдителни.

Очите им също бяха различни. Не златното или черното, което очаквах, а дълбок червен цвят, който беше смущаващ и зловещ.

Тъмнокосият мъж, който още се усмихваше, пристъпи към Карлайл.

— Стори ни се, че чухме игра — каза той със спокоен глас, със съвсем тънък намек от френски акцент. — Аз съм Лорън, а това са Виктория и Джеймс. — Той посочи към вампирите зад себе си.

— Аз съм Карлайл. Това е семейството ми, Емет и Джаспър, Розали, Есме и Алис, Едуард и Бела. — Той ни посочи на групи, като умишлено не насочваше внимание към никой конкретно. Почувствах шок, когато спомена моето име.

— Имате ли място за още играчи? — попита общително Лорън.

Карлайл отвърна на дружелюбният тон на Лорън.

— Всъщност, тъкмо приключвахме. Но определено бихме се заинтересували от някой друг път. Имате ли намерение да останете в района дълго?

— Отправили сме се на север, по принцип, но бяхме любопитни да видим кой е в околността. Отдавна не сме попадали на каквато и да е компания.

— Не, този регион е обикновено празен, освен нас и случайните посетители, като вас.

Напрегнатата атмосфера бавно бе преминала в лек разговор — предположих, че Джаспър използва определената си дарба, за да контролира ситуацията.

— Какъв е ловният ви радиус? — небрежно попита Лорън.

Карлайл игнорира предположението зад въпроса.

— Олимпийският район тук, и в някои случаи по брега на районите. Поддържаме постоянно местожителство наблизо. Има подобна постоянна колония като нашата нагоре към Денали.

Лорън се люлееше леко на пети.

— Постоянно? Как успявате? — Имаше искрено любопитство в гласът му.

— Защо не дойдете с нас в дома ни, където да поговорим удобно? — покани ги Карлайл. — Историята е доста дълга.

Джеймс и Виктория си размениха изненадани погледи при думата „дом“, но Лорън контролираше изражението си по-добре.

— Това звучи доста интересно и добре посрещнато. — Усмивката му беше топла. — Ловуваме още от Онтарио и нямахме възможността да се почистим от известно време. — Очите му огледаха оценяващо външният вид на Карлайл.

— Моля, не се обиждайте, но ще оценим ако се въздържите от лова в тази зона. Не трябва да бием на очи, както сами разбирате — обясни Карлайл.

— Разбира се — кимна Лорън. — Определено няма да посягаме на вашата територия. И без това тъкмо ядохме извън Сиатъл — засмя се той. Тръпка мина по гръбнака ми.

— Ще ви покажем пътя, ако искате да тичате с нас — Емет и Алис, вие можете да отидете с Едуард и Бела, за да вземете джипа — небрежно добави той.

Три неща изглежда се случиха едновременно, докато Карлайл говореше. Косата ми се разроши от лекият бриз, Едуард замръзна на място, и вторият мъж, Джеймс, внезапно изви глава, като ме изследваше, ноздрите му пламтящи.

Бързо сковаване премина през всички, когато Джеймс направи крачка напред приведен. Едуард оголи зъбите си, привеждайки се в защита, предупредително ръмжене се изтръгна от гърлото му.

Нямаше нищо общо с игривите звуци, които бях чула от него тази сутрин — беше единственото, най-зловещо нещо, което някога бях чувала, и тръпки ме побиха от върха на главата ми до края на пръстите на краката ми.

— Какво е това? — възкликна Лорън в открита изненада. Нито Джеймс, нито Едуард бяха отпуснали агресивните си пози. Джеймс се наклони леко настрани, и Едуард помръдна в отговор.

— Тя е с нас — безцеремонното срязване на Карлайл беше отправено към Джеймс. Лорън очевидно улавяше мирисът ми по-слабо от Джеймс, но осъзнаването проясни лицето му.

— Взели сте си нещо за хапване? — попита той, изражението му недоверчиво, докато неволно пристъпи напред.

Едуард изръмжа дори още по-свирепо, по-сурово, устните му се извиваха високо над блестящите му, оголени зъби. Лорън отстъпи назад отново.

— Казах, че тя е с нас — поправи го Карлайл с твърд глас.

— Но тя е човек — възрази Лорън. Думите му изобщо не бяха агресивни, по-скоро слисани.

— Да. — Емет бе застанал ясно от другата страна на Карлайл, очите му бяха върху Джеймс. Джеймс бавно се изправи, но очите му не ме изпуснаха, ноздрите му все още разширени. Едуард остана напрегнат като лъв пред мен.

Когато Лорън заговори, тонът му беше успокояващ — опитващ се да погаси внезапната враждебност.

— Очевидно има много да учим един за друг.

— Действително е така. — Гласът на Карлайл все още бе хладен.

— Но ще приемем поканата ви. — Очите му се преместиха от мен към Карлайл. — И, разбира се, няма да нараним човешкото момиче. Няма да ловуваме във вашият район, както казах.

Джеймс изгледа невярващо и ядосано Лорън и си размени още един кратък поглед с Виктория, чиито очи все още обхождаха диво лицата.

Карлайл премери отвореното изражение на Лорън, преди да заговори.

— Ще ви покажем пътя. Джаспър, Розали, Есме? — повика той. Те се събраха, като блокираха гледката към мен. Алис веднага застана до мен, а Емет пристъпи бавно назад, очите му върху Джеймс, докато идваше към нас.

— Да тръгваме, Бела — гласът на Едуард беше нисък и мрачен.

През цялото време стоях закована на място, ужасена в абсолютна неподвижност. Едуард трябваше да ме хване за лакътя и да ме издърпа рязко, за да ме отърси от трансът ми. Алис и Емет бяха точно до нас, като ме криеха. Препъвах се до Едуард, все още поразена от страх. Не можех да чуя дали главната група е тръгнала вече. Нетърпението на Едуард беше почти осезаемо, докато се придвижвахме с човешка скорост по края на гората.

Веднъж щом влязохме в дърветата, Едуард ме метна на гърба си без да нарушава крачката си. Хванах се колкото силно можах, докато той потегляше, останалите зад нас. Държах главата си наведена, но очите ми, разширени от страх, не можеха да се затворят. Те се гмуркаха в сега черната гора като духове. Чувството на оживеност, което обикновено притежаваше Едуард, докато бягаше, напълно

липсваше, заменено от ярост, която го поглъщаше и го караше да бяга още по-бързо. Дори с мен върху гърба си, останалите пак изостанаха.

Достигнахме джипа за невероятно кратко време, и Едуард едва забави, като ме метна на задната седалка.

— Закопчай я — заповяда той на Емет, който се пъкна след мен.

Алис вече бе седнала на предната седалка, и Едуард палеше двигателя. Той прогърмя оглушително и ние свихме назад, като се завъртяхме, за да се отправим към лъкатушещият път.

Едуард ръмжеше нещо прекалено бързо за мен, за да го разбере, но звучеше доста като редица от ругатни.

Друсащото пътешествие бе много по-лошо този път, и тъмнината го правеше само още по-страшно. Емет и Алис гледаха напрегнато през прозорците.

Отпращихме по главният път, и въпреки че скоростта се увеличаваше, виждах много добре къде отиваме. А ние се бяхме отправили на юг, далеч от Форкс.

— Къде отиваме? — попитах аз.

Никой не отговори. Никой дори не ме погледна.

— По дяволите, Едуард! Къде ме водиш?

— Трябва да те махнем далеч от тук — много далеч — веднага. — Той не погледна назад, очите му бяха на пътя. Спидометърът показваше 170 километра в час.

— Обърни! Трябва да ме заведеш вкъщи! — извиках аз. Борех се с глупавите закопчалки, като дърпах ремъците.

— Емет — каза Едуард неумолимо.

И Емет улови ръцете ми в желязната си хватка.

— Не! Едуард! Не, не можеш да направиш това.

— Трябва, Бела, така че моля те замълчи.

— Няма! Трябва да ме върнеш обратно — Чарли ще се обади на ФБР! Ще започнат от семейството ти... Карлайл и Есме! Ще трябва да напуснат, да се скрият завинаги!

— Успокой се, Бела. — Гласът му беше студен. — Били сме там и преди.

— Не и с мен! Няма да развалиш всичко през мен! — Борех се яростно, но напълно безполезно.

Алис заговори за пръв път.

— Едуард, спри колата.

Той ѝ хвърли строг поглед, и увеличи скоростта.

— Едуард, нека да преговорим това.

— Ти не разбираш — извика той гневно. Не бях чувала гласът му толкова силен — беше оглушителен клетката на джипа. Спидометърът стигаше вече 185. — Той е преследвач, Алис, *видя ли това?* Той е преследвач!

Усетих Емет да замръзва на място до мен, и се зачудих на реакцията му на думата. Тя означаваше нещо повече за тримата, отколкото за мен — исках да разбера какво, но нямах възможност да попитам.

— Спри колата, Едуард. — Гласът на Алис беше благоразумен, но имаше нотка на авторитет, който не бях чувала досега.

Спидометърът приближаваше 200 километра в час.

— Направи го, Едуард.

— Слушай ме, Алис. Видях умът му. Преследването е негова страст, негова мания — и той я иска, Алис — точно *нея*. Той започва ловът тази вечер.

— Той не знае къде...

Той я прекъсна.

— Колко време мислиш, че ще му отнеме преди да усети мирисът ѝ през града? Планът му беше готов още преди думите на Лорън да излязат от устата му.

Ахнах, като осъзнах къде ще го отведе мирисът ми.

— Чарли! Не можете да го оставите там! Не можете! — Отново започнах да се боря с колана.

— Тя е права — каза Алис.

Колата намали леко.

— Нека просто да видим какви са ни възможностите за момент — придума го Алис.

Колата отново намали, по-забележимо, и след това внезапно спряхме в една отбивка на магистралата. Излетях от ремъците и отново се приковах за седалката.

— Няма никакви възможности — изсъска Едуард.

— Няма да оставя Чарли! — извиках аз.

Той не ми обърна никакво внимание.

— Трябва да я върнем — каза накрая Емет.

— Не. — Едуард беше категоричен.

— Той не може да се мери с нас, Едуард. Няма да може да я докосне.

— Ще изчака.

Емет се усмихна.

— И аз мога да чакам.

— Ти не видя... ти не разбираш. Веднъж щом се посвети на един лов, той е непоклатим. Ще трябва да го убием.

Емет не изглеждаше разстроен от идеята.

— Ето ти една възможност.

— И женската. Тя е с него. Ако се превърне в битка, лидерът също ще ги подкрепи.

— Ние сме достатъчно.

— Ето ти друга възможност — каза тихо Алис.

Едуард се обърна разярен към нея, гласът му бе разгорещено ръмжене.

— Няма... друга... възможност!

Емет и аз го изгледахме шокирано, но Алис не изглеждаше изненадана. Мълчанието продължи цяла минута, докато Едуард и Алис се гледаха.

Аз го наруших.

— Някой иска ли да чуе моят план?

— Не — изръмжа Едуард. Алис го изгледа гневно, най-накрая провокирана.

— Слушай ме — помолих го аз. — Връщаш ме обратно.

— Не — прекъсна той.

Погледнах го гневно и продължих.

— Връщаш ме обратно. Казвам на баща си, че искам да се прибера у дома във Финикс. Опаковам си багажа. Чакаме, докато преследвачът гледа и след това бягаме. Той ще ни последва и ще остави Чарли намира. Чарли няма да прати ФБР при семейството ти. След което можеш да ме заведеш, на което проклето място си поискаш.

Те ме погледнаха, изумени.

— Идеята не е лоша всъщност. — Изненадата на Емет определено беше обидна.

— Може да проработи... а и не можем да оставим баща й без защита. Знаеш това — каза Алис.

Всички гледаха към Едуард.

— Прекалено е опасно... Не го искам никъде в радиус от сто километра около нея.

Емет беше крайно самоуверен.

— Едуард, той няма да премине през нас.

Алис се замисли за минута.

— Не го виждам да атакува. Ще се опита да почака, докато я оставим сама.

— Няма да му отнеме много време, докато осъзнае, че това няма да се случи.

— *Заповядвам* ти да ме заведеш обратно вкъщи. — Опитах се да звуча твърдо.

Едуард притисна пръсти към слепоочията си и затвори очи.

— Моля те — казах с много по-малък гласец.

Той не вдигна поглед. Когато заговори, гласът му звучеше изморен.

— Заминаваш тази вечер, без значение дали преследвачът ще те види или не. Казваш на Чарли, че не можеш да останеш и минута повече във Форкс. Кажи му каквото си поискаш. Опакойвай първите неща, до които се докопаш и се качи в пикапа си. Не ме интересува какво ще ти каже. Имаш петнайсет минути. Чува ли ме? Петнайсет минути започват да текат веднага щом пристъпиш прага.

Джипът отново тръгна и се завъртя, като гумите му изскърцаха срещу асфалта. Стелката на спидометъра започва да се покачва рязко.

— Емет? — казах аз, като погледнах многозначително към ръцете си.

— О, извинявай. — Той ме пусна.

Няколко минути преминаха в мълчание, като изключим шумът на двигателя. След което Едуард заговори отново.

— Ето какво правим. Когато стигнем къщата, ако преследвачът не е там, ще я изпратя до вратата. След което има петнайсет минути. — Той ме изгледа в огледалото за задно виждане. — Емет, ти поемаш външната част на къщата. Алис, ти вземаш пикапа. Аз ще съм вътре с нея. След като излезе, вие двамата можете да закарате джипа вкъщи и да кажете на Карлайл.

— Няма начин — намеси се Емет. — Аз съм с теб.

— Помисли малко, Емет. Не знаем колко време ще ме няма.

— Докато знаем колко време ще продължи това, аз съм с теб.

Едуард въздъхна.

— Ако преследвачът е там — продължи той мрачно, — продължаваме да караме.

— Ще стигнем преди него — каза уверено Алис.

Едуард изглежда прие това. Какъвто и да му беше проблема с Алис, не се съмняваше в нея сега.

— Какво ще правим с джипа? — попита тя.

В гласът му имаше строга нотка.

— Ти ще го закараш вкъщи.

— Не, няма — каза тя спокойно.

Неразбираемият поток от ругатни започна наново.

— Няма да се поберем всички в пикапа ми — прошепнах аз.

Едуард сякаш не ме чу.

— Мисля, че трябва да ме оставиш да тръгна сама — казах дори още по-тихо.

Той чу това.

— Бела, моля те, нека го направим по моя начин, само този път — каза той през стиснати зъби.

— Слушай, Чарли не е малоумен — възразих аз. — Ако утре не си в града, той ще стане подозрителен.

— Това е без значение. Ще се погрижим той да е в безопасност и само това е важно.

— Ами този преследвач? Той видя начина, по който се държа тази вечер. Ще си помисли, че си с мен, където и да си.

Емет ме погледна, обидно изненадан отново.

— Едуард, послушай я — притисна той. — Мисля, че тя е права.

— Да, така е — съгласи се Алис.

— Не мога да направя това — гласът на Едуард беше леден.

— Емет също трябва да остане — продължих аз. — Той определено забеляза Емет.

— Какво? — Емет се обърна срещу мен.

— Ще го хванем по-лесно, ако останеш — съгласи се Алис.

Едуард я изгледа скептично.

— Мислиш, че трябва да я оставя да тръгне сама?

— Разбира се, че не — каза Алис. Джаспър и аз ще я вземем.

— Не мога да направя това — повтори Едуард, но този път имаше следа от поражение в гласът му. Логиката работеше върху него.

Опитах се да бъда убедителна.

— Помотай се тук около седмица... — видях изражението му в огледалото и се поправих бързо — ... няколко дни. Остави Чарли да види, че не си ме отвлякъл, и прати тоя Джеймс за зелен хайвер. Постарай се напълно да изгуби следите ми. След това ще се срещнем. Вземи заобиколен път, разбира се, и Джаспър и Алис ще се приберат вкъщи.

Можех да видя как обмисля въпроса.

— Къде ще се срещнем?

— Финикс. — Разбира се.

— Не. Той ще чуе, че отиваш там — каза той нетърпеливо.

— А ти ще го направиш да изглежда така сякаш е хитрина, очевидно. Той ще знае, че ние знаем, че той слуша. Никога няма да повярва, че отивам в действителност на мястото, където отивам.

— Проклетата е — изкикоти се Емет.

— И ако това не проработи?

— Има няколко милиона души във Финикс — информирах го аз.

— Не е чак толкова трудно да намери телефонен указател.

— Няма да се прибирам вкъщи.

— Оу? — запита той, с опасна нотка в гласът си.

— Достатъчно голяма съм, че да си взема свое място.

— Едуард, ние ще бъдем с нея — напомни му Алис.

— Ами вие какво ще правите във Финикс? — попита я той язвително.

— Ще стоим на закрито.

— На мен ми харесва. — Емет без съмнение си мислеше как сгащват Джеймс.

— Млъкни, Емет.

— Виж, ако се опитаме да го нападнем, докато тя е още наоколо, има по-голяма вероятност някой да се нарани — тя ще се нарани, или ти, докато се опитваш да я предпазиш. Но, ако го хванем насаме... — Той замълча с лека усмивка. Бях права.

Джипът пълзеше бавно сега, докато карахме през града. Въпреки смелата ми реч, можех да усетя космите по ръцете ми да се изправят. Помислих си за Чарли, сам в къщата, и се опитах да си вдъхна кураж.

— Бела. — Гласът на Едуард беше много нежен. Алис и Емет погледнаха през прозорците си. — Ако позволиш да ти се случи нещо

— каквото и да е — ще те държа отговорна за това. Разбираш ли това?

— Да — преглътнах аз.

Той се обърна към Алис.

— Джаспър може ли да се справи с това?

— Имай му доверие, Едуард. Той се справя много, много добре, като се има предвид всичко.

— *Ти* можеш ли да се справиш с това? — попита той.

И грациозната малка Алис изви устните си в ужасяваща гримаса и изпусна гърлено ръмжене, което ме накара да залепна за седалката от страх.

Едуард ѝ се усмихна.

— Но запази мнението си за себе си — промърмори той внезапно.

19. СБОГУВАНИЯ

Чарли ме очакваше. Всички лампи в къщата бяха светнати. Умът ми беше празен, докато се опитвах да измисля начин, за да го накарам да ме пусне. Това нямаше да е особено приятно.

Едуард паркира бавно, далеч от пикапа ми. И тримата бяха остро нащрек, изпънати в седалките си, ослушвайки се за всеки звук от гората, вглеждайки се във всяка сянка, улавяйки всеки мирис, като търсеха нещо, което не си е на мястото. Двигателят спря и аз стоях неподвижно, докато те продължаваха да се ослушват.

— Не е тук — каза Едуард напрегнато. — Да тръгваме.

Емет се пресегна да ми помогне със закопчалките.

— Не се тревожи, Бела — каза той с нисък, но весел глас, — ще се погрижим бързо за нещата тук.

Почувствах влага да пълни очите ми, докато гледах Емет. Почти го познавах и все пак, по някакъв начин, да не знам кога ще го видя отново след тази вечер беше мъчително. Знаех, че това е едва слабо предвкусване на сбогуванията, които ми предстояха да преживея през следващият час, и мисълта за това, накара сълзите ми да потекат.

— Алис, Емет. — Гласът на Едуард беше заповеднически. Те се разпръснаха безшумно в тъмнината, бързо изчезвайки. Едуард отвори вратата ми и взе ръката ми, след което ме придърпа в защитната прегръдка на ръцете си. Той ме изпрати сковано към къщата, очите му претърсваха нощта.

— Петнайсет минути — предупреди ме той изпод дъха си.

— Мога да го направя — подсмръкнах аз. Сълзите ми ме бяха вдъхновили.

Спрях се под навеса и взех лицето му в ръцете си. Погледнах яростно в очите му.

— Обичам те — казах с нисък, напрегнат глас. — И винаги ще те обичам, без значение какво ще се случи.

— Нищо няма да ти се случи, Бела — каза той също толкова разгорещено.

— Просто следвай плана, става ли? Пази Чарли заради мен. Той няма да ме харесва много след това, и искам да мога да му се извиня по-късно.

— Влизай вътре, Бела. Трябва да побързаме. — Гласът му беше напрегнат.

— Още едно нещо. — Прошепнах страстно. — Не ме слушай изобщо какво ще ти кажа тази вечер! — Той се бе навел, така че всичко, което трябваше да направя, бе за се изправя на пръсти, за да целуна изненаданите му, замръзнали устни с колкото сила можех. След което се обърнах и ритнах вратата.

— Махай се, Едуард! — извиках му, като изтичах вътре и затръшнах вратата пред все още шокираното му лице.

— Бела? — Чарли бе обикалял всекидневната и вече бе на крака.

— Остави ме на мира! — креснах му аз през сълзи, които се стичаха неудържимо сега. Побягнах нагоре по стълбите към стаята ми, като затръшнах вратата и я заключих. Притичах към леглото си, като се метнах на пода, за да взема сака си. Бързо бръкнах изпод матрака, за да взема завързаният стар чорап, където държах тайните си спестявания.

Чарли чукаше на вратата ми.

— Бела, добре ли си? Какво става? — Гласът му беше изплашен.

— Отивам си *вкъщи* — извиках аз, като гласът ми се пречупи на идеалното място.

— Той посегна ли ти? — Гласът му клонеше към гняв вече.

— Не! — изпищях няколко октави по-високо. Обърнах се към скрина ми, и Едуард вече беше там, като тихо вадеше купища случайни дрехи, които той хвърляше към моята посока.

— Да не би да е скъсал с теб? — Чарли беше объркан.

— Не! — изкрещях, малко по-бездиханна, докато тиках всичко в чантата. Едуард хвърли още няколко неща от скрина към мен. Сакът беше доста пълен вече.

— Какво се случи, Бела? — Чарли извика през вратата, като удряше отново по нея.

— Аз скъсах с *него!* — извиках обратно, като дърпах ципа на сака. Способните ръце на Едуард избутаха моите и дръпнаха плавно ципа. Той сложи внимателно ремъка през рамото ми.

— Ще бъда в пикапа — тръгвай! — прошепна той и ме избута към вратата. Той изчезна през прозореца.

Отключих вратата и грубо избутах Чарли, като се борех с тежката си чанта, докато слизах надолу по стъпалата.

— Какво стана? — извика той. Той беше точно зад мен. — Мислех си, че го харесваш.

Той ме хвана за лакътя в кухнята. Въпреки че все още бе объркан, хватката му бе здрава.

Той ме завъртя, за да го погледна, и можех да разбера от лицето му, че той нямаше никакво намерение да ме пусне да си ида. Можех да се сетя само за един начин, за да се измъкна, и той включваше да го нараня толкова много, че вече се мразех само заради това, че го обмислях. Но нямах време, а и исках да го запазя в безопасност.

Изгледах баща си, с пресни сълзи в очите, породени от това, което се канех да направя.

— Харесвам го — и точно там е проблема. Не мога повече така! Не мога да се обвързвам повече с това място! Не искам да се окажа в капан в този тъп, скучен град като мама! Няма да направя същата тъпа грешка като нея. Мразя това място — не мога да остана и минута повече!

Той пусна ръката ми така, сякаш го бе ударил ток. Извърнах се от шокираното, наранено лице и се отправих към вратата.

— Белс, не можеш да тръгнеш сега. Вечер е — прошепна той иззад мен.

Не се обърнах.

— Ще спя в пикапа, ако се изморя.

— Почакай само още една седмица — помоли ме той, все още зашеметен. — Рене ще се е върнала дотогава.

Това напълно ме извади от релси.

— Какво?

Чарли продължи бързо, почти бърборещ от облекчение, докато се колебаех.

— Тя се обади, докато ти беше навън. Нещата не вървят така добре във Флорида, и ако не подпишат договора на Фил до края на седмицата, те ще се върнат в Аризона. Помощник треньора там им казал, че може да намерят място за него.

Поклатих глава, като се опитвах да пренаредя сега обърканите си мисли. Всяка минаваща секунда поставяше Чарли в по-голяма опасност.

— Имам ключ — промърморих аз, като завъртях дръжката. Той беше прекалено наблизно, на една ръка разстояние от мен, лицето му смаяно. Не можех да губя повече време в спорове с него. Щеше да се наложи да го нараня още повече.

— Просто ме пусни да си ида, Чарли. — Повторих последните думи на майка ми, както когато тя си е тръгвала през тази врата преди много, много години. Казах ги доколкото гневно можах, и отворих рязко вратата. — Не се получи, ясно? Наистина, наистина *мразя* Форкс!

Жестоките ми думи свършиха работата — Чарли замръзна на прага, поразен, докато аз избягах в нощта. Бях чудовищно изплашена от празният двор. Бягах диво към пикапа, като си представях тъмна сянка зад мен. Хвърлих чантата си в коритото и отворих вратата. Ключът ме чакаше в запалителя.

— Ще ти се обадя утре! — извиках аз, като желяех повече от всичко, да мога да му обясня нещата още тогава, като знаех, че нямаше да мога. Форсирах двигателя и потеглих.

Едуард се пресегна за ръката ми.

— Спри колата — каза той, когато къщата и Чарли бяха изчезнали зад нас.

— Мога да карам — казах през стичащите се сълзи.

Дългите му ръце внезапно сграбчиха талията ми и кракът му отмести моя от педала за газта. Той ме придърпа през скута си, като отмести ръцете ми от кормилото, и внезапно той бе на шофьорското място. Пикапът не помръдна встрани и със сантиметър.

— Няма да можеш да откриеш къщата — обясни той.

Внезапно зад нас проблеснаха светлини. Обърнах се към задният прозорец с очи разширени от ужас.

— Това е просто Алис — увери ме той. Отново взе ръката ми.

Умът ми беше изпълнен с образи на Чарли на прага на вратата.

— Преследвача?

— Той чу края на твоето изпълнение — каза Едуард безрадостно.

— Чарли? — попитах уплашено.

— Преследвачът тръгна след нас. Сега бяга зад нас.

Тялото ми изстина.

— Можем ли да го надбягаме?

— Не. — Но той усили скоростта, докато говореше. Двигателят на пикапа изви протестиращо глас.

Планът ми внезапно не изглеждаше вече толкова брилянтен.

Гледах назад към фаровете на Алис, когато пикапът потрепери и тъмна сянка се изправи отвъд прозореца.

Смразяващият кръвта писък продължи само за част от секундата, преди ръката на Едуард да запусти устата ми.

— Това е Емет!

Той пусна устата ми и обхвана талията ми с ръка.

— Всичко е наред, Бела — обеща той. — Ще бъдеш в безопасност.

Спринтирахме през тихият град към северната магистрала.

— Не бях осъзнал, че все още намиращ животът в малкият град за скучен — каза той общително, и знаех, че се опитва да ме разсее. — Изглеждаше така, сякаш се приспособяваш доста добре — особено напоследък. Може би сам се хвалех, че правя животът ти малко по-интересен.

— Не бях мила — признах аз, като игнорирах опитът му за развлечение, гледайки към коленете си. — Това беше същото нещо, което майка ми му е казала, когато го е напуснала с мен. Можеш да го наречеш удар под кръста.

— Не се тревожи. Той ще ти прости. — Усмивката му бе малка, но не докосваше очите му.

Вгледах се отчаяно в него и той видя голата паника в очите ми.

— Бела, всичко ще е наред.

— Но няма да е наред, когато не съм с теб — прошепнах аз.

— Ще сме отново заедно след няколко дни — каза той, като стегна ръката си около мен. — Не забравяй, че идеята беше твоя.

— Беше най-добрата идея — разбира се, че е моя.

Усмивката, с която ми отвърна беше безрадостна и изчезна незабавно.

— Защо се случи това? — Попитах аз, гласът ми заразителен. — Защо аз?

Той гледаше мрачно към пътят пред нас.

— Вината е моя — бях глупак да те изоблича така. — Гневът в гласът му бе насочен вътрешно.

— Нямах това предвид — настоях аз. — Бях там, голяма работа. Това не притесни останалите двама. Защо този Джеймс реши да убие мен? Има толкова много хора тук, защо аз?

Той се поколеба преди да отговори.

— Огледах доста добре умът му тази вечер — започна той с нисък глас. — Не знам дали е имало начин да избегна това, веднага щом те видя. Наистина вината е твоя отчасти. — Гласът му беше ироничен. — Ако не миришеше толкова привлекателно сочно, може би нямаше да обърне такава внимание. Но когато те защитих... е, това влоши нещата. Той не е свикнал плановете му да се осуетяват, колкото и незначителен да е предмета. Той гледа на себе си като на ловец и като на нищо друго. Съществуването му е погълнато от преследване и едно предизвикателство е всичко, което иска от живота. Внезапно му предоставихме едно прекрасно предизвикателство — голям род от силни бойци, всички загрижени да защитят единственият раним елемент. Нямах си и на представа в каква еуфория е в момента. Това е любимата му игра, и ние я направихме още по-въълнуваща за него. — Тонът му беше изпълнен с отвращение.

Той се спря за момент.

— Но ако не бях застанал пред теб, той щеше да те убие още тогава — каза той с безнадежден гняв.

— Мислех си... мислех си, че не мириша за останалите така... както за теб — казах колебливо.

— Това е така. Но това не означава, че не си изкушение за всеки един от тях. Ако беше привлякла преследвача — или който и да е от тях — по същият начин, по който привличаш мен, това щеше да означава битка още там.

Потреперах.

— Мисля, че нямам друг избор освен да го убия сега — промърмори той. — На Карлайл няма да му хареса това.

Можех да чуя гумите да минават през моста, макар че не можех да видя реката в тъмното. Знаех си, че приближаваме. Трябваше да го попитам сега.

— Как можеш да убиеш вампир?

Той ме погледна с неразгадаеми очи и гласът му внезапно бе остър.

— Единственият начин, за който може да си сигурен, е да го разкъсаш на късове, и после да подпалиш парчетата.

— И другите двама ще се бият с него?

— Жената определено. Не съм сигурен за Лорън. Няма много силна връзка — той е с тях само за удобство. Той беше засрамен от Джеймс на поляната...

— Но Джеймс и жената — те ще се опитат да те убият? — попитах аз със суров глас.

— Бела, да не си *посмяла* да си губиш времето в тревоги за мен. Единствената ти грижа е да се пазиш и... моля те, моля те — опитай се да не бъдеш безразсъдна.

— Той все още ли ни следва?

— Да. Въпреки това няма да атакува къщата. Не и тази вечер.

Той сви по невидимата алея, като Алис ни следваше отзад.

Паркирахме пред колата. Лампите отвътре бяха светнати, но те почти не разпръскваха мрака на заобикалящата гора. Емет отвори вратата ми преди пикапа да е спрял — той ме издърпа от седалката, придърпа ме като футболна топка към гръдния си кош, и притича с мен към вратата.

Нахлухме в огромната бяла стая, Едуард и Алис бяха от двете ни страни. Всички бяха там — вече бяха станали на крака при звука от приближаването ни. Лорън стоеше в средата им. Можех да чуя тихо ръмжене дълбоко в гърлото на Емет, докато ме поставяше до Едуард.

— Той ни следи — обяви Едуард, като гледаше опасно към Лорън.

Лицето на Лорън бе безрадостно.

— Страхувах се от това.

Алис изтанцува до страната на Джаспър и прошепна нещо в ухото му — устните ѝ трептяха от скоростта на тихата ѝ реч. И двамата изтичаха нагоре по стъпалата. Розали ги изгледа, след което бързо застана до Емет. Красивите ѝ очи бяха напрегнати и — когато неволно проблеснаха към моето лице — яростни.

— Какво ще направи той? — Карлайл попита Лорън със смразяващи нотки.

— Съжалявам — отговори той. — Страхувах се, че когато момчето ви я защити, това ще го настрои още повече.

— Можеш ли да го спреш?

Лорън поклати глава.

— Нищо не може да спре Джеймс веднъж щом е започнал.

— Ние ще го спрем — обеща Емет. Нямаше съмнение какво имаше предвид.

— Не можеше да го спрете. Никога не съм виждал нещо подобно на него през тристата ми години живот. Той е абсолютно смъртоносен. Затова и се присъединих към групата му.

Неговата група, помислих си аз, разбира се. Парадирането на лидерство на поляната беше само това, парадиране.

Лорън клатеше глава. Той погледна към мен, объркан, и после обратно към Карлайл.

— Сигурни ли сте, че си заслужава?

Яростният рев на Едуард изпълни стаята — Лорън се отдръпна назад.

Карлайл погледна сериозно Лорън.

— Опасявам се, че ще ти се наложи да направиш избор.

Лорън разбра. Замисли се за момент. Лицето му обходи всяко лице, след което огледа ярката стая.

— Заинтригуван съм от живота, който сте създали тук. Но няма да се намесвам в това. Не търся вражда с никой от вас, но няма и да се изправа срещу Джеймс. Мисля да се насоча на север — към този Денали клан. — Той се поколеба. — Не подценявайте Джеймс. Той има брилянтен ум и сетива, които нямат равни на себе си. Той се чувства точно толкова удобно в човешкият свят, колкото и вие изглеждате, но той няма да излезе наглава с вас... Съжалявам за това, което се случва тук. Наистина съжалявам. — Той наклони главата си, но го видях да хвърля още един озадачен поглед към мен.

— Върви си с мир — беше официалният отговор на Карлайл.

Лорън отново се огледа дълго около себе си, и побърза да излезе.

Мълчанието продължи по-малко от секунда.

— Колко близо? — Карлайл погледна Едуард.

Есме вече се движеше — ръката ѝ докосна незабележим ключ на стената и със рев, огромни метални капаци започнаха да се затварят около стъклената стена. Облецих се.

— На около пет километра отвъд реката — обикаля наоколо за да се срещне с женската.

— Какъв е планът?

— Ще го подведем, след което Джаспър и Алис ще я отведат на юг.

— И тогава?

Гласът на Едуард беше категоричен. — Веднага щом Бела е в безопасност, започваме лова.

— Предполагам, че няма друг начин — съгласи се Карлайл с мрачно лице.

Едуард се обърна към Розали.

— Качете се горе и си разменете дрехите — заповяда Едуард. Тя го изгледа с ясно недоверие.

— Че защо да го правя? — изсъска тя. — Каква ми е тя на мен? Освен заплаха — една опасност, която ти избра да натресеш на всички ни.

Отдръпнах се назад от отровата в гласът ѝ.

— Роуз... — промърмори Емет, като сложи ръка на рамото ѝ. Тя се отдръпна от него.

Наблюдавах Едуард внимателно, като знаех какъв ме темперамента, разтревожена за реакцията му.

Но той ме изненада. Той погледна встрани от Розали, сякаш не бе проговорила, сякаш не съществуваше.

— Есме? — попита спокойно той.

— Разбира се — прошепна Есме.

Есме ме бе взела в ръцете си за по-малко от един сърдечен удар, и бе притичала нагоре по стълбите преди да ахна от шок.

— Какво правим? — попитах бездиханно, когато тя ме постави на крака в тъмна стая нейде из вторият етаж.

— Опитваме се да объркаме миризмата. Няма да проработи за дълга, но може да помогне да те изведем оттук. — Можех да чуя дрехите ѝ да падат на пода.

— Не мисля, че сме еднакъв размер... — поколебах се аз, но ръцете ѝ рязко издърпаха блузата през главата ми. Бързо свалих джинсите от себе си. Тя ми подаде нещо, беше като риза. Борех се да уцеля правилните дупки, докато вкарвах ръцете си. Веднага щом свърших, тя ми подаде панталоните си. Скочих в тях, но не можех да изкарам краката си — бяха прекалено дълги. Тя сръчно нави крачолите няколко пъти, преди да успея да се изправя. Някак си тя вече се бе озовала в дрехите ми. Тя ме издърпа обратно към стълбите, където

стоеше Алис с малка кожена чанта в едната си ръка. И двете ме сграбчиха за лактите и почти ме носеха, докато прелетяха надолу по стълбите.

Изглежда всичко долу бе приготвено в отсъствието ни. Едуард и Емет бяха готови за тръгване, Емет носеше тежко на вид раница през рамото си. Карлайл подаваше нещо малко на Есме. Той се обърна и подаде на Алис същото нещо — беше малък сребрист мобилен телефон.

— Есме и Розали ще вземат пикапа ти, Бела — каза ми той, докато минаваше. Кимнах като погледнах предпазливо към Розали. Тя гледаше Карлайл с възмутено изражение.

— Алис, Джаспър... вземете мерцедеса. Ще имате нужда от черните прозорци на юг.

Те също кимнаха.

— Ние ще вземем джипа.

Бях изненадана да видя, че Карлайл имаше намерение да отиде с Едуард. Внезапно осъзнах, с прорязващ страх, че те образуваха ловната група.

— Алис — попита Карлайл, — ще се хванат ли на стръвта?

Всички се вгледаха в Алис, когато тя затвори очи и застана невероятно неподвижна.

Накрая очите ѝ се отвориха.

— Той ще ви проследи. Жената ще последва пикапа. Би трябвало да можем да тръгнем след това. — Гласът ѝ беше сигурен.

— Да тръгваме. — Карлайл тръгна към кухнята.

Но Едуард внезапно бе застанал до мен. Той ме улови в желязната си хватка, притискайки ме до себе си. Той сякаш не обръщаше внимание на семейството му, което го гледаше, и той придърпа лицето ми към своето, като повдигна краката ми от пода. За най-кратката секунда, устните му бяха ледени и твърди срещу моите. След което свърши. Той ме пусна на земята, все още държейки лицето ми, като величествените му очи изгаряха моите.

Очите му внезапно станаха пусти, странно угаснали, като се обърна настрани.

И вече ги нямаше.

Стояхме там, другите гледаха далеч от мен, докато сълзите ми се стичаха безшумно по лицето ми.

Мълчаливият момент се проточи, след което телефонът на Есме започна да вибрира в ръката ѝ. Той се стрелна към ухото ѝ.

— Сега — каза тя. Розали изчезна през вратата без да поглежда към мен, но Есме докосна бузата ми, докато минаваше.

— Пази се. — Шепотът ѝ остана след нея, докато те се изнизваха през вратата. Чух как пикапът ми потегли гръмогласно и после се отдалечи.

Джаспър и Алис почакаха. Телефонът на Алис се оказа до ухото ѝ още преди да е звъннал.

— Едуард казва, че жената е по следите на Есме. Ще взема колата. — Тя изчезна в сенките по същият начин като Едуард.

Джаспър и аз се спогледахме. Той стоеше от другата страна на входа срещу мен... биваше предпазлив.

— Грещиш, да знаеш — каза той тихо.

— Какво? — ахнах аз.

— Мога да почувствам какво чувстваш сега — и ти *си* заслужаваш.

— Не е вярно — промърморих аз. — Ако нещо им се случи, ще бъде за едното нищо.

— Грещиш — повтори той, като ми се усмихваше мило.

Не чух нищо, но тогава Алис прекрачи входната врата и се понесе право към мен с протегнати ръце.

— Може ли? — попита тя.

— Ти си първата, която иска разрешение — усмихнах ѝ се кисело.

Тя ме повдигна с със същата лекота като Емет с тънките си ръце, като ме обгръщаше защитнически, след което излетя през вратата, като остави светлините зад нас.

20. НЕТЪРПЕНИЕ

Когато се събудих бях объркана. Мислите ми бяха мъгляви, все още отвъртени в сънища и кошмари — отне ми по-дълго време от обичайното, за да осъзная къде се намирам.

Стаята беше прекалено приветлива за да принадлежи на друго място освен на хотел. Нощните лампи, заковани за масите, бяха доста издаващи, както й дългите завеси направени от същата материя като покривката на леглото, и родовите водни щампи на стените.

Опитах се да си спомня как съм се оказала тук, но отначало нищо не изникна.

Спомних си лъскавата черна кола, стъклата на прозорците потъмни от тези на лимузина. Двигателят бе почти тих, въпреки че бяхме се изстреляли по черната магистрала два пъти повече от законната скорост.

И си спомних как Алис седеше заедно с мен на тъмната кожена седалка отзад. Някак си, по време на дългата нощ, главата ми се бе оказала на гранитеният ѝ врат. Близостта ми изглежда не я притесняваше изобщо, и студената ѝ, твърда кожа беше странно удобна за мен. Предната част на тънката ѝ памучна блуза бе студена, влажна от сълзите които се стичаха от очите ми докато, червени и подути, не пресъхнаха.

Сънят ме отбягваше — болезнените ми очи стояха отворени дори, когато нощта накрая свърши и зората пропука над нисък връх нейде из Калифорния. Сивата светлина, която се процеждаше през безоблачното небе, пареше очите ми. Но не можех да ги затворя — когато го направех, образите изникваха прекалено ярки, като слайдове зад клепачите ми, бяха непоносими. Разбитото изражение на Чарли — бруталното ръмжене на Едуард, с оголени зъби — гневният поглед на Розали — умелият взор на преследвача — мъртвият поглед в очите на Едуард, когато ме целуна за последно... Не можех да понеса да ги видя. Затова преборих умората си, докато слънцето се извисяваше още по-нависоко.

Бях все още будна, когато преминахме през плитък планински проход и слънцето, което вече бе зад нас, се отразяваше в подредените покриви на Долината на Слънцето. Нямах достатъчно останали емоции, за да се изненадам, че сме взели едно тридневно пътуване за един ден. Наблюдавах безучастно широката, плоска простор, която лежеше пред мен. Финикс — палмовите дървета, долният креозон, случайните линии от пресичащи се магистрали, зелените откосени ивици от игрища за голф и тюркоазените петна от басейни, всичките потопени в слаб смог и обгърнати от ниски, скалисти хребети, които не бяха достатъчно големи, за да бъдат наречени планини.

Сенките на палмовите дървета се наклоняваха през магистралата — очертани, по-остри отколкото си ги спомнях, по-бледи отколкото би трябвало да са. Нищо не можеше да се скрие в тези сенки. Светлата, отворена магистрала изглеждаше достатъчно приветлива. Но не усетих облекчение, нито чувството, че съм си у дома.

— Накъде за летището, Бела? — беше попитал Джаспър, и аз потрепнах, въпреки че гласът му беше доста мек и спокоен. Беше първият звук, освен мъркането на колата, който да разруши дългото нощно мълчание.

— Остани на I-десет — бях отговорила механично. — Ще минем точно покрай него.

Мозъкът ми работеше бавно през мъглата от недостига на сън.

— Ще летим ли за някъде? — бях попитала Алис.

— Не, но е добре да сме наблизко, просто за всеки случай.

Спомням си как започнахме да обикаляме около летището... но не спряхме. Предполагам, че тогава съм заспала.

Въпреки че, сега когато преследвах спомените си, имах силното впечатление, че съм напуснала колата — слънцето тъкмо залязваше зад хоризонта — ръцете ми обвити около рамената на Алис и нейната ръка около кръста ми, която ме влачи, докато се препъвах през топлите, сухи сенки.

Нямах спомени за тази стая.

Погледнах дигиталният часовник на нощното шкафче. Червените числа твърдяха, че е три часът, но не показваха дали е нощ или ден. Никаква светлинка не убягваше от дебелиите завеси, но стаята беше светла от светлината на лампите.

Изправих се сковани и залитайки отидох до прозореца, където дръпнах пердетата.

Беше тъмно отвън. Тогава е три сутринта. Стаята ми гледаше към пуст участък от магистралата и новият паркинг гараж към летището. Имаше някаква утеха в това да мога да посоча точното време и място.

Погледнах се. Все още носех дрехите на Есме, и те определено не ми ставаха. Огледах се наоколо и доволна открих пътническата ми чанта отгоре на нисък скрин.

Тъкмо търсех нови дрехи, когато леко почукване на вратата ме накара да подскоча.

— Може ли да вляза? — попита Алис.

Поех си дълбоко дъх.

— Разбира се.

Тя влезе вътре и ме огледа внимателно.

— Изглежда, че трябваше да си поспиш малко повече — каза тя.

Аз само поклатих глава.

Тя с придвижи към завесите и ги затвори плътно преди да се обърне обратно към мен.

— Ще трябва да стоим вътре — каза ми тя.

— Добре. — Гласът ми беше дрезгав.

— Жадна ли си? — попита тя.

Вдигнах рамене.

— Аз съм добре. Ами ти?

— Не е нещо, което не може да се преодолее. — Тя се усмихна. — Поръчах храна за теб, в съседната стая е. Едуард ми напомни, че ти трябва да се храниш доста по-често от нас.

Веднага застанах нащрек.

— Обадил се е?

— Не — каза тя и видя как лицето ми помръкна. — Каза ми преди да тръгнем.

Тя взе ръката ми внимателно и ме поведе през вратата към всекидневната на хотелският апартамент. Можех да чуя тихото жужене на гласове, идващи от телевизора. Джаспър стоеше неподвижно на бюрото в ъгъла, очите му следяха новините без капчица интерес.

Седнах на пода до масичката за кафе, където поднос с храна ме очакваше, и започнах да си взимам без да забелязвам какво ям.

Алис кацна на страничната облегалка на канапето и се загледа безизразно в телевизора като Джаспър.

Хранех се бавно, като я наблюдавах, като се обръщаше от време на време, за да погледне към Джаспър. Започна да ми просветва, че стоят прекалено мирно. Никога не откъснаха поглед от екрана, макар че в момента течаха реклами. Избутах подноса настрани, като стомахът ми беше внезапно неспокоен. Алис погледна към мен.

— Какво е станало, Алис? — попитах аз.

— Нищо не е станало. — Очите ѝ бяха разширени, искрени... и аз не им повярвах.

— Какво правим сега?

— Чакаме Карлайл да се обади.

— А трябвали да се е обадил досега? — Можех да видя, че съм уцелила. Очите на Алис се стрелнаха от моите към телефона върху кожената чанта и обратно.

— Какво означава това? — Гласът ми трепереше и аз се опитах да го контролирам. — Че не се е обадил още?

— Означава просто, че няма какво да ни кажат.

Но гласът ѝ беше прекалено равен, и въздухът беше по-труден за дишане.

Джаспър внезапно бе застанал до Алис, по-близо до мен от обичайното.

— Бела — каза той с подозрително успокояващ глас. — Няма за какво да се тревожиш. Ти си в пълна безопасност тук.

— Знам това.

— Тогава защо си изплашена? — попита объркано той. Може и да усещаше тенора на емоциите ми, но не можеше да разчете причините зад тях.

— Чу какво каза Лорън. — Гласът ми беше шепот, но бях убедена, че могат да ме чуят. — Той каза, че Джеймс е смъртоносен. Ами ако нещо се обърка и те се разделят? Ако се случи нещо на някой от тях, на Карлайл, Емет... Едуард... — Преглътнах. — Ако онази дивачка нарани Есме... — Гласът ми се бе извисил, имаше истерична нотка в него. — Как бих могла да живея, когато знам, че вината е моя? Никой от вас не би трябвало да рискува живота си заради мен...

— Бела, Бела, спри — прекъсна ме той, като думите му се изливаха прекалено бързо, за да ги разбере. — Тревожиш се за

грешните неща, Бела. Повярвай ми — никой от нас не е в опасност. Ти и без това си под достатъчно стрес — не добавя към него и напълно ненужни тревоги. Чуй ме! — заповяда ми той, защото бях извърнала глава. — Нашето семейство е силно. Единственият ни страх е да не изгубим теб.

— Но защо бихте...

Този път Алис ме прекъсна, като докосна бузата ми със студените си пръсти.

— Почти от цял век Едуард е бил сам. Сега е открил теб. Ти не можеш да видиш промените, които ние виждаме, ние които сме били толкова дълго време с него. Да не мислиш, че който и да е от нас би искал да го погледне в очите през следващите сто години, ако той те изгуби?

Вината ми бавно спадаше, докато се взирах в тъмните ѝ очи. Но дори и когато спокойствието ме заля, знаех, че не мога да имам доверие на чувствата си с Джаспър наоколо.

Беше много дълъг ден.

Останахме в стаята. Алис се обади на рецепцията и ги помоли да отпратят камериерката за сега. Прозорците стояха затворени, телевизорът включен, въпреки че никой не го гледаше. На равни интервали ми бе доставяна храна. Сребристият телефон, който почиваше върху чантата на Алис сякаш бе станал по-голям, докато часовете минаваха.

Детегледачките ми се справяха по-добре с напрежението от мен. Докато кършех пръсти и крачех, те просто ставаха все по-неподвижни, две статуи, чийто очи ме следват незабележимо, докато се движа. Занимавах се с това да запомня стаята — райетата на възглавниците, оранжево, прасковено, кремаво, тъмно златисто, и оранжево отново. Понякога се вглеждах в абстрактните щампи, като случайно откривах картинки във фигурите, както откривах картини в облаците като малко дете. Проследих синя ръка, жена, която вчесва косата си, котка, която се протяга. Но когато бледо червеният кръг стана взиращо се око, отместих глава настрана.

Когато следобеда мина, се върнах в леглото, просто за да направя нещо. Надявах се, че щом се окажа сама в тъмното, ще се отдам на ужасните страхове, които обикаляха ръба на съзнанието ми, но не можеха да пробият през внимателният надзор на Джаспър.

Но Алис ме последва внимателно, сякаш по някаква случайност ѝ бе омръзнала съседната стая по същото време. Започвах да се чудя точно какви инструкции ѝ е дал Едуард. Излегнах се на леглото и тя седна с кръстосани крака до мен. Отначало не ѝ обръщах внимание, внезапно достатъчно уморена, за да заспя. Но след няколко минути, паниката, която бе изчезнала в присъствието на Джаспър започна да се усеща. Бързо се отказах от идеята за сън тогава, като се свих на топка, обвивайки ръце около краката ми.

— Алис? — попитах аз.

— Да?

Поддържах гласът си много спокоен.

— Какво мислиш, че правят?

— Карлайл искаше да отведе преследвача колкото може по̀ на север, да изчака да се приближи, след което да се обърнат и да го нападнат. Есме и Розали трябваше да се насочат на запад докато могат да държат женската зад тях. Ако тя се откаже, те трябва да се върнат обратно във Форкс и да държат под око баща ти. Така че предполагам, че нещата вървят доста добре, щом не се обаждат. Означава, че преследвачът е достатъчно близо и те не искат, той да ги подслушва.

— А Есме?

— Мисля, че се е върнала във Форкс. Няма да се обади, ако има някакъв шанс женската да подслушва. Предполагам, че всичко са просто много предпазливи.

— Мислиш ли, че са в безопасност, наистина?

— Бела, колко пъти трябва да ти повтаряме, че няма никаква опасност за нас?

— Въпреки това ще ми кажеш ли истината?

— Да. Винаги ще ти казвам истината. — Гласът ѝ беше сериозен. Замислих се за момент и реших, че е искрена.

— Кажи ми тогава... как се става вампир?

Въпросът ми я хвана неподготвена. Беше притихнала. Извърнах се на другата си страна, за да я погледна, и изражението ѝ ми се стори раздвоено.

— Едуард не иска да ти казвам това — каза твърдо тя, но имах чувството, че тя не е съгласна.

— Това не е честно. Мисля, че имам правото да знам.

— Знам.

Погледнах я, очакваща.

Тя въздъхна.

— Той ще ядоса *ужасно много*.

— Не е негова работа. Това е между теб и мен. Алис, като твоя приятелка, умолявам те. — И ние бяхме приятели сега, някак си — както вероятно е знаела, че ще станем през цялото време.

Тя ме погледна с разкошните си, мъдри очи... като избираше.

— Ще ти обясня техничната част — каза накрая тя, — но лично аз не си го спомням, а и никога не съм го правила или виждала преди, така че имай предвид, че мога да ти кажа само теорията.

Чаках.

— Като хищници, имаме излишък от оръжия във физическият си арсенал — много, много повече отколкото всъщност имаме нужда. Силата, бързината, острите сетива, да не споменавам и тези от нас като Едуард, Джаспър и аз, които имаме допълнителни сетива. А и, подобно на месоядното растение, ние сме физически привлекателни за жертвата си.

Стоях напълно неподвижно, като си припомних колкото точно Едуард бе демонстрирал същото понятие пред мен на ливадата.

Тя се усмихна с широка, злокобна усмивка.

— Имаме и още едно доста излишно оръжие. Ние сме и отровни — каза тя, като зъбите ѝ блестяха. — Отровата не убива — тя просто те изважда от строя. Работи бавно, като се разпространява из кръвта ти, така че, веднъж ухапана, жертвата ни е в прекалена физическа болка, за да ни избяга. Най-вече ненужна, както казах. Ако сме толкова близо, жертвата няма как да избяга. Разбира се, винаги има изключения. Като Карлайл, например.

— Значи... ако отровата е оставена да се разпространи... — прошепнах аз.

— Отнема няколко дни, за да е пълна трансформацията, зависи от това колко отрова има в кръвта, колко близо е отровата до сърцето. Докато сърцето бие, отровата се разпространява, нараства, променя тялото, докато се движи през него. Евентуално сърцето спира и превръщането е завършено. Но през цялото време, през всяка минута от него, жертвата ще копнее да умре.

Потреперах.

— Не е особено приятно, както виждаш.

— Едуард каза, че е много трудно за правене... не разбирам — казах аз.

— Ами ние сме като акулите по един начин. Веднъж щом сме усетили вкуса на кръв, или дори миризмата ѝ, става трудно за нас да не се храним. Понякога е невъзможно. Та виждаш ли, за да ухапеш някого, да вкусиш кръвта, оттам започва безумието. Трудно е и за двете страни — жаждата за кръв от едната и ужасната болка от другата.

— Защо мислиш, че не си спомняш?

— Не знам. За всички други, болката от трансформацията е най-яркият спомен, който имат от човешкият си живот. Не си спомням нищо от човешкият си живот. — Гласът ѝ беше изпълнен с копнеж.

Стояхме неподвижно, обвити всяка в собствените си мисли.

Секундите минаваха и аз почти бях забравила присъствието ѝ, бях толкова погълната от мислите си.

Тогава, без никакво предупреждение, Алис скочи от леглото, като се приземи леко на краката си. Главата ми се вдигна рязко, като я погледнах сепнато.

— Нещо се е променило. — Гласът ѝ беше настоятелен и тя не говореше на мен.

Тя се пресегна към вратата по същото време като Джаспър. Очевидно бе чул разговорът ни и внезапно ѝ възкликване. Той постави ръцете си върху рамената ѝ и я заведе обратно към леглото, като я сложи да седне на ръба.

— Какво виждаш? — попита напрегнато той, като се взираше в очите ѝ. Очите ѝ бяха фокусирани върху нещо много далечно. Седнах близо до нея, като се приведох за да уловя ниският ѝ, бърз глас.

— Виждам стая. Дълга е, и има огледала навсякъде. Подът е дървен. Той е в стаята и чака. Има златно... златна ивица през огледалата.

— Къде е стаята?

— Не знам. Нещо липсва — не е направено друго решение.

— След колко време?

— Скоро. Той ще бъде в огледалната стая днес или може би утре. Зависи. Чака нещо. И сега е в тъмното.

Гласът на Джаспър беше спокоен, мелодичен, когато я попита по трениран начин.

— Какво прави той?

— Той гледа телевизия... не, той гледа някаква касета, в тъмното, на друго място.

— Можеш ли да видиш къде е?

— Не, прекалено е тъмно.

— А стаята с огледалата, какво друго има там?

— Само огледалата, и златното. Има обръч около стаята. И има черна маса с голяма уредба и телевизор. Той държи касетата във видеото, но не я гледа така както в тъмната стая. Това е стаята, в която чака. — Очите ѝ се раздалечиха, след което се фокусираха върху лицето на Джаспър.

— Няма нищо друго?

Тя поклати глава. Те се гледаха един друг, неподвижни.

— Какво означава това? — попитах аз.

Никой от тях не отговори за момент, след което Джаспър се обърна, за да ме погледне.

— Означава, че плановете на преследвача са се променили. Той е направил решение, което ще го отведе в огледалната стая и в тъмната стая.

— Но ние не знаем къде са тези стаи?

— Не.

— Но знаем, че няма да е в планините на север от Вашингтон, където бива преследван. Той ще им избяга. — Гласът на Алис беше мрачен.

— Да им се обадим ли? — попитах аз. Те си размениха сериозен поглед, нерешителни.

И телефонът извъня.

Алис беше пресякла стаята още преди да съм вдигнала глава, за да го погледна.

Тя натисна един бутон и задържа телефона до ухото си, но не заговори първа.

— Карлайл — прошепна тя. Тя не изглеждаше изненадана или облекчена, по начина по който аз се чувствах.

— Да — каза тя, като погледна към мен. Заслуша се за дълъг момент.

— Току-що го видях. — Тя описа отново видението си. — Каквото и да го е накарало да се качи на този самолет... го е водело

към тези стаи. — Тя замълча. — Да — каза Алис в телефона, след което се обърна към мен. — Бела?

Тя ми подаде телефона. Изтичах към него.

— Ало? — казах задъхано аз.

— Бела — каза Едуард.

— О, Едуард! Толкова се тревожех.

— Бела — въздъхна той ядосано. — Казах ти да не се тревожиш за нищо друго освен за себе си. — Беше толкова невероятно хубаво да чуя гласът му. Почувствах облака на отчаянието, който кръжеше над мен, да се просветлява и отдръпва назад, докато той говореше.

— Къде си?

— Извън Ванкувър сме. Бела, съжалявам... изгубихме го. Изглежда е подозрителен към нас — внимава да стои достатъчно надалеч, за да не чуя мислите му. Но сега го няма — изглежда се е качил на самолет. Мислим, че вероятно се е върнал във Форкс, за да започне отначало. — Можех да чуя Алис да осведомява Джаспър за мен, бързите ѝ думи се сливаха заедно в бръмчащ шум.

— Знам. Алис го видя да се измъква.

— Обаче няма за какво да се тревожиш. Няма да открие нищо, което да го отведе към теб. Само трябва да останеш там и да почакаш, докато го открием отново.

— Аз ще се оправя. Есме с Чарли ли е?

— Да — женската се е върнала в града. Отишла е в къщата, но докато Чарли е бил на работа. Не се е доближила до него, така че не се страхувай. Той е в безопасност с Есме и Розали, докато го наблюдават.

— Тя какво прави?

— Вероятно се опитва да улови следата. Обиколила е целият град през нощта. Розали я проследила към летището, всички пътища около града, училището... тя търси, Бела, но няма какво да открие.

— И ти си сигурен, че Чарли е в безопасност?

— Да, Есме не го изпуска от погледа си. А и ние скоро ще сме там. Ако преследвачът се появи някъде на близо до Форкс, ще го хванем.

— Липсваш ми — прошепнах аз.

— Знам, Бела. Повярвай ми, знам. Сякаш си взела едната ми половина със себе си.

— Ела и си я вземи тогава — предизвиках го аз.

— Скоро, колкото мога по-скоро. Но първо *ще* се погрижа да си в безопасност. — Гласът му беше твърд.

— Обичам те — напомних му аз.

— Можеш ли да повярваш, въпреки всичко, в което те забърках, че и аз те обичам?

— Да, всъщност мога.

— Ще дойда за теб скоро.

— Ще те чакам.

Веднага щом телефона замря, облакът на отчаянието отново се появи над мен.

Обърнах се, за да дам телефона на Алис и я открих с Джаспър, наведени над масата, където Алис скицираше нещо върху хотелската хартия за писма. Наведох се над облегалката на канапето, като погледнах над рамото ѝ.

Тя бе нарисувала стая — дълга, правоъгълна, с по-тънка, квадратна секция на върха. Дървените дъски, които съставяха пода се простираха по дължината на стаята. По стените имаше празнини, които означава огледалата. И след това, обвит около стените, висок до кръста, дълъг обръч. Обръчът, който Алис беше нарекла златен.

— Това е балетно студио — казах аз, внезапно разпознала познатите форми.

Те вдигнаха поглед към мен, изненадани.

— Знаеш ли тази стая? — гласът на Джаспър беше спокоен, но имаше нещо скрито, което не можех да определя. Алис се надвеси над творбата си, ръката ѝ летеше през листа сега, формата на изход се оформяше на задната стена, уредбата и телевизора бяха на ниска маса в предният десен ъгъл.

— Прилича на мястото, където ходех на уроци по танци — когато бях на осем или девет. Беше оформена точно по същият начин. — Докоснах страницата, където квадратната секция бе издадена, като свиваше задната част на стаята. — Ето тук бяха тоалетните — вратите бяха от другата страна. Но уредбата беше тук — посочих левият ъгъл — беше по-стара и нямаше телевизор. Имаше прозорец в чакалнята — можеш да видиш стаята от тази перспектива, ако погледнеш през него.

Алис и Джаспър ме гледаха.

— Сигурна ли си, че е същата стая? — попита Джаспър, все още спокоен.

— Не, изобщо не — предполагам, че повечето студиа изглеждат по същия начин — огледалата, обръча. — Проследих с пръст обръча срещу огледалата. — Просто формата ми се стори позната. — Докоснах вратата, поставена точно на същото място, което си спомнях.

— Имаш ли някаква причина да отидеш там сега? — попита Алис, като наруши бляновете ми.

— Не, не съм била там от почти десет години. Бях ужасна танцьорка — винаги ме слагаха отзад на рециталите — признах аз.

— Значи няма начин да е свързано с теб? — попита напрегнато Алис.

— Не, дори не мисля, че същият човек го притежава. Сигурна съм, че е просто някакво балетно студио от някъде си.

— Къде се намираше студиото, в което ходеше? — попита небрежно Джаспър.

— Точно зад ъгъла на къщата на майка ми. Обикновено отивах пеша там след училище... — казах аз, като гласът ми замлъкна. Не пропуснах погледа, който си размениха.

— Тук във Финикс, значи? — Гласът му все още беше небрежен.

— Да — прошепнах аз. — На петдесет и осма улица.

Всички стояхме в мълчание, загледани в рисунката.

— Алис, телефонът безопасен ли е?

— Да — увери ме тя. — Номерът ще се проследи обратно към Вашингтон.

— Значи мога да го използвам, за да се обадя на мама.

— Мислех си, че тя е във Флорида.

— Така е... но тя ще се прибира у дома скоро, а не може да се върне в онази къща, докато... — Гласът ми потрепери. Мислех си за нещо, което Едуард бе казал, за онази червенокосата в къщата на Чарли, и в училището, където са досиетата ми.

— Как ще се свържеш с нея?

— Нямаат постоянен телефон освен в къщата — тя би трябвало да си проверява редовно съобщенията.

— Джаспър? — попита Алис.

Той се замисли.

— Не мисля, че ще навреди по някакъв начин — просто се постарай да не казваш къде се намиращ, разбира се.

Нетърпеливо се пресегнах за телефона и набрах познатият номер. Иззвъня четири пъти, след което чух веселият глас на майка ми да ми казва да оставя съобщение.

— Мамо — казах след изпиукването, — аз съм. Слушай, искам да направя нещо. Важно е. Веднага щом получиш това съобщение се обади на този номер. — Алис вече бе застанала от другата ми страна, като пишеше номера на телефона за мен в дъното на рисунката. Прочетох го внимателно два пъти. — Моля те, не отивай никъде преди да си говорила с мен. Не се тревожи, аз съм добре, но трябва непременно да говоря с теб, без значение колко късно получиш това съобщение, ясно? Обичам те, мамо. Чао. — Затворих очи и се помолих с всичките си сили, че никакви непредвидени промени в плановете няма да я доведат вкъщи преди да е получила съобщението ми.

Наместих се на канапето, като човърках из чиния с остатъци от плодове, като очаквах дълга вечер. Помислих си да се обадя на Чарли, но не бях сигурна дали си е вкъщи или не. Концентрирах се върху новините, като гледах за новини около Флорида — внезапни урагани или терористични атаки — каквото и да е, което да ги накара да се приберат вкъщи по-рано.

Безсмъртието навярно е благословено с безкрайно търпение. Нито Джаспър, нито Алис изглежда нямаха нужда да правят каквото и да е. За известно време Алис скицираше неясните очертания на тъмната стая от видението ѝ, доколкото е могла да види от светлината на телевизора. Но когато приключи, просто седна, като се загледа в празните стени с вечните си очи. Джаспър изглежда също нямаше желанието да крачи, или да наднича през завесите, или да избяга пиццейки през вратата, както на мен ми се искаше.

Вероятно съм заспала на канапето, в очакването си телефонът да звънне отново. Допирът на студените ръце на Алис ме събуди за момент, докато ме носеше към леглото, но бях в безсъзнание отново още преди главата ми да е докоснала възглавницата.

21. ТЕЛЕФОННО ОБАЖДАНЕ

Можех да усетя, че е прекалено рано отново, когато се събудих, и знаех, че програмата на дните и вечерите ми бавно се обръщаше. Лежах в леглото си и слушах тихите гласове на Алис и Джаспър в другата стая. Фактът, че бяха достатъчно силни, за да ги чуя ми се стори странно. Превъртях се, докато краката ми не докоснаха пода и се отправих към всекидневната.

Часовникът върху телевизора показваше, че е два сутринта. Алис и Джаспър стояха един до друг на канапето, Алис отново скицираше, докато Джаспър надничаше през рамото ѝ. Не вдигнаха поглед, когато влязох, прекалено погълнати от работата на Алис.

Примъкнах се от страната на Джаспър, за да надникна.

— Още нещо ли е видяла? — попитах го тихо.

— Да. Нещо го е върнало в стаята с видеото, но сега е по-светла.

Наблюдавах, докато Алис рисуваше квадратна стая с тъмни лъчи през ниският таван. Стените бяха облепени с дърво, малко прекалено тъмно, старомодно. Подът беше постлан с тъмен килим с шарки по него. Имаше голям прозорец на южната стена и едно разширение през западната стена водеше към всекидневната. Една част от входа беше от камък — голяма тухлена камина сочеше и към двете стаи. Фокусът на стаята от тази перспектива, телевизорът и видеото, балансирани на прекалено малко дървено шкафче, бяха някъде в югозападният ъгъл на стаята. Остарял диван, който се извиваше пред телевизора, с кръгла масичка пред него.

— Телефонът е ето там — прошепнах аз, като посочих.

Два чифта вековни очи се взряха в мен.

— Това е къщата на майка ми.

Алис вече бе станала от канапето, с телефона в една ръка, и набираще. Загледах се в точната версия на семейната стая на майка ми. Нетипично за него, Джаспър се плъзна по-близо до мен. Той леко докосна с ръка рамото ми и физическият контакт сякаш усили

успокояващото му влияние. Паниката стана притъпена, разконцентрирана.

Устните на Алис трепереха от бързината на думите ѝ, тихото жужене бе невъзможно за дешифриране. Не можех да се концентрирам.

— Бела — каза Алис. Погледнах я вцепенено.

— Бела, Едуард идва да те вземе. Той и Емет и Карлайл ще те заведат някъде, за да те скрият за известно време.

— Едуард идва? — Думите бяха като спасителен пояс, който ме задържаше над водата.

— Да, ще хване първият полет от Сиатъл. Ще се срещнем на летището и ти ще заминеш с него.

— Но майка ми... той е дошъл тук за майка ми, Алис! — Въпреки Джаспър, истерията блъбукаше в гласът ми.

— Джаспър и аз ще останем, докато тя е в безопасност.

— Не мога да спечеля, Алис. Не можеш да пазиш всички, които познавам завинаги. Не виждате ли какво прави? Той не преследва мен изобщо. Той ще открие някой, ще нарани някой, когото обичам... Алис, не мога...

— Ще го хванем, Бела — увери ме тя.

— Ами ако нещо ти се случи, Алис? Да не би да мислиш, че нямам нищо против? Да не мислиш, че той може да ме нарани само с човешкото ми семейство?

Алис погледна многозначително Джаспър. Дълбока, тежка мъгла на летаргия ме заля, и очите ми се затвориха без позволения ми. Умът ми се бореше с мъглата, като осъзнах какво се случва. Принудих очите си да се отворят и се изправих, отдръпвайки се от ръката на Джаспър.

— Не искам да заспивам отново — озъбих се аз.

Отидох в стаята си и затворих вратата, по-скоро я затръшнах, така че да бъде свободна да се разпадна на парчета в уединение. Този път Алис не ме последва. Три часа и половина зяпах стената, свита на топка, и се люлеех. Умът ми се въртеше в кръг, като се опитваше да измисли някакво спасение от този кошмар. Нямахше избавление, нямаше отсрочка. Можех да видя само вероятният край да се мерзелее в тъмното ми бъдеще. Въпросът беше колко още хора ще бъдат наранени преди да го достигна.

Единствената утеха, единствената надежда, която ми бе останала, беше да знам, че ще видя Едуард скоро. Може би, ако просто видех лицето му отново, щях да успея да видя решението, което ме избягваше сега.

Когато телефонът иззвъня, се върнах в съседната стая, малко засрамена от поведението си. Надявах се, че не съм обидила някой от тях, че знаеха колко съм благодарна за жертвите, които правеха за моя сметка.

Алис говореше бързо както винаги, но това което улови вниманието ми бе, че за пръв път, Джаспър не беше в стаята. Погледнах часовника — беше пет и половина сутринта.

— Тъкмо се качват на самолета — каза ми Алис. — Ще се приземят в девет и четиридесет и пет. — Само още няколко часа трябваше да продължа да дишам, докато той пристигне.

— Къде е Джаспър?

— Той отиде да провери.

— Няма ли да останете тук?

— Не, ще се преместим по-близо до къщата на майка ти.

Стомахът ми се присви болезнено при думите ѝ.

Но телефонът иззвъня отново, като ме разсея. Тя изглеждаше изненадана, но аз вече вървах напред, протегнала с надежда ръка към телефона.

— Ало? — попита Алис. — Не, ето я. — Тя ми подаде телефона. „Майка ти“ изговори с уста тя.

— Ало?

— Бела? Бела? — Беше гласът на майка ми, в познат тон, който бях чувала хиляди пъти през детството си, всеки път, когато се приближавах прекалено близо до ръба на тротоара или се изгубех от погледа и в голяма тълпа. Беше звукът на паниката.

Въздъгнах. Очаквах това, въпреки че се бях постарала да направя съобщението си, колкото е възможно по-спокойно, като отслабих настойчивостта му.

— Успокой се, мамо — казах с най-успокояващият си глас, като се отдалечих бавно от Алис. Не бях сигурна дали ще мога да лъжа убедително с очите ѝ приковани върху мен. — Всичко е наред, чу ли? Дай ми само една минутка и ще ти обясня всичко, обещавам.

Замълчах, изненадана, че не ме е прекъснала все още.

— Мамо?

— Бъди много внимателна да не кажеш нещо, освен ако аз не съм ти рекъл да направиш така. — Гласът, който чух сега бе колкото непознат, толкова и неочакван. Беше мъжки тенорен глас, много приятен, характерен глас — типът глас, който чуваш на фона на рекламните за луксозни коли. Той говореше много бързо.

— Сега, нямам нужда да наранявам майка ти, така че моля те направи това, което ти кажа, и тя ще е наред. — Той замълча за минута, докато аз слушах в безгласен ужас. — Така е много добре — поздрави ме той. — Сега повтаряй след мен и се опитай да звучиш естествено. Ако обичаш кажи „Не, мамо, стой там където си.“

— Не, мамо, стой там където си. — Гласът ми беше малко по-силен от шепот.

— Виждам, че ще имаме проблеми. — Гласът му беше развеселен, все още лек и дружелюбен. — Защо не отидеш в друга стая, така че лицето ти да не провали всичко? Няма смисъл майка ти да страда. Докато вървиш, ако обичаш кажи „Мамо, моля те, изслушай ме.“ Кажи го сега.

— Мамо, моля те, изслушай ме — умоляваше гласът ми. Отправих се бавно към спалнята, като усещах разтревоженият поглед на Алис в гърба ми. Затворих вратата зад себе си, като се опитвах да мисля ясно, въпреки ужасът, който бе обхванал умът ми.

— Ето така, сега сама ли си? Само отговори с да или не.

— Да.

— Но те все още могат да те чуят сигурно.

— Да.

— Добре тогава — приятният глас продължи, — кажи „Мамо, довери ми се.“

— Мамо, довери ми се.

— Това проработи доста по-добре отколкото очаквах. Бях се приготвил да чакам, но майка ти пристигна по-рано. По-лесно е по този начин, нали? По-малко напрежение, по-малко тревоги за теб.

Чаках.

— Сега искам да ме слушаш много внимателно. Искам да се измъкнеш от приятелите си — мислиш ли, че можеш да го направиш? Отговори ми с да или не.

— Не.

— Съжалявам за това. Надявах се, че си малко по-изобретателна от това. Мислиш ли, че би могла да се измъкнеш от тях, ако животът на майка ти зависи от това? Отговори с да или не.

Трябваше да има някакъв начин. Спомних си, че ще ходим на летището. Летище Скай Харбър Интернешънъл — един претъпкан, объркващ лабиринт...

— Да.

— Така е по-добре. Сигурен съм, че няма да е лесно, но ако само усетя, че си водиш компания, е, това ще е доста лошо за майка ти — обеща ми дружелюбният глас. — Вероятно знаеш достатъчно за нас, за да осъзнаеш колко бързо ще разбере, ако се опиташ да доведеш някой със себе си. И колко малко време ще ми трябва, за да се справя с майка ти в този случай. Разбираш ли? Отговори с да или не.

— Да. — Гласът ми се пречупи.

— Много добре, Бела. Ето какво трябва да направиш. Искам да отидеш в къщата на майка си. До телефонният апарат ще има номер. Обади се и аз ще ти кажа накъде да отидеш. — Вече знаех къде ще отида и къде ще свърши всичко това. Но щях да следвам точно инструкциите му. — Можеш ли да направиш това? Отговори с да или не.

— Да.

— Преди обяд, моля те, Бела. Нямам цял ден — каза учтиво той.

— Къде е Фил? — попитах уплашено аз.

— А, внимавай сега, Бела. Изчакай, докато аз ти кажа да говориш, ако обичаш.

Изчаках.

— Много е важно сега да не събудиш подозренията на приятелите си, когато се върнеш при тях. Кажи им, че майка ти се е обадила, и че си я убедила да не се прибира вкъщи за известно време. Сега повтори след мен „Благодаря ти, мамо“. Кажи го сега.

— Благодаря ти, мамо. — Сълзите ми се стичаха. Опитах се да ги спра.

— Кажи „Обичам те, мамо, ще се видим скоро“. Кажи го сега.

— Обичам те, мамо. — Гласът ми беше хриплив. — Ще се видим скоро — обещах аз.

— Довиждане, Бела. Нямам търпение да се видим отново. — Той затвори.

Държах телефона до ухото си. Ставите ми бяха замръзнали от ужас — не можех да накарам пръстите си да го пуснат.

Бавно-бавно мислите ми започнаха да пропукват през тухлената стена на болката. Да оформят план. Защото няха друг избор, освен този — да отида в огледалната стая и да умра. Няха никакви гаранции, нищо което да държи майка ми жива. Можех само да се надявам, че Джеймс ще бъде доволен от края на играта, че победата над Едуард щеше да е достатъчна. Отчаянието ме сграбчи — нямаше как да се пазаря, нищо, което да предложи или да възпра, така че да го повлияя. Но все още няха друг избор. Трябваше да опитам.

Потиснах ужасът си доколкото можах. Решението ми беше взето. Няма смисъл да губя време и да агонизирам над резултата. Трябваше да мисля ясно, защото Алис и Джаспър ме чакаха, а това да им избягам беше изключително важно и абсолютно невъзможно.

Внезапно бях благодарна, че Джаспър не е тук. Ако беше тук, за да усети мъката ми през последните пет минути, как щях да премахна подозренията му? Преглътнах страхът и безпокойството, опитах се да ги потисна. Не можех да си ги позволя сега. Не знаех кога ще се върне.

Концентрирах се върху бягството си. Можех да се надявам, че познатото ми летище ще обърне нещата в моя полза. Някак си трябваше да държа Алис далеч...

Знаех, че Алис е в другата стая и ме чака, любопитна. Но трябваше да се справя с още едно нещо насаме, преди Джаспър да се е върнал.

Трябваше да приема факта, че никога нямаше да видя Едуард отново, нито дори последен поглед към лицето му, за да отнеса със себе си в огледалната стая. Щях да го нараня и не можех да му кажа сбогом. Оставих вълните на болката да преминат през мен, да ме завладеят за известно време. След което ги отблъснах назад и отидох да се изправя пред Алис.

Единственото изражение, което успях да съставя бе безчувствен, угаснал поглед. Видях я разтревожена и не я оставих да попита. Имах само един сценарий и не бих се справила с импровизиране сега.

— Майка ми се тревожеше, искаше да се прибере вкъщи. Но сега всичко е наред, убедих я да стои далеч. — Гласът ми беше безжизнен.

— Ще се убедим, че е добре, Бела, не се тревожи.

Обърнах се настрани — не можех да ѝ позволя да види лицето ми.

Очите ми попаднаха върху празните хартии на хотелското бюро. Приблжих се бавно, като заформях планът си. Имаше и пликове. Това беше хубаво.

— Алис — попитах бавно, без да се обръщам, като поддържах гласът си равен. — Ако напиша писмо на майка ми, ще ѝ го предадеш ли? Тоест, имам предвид да го оставиш в къщата.

— Разбира се, Бела. — Гласът ѝ беше внимателен. Можеше да види как се пукам по шевовете си. *Трябваше* да държа емоциите си под контрол.

Отново влязох в спалнята и се приведох на малкото нощно шкафче, за да пиша.

„*Едуард*“, написах аз. Ръката ми трепереше, буквите едва се разчитаха.

Обичам те. Толкова съжалявам. Той държи майка ми и трябва да опитам. Знам, че може и да не проработи. Толкова много, много съжалявам.

Не се ядосвай на Алис и Джаспър. Ако се измъкна от тях ще е истинско чудо. Благодариме им от мое име. Най-вече на Алис, моля те.

И моля те, моля те, не тръгвай след него. Той иска точно това. Или поне така си мисля. Не мога да понеса, ако някой от вас бъде наранен, заради мен, особено ти. Моля те, това е единственото нещо, за което те моля. Заради мен.

Обичам те. Прости ми.

Бела

Внимателно свих на две писмото и го сложих в писмото. Той евентуално щеше да го намери. Надявах се само да разбере и да ме чуе поне този път.

След което внимателно запечатах сърцето си.

22. КРИЕНИЦА

Беше отнело много по-малко време отколкото си мислех — всичкият ужас, отчаяние, разбитото ми сърце. Минутите отминаваха много по-бавно от обикновено. Джаспър все още не се бе върнал, когато отидох обратно при Алис. Страхувах се да бъда в една стая с нея, страхувах се, че тя ще познае... и се страхувах да се крия от нея, поради същата причина.

Мислех си, че съм отвъд възможността да се изненадвам, мислите ми измъчени и нестабилни, но бях изненадана, когато видях Алис да се навежда над бюрото, сграбчила краищата му с двете си ръце.

— Алис?

Тя не реагира, когато извиках името ѝ, но главата ѝ бавно се люлееше и видях лицето ѝ. Очите ѝ бяха празни, замъглени... Мислите ми отлетяха към майка ми. Да не би да бях закъсняла вече?

Побързах към нея, като механично се пресегнах да докосна ръката ѝ.

— Алис! — гласът на Джаспър беше като камшик, и той внезапно бе точно зад нея, ръцете му я обвиваха, като отпуснаше хватката ѝ върху масата. През стаята вратата се затвори с тихо кликване.

— Какво има? — настоя той.

Тя извърна лицето си далеч от мен, към гърдите му.

— Бела — каза тя.

— Тук съм — отвърнах.

Главата ѝ се извъртя, очите ѝ заключиха моите, изражението им странно пусто. Веднага осъзнах, че тя не говори на мен, а отговаря на въпроса на Джаспър.

— Какво видя? — попитах — и нямаше въпрос в равният ми, безчувствен глас.

Джаспър ме изгледа остро. Задържах изражението си безучастно и почаках. Очите му бяха объркани, докато бързо отместваше поглед

между лицето на Алис и моето, като чувстваше хаоса... защото можех да позная какво е видяла Алис току-що.

Усетих как атмосферата около мен се успокоява. Приветствах я, като я използвах за да поддържам емоциите си под контрол.

Алис също се възстанови.

— Нищо, всъщност — отговори накрая тя, гласът ѝ удивително спокоен и убедителен. — Просто същата стая като преди.

Накрая ме погледна, изражението ѝ беше мило и стеснително.

— Закуска ли искаше?

— Не, ще ям на летището. — Аз също бях много спокойна. Отидох в банята да се изкъпя. Сякаш бях взела назаем допълнителното странно сетиво на Джаспър, можех да усетя как Алис — въпреки че бе съдържана — отчаяно искаше да излезе от стаята, за да бъде насаме с Джаспър. За да му каже, че правят нещо грешно, че ще се провалят...

Приготвих се систематично, като се концентрирах върху всяка малка задача. Спуснах косата си, като я оставих да се върти около лицето ми. Умиротворяващото настроение, което Джаспър бе създал ми помагаше да мисля ясно. Помогна ми да запланувам. Прерових чантата си, докато открих чорапът си пълен с пари. Изпразних го в джоба си.

Нямах търпение да стигнем до летището и бях доволна, че тръгнахме към седем. Този път седях сама на задната седалка на тъмната кола. Алис се бе облегла на вратата, лицето ѝ към Джаспър, но иззад слънчевите очила, тя стрелваше погледа си към мен на всеки няколко секунди.

— Алис? — попитах равнодушно.

Тя беше нащрек.

— Да?

— Как работи? Нещата, които виждаш? — Гледах през прозореца и гласът ми звучеше отегчено. — Едуард каза, че не е предопределено... че нещата се променят? — Беше по-трудно да кажа името му, отколкото си мислех. Може би това бе разтревожило Джаспър, защото нова вълна на ведрост изпълни колата.

— Да, нещата се променят... — прошепна тя — да се надяваме, помислих си аз. — Някои неща са по-сигурни от други... като времето. Хората са по-трудни. Мога да видя само пътят, който са поели, докато

са още на него. Веднъж щом променят мнението си — и вземат някое ново решение, без значение колко малко — цялото бъдеще се променя.

Кимнах замислено.

— Значи ти не можеше да видиш Джеймс да идва във Финикс преди да е решил да дойде тук.

— Да — съгласи се тя, отново нащрек.

И тя не ме бе видяла в огледалната стая с Джеймс, докато не бях взела решението да се срещна с него там. Опитах се да не мисля за това, какво още бе видяла. Не исках паниката ми да направи Джаспър още по-подозрителен. Щяха да ме наблюдават два пъти по-внимателно сега, след видението на Алис. Това щеше да се окаже невъзможно.

Стигнахме до летището. Късметът беше на моя страна, или може би просто получавах предимство. Самолетът на Едуард щеше да кацне на четвърти терминал, най-големият терминал, където повечето самолети кацаха — така че не бе изненада, че и неговият е там. Но беше терминалът, от който имах нужда — най-големият, най-объркващият. И имаше врата на третият етаж, която може би беше единственият ми шанс.

Паркирахме на четвъртия етаж на огромен гараж. Поведох пътя, за пръв път по наясно със заобикалящата среда от тях. Взехме асансьора за третия етаж, където слизаха пътниците. Алис и Джаспър прекараха много време във изучаване на таблото за заминаващите самолети. Можех да ги чуя как обсъждат плюсовете и минусите на Ню Йорк, Атланта, Чикаго. Места, където никога не съм била. И които никога нямаше да видя.

Изчаках възможността си, нетърпелива, без да мога да спра кракът си да потропва. Бяхме седнали на дългата редица от столове до детекторите за метал, Джаспър и Алис се преструваха, че гледат хората, но всъщност гледаха мен. Всеки сантиметър, с който помръдвах от мястото си, бе последван от бърз поглед от ъгълчето на очите им. Беше безнадеждно. Дали да бягам? Дали биха посмели да ме спрат физически на публично място? Или просто щяха да ме последват?

Извадих ненадписаното писмо от джоба си и го сложих върху черната кожена чанта на Алис. Тя ме погледна.

— Писмото ми — казах аз. Тя кимна, като го прибра в горния джоб. Той щеше да го намери скоро.

Минутите минаваха и пристигането на Едуард приближаваше. Беше удивително как всяка клетка от тялото ми сякаш знаеше, че той идва, копнееше за пристигането му. Това направи нещата доста трудни. Осъзнах, че се опитвам да измисля извинения, за да остана, първо да го видя и след това да избягам. Но знаех, че това ще е невъзможно, щом се нуждаех от всеки шанс за бягство.

Няколко пъти Алис ми предложи да дойде с мен, за да си взема закуска. По-късно, казах ѝ, не сега.

Наблюдавах таблото за пристигащи, гледах как полет след полет пристига на време. Полетът от Сиатъл пълзеше все по-близо и по-близо до върха на таблото.

И изведнъж, когато имах само трийсет минути, за да избягам, цифрите се промениха. Самолетът му подраняваше с десет минути. Нямах повече време.

— Мисля да ям сега — казах бързо.

Алис се изправи.

— Ще дойда с теб.

— Имаш ли нещо против Джаспър да дойде наместо това? — попитах. — Чувствам се малко... — Не довърших изречението. Очите ми бяха достатъчно диви, за да потвърдят това, което не казах.

Джаспър се изправи. Очите на Алис бяха объркани, но — видях с облекчение — не бяха подозрителни. Навярно отдаваше промяната във видението си на някаква маневра на преследвача, а не на предателство от моя страна.

Джаспър вървеше тихо зад мен, ръката му беше на гърбът ми, сякаш ме водеше. Престорих се, че не проявявам интерес към първите няколко кафенета, като главата ми претърсваше това, което наистина исках. И то беше там, точно зад ъгъла, извън острият поглед на Алис — дамските тоалетни на третият етаж.

— Имаш ли нещо против? — попитах Джаспър, докато минавахме. — Ще отнеме само минутка.

— Ще те чакам тук — каза той.

Веднага щом вратата се затвори зад мен, аз се затичах. Спомних си онзи път, когато се бях изгубила от тази тоалетна, защото имаше два изхода.

Извън далечната врата имаше само кратък спринт към асансьорите и ако Джаспър стоеше там, където бе казал, че ще бъде,

нямаше да попадна в полезрението му. Не погледнах назад, докато бягах. Това беше единственият ми шанс и дори и да ме видеше, трябваше да продължа. Хората ме зяпаха, но аз ги игнорирах. Зад ъгъла ме чакаха асансьорите и се затичах към тях, като хвърлих ръката си между затварящите се врати на пълен асансьор, който се отправяше надолу. Сврях се измежду раздразнените пътници и проверих дали бутонът за първият етаж е натиснат. Вече светеше и вратите се затвориха.

Веднага щом се отвориха, отново хукнах, въпреки звукът от раздразнени мърморения зад мен. Забавих се за момент, докато минавах покрай охраната при багажните колички, само за да се затичам отново, щом видях вратите на изхода. Нямаше как да знам дали Джаспър не ме търси вече.

Имах само няколко секунди, ако той следваше мирисът ми. Изскочих през механичните врати, като почти се разбих в стъклото, когато те се отвориха прекалено бавно.

По извитата алея нямаше нито едно такси.

Нямах време. Алис и Джаспър или тепърва щяха да осъзнаят, че ме няма, или вече го бяха направили. Щяха да ме открият за секунди.

Една маршрутка до хотел Хаят тъкмо затваряше вратите си на няколко крачки зад мен.

— Чакайте! — извиках аз, тичайки, като махнах на шофьора.

— Това е маршрутката към хотел Хаят — каза шофьорът объркано, като отвори вратите.

— Да — обидих се аз, — точно натам отивам. — И побързах да се кача по стъпалата.

Той погледна накриво липсата ми на багаж, но сви рамене, без да му пука достатъчно, за да попита.

Повечето седалки бяха празни. Седнах колкото се може по-далеч от останалите пътници, и се загледах през прозореца как първо тротоара, а после и летището се отдалечават от нас. Не можех да не си представя Едуард, който застава на ръба на пътя, когато открива къде свършва следата ми. Няма да плача сега, казах си аз. Все още имах дълъг път за изминаване.

Късметът ми проработи. Пред хотела една изморена на вид двойка тъкмо разтоварваше последните си багажи от багажника на едно такси. Изскочих от маршрутката и се затичах към таксито, като се

сместих на седалката зад шофьора. Уморената двойка и шофьорът на маршрутката ме зяпаха.

Казах на изненаданият таксиджия адресът на майка ми.

— Трябва да стигна там колкото се може по-бързо.

— Това е в Скотсдейл — оплака се той.

Хвърлих му четири двайсетачки през седалката.

— Това достатъчно ли е?

— Разбира се, хлапе, няма проблеми.

Облегнах се на седалката, като скръстих ръце върху скута си. Познатият град започна да минава покрай мен, но аз не гледах през прозорците. Напрягах се, за да запазя самоконтрола си. Бях решена да не се провалям до този момент, сега след като планът ми бе успешно изпълнен. Нямаше никакъв смисъл да се отдавам повече на ужасът, на безпокойството. Пътят ми бе предопределен. Сега трябваше само да го следвам.

Така че наместо да се паникьосвам, затворих очи и прекарах двайсет минутният път с Едуард.

Представих си, че съм останала на летището, за да посрещна Едуард. Можех да видя как съм застанала на пръсти, за да видя по-скоро лицето му. Колко бързо, колко грациозно би се придвижил той измежду тълпата от хора, която ни разделяше. След което бих побягнала, за да съкратя последните няколко крачки между нас — безразсъдна както винаги — и щях да се метна в мраморните му ръце, най-накрая в безопасност.

Чудя се къде ли щяхме да отидем. Някъде на север, за да може да е навън през деня. Или може би някъде много отдалечено, за да лежим заедно под слънцето отново. Представих си го на брега, кожата му блестяща като морето. Нямаше да има значение колко дълго ще се крием. Да бъда затворена в една хотелска стая заедно с него би било един вид рай. Имах още толкова много въпроси за него. Можех да си говоря с него цяла вечност, без да заспя никога, без да го напусна.

Можех да видя ясно лицето му сега... почти да чуя гласът му. И, въпреки целият страх и безнадеждност, бях сравнително щастлива. Бях толкова погълната от нереалните ми мечти, че изгубих представа за минаващите секунди.

— Хей, какъв беше онзи номер?

Въпросът на таксиджията проби фантазията ми, като остави всички цветове от прелестните ми заблуди да изтекат. Страх, мрак и суровост очакваха да запълнят оставените празни места.

— Петдесет и осем двайсет и едно. — Гласът ми звучеше като запушен. Таксиджията ме погледна, нервен, че получавам пристъп или нещо подобно.

— Ето ни и нас. — Той беше нетърпелив да излезе от колата му, вероятно се надяваше, че няма да си поискам рестото.

— Благодаря ви — прошепнах аз. Няма нужда да се страхувам, напомних си аз. Къщата беше празна. Трябваше да побързам — уплашената ми майка ме чакаше, разчиташе на мен.

Изтичах към вратата, като механично се пресегнах над навеса, за да взема ключа. Отключих вратата. Вътре беше тъмно, празно, нормално. Изтичах до телефона, като включих лампата в кухнята по пътя си. Там, на бялата дъска, имаше написан десетцифрен номер със малък, спретнат почерк. Пръстите ми трепереха върху бутоните, правех грешки. Трябваше да затворя и да започна отначало. Концентрирах се върху бутоните този път, като внимателно ги натисках един по един. Успях. Задържах телефона към ухото си с трепереща ръка. Иззвъня само един път.

— Здравей, Бела — приветливиет глас отговори. — Това беше доста бързо. Впечатлен съм.

— Майка ми добре ли е?

— Тя е напълно здрава. Не се тревожи, Бела, нямам проблеми с нея. Освен ако не дойдеш с компания, разбира се. — Лек, развеселен.

— Сама съм. — Никога не съм била по-самотна през живота си.

— Много добре. А сега, знаеш ли балетното студио точно зад ъгъла на твоята къща?

— Да. Знам как да стигна до там.

— Е, тогава, ще се видим много скоро.

Затворих.

Избягах от стаята, през вратата, отвън на опичащата жега.

Нямаше време да погледна назад към къщата си, а не исках да я виждам такава — празна, символ на страх наместо на убежище. Последният човек, който бе минал през познатите стаи бе моят враг.

От ъгъла на окото си почти можех да видя майка ми да стои под сянката на голямото евкалиптово дърво, където си играех като дете.

Или коленичеща до малкият участък от пръст до пощенската кутия, гробището на всички цветя, които се бе опитала да отгледа. Спомените бяха по-добри от реалността, която щях да видя днес. Но избягах от тях към ъгъла, като оставих всичко зад мен.

Чувствах се толкова бавна, сякаш бях през мокър пясък — не можех да се засиля повече върху бетонните плочи. Препънах се на няколко пъти, единият от които паднах, като се подпрях на ръцете си и ги ожулих на тротоара, след което скочих, за да се изстрелям отново напред. Но най-накрая стигнах до ъгъла. Само още една улица сега — бягах, пот се стичаше по лицето ми, задъхвах се. Слънцето изгаряше кожата ми, прекалено ярко като се отразяваше от белият бетон и ме ослепяваше. Почувствах се опасно изложена на показ. По-яростно отколкото можех да си представя, че съм способна, си мечтаех за зелените, защитни гори на Форкс... за дома.

Когато свих по последният ъгъл, можех да видя студиото, изглеждащо точно по начина, по който си го спомнях. Паркингът отпред беше празен, вертикалните капаци на всички прозорци спуснати. Не можех да тичам повече — не можех да дишам — напрежението и страхът най-накрая ме бяха сковали. Мислех си за майка ми, за да принудя краката ми да се движат, единият пред другият.

Докато се приближавах, можех да видя надписът от вътрешната страна на вратата. Беше написано на ръка върху тъмно розова хартия, че балетното студио е затворено за пролетната ваканция. Докоснах дръжката, натиснах я предпазливо. Беше отключена. Опитах се да успокоя дишането си и отворих вратата.

Фоайето беше тъмно и празно, хладно, тъй като климатика бе пуснат. Пластмасовите столове бяха дръпнати към стените, а мокетът миришеше на шампоан. Западната зала беше тъмна, можех да я видя през прозореца за наблюдение. Източната зала, по-голямата, беше осветена. Но капациите бяха спуснати върху прозорците.

Ужасът ме хвана толкова силно, че бях буквално хваната в капан. Не можех да накарам краката си да се движат напред.

И тогава гласът на майка ми ме извика.

— Бела? Бела? — Същият тон на истерична паника. Спринтирах към вратата, към звука на гласът ѝ.

— Бела, изплаши ме! Повече недей да правиш така! — Гласът ѝ продължаваше, докато аз тичах през дългата стая с висок таван.

Огледах се наоколо, като се опитвах да открия откъде идва гласът ѝ. Чух я да се смее, и се завъртях към звукът.

И ето я, на телевизора, рошеше косата ми от облекчение. Беше Денят на благодарността, и аз бях на дванайсет. Бяхме отишли да видим баба в Калифорния, последната година преди да умре. Бяхме отишли на плажа един ден, и аз се бях наклонила прекалено много над ръба на вълнолома. Тя бе видяла краката ми да се отделят от земята, като се опитват да възвърнат баланса си.

— Бела? Бела? — беше извикала тя в страхът си.

И внезапно телевизионният екран беше син.

Обърнах се бавно. Той бе застанал много мирно на задният изход, толкова неподвижен, че дори не го бях забелязала отначало. В ръката си държеше дистанционно управление. Вгледахме се един в друг за един дълъг момент и тогава той се усмихна.

Той тръгна към мен, доста наблизо, и ме подмина, за да остави дистанционното до видеото. Обърнах се внимателно, за да го погледна.

— Съжалявам за това, Бела, но не е ли по-добре, че майка ти не трябваше наистина да се забърква във всичко това?

Гласът му беше учтив, мил.

И внезапно ме порази. Майка ми беше в безопасност. Тя все още бе във Флорида. Никога не бе получила съобщението ми. Никога не бе обзета от ужас от тъмно червените очи на ненормално бледото лице пред мен. Тя беше в безопасност.

— Да — отговорих аз, гласът ми бе изпълнен с облекчение.

— Не звучиш ядосана, че те измамих.

— Не съм. — Внезапната промяна в ситуацията ме бе направила по-смела. Какво значение имаше сега? Скоро всичко щеше да приключи. Чарли и мама никога нямаше да бъдат наранени, никога нямаше да се страхуват. Чувствах се почти весела. Една аналитична част от умът ми ме предупреди, че съм опасно близо да превъртя от стреса.

— Колко странно. Казваш го съвсем искрено. — Тъмните му очи ме огледаха с интерес. Ирисите му бяха почти черни, само лека следа от рубинено по краищата. Жажда. — Ще отдам толкова на странната ти група, вие хората можете да бъдете доста интересни. Предполагам,

че мога да видя с какво си толкова примамлива. Удивително е — някои от вас очевидно нямат абсолютно никакво чувство за самосъхранение.

Той бе застанал на няколко крачки от мен, със скръстени ръце, като ме гледаше с любопитство. Нямаше нищо заплашително в лицето или позата му. Той беше толкова обикновен на външен вид, изобщо нищо забележително нямаше в лицето или тялото му. Само бялата кожа и кръговете под очите, с които бях свикнала. Носеше бледосиня риза с дълги ръкави и изтъркани сини джинси.

— Предполагам, че ще кажеш на приятелят ти да отмъсти за теб — попита той, с надежда както ми се стори.

— Не, не мисля така. Или поне, помолих го да не го прави.

— И какъв беше неговият отговор на това?

— Не знам. — Беше странно колко лесно се общуваше с този възпитан ловец. — Оставих му писмо.

— Колко романтично, едно последно писмо. А мислиш ли, че ще го уважи? — Гласът му беше малко по-суров сега, с лек намек от сарказъм в учтивият му тон.

— Надявам се.

— Хмм. Е, надеждите ни се различават. Виждаш ли, всичко това беше малко прекалено лесно, прекалено бързо. Ако трябва да бъдем пределно честни, разочарован съм. Очаквах много по-голямо предизвикателство. А накрая се оказва, че съм се нуждаел само от малко късмет.

Чаках в мълчание.

— Когато Виктория не можа да се добере до баща ти, я накарах да разузнае малко повече за теб. Нямаше никакъв смисъл да обикаляме планетата, за да те преследвам, когато можех удобно да те почакам на място по мой избор. Така че, след като обсъдих с Виктория, реших да дойда във Финикс, за да посетя майка ти. Бях те чул да казваш, че си отиваш вкъщи. Отначало дори не си и мечтаех, че наистина го имаш предвид. Но след това се зачудих. Хората могат да бъдат лесно предсказуеми — те обичат да бъдат на някое познато и безопасно място. И не били било перфектният план, да отидеш на последното място, където трябва да си, когато се криеш — мястото, където си казала, че ще бъдеш. Но, разбира се, не бях сигурен, беше само предчувствие. Обикновено получавам едно особено чувство за жертвата, която ловя, шесто чувство, ако искаш го наречи. Преслушах

съобщението ти, когато пристигнах в къщата на майка ти, но разбира се, не можех да зная откъде се обаждаш. Беше много полезно да имам номера ти, но ти можеше да бъдеш и в Антарктида, а играта нямаше да проработи освен ако ти не бе някъде наблизо. И тогава гаджето ти се качи на самолета до Финикс. Виктория ги наблюдаваше заради мен, естествено — в една игра с много участници не мога да работя сам. И те ми казаха това, на което се надявах, че ти все пак си тук. Бях подготвен — вече бях преминал през очарователните ви домашни касети. И тогава беше просто въпрос на бълф. Доста лесно, нали знаеш, наистина не достига стандартите ми. Затова, виждаш ли, надявам се, че грешиш за гаджето си. Едуард, нали така?

Не отговорих. Самохвалството ми отслабваше. Усещах, че той идва към края на злорадстването си. То и без това не бе предназначено за мен. Нямаше никаква слава в това да ме победиш, мен — уязвимия човек.

— Ще имаш ли нещо против, ако оставя малко писмо от мое име за твоят Едуард?

Той пристъпи назад и докосна малка дигитална видеокамера, внимателно балансирана върху стерео уредбата. Малка червена лампичка показваше, че вече е включена. Той я настрои няколко пъти, разшири картината. Наблюдавах го с ужас.

— Съжалявам, но не мисля, че ще може да устои да ме хване след като изгледа това. А и не бих искал да пропусне нещо. Беше само заради него, разбира се. Ти си просто човек, който за нещастие бе на грешното място, в грешното време и неоспоримо в компанията на грешната тълпа, бих добавил.

Той пристъпи към мен, като се усмихваше.

— Преди да започнем...

Почувствах прилив на гадене вътре в стомаха си, докато той говореше. Това не беше нещо, което бях очаквала.

— Искам само да допълня нещо, съвсем мъничко. Отговорът беше през цялото време там, и толкова се страхувах, че Едуард ще го види и ще ми развали забавлението. Случи се само веднъж, о, преди десетилетия. Един-единственият път, когато жертвата ми ми избяга. Виждаш ли, вампирът, който беше толкова глупаво обсебен от тази малка жертва, направи избора, който твоят Едуард бе твърде слаб да направи. Когато старецът разбра, че съм тръгнал след малката му

приятелка, той я открадна от лудницата, където работеше — *никога* няма да разбере манията, която някои вампири развиват към вас хората — и веднага щом я освободи, се постара да е в безопасност. Тя дори не забеляза болката, горкото малко същество. Беше заключена в онази черна килия прекалено дълго време. Сто години по-рано и щеше да бъде изгорена на клада, заради виденията си. През 1920-те години това си заслужаваше лудницата и шоките терапии. Когато тя отвори очите си, силна с новата си младост, бе сякаш не е виждала слънцето преди. Старият вампир я направи силен нов вампир, и нямаше причина да ѝ посегна тогава. — Той въздъхна. — Унищожих стареца за отмъщение.

— Алис — прошепнах аз, поразена.

— Да, малката ти приятелка. Бях изненадан да я видя на поляната. Така че предполагам, че групата ѝ ще си извлекат малка утеха от това преживяване. Аз вземам теб, но те получават нея. Единствената жертва, която ми е убягвала, доста голяма чест, всъщност. А и миришеше толкова вкусно. Все още съжалявам, че не можах да вкуся... Миришеше дори по-добре от теб. Извинявай — не исках да съм груб. Ти имаш много приятен мирис. На цветя, като че ли...

Той направи още една крачка към мен, докато не бе само на сантиметри разстояние. Той вдигна кичур от косата ми и го помириша деликатно. След което нежно върна кичура на мястото му, и почувствах студените му пръсти срещу гърлото ми. Той се пресегна, за да погали бързо с палец бузата ми веднъж, лицето му любопитно. Толкова силно исках да побягна, но бях замръзнала. Не можех дори да помръдна.

— Не — прошепна той на себе си, като отпусна ръката си. — Не разбирам. — Той въздъхна. — Е, предполагам, че трябва да приключим с това. След което ще мога да се обадя на приятелите ти и да им кажа къде да открият теб и малкото ми съобщение.

Определено ми се гадеше сега. Щеше да има болка, можех да го видя в очите му. Нямаше да е достатъчно за него, да се нахрани и да си тръгне. Нямаше да има бърз край, на какъвто се надявах. Коленете ми започнаха да треперят и се уплаших, че ще падна.

Той отстъпи назад и започна да обикаля около мен, небрежно, сякаш искаше да разгледа по-добре статуя в музей. Лицето му все още бе открито и приветливо, докато обмисляше откъде да започне.

След което се хлътна напред, в приведена поза, която разпознах, и приятната му усмивка бавно се разтягаше, докато накрая не беше усмивка, а изкривяване на зъби, оголени и блестящи.

Не можех да се спра — опитах се да бягам. Колкото и безнадеждно да бе, както и очаквах, предвид омекналите ми колене, паниката ме завладя и се изстрелях към изхода.

Той беше пред мен само за части от секундата. Не видях дали използва ръката или кракът си, беше прекалено бързо. Разбиващ удар порази гръдният ми кош — усетих се как летя назад, и чух пукота, когато главата ми се удари в огледалата. Стъклата изпопадаха, някои от големите парчета се разбиха на пода до мен.

Бях прекалено зашеметена, за да почувствам болката. Не можех да си поема дъх.

Той тръгна бавно към мен.

— Това е доста хубав ефект — каза той, като изучаваше бъркотията от стъкла, гласът му отново дружелюбен. — Помислих си, че тази стая ще е визуално драматична за моят малък филм. Затова ѝ избрах това място, за да се срещна с теб. Перфектно е, не е ли?

Не му обърнах внимание, като се изправих на ръце и колене и запълзах към другата врата.

Той бе веднага до мен, кракът му стъпил силно върху кракът ми. Чух отвратителното пукане преди да го усетя. Но след това *наистина* го усетих и не можах да съдържа викът си на агония. Извъртях се, за да се пресегна към кракът си и той все още бе надвесен над мен, усмихваше се.

— Искаш ли да преосмислиш последната си молба? — попита той учтиво. Палецът му побутна счупеният ми крак и аз чух пронизващ писък. С шок осъзнах, че бе моят собствен. — Не предпочиташ ли Едуард да се опита да ме намери? — настоя той.

— Не! — изграчих аз. — Не, Едуард, недей... — И тогава нещо удари лицето ми, като ме метна назад към счупените стъкла.

Освен болката в кракът ми, усетих остро разкъсване през скалпа ми, където стъклото го бе срязал. И тогава топлата влага започна да се разпростира през косата ми с тревожна скорост. Можех да усетя как се просмуква в рамото на ризата ми, чух я да капе на пода под мен. Мирисът ѝ накара стомахът ми да се свие.

Въпреки гаденето и замаяността, видях нещо, което ми даде внезапно, последно късче надежда. Очите му, едва напрегнати преди, сега горяха с неконтролируема нужда. Кръвта — разпростираща се ярко червена по бялата ми тениска, като течеше бързо на пода — го влудяваше от жажда. Без значение първоначалните му намерения, той не можеше да устои на това дълго време.

Нека да свърши бързо, беше всичко, на което се надявах, докато леещата се кръв от главата ми отне съзнанието ми със себе си. Очите ми се затваряха.

Сякаш изпод вода чух последното ръмжене на ловеца. Можех да видя през дългите тунели, в които се бяха превърнали очите ми, тъмната фигура да пристъпва към мен. С последни усилия, ръката ми инстинктивно се вдигна, за да предпази лицето ми. Очите ми се затвориха и аз изпаднах в безсъзнание.

23. АНГЕЛЪТ

Докато бях в безсъзнание, сънувах.

Където се носех, под тъмните води, чух най-щастливият звук, който умът ми можеше да произведе — колкото красив и извисяващ, толкова и ужасен. Беше друго ръмжене — по-дълбок, по-див рев, в който отекваше ярост.

Бях върната почти на повърхността от острата болка, която разсичаше вдигнатата ми ръка, но не можех да намеря пътя си обратно, за да отворя очите си.

И тогава разбрах, че съм мъртва.

Защото, въпреки буйните води, чух звукът на ангел, който викаше моето име, викаше ме в единственият рай, който исках.

— О, не, Бела, не! — извика гласът на ангела в ужас.

Зад дълго очакваният звук имаше друг шум — страховита врява, която умът ми не можеше да понесе. Злокобно басово ръмжене, шокиращ звук от счупено, и големи пламъци, които внезапно се бяха разгорили...

Опитах се наместо това да се концентрирам върху гласът на ангела.

— Бела, моля те! Бела, чуй ме, моля те, моля те, Бела, моля те! — умоляваше ме той.

Да, исках да кажа. Каквото и да е. Но не можех да открия устните си.

— Карлайл! — извика ангелът, агонията обагреше перфектния му глас. — Бела, Бела, не, о, моля те, не, не! — И ангелът плачеше без сълзи, в разбито ридаене.

Ангелите не трябва да плачат, това беше грешно. Опитах се да го открия, да му кажа, че всичко е наред, но водата беше прекалено дълбока, притискаше ме и не можех да дишам.

Нещо притискаше главата ми. Болеше. Тогава, когато болката проби тъмнината към мен, нахлуха други болки, по-силни болки. Изпищях, задъхана, като излязох на повърхността на тъмните води.

— Бела! — извика ангелът.

— Изгубила е кръв, но раната на главата не е дълбока — спокоен глас ме информира. — Внимавай с кракът ѝ, счупен е.

Вой на ярост се изви на устните на ангела.

Почувствах остро прорязване. Това не можеше да е раят, нали? Имаше прекалено много болка.

— Няколко ребра също, струва ми се — продължи методичният глас.

Но остриите болки отминаха. Имаше нова болка, пареща болка в ръката ми, която надминаваше всичко друго.

Някой ме гореше.

— Едуард — опитах се да му кажа, но гласът ми беше прекалено тежък и бавен. Не можех да се разбера.

— Бела, ще се справиш. Можеш ли да ме чуеш, Бела? Обичам те.

— Едуард — опитах отново. Гласът ми беше малко по-ясен.

— Да, тук съм.

— Боли — изхленчих аз.

— Знам, Бела, знам — и тогава, встрани от мен, измъчено попита — не можеш ли да направиш нещо?

— Чантата ми, моля... Задръж дъхът си, Алис, ще помогне — обеща Карлайл.

— Алис? — простенах аз.

— Тя е тук, тя знаеше къде да те намерим.

— Ръката ме боли — опитах се да им кажа.

— Знам, Бела. Карлайл ще ти даде нещо, за да спре болката.

— Ръката ми гори! — изпищях аз, като най-накрая излязох от мрака, очите ми се отвориха рязко. Не можех да видя лицето му, нещо тъмно и топло замъгляваше очите ми. Защо не можеха да видят огъня и да го изгасят?

Гласът му беше изплашен.

— Бела?

— Огънят! Някой да спре огъня! — пищях, докато ме гореше.

— Карлайл! Ръката ѝ!

— Ухапал я е. — Гласът на Карлайл вече не бе спокоен, беше потресен.

Чух Едуард да се задъхва от ужас.

— Едуард, трябва да го направиш. — Беше гласът на Алис, близо до главата ми. Студени пръсти изтриха влагата от очите ми.

— Не! — изрева той.

— Алис — простенах аз.

— Може би има шанс — каза Карлайл.

— Какъв? — помоли го Едуард.

— Виж дали можеш да изсмучеш отровата обратно. Раната е сравнително чиста. — Докато Карлайл говореше, можех да усетя натиска на главата си, нещо бодеше и дърпаше скалпа ми. Болката бе изгубена пред болката от огъня.

— Това ще проработи ли? — Гласът на Алис беше напрегнат.

— Не знам — каза Карлайл. — Но трябва да побързаме.

— Карлайл, аз... — Едуард се поколеба. — Не знам дали ще мога да се справя. — Отново имаше агония в красивият му глас.

— Решението е твое, Едуард, и в двата случая. Не мога да ти помогна. Трябва да спра кървенето й тук, ако ще взимаш кръв от ръката й.

Гърчех се от хватката на огненото мъчение, като движението накара болката в кракът ми да се обади болезнено.

— Едуард! — изпицях аз. Осъзнах, че очите ми отново са затворени. Отворих ги, отчаяна да открия лицето му. И го намерих. Най-накрая можех да видя перфектното му лице, което се взираше в мен, сгърчено в маска от нерешителност и болка.

— Алис, донеси ми нещо да превържа кракът й! — Карлайл се наведе над мен, като все още работеше върху главата ми. — Едуард, трябва да го направиш сега, или ще е прекалено късно.

Лицето на Едуард беше измъчено. Наблюдавах очите му, когато съмнението бе внезапно заменено от огнена решителност. Челюстта му се сви. Почувствах студените му, силни пръсти върху горящата ми ръка, като я задържаше на място. Тогава главата му се наклони и студените му устни се притиснаха към кожата ми.

Отначало болката беше непоносима. Пицях и се борех срещу студените ръце, които ме държаха. Чух гласът на Алис, който се опитваше да ме успокои. Нещо тежко задържа кракът ми за пода и Карлайл държеше главата ми заключена в хватката на железните си ръце.

И тогава, бавно, гърченето ми се успокои и ръката ми стана все повече и повече вкочанена. Огънят утихваше, като се концентрираше във все по-малка точка. Усетих съзнанието ми да се изплъзва, когато болката спадна. Страхувах се да не падна отново в черните води, страхувах се, че ще го изгубя в тъмнината.

— Едуард — опитах се да кажа, но не можех да чуя гласът си. Те ме чуваха.

— Той е тук, Бела.

— Остани, Едуард, остани с мен...

— Ще остана. — Гласът му беше напрегнат, но някак си триумфиращ.

Въздъгнах доволно. Огънят го нямаше, другите болки бяха притъпени от летаргията, която се вливаше в тялото ми.

— Всичката ли е вън? — Карлайл попита някъде далеч.

— Кръвта ѝ е чиста — каза тихо Едуард. — Можех да усетя морфина.

— Бела? — повика ме Карлайл.

Опитах се да отговоря.

— Ммм?

— Огънят няма ли го вече?

— Да — въздъгнах аз. — Благодаря ти, Едуард.

— Обичам те — отвърна той.

— Знам — прошепнах аз, толкова уморена.

Чух най-любимият си звук на света — тихият смях на Едуард, изпълнен с облекчение.

— Бела? — попита Карлайл отново.

Намръщих се — исках да спя.

— Какво?

— Къде е майка ти?

— Във Флорида — въздъгнах аз. — Той ме измами, Едуард. Гледал е видеокасетите ни. — Гневът в гласът ми беше жалко слаб.

Но това ми припомни нещо.

— Алис. — Опитах се да отворя очите си. — Алис, видеото — той те познаваше, Алис, знаеше откъде си дошла. — Опитах се да говоря загрижено, но гласът ми беше слаб. — Мирише ми на бензин — добавих, изненадана премина мъглата на мозъкът ми.

— Време е да я преместим — каза Карлайл.

— Не, искам да спя — оплаках се аз.

— Можеш да спиш, любов моя, аз ще те нося — успокой ме
Едуард.

И бях в ръцете му, свита срещу гърдите му — летяща, цялата
болка изчезнала.

— Спи сега, Бела — бяха последните думи, които чух.

24. ЗАДЪНЕНА УЛИЦА

Очите ми се отвориха при ярката, бяла светлина. Бях в непозната стая, бяла стая. Стената до мен бе покрита с дълги вертикални прозорци — над главата ми блестяха лампи, които ме ослепяваха. Бях подпряна на твърдо, неравно легло — легло с релси. Възглавниците бяха плоски и твърди. Имаше досаден бибипкащ шум някъде наблизо. Надявах се, че това означава, че съм все още жива. Смъртта не би трябвало да е толкова неудобна.

Ръцете ми бяха обвити с прозрачни тръбички и нещо беше закрепено към лицето ми, под носът ми. Вдигнах ръка, за да го махна.

— А, не, без такива. — И студени пръсти уловиха ръката ми.

— Едуард? — обърнах леко главата си и изящното му лице бе на сантиметри от моето, брадичката му подпряна на ръба на възглавницата ми. Осъзнах отново, че съм жива, този път с благодарност и гордост. — О, Едуард, толкова съжалявам!

— Шшт — той накара ме да замълча. — Всичко е наред сега.

— Какво се случи? — Не можех да си спомня точно и умът ми се бунтуваше срещу опитите ми да се сетя.

— Почти бях закъснял. Може би едва на косъм — прошепна той, гласът му измъчен.

— Бях толкова глупава, Едуард, мислех си, че е хванал мама.

— Той измами всички ни.

— Трябва да се обадя на Чарли и мама — осъзнах аз през мъглата.

— Алис им се обади. Рене е тук — е, тук в болницата. В момента отиде да си вземе нещо за хапване.

— Тя е тук? — Опитах се да седна, но въртенето в главата ми се увеличи, и ръката му ме бутна нежно назад във възглавниците.

— Тя ще се върне скоро — обеща той. — А ти трябва да стоиш мирно.

— Но какво й каза? — паникьосах се аз. Нямах нужда да ме успокояват. Майка ми беше тук, а аз се възстановявах от атака на

вамфир. — Защо й казахте, че съм тук?

— Паднала си от два етажа стълби и през един прозорец. — Той замълча. — Трябва да признаеш, че може да се случи.

Въздъгнах и от това заболя. Погледнах към тялото си изпод чаршафите и голямата буца, която беше кракът ми.

— Колко зле съм точно? — попитах аз.

— Имаш счупен крак, четири счупени ребра, няколко пукнатини по черепа, синини, които покриват всеки сантиметър от тялото ти и си изгубила доста кръв. Преляха ти кръв няколко пъти. Това не ми хареса — за известно време не миришеше както трябва.

— Сигурно е била приятна промяна за теб.

— Не, на мен ми харесва *твоят* мирис.

— Как го направи? — попитах тихо аз. Той веднага разбра какво имам предвид.

— Не съм сигурен. — Той погледна встрани от учудените ми очи, като повдигна внимателно обвитата ми в системи ръка от леглото и я задържа в своята, като внимаваше да не размести една от жиците, която ме свързваше с един от мониторите.

Изчаках търпеливо останалата част.

Той въздъгна без да се обръща към мен.

— Беше невъзможно... да спра — прошепна той. — Невъзможно. Но го направих. — Той най-накрая погледна към мен с лека усмивка. — *Сигурно* те обичам.

— Вкусът отговаря ли на мирисът? — усмихнах се аз в отговор. От това лицето ме заболя.

— Дори по-добре... по-хубаво отколкото си бях представял.

— Съжалявам — извиних се аз.

Той изви очи към тавана.

— От всички неща, за които трябва да се извиниш.

— За какво *трябва* да се извиня?

— За това, че почти се отне от мен завинаги.

— Съжалявам — извиних се отново.

— Знам защо го направи. — Гласът му беше утешителен. — И все пак беше неразумно, разбира се. Трябваше да ме почакаш, да ми кажеш.

— Нямаше да ме пуснеш да отида.

— Не — съгласи се той с мрачен тон. — Нямаше.

Някои доста неприятни спомени започнаха да ми се възвръщат. Потреперах и след това се свих.

Той моментално се разтревожи.

— Бела, какво има?

— Какво стана с Джеймс?

— След като го издърпах от теб, Емет и Джаспър се погрижиха за него. — Имаше яростна нотка от разкажание в гласът му.

Това ме обърка.

— Не видях Емет и Джаспър там.

— Трябваше да напуснат стаята... имаше прекалено много кръв.

— Но ти остана.

— Да, останах.

— И Алис, и Карлайл... — казах учудена.

— Те също те обичат, нали знаеш.

Поредица от болезнени образи от последният пък, като видях Алис, ме подсетиха нещо.

— Алис видя ли касетата? — попитах загрижено.

— Да. — Нов звук помрачи гласът му, тон на искрена омраза.

— Тя винаги е била затворена в тъмнина, затова не е можела да си спомни.

— Знам. Тя разбира сега. — Гласът му беше равен, но лицето му бе потъмняло от ярост.

Опитах се да докосна лицето му със свободната си ръка, но нещо ме спря. Погледнах надолу, за да видя системата, която дърпаше ръката ми.

— Тъх — трепнах аз.

— Какво има? — попита ме обезпокоено той — разсеян, но не достатъчно. Пустотата не напусна напълно очите му.

— Игли — обясних аз, като погледнах встрани от тази в ръката ми. Фокусирах се върху пукнатините в тавана и се опитах да дишам дълбоко, въпреки болката в ребрата ми.

— Страх от игли — промърмори той сам на себе си изпод дъха си, като клатеше глава. — О, садистичен вампир, който има намерение да я измъчва до смърт, разбира се, няма проблеми, тя бяга да се срещне с него. Един *абокад* от друга страна...

Извих очи. Бях доволна да открия, че поне тази реакция бе безболезнена. Реших да сменя темата.

— *Ти* защо си тук? — попитах аз.

Той се вгледа в мен, първо объркване и след това болка докосна очите му. Веждите му се събраха, като се намръщи.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не! — възразих аз, ужасена от мисълта. — Не, имах предвид, защо майка ми си мисли, че ти си тук? Трябва да си сравним историите преди тя да се е върнала.

— Оу — каза той, и челото му отново се успокои. — Дошъл съм във Феникс, за да ти вдъхна малко разум в главата, да те убедя да се върнеш във Форкс. — Широките му очи бяха толкова сериозни и искрени, че почти сама му повярвах. — Ти си се съгласила да ме видиш, и си подкарала към хотела, където съм отседнал с Карлайл и Алис — разбира се, бил съм тук с родителски надзор — добави той ефикасно, — но ти си се спънала по стъпалата на път за стаята ми и... е, знаеш останалата част. Макар че не ти трябва да си спомняш детайли — имаш добро извинение да не си спомняш по-фините детайли.

Замислих се върху това за момент.

— Има няколко пропуска в тази история. Например, няма счупени прозорци.

— Напротив — каза той. — Алис се позабавлява доста, докато изфабрикува доказателствата. Погрижихме се за всичко доста убедително — вероятно можеш да съдиш хотела, ако искаш. Няма за какво да се тревожиш — обеща той, като погали бузата ми с най-лекото докосване. — Единствената ти работа сега е да оздравееш.

Не бях чак толкова изгубена от болката или мъглата на медикаментите, че да не реагирам на докосването му. Бибипкането на монитора започна да подскача нестабилно — сега не беше единственият, който можеше да чуе сърцето ми да полудява.

— Това ще бъде доста смущаващо — промърморих на себе си.

Той се засмя и умозрителен поглед се появи в очите му.

— Хмм, чудя се...

Той се наведе бавно — бибипкацията шум се усили диво преди устните му дори да са ме докоснали. Но когато го направиха, макар и с най-лекият натиск, бибипкането спря.

Той се отдръпна назад рязко, разтревоженото му изражение премина в облекчение, когато мониторът обяви рестартирането на

сърцето ми.

— Изглежда, че ще трябва да внимавам дори още повече с теб от обичайното. — Той се намръщи.

— Не бях свършила с целуването ти — оплаках се аз. — Не ме карай да дойда до там.

Той се ухили и се наведе, за да притисне устните си леко в моите. Мониторът подивя.

Но внезапно устните му се стегнаха. Той се отдръпна.

— Мисля, че чувам майка ти — каза той, като се ухили отново.

— Не ме оставяй — извиках аз, като ме заля неразумна вълна на паника. Не можех да го пусна — можеше да изчезне отново.

Той разчете ужасът в очите ми за една кратка секунда.

— Няма — обеща тържествено той и се усмихна. — Ще си подремна.

Той се премести на твърдият пластмасов стол, който беше от другата ми страна в края на леглото ми, като се облегна на него и затвори очите си. Беше напълно неподвижен.

— Не забравяй да дишаш — прошепнах саркастично. Той си пое дълбоко дъх, очите му все още затворени.

Можех да чуя майка си сега. Тя говореше с някой, навярно сестра, и звучеше уморена и разстроена. Искях да скоча от леглото и да изтичам при нея, за да я успокоя и да ѝ обещаая, че всичко е наред. Но не бях в никакво състояние за подскоци, затова я почаках нетърпеливо.

Вратата се отвори леко и тя надникна вътре.

— Мамо! — прошепнах аз, гласът ми изпълнен с любов и облекчение.

Тя повярва на заспалото състояние на Едуард върху стола и отиде на пръсти до леглото ми.

— Никога не те оставя, а? — промърмори си тя на себе си.

— Мамо, толкова се радвам да те видя!

Тя се наведе, за да ме прегърне нежно и почувствах топли сълзи да падат на бузите ми.

— Бела, бях толкова разстроена!

— Съжалявам, мамо. Но всичко е наред сега — успокоих я аз.

— Просто се радвам да видя очите ти отворени най-накрая. — Тя седна на ръба на леглото ми.

Внезапно осъзнах, че си няхах и на представа *кой* ден сме.

— Отколко време са затворени?

— Петък е, мила, беше се отнесла за доста дълго.

— Петък? — Бях шокирана. Опитах се да си спомня кой ден беше, когато... но не исках да мисля за това.

— Трябва да те задържат за известно време, миличка — имаш доста наранявания.

— Знам. — Можех да ги усетя.

— Късметлийка си, че доктор Кълън е бил там. Толкова мил мъж... и много млад, всъщност. И прилича по-скоро на модел, отколкото на доктор...

— Срещнала си Карлайл?

— И сестрата на Едуард, Алис. Тя е прекрасно момиче.

— Така е — съгласих се искрено.

Тя погледна през рамото си към Едуард, който още лежеше със затворени очи на стола.

— Не ми каза, че имаш такива добри приятели във Форкс.

Трепнах, и след това простенах.

— Какво боли? — настоя та разтревожено, като се обърна към мен. Очите на Едуард проблеснаха към мен.

— Добре съм — уверих ги. — Просто трябва да си сецям да не се движа. — Той се върна към измислената си дрямка.

Възползвах се от моментната разсеяност на майка ми, за да сменя темата преди да се е върнала към не-чак-толкова откровеното ми отношение.

— Къде е Фил? — попитах бързо.

— Флорида — о, Бела! Никога няма да познаеш! Тъкмо, когато щяхме да тръгваме, най-добрите новини!

— Фил е получил договора? — предположих аз.

— Да! Как позна! Ще играе за Сънс, можеш ли да повярваш?

— Това е страхотно, мамо — казах ентузиазирано аз, доколкото можах, въпреки че имах малка представа какво означава това.

— А Джаксънвил ще ти хареса толкова много — бърбеше тя, докато аз я гледах безучастно. — Бях малко разтревожена, когато Фил заговори за Ейкрън, с онзи сняг и така нататък, защото знаеш как мразя студа, но сега Джаксънвил! Винаги е слънчево, а влагата не е чак толкова лоша. Открих ме най-сладката къща, жълта, с бяла ограда, и

веранда като по старите филми, и огромно дъбово дърво, и е само на няколко минути от океана, и ще имаш собствена баня...

— Чакай, мамо! — прекъснах я аз. Едуард все още беше със затворени очи, но изглеждаше прекалено напрегнат, за да мине за заспал. — За какво говориш? Няма да ходя във Флорида. Аз живея във Форкс.

— Но вече не ти се налага, глупаче — засмя се тя. — Фил ще има възможността да е наблизо много по-често... говорихме много по въпроса, и това, което ще направя е да си разделим игрите, половината време с теб, половината време с него.

— Мамо. — Поколебах се, като се чудех как най-тактично да ѝ обясня. — Аз *искам* да остана във Форкс. Вече съм се установила в училище и имам няколко приятелки — тя погледна още един път към Едуард, когато и напомних за приятели, затова пробвах друга посока, — и Чарли има нужда от мен. Той е сам самичък там и *изобщо* не може да готви.

— Искаш да останеш във Форкс? — попита тя, объркана. Идеята беше немислима за нея. И очите и отново се отместиха към Едуард. — Защо?

— Казах ти — училището, Чарли — ауч! — Бях свила рамене. Не беше добра идея.

Ръцете ѝ се размахаха безпомощно над мен, като търсеха безопасно място, което да потупат. Тя се задоволи с челото ми — само то не бе бинтовано.

— Бела, миличка, ти мразиш Форкс — напомни ми тя.

— Не е толкова лошо.

Тя се намръщи и отмести поглед между мен и Едуард, този път много преднамерено.

— Заради това момче? — прошепна тя.

Отворих уста, за да излъжа, но очите ѝ изучаваха лицето ми и знаех, че щеше да познае.

— Той е част от това — признах аз. Нямахте нужда да ѝ обяснявам голямата част. — Та, имаше ли възможност да поговориш с Едуард? — попитах аз.

— Да. — Тя се поколеба, като се загледа в напълно неподвижната му форма. — Искях да поговоря с теб за това.

— О-па.

— За какво по-точно? — попитах аз.

— Мисля, че това момче е влюбено в теб — обвини тя, като държеше гласът си нисък.

— И аз мисля така — доверих ѝ аз.

— А какво изпитваш ти към него? — Тя слабо скриваше бурното любопитство в гласът си.

Въздъгнах, като погледнах встрани. Колкото и да обичах майка си, това не беше разговор, който исках да водя с нея.

— И аз съм доста луда по него. — Ето — това звучеше точно като нещо, което тийнейджърка с първото си гадже би казала.

— Е, той ми се струва мил, и, божичко, невероятно хубав е, но ти си толкова млада, Бела... — Гласът ѝ беше несигурен — доколкото можех да си спомня, това беше първият път, откакто бях на осем, когато се опитваше да звучи като родителско тяло. Разпознах разумният, но твърд глас от разговорите, които бяхме водили за мъже.

— Знам това, мамо. Не се тревожи. Това е просто едно увлечение — успокоих я аз.

— Точно така — съгласи се тя, лесно задоволена.

След което въздъгна и погледна виновно през рамото си към големият кръгъл часовник на стената.

— Трябва да тръгваш ли?

Тя прехапа устни.

— Фил трябваше да се обади след малко... Не знаех, че ще се събудиш...

— Няма проблеми, мамо. — Опитах се да намаля облекчението в гласът си, за да не я нараня. — Няма да съм сама.

— Ще се върна скоро. И аз спях тук, да знаеш — обяви тя, горда от себе си.

— О, мамо, нямаше нужда да правиш това! Можеш да спиш вкъщи — изобщо няма да забележа. — Въртележката от обезболяващи в мозъкът ми правеше концентрирането ми трудно дори сега, макар че очевидно бях проспала няколко дни.

— Бях прекалено нервна — призна срамежливо тя. — Имало е криминални прояви в квартала и не исках да съм там сама.

— Криминални прояви? — попитах загрижено.

— Някой е разбил балетното студио зад ъгъла от нашата къща и го е изгорил до основи — нищо не е останало там! И са оставили

открадната кола отпред. Спомняш ли си, когато ходеше на танци там, миличка?

— Спомням си — потреперах аз.

— Мога да остана, миличка, ако се нуждаеш от мен.

— Не, мамо, ще се оправя. Едуард ще бъде с мен.

Тя изглеждаше така, сякаш именно заради това искаше да остане.

— Ще се върна тази вечер. — Звучеше по-скоро като предупреждение отколкото като обещание и тя хвърли поглед към Едуард, когато го каза.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, Бела. Опитай се да внимаваш малко повече, докато вървиш, мила. Не искам да те изгубя.

Очите на Едуард останаха затворени, но за секунда на лицето му се появи широка усмивка.

Влезе една сестра, която да провери всичките ми тръбички и жици. Майка ми целуна челото ми, потупа обвитата ми със системи ръка, и излезе.

Сестрата преглеждаше отчета на сърдечният ми монитор.

— Добре ли се чувстваш, скъпа? Сърдечният ти ритъм се е повишил малко тук.

— Добре съм — уверих я.

— Ще кажа на дежурният лекар, че си се събудила. Тя ще намине да те види след минутка.

Веднага щом затвори вратата, Едуард бе застанал до мен.

— Откраднал си кола? — повдигнах вежди.

Той се усмихна невъзмутимо.

— Беше добра кола, много бърза.

— Как беше дрямката ти? — попитах аз.

— Интересна. — Очите му се присвиха.

— Какво?

Той гледаше надолу, докато отговаряше.

— Изненадан съм. Мислех си, че Флорида... и майка ти... е, мислех си, че е това, което искаш.

Вгледах се в него неразбиращо.

— Но щеше да си затворен по цял ден във Флорида. Щеше да имаш възможност да излизаш само нощем, точно като истински вампир.

Той почти се усмихна, но не съвсем. И внезапно лицето му бе мрачно.

— Аз щях да остана във Форкс, Бела. Или някое друго подобно място — обясни той. — Някъде, където няма да мога да те наранявам повече.

Отначало не разбрах. Продължих да го гледам безучастно, докато думите една по една не се наместиха в главата ми като ужасяващ пъзел. Едва съзнавах звука на забързаното ми сърце, докато дишането ми се бе превърнало в хипервентилиране, въпреки че усещах острата болка на протестиращите ми ребра.

Той не каза нищо — само наблюдаваше лицето ми предпазливо, докато болката, която нямаше нищо общо със счупените ребра, болка, която беше безкрайно по-лоша, заплашваше да ме смаже.

И тогава друга сестра влезе целеустремено в стаята. Едуард стоеше мирно като камък, докато тя премери изражението ми с тренирано око, преди да се обърне към мониторите.

— Време е за болкоуспокояващите, а, съкровище? — попита мило тя, като почука абокада.

— Не, не — промърморих, като се опитвах да прогоня агонията в гласът ми. — Нямам нужда от нищо. — Не можех да си позволя да затворя очите си сега.

— Няма нужда от смелост, мила. Ще е по-добре да не се напругаш толкова — трябва ти почивка. — Тя почака, но аз поклатих глава.

— Добре — въздъхна тя. — Натисни бутона, когато си готова.

Тя хвърли на Едуард строг поглед и хвърли още един обезпокоен поглед към машинарията, преди да излезе.

Студените му ръце бяха на лицето ми — гледах го с подивели очи.

— Шшт, Бела, успокой се.

— Не ме напускай — помолих го с разбит глас.

— Няма — обеща той. — Сега се успокой, преди да извикам сестрата, за да се погрижи за теб.

Но сърцето ми не можеше да се забави.

— Бела. — Той погали разтревожено лицето ми. — Не отивам никъде. Ще бъда тук, докато имаш нужда от мен.

— Заклевах ли се, че няма да ме напуснеш? — прошепнах аз. Опитах се поне да овладеем задъхването. Ребрата ми пулсираха.

Той положи ръцете си от двете страни на лицето ми и приближи лицето си до моето. Очите му бяха разширени и сериозни.

— Заклевам се.

Миризмата на дъха му беше утешителна. Изглежда, че облекчи болката на дишането ми. Той все още задържахше погледа ми, докато тялото ми бавно се отпусна и бибишкането възвърна нормалното си темпо. Очите му бяха тъмни, по-близо до черно, отколкото до златно днес.

— По-добре? — попита той.

— Да — казах предпазливо.

Той поклати глава и промърмори нещо неразбираемо. Стори ми се, че чух да казва „преувеличена реакция“.

— Защо каза това? — прошепнах, като се стараех гласът ми да не трепери. — Да не би да си се изморил да ме спасяваш през цялото време? *Искаш* ли аз да си тръгна?

— Не, не искам да бъда без теб, Бела, разбира се, че не. Бъди разумна. И също така нямам никакви проблеми със спасяването ти — като изключим факта, че аз съм този, който те поставя в опасност... че аз съм причината ти да си тук.

— Да, ти си причината — намръщих се аз. — Ти си причината да съм тук — *жива*.

— Почти. — Гласът му беше едва доловим шепот. — Покрита със системи и пластири и едва движеща се.

— Нямах предвид скорошното ми преживяване на косъм от смъртта — казах аз, като ставах все по-раздражителна. — Мислех си за другите пъти — можеш да си избереш. Ако не бе заради теб, щях да гния някъде из гробищата на Форкс.

Той потрепна при думите ми, но мрачният му поглед не напусна очите му.

— Това обаче не е най-лошата част — продължи той в шепот. Държеше се, сякаш не бях казала нищо. — Не да те видя на пода... свита и разбита. — Гласът му се задави. — Не мисълта, че съм закъснял. Не и дори да чуя писъците ти на болка — всички тези непоносими спомени, които ще нося в себе си до края на вечността.

Не, най-ужасното чувство... да знам, че не мога да спра. Вярата, че ще те убия собственоръчно.

— Но не го направи.

— Можех. С лекота.

Знаех си, че трябва да запазя спокойствието си... но той се опитваше сам да се убеди да ме напусне, и паниката заля дробовете ми, като напираше да излезе.

— Обещай ми — прошепнах аз.

— Какво?

— Знаеш какво. — Започвах да се ядосвам вече. Той беше толкова упорито решен да се спира подробно на негативните неща.

Той чу промяната в тона ми. Очите му се присвиха.

— Изглежда не съм достатъчно силен, за да стоя надалеч от теб, така че предполагам, че ще получиш това, което искаш... без значение дали ще те убие или не — добави той грубо.

— Хубаво. — Но не ми беше обещал — факт, който не пропуснах. Паниката бе едва овладяна — нямах останали сили, за да контролирам гневът си. — Каза ми как си спрял... сега искам да знам защо — настоях аз.

— Защо? — повтори той предпазливо.

— *Защо* си го направил. Защо просто не остави отровата да се разпространи? Досега щях да съм като теб.

Очите на Едуард станаха бездънно черни и си спомних, че това бе нещо, което той нямаше намерение аз да узнавам. Алис навярно е била преокупирана с нещата, които е научила за себе си... или е била внимателна с мислите си около него — очевидно, той си нямаше и на идея, че са ме осведомили за теорията на вампирското преобразяване. Той беше изненадан и вбесен. Ноздрите му се разшириха, устата му изглеждаше като издялана от камък.

Нямаше да ми отговори, това бе ясно.

— Аз първа ще призная, че нямам опит с връзките — казах аз. — Но просто изглежда логично... един мъж и една жена да бъдат някак си равни... като например, единият не може винаги да спасява другият. Те трябва да се спасяват *взаимно*.

Той скръсти ръце на ръба на леглото и подпря брадичката си на ръцете си. Изражението му беше спокойно, гневът му беше обуздан.

Очевидно бе решил, че не е ядосан на мен. Надявах се да имам възможност да предупредя Алис преди да я е видял.

— Ти ме спаси — каза той тихо.

— Не мога винаги да съм Лоис Лейн — настоях аз. — И аз искам да съм Супермен.

— Не знаеш какво искаш. — Гласът му беше нежен — той гледаше напрегнато релсите на леглото.

— Мисля, че знам.

— Бела, не знаеш. Имах почти деветдесет години да разсъждавам върху това и все още не съм сигурен.

— Да не би да искаш Карлайл да не те бе спасявал?

— Не, не искам това. — Той замълча преди да продължи. — Но животът ми бе приключил. Не се отказвах от нищо.

— Ти си моят живот. Ти си единственото нещо, за което ще ме заболи, ако го изгубя. — Ставах все по-добра в това. Беше лесно да призная колко се нуждая от него.

Въпреки това той беше много спокоен. Решителен.

— Не мога да го направя, Бела. Няма да ти причиня това.

— Защо не? — Гърлото ми стържеше и думите не излязоха толкова силни, колкото възнамерявах. — Не ми казвай, че е прекалено трудно! След днес, или предполагам беше преди няколко дни... както и да е, след това, би трябвало да е нищо.

Той ме изгледа гневно.

— Ами болката? — попита той.

Пребледнях. Не можех да се спра. Но се опитах да удържа изражението си от това, да покаже колко ясно си спомнях чувството... огънят във вените ми.

— Това си е мой проблем — казах аз. — Мога да се справя.

— Смелостта е възможна до точката, където се превръща в безумие.

— Не чак толкова нещо. Три дена. Голяма работа.

Едуард направи гримаса, когато думите ми му припомниха, че бях по-добре осведомена отколкото някога бе възнамерявал да бъда. Гледах го как потиска гневът си, гледах го как очите му започват да спекулират.

— Чарли? — попита рязко той. — Рене?

Минутите минаха в мълчание, докато се борех да открия отговор на този въпрос. Отворих уста, но не излезе никакъв звук. Затворих я отново. Той чакаше, и изражението му стана триумфиращо, защото знаеше, че нямах верен отговор.

— Виж, и това не е кой знае какво — накрая промърморих — гласът ми беше неубедителен, както винаги, когато лъжех. — Рене винаги е вземала решенията, които са в нейна изгода — би искала същото и от мен. А Чарли е жилав, той е свикнал да бъде сам. Не мога да се грижа вечно за тях. Имам си свой собствен живот за живеене.

— Именно — сряза ме той. — И няма да го приключа за теб.

— Ако очакваш от мен да бъда на смъртното си легло, имам новини за теб! Вече бях там!

— Ти ще се възстановиш — напомни ми той.

Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя, като игнорирах спазъма на болка, който се задейства. Гледах го и той се взираше обратно в мен. Нямахме никакъв компромис на лицето му.

— Не — казах бавно. — Няма.

Челото му се свъси.

— Разбира се, че ще го направиш. Може да ти останат един или два белега...

— Грещиш — настоях аз. — Ще умра.

— Наистина, Бела. — Сега бе разтревожен. — Ще си излязла оттук до няколко дни. Две седмици най-много.

Изгледах го ядосано.

— Може да не умра сега... но ще умра по някое време. Всяка минута от всеки изминал ден, се доближавам. И ще *остаря*.

Той се намръщи, когато осъзна какво имах предвид, като притисна дългите си пръсти към слепоочията си и затвори очи.

— Точно така трябва да се случи. Както би трябвало да се случи. Както щеше да се случи, ако аз не съществувах — а *аз не би трябвало да съществувам*.

Изсумтях. Той отвори изненадано очи.

— Това е глупаво. Това е като да отидеш при някой, който току-що е спечелил лотарията, да им вземеш парите и да им кажеш „Виж, да оставим нещата така както си бяха. Така е по-добре.“ И аз няма да се вържа на това.

— Едва ли можеш да ме сравниш с награда от лотарията — изстена той.

— Точно така. Ти си нещо много по-хубаво.

Той извъртя очи и стисна устни.

— Бела, няма да водим повече този разговор. Отказвам да те прокълна във вечна тъмнина и точка по въпроса.

— Ако мислиш, че това е краят, значи не ме познаваш добре — предупредих го аз. — Ти не си единственият вампир, който познавам.

Очите му помръкнаха отново.

— Алис няма да посмее.

И за момент той изглеждаше толкова заплашителен, че не можех да не го повярвам — не можех да си представя някой достатъчно смел, за да му се изпречи на пътя.

— Алис вече го е видяла, нали? — познах аз. — Затова нещата, които казва те ядосват. Тя знае, че ще бъда като теб... някой ден.

— Тя греша. Тя те видя и мъртва, но това също не се случи.

— Няма да ме хванеш да залагам срещу Алис.

Гледахме се един друг дълго време. Беше тихо освен бръмченето на машините, бибипкането, капенето на системата, тиктакането на големият часовник на стената. Накрая изражението му омекна.

— Та докъде ни води това? — зачудих се аз.

Той се засмя безрадостно.

— Мисля, че се нарича *задънена улица*.

Въздъгнах.

— Ауч — промърморих.

— Как се чувстваш? — попита той, като се вгледа в бутона за сестрата.

— Добре съм — излъгах аз.

— Не ти вярвам — каза нежно той.

— Няма да заспивам отново.

— Трябва да си почиваш. Цялото това спорене не ти се отразява добре.

— Ами предай се тогава — предложих му аз.

— Добър опит. — Той се пресегна към бутона.

— Не!

Не ми обърна внимание.

— Да? — говорителя на стената пропука.

— Мисля, че сме готови за още обезболяващи — каза той спокойно, като игнорираше яростното ми изражение.

— Ще пратя сестрата. — Гласът звучеше много отегчен.

— Няма да ги взема — заклекх се аз.

Той погледна към пакетчето с течност, което висеше над леглото ми.

— Не мисля, че ще те помолят да гълташ нещо.

Сърцето ми започна да препуска. Той прочете страхът в очите ми и въздъхна ядосано.

— Бела, в болка си. Имаш нужда от почивка, за да оздравееш. Защо си толкова трудна? Няма да ти слагат повече игли сега.

— Не ме е страх от иглите — прошепнах. — Страх ме е да затворя очи.

След което той се усмихна с кривата си усмивка и взе лицето ми в ръцете си.

— Казах ти, че никъде не отивам. Не се страхувай. Докато това те прави щастлива, ще съм тук.

Усмихнах му се обратно, като игнорирах болката в бузите ми.

— Говорим за цяла вечност, нали знаеш.

— О, ще го преживееш — това е просто увлечение.

Поклатих невярващо глава — това ме замая.

— Бях шокирана, че Рене преглътна това. Мислех си, че ти знаеш по-добре.

— Това му е красивото да бъдеш човек — каза ми той. — Нещата се променят.

Очите ми се присвиха.

— Не си задържай дъха.

Той се смееше, когато сестрата влезе, размахвайки спринцовка.

— Ако обичате — каза тя грубо на Едуард.

Той стана и отиде в края на малката стая, като се облегна срещу стената. Той скръсти ръце и зачака. Задържах очите си върху него, все още изпълнена с опасения. Той срещна спокойно погледа ми.

— Ето на, мила. — Сестрата се усмихна, докато инжектира лекарството в абокада ми. — Ще се почувстваш по-добре сега.

— Благодаря — прошепнах аз, не особено ентузиазирано. Не отне много време. Можех да усетя летаргията да завладява кръвта ми почти моментално.

— Това би трябвало да свърши работата — промърмори тя, когато клепачите ми паднаха.

Сигурно бе напуснала стаята, защото нещо студено и гладко докосна лицето ми.

— Остани. — Думата беше неясна.

— Непременно — обеща той. Гласът му беше красив, като приспивна песен. — Както казах, докато те прави щастлива... докато е най-доброто за теб.

Опитах се да поклатя главата си, но беше прекалено тежка.

— Мне е съш'то нещо — смутолевих.

Той се засмя.

— Не се тревожи сега за това, Бела. Можеш да спориш с мен, когато се събудиш.

Мисля, че се усмихнах.

— Аха.

Можех да усетя устните му до ухото си.

— Обичам те — прошепна той.

— И аз.

— Знам — засмя се тихо той.

Извърнах леко глава... търсейки. Той знаеше какво исках. Устните му докоснаха нежно моите.

— Благодаря — въздъхнах.

— По всяко време.

Не бях наистина там повече. Но се борех слабо срещу ступора. Имаше само още едно нещо, което исках да му кажа.

— Едуард? — опитах се да произнеса ясно името му.

— Да?

— Залагам на Алис — прошепнах.

И тогава мракът ме обви.

ЕПИЛОГ: ЕДНО СЪБИТИЕ

Едуард ми помогна да се кача в колата, като много внимаваше с хватките от коприна и шифон, цветята, които току-що бе забол във сложно фризираните ми къдрици и огромният ми гипс на крака. Той не обърна внимание на намусената ми физиономия.

Когато ме настани, той седна на шофьорското място и се отправи по дългият, тесен път.

— В кой момент по-точно ще ми кажеш какво става? — попитах свадливо. Наистина мразех изненадите. И той знаеше това.

— Шокиран съм, че още не си се досетила. — Той подхвърли подигравателна усмивка в моята посока и дъхът ми заседна в гърлото. Дали някога щях да свикна със съвършенството му?

— Споменах, че изглеждаш много добре, нали? — проверих аз.

— Да. — Той се ухили отново. Не го бях виждала да се облича в черно досега и с контраста срещу бледата му кожа, красотата му беше абсолютно нереалистична. Това не можех да го отрека, дори и факта, че носеше смокинг ме нервираше.

Не чак толкова нервна колкото роклята. Или обувката. Само една обувка, тъй като другият ми крак все още бе сигурно запечатан в гипс. Но тънкото токче, което бе задържано само от сатенени панделки, определено нямаше да ми помогне, докато се опитвам да куцукам наоколо.

— Повече няма да ви идвам на гости, ако Алис ме третира всеки път като морско свинче Барби — уведомих го аз. Бях прекарала по-голямата част от деня в смайващо голямата баня на Алис, безпомощна жертва, докато тя си играеше на фризьорка и козметичка. Всеки пък като помръднеш и започнах да се оплаквам, тя ми напомняше, че няма никакви човешки спомени и ме молеше да не ѝ развалям изкупителното забавление. След което ме облече в най-абсурдната рокля — тъмно синя, набрана и смъкната по раменете, с френски етикети, които не можех да прочета — една рокля по-подходяща за модният подиум, отколкото за Форкс. Нищо добро нямаше да

произлезе от официалното ни облекло, в това бях сигурна. Освен ако... но се страхувах да превърна подозренията си в думи, дори в собствената си глава.

Разсеях се от звука на телефонно звънене. Едуард издърпа мобилният си телефон от вътрешният джоб на сакото си и погледна бързо кой му се обажда, преди да отговори.

— Здравей, Чарли — каза предпазливо той.

— Чарли? — намръщих се аз.

Чарли беше... доста труден след завръщането ми във Форкс. Той беше отделил лошото ми приключение на две ясни реакции. Към Карлайл беше почти боготворящо благодарен. От друга страна, беше упорито убеден, че Едуард е виновен — защото, ако не беше заради него, нямаше изобщо да напусна дома. А Едуард беше напълно съгласен с него. Тези дни имах правила, които не бяха съществували преди: вечерни часове и... часове за посещения.

Нещо, което Чарли казваше накара очите на Едуард да се разширят от недоверие, и тогава по лицето му се разля усмивка.

— Шегуваш се! — засмя се той.

— Какво има? — настоях аз.

Той не ми обърна внимание.

— Защо не му дадеш да говоря с него? — предложи Едуард с очевидно удоволствие. Той почака няколко секунди. — Здравей, Тайлър, Едуард Кълън се обажда. — Гласът му беше съвсем дружелюбен на повърхността. Но го познавах прекалено добре, за да уловя меката нотка на заплашителност. Какво правеше Тайлър в къщата ми? Ужасната истина започна да ми просветва. Погледнах отново неуместната рокля, в която ме бе натикала Алис. — Съжалявам, вероятно има някакво недоразумение, но Бела не е свободна тази вечер. — Тонът на Едуард се промени и заплахата в гласът му внезапна стана по-очевидно, докато той продължаваше. — Ако трябва да сме напълно честни, тя ще е заета всяка вечер, доколкото това засяга някой друг, освен мен. Нищо лично. И съжалявам за вечерта ти. — Изобщо не звучеше да съжалява. И след това затвори телефонна с огромна самодоволна усмивка на лицето си.

Лицето ми и шията ми бяха изчервени от гняв. Можех да усетя как гневът произвежда сълзи в очите ми.

Той ме погледна изненадано.

— Последната част прекалена ли беше? Не исках да те обидя.
Игнорирах това.

— Ти ме водиш *на бала!* — извиках аз.

Беше смущаващо очевидно сега. Ако изобщо бях обърнала някакво внимание, сигурно щях да забележа датата на плакатите, които украсяваха училищните сгради. Но дори не си и представях, че ще ме подложи на това. Изобщо ли не ме познаваше?

Не очакваше силата на реакцията ми, това беше ясно. Той стисна устните си и очите му се присвиха.

— Не ставай трудна, Бела.

Очите ми се отместиха към прозореца — бяхме минали половината път за училище вече.

— Защо ми причиняваш това? — простенах в ужас.

Той посочи към костюма си.

— Сериозно, Бела, ти къде си мислеше, че отиваме?

Бях покрусена. Първо, защото изпуснах очевидното. И защото смътните ми подозрения — очаквания, всъщност — които се бяха изграждали цял ден, като Алис се опитваше да ме трансформира в кралица на красотата, бяха толкова далеч от целта. Половинчатите ми надежди изглеждаха доста глупави сега.

Бях предположила, че предстои някакво събитие. *Но балът!* Това беше най-далечното нещо от умът ми.

Гневни сълзи се застичаха по бузите ми. Спомних си със закъснение, че много нетипично за мен нося спирала. Потърках бързо очите си отдолу, за да избегна размазването. Ръката ми беше черна, когато я издърпах — вероятно Алис е знаела, че ще имам нужда от водоустойчив грим.

— Това е напълно глупаво. Защо плачеш? — настоя той безсилно.

— Защото съм *бясна!*

— Бела. — Той се обърна пълната пронизваща сила на златните си очи към мен.

— Какво? — промърморих разсеяно.

— Развесели ме — помоли той.

Очите му разтопяваха целият ми гняв. Беше невъзможно да се карам с него, когато той мами така. Предадох се със слаба грация.

— Добре — нацупих се аз, неспособна да го изгледам гневно така, както ми се искаше. — Ще отида тихо. Но ще видиш. Изобщо не съм закъсняла за още лош късмет. Вероятно ще счупя и другият си крак. Погледни тази обувка! Това е смъртоносен капан! — Повдигнах здравият си крак като доказателство.

— Хмм. — Той се зазяпа в кракът ми малко по-дълго от нужното. — Напомни ми да благодаря на Алис за тази вечер.

— Алис ще бъде тук? — Това ме утеши леко.

— С Джаспър, и Емет... и Розали — призна той.

Усещането за утеха изчезна. Нямаше никакъв прогрес с Розали, въпреки че бях в доста добри отношения с периодичният ѝ съпруг. Емет доста ми се радваше — намираше странните ми човешки реакции за страшно забавни... или може би беше просто намираше факта, че падах доста често за смешен. Розали се държеше така, сякаш не съществувах. Докато поклацах глава, за да разсея посоката, която мислите ми бяха поели, се сетих за нещо друго.

— И Чарли ли е замесен в това? — попитах аз, внезапно подозрителна.

— Разбира се. — Той се ухили и се изкиска. — Очевидно Тайлър обаче не е.

Скръцнах със зъби. Не можех да си представя как може Тайлър да е толкова заблуден. На училище, където Чарли не можеше да се намеси, с Едуард бяхме неразделни — освен през онези редки слънчеви дни.

Вече бяхме пред училище — Розали бе паркирала червената си спортна кола на паркинга. Облаците бяха по-редки днес, като късчета слънчева светлина им убягваха в далечният запад.

Той излезе и заобиколи колата, за да ми отвори вратата. Протегна ръката си.

Седях упорито на седалката си, със скръстени ръце и тайно късче на задоволство. Паркингът беше пълен с хора в официално облекло — свидетели. Не можеше да ме измъкне от колата на сила, както би направил, ако бяхме сами.

Той въздъхна.

— Когато някой иска да те убие, си смела като лъв — и когато някой спомене танцуване... — Той поклати глава.

Преглътнах. Танцуване.

— Бела, няма да позволя на нищо да те нарани — дори и самата ти. Няма да те пусна изобщо, обещавам.

Замислих се за това и внезапно се почувствах много по-добре. Той можа да го види по лицето ми.

— Хайде сега — каза той нежно, — няма да е чак толкова зле.

Той се наведе и обви с ръка кръста ми. Поех другата му ръка и го оставих да ме вдигне от колата.

Той държеше ръцете си здраво около мен, като ме поддържаше докато куцуках към училище.

Във Финикс празнуваха баловете в хотелските бални зали. Танците бяха във физкультурният салон, разбира се. Вероятно беше единствената достатъчно голяма зала в града за танци. Когато влязохме вътре се изкикотих. Имаше истински балонни арки с увити гирлянди от пастелна хартия, която украсяваше стените.

— Това изглежда като сюжет за филм на ужасите — изкисках се аз.

— Е — промърмори той бавно, докато вървахме към масата за билети — той придържаше по-голямата част от теглото ми, но аз все още трябваше да тътря и накуцвам с краката си напред, — има *повече* от достатъчно присъстващи вампири.

Погледнах дансингът — широка дупка се бе оформила в центъра на пода, където две двойки се въртяха грациозно. Другите танцьори се блъскаха до стените на стаята, за да им дадат място — никой не искаше да седи в контраст с такова излъчване. Емет и Джаспър бяха смуцаващи в безпогрешни класически смокинги. Алис беше зашеметяваща в черна сатенена рокля с геометрични изрязани парчета, които оголваха големи триъгълници от снежно бялата ѝ кожа. А Розали беше... е, Розали. Тя беше отвъд възможното. Ярката ѝ червена рокля беше без гръб, тясна по бедрата ѝ където преминаваше в широк, дантелен шлейф, с линия, която прилепваше по талията ѝ. Съжалявах всяко момиче в стаята, включително и себе си.

— Искаш ли да закова вратите, за да можете да избиеете нищо неподозиращите граждани? — прошепнах заговорнически.

— А ти къде попадаш в този план? — Той ме изгледа.

— О, аз съм с вампирите, разбира се.

Той се усмихна неохотно.

— Всичко възможно, за да избегнеш танцуването.

— Всичко.

Той купи билетите ни, след което ме обърна към дансинга. Притиснах се срещу ръката му и затътрих краката си.

— Имам цяла вечер — предупреди той.

Евентуално той ме довлече, където семейството му се въртеше елегантно — в стил, който напълно не съответстваше на днешното време и музиката. Гледах с ужас.

— Едуард. — Гърлото ми беше толкова сухо, че можех да си позволя само шепот. — *Аз сериозно* не мога да танцувам! — Можех да усетя паниката да се надига в дробовете ми.

— Не се тревожи, глупаче — прошепна ми обратно. — *Аз мога*. — Той сложи ръцете ми около шията си и ме повдигна, за да пъхне краката си под моите.

И тогава и ние също се въртахме.

— Чувствам се като пет годишно — засмях се след няколко минути от безусилно валсиране.

— Не изглеждаш на пет — прошепна той, като ме придърпа поблизо за секунда, така че *краката* ми за момент бяха на крачка от земята.

Алис улови погледа ми при едно завъртане и ми се усмихна насърчително — аз ѝ се усмихнах обратно. Бях изненадана да осъзная, че всъщност се наслаждавам на себе си... малко.

— Добре, това не е напълно ужасно — признах аз.

Но Едуард вече гледаше към вратите и лицето му беше ядосано.

— Какво има? — зачудих се на глас. Проследих погледа му, дезориентирана от въртенето, но накрая успях да видя, това което го притесняваше. Джейкъб Блек, без костюм, но в дълга бяла риза и вратовръзка, косата му пригладена в обичайната му опашка, пресичаше стаята към нас.

След първият шок от разпознаване, не можех да не направя друго, освен да се почувствам зле за Джейкъб. Очевидно му беше неудобно — дори мъчително. Лицето му беше извинително, когато очите му срещнаха моите.

Едуард изръмжа много тихо.

— *Дръж се прилично!* — изсъсках му аз.

Гласът на Едуард беше язвителен.

— Искате да си поговорите с теб.

Джейкъб ни достигна тогава, смущението и извинението дори още по-очевидни върху лицето му.

— Здравсти, Бела, надявах се, че ще си тук. — Джейкъб звучеше така, сякаш се е надявал на точно обратното. Но усмивката му беше топла както винаги.

— Здравсти, Джейкъб. — Усмихнах му се. — Какво става?

— Може ли? — попита колебливо той, като погледна към Едуард за пръв път. Бях шокирана да забележа, че на Джейкъб изобщо не му се налага да вдига поглед. Сигурно бе пораснал с половин педя, от последният път като го видях.

Лицето на Едуард беше спокойно, изражението му безизразно. Единственият му отговор бе да ме постави внимателно на краката ми и да отстъпи назад.

— Благодаря — каза любезно Джейкъб.

Едуард само кимна, като ме гледаше напрегнато преди да се обърне и да се отдалечи.

Джейкъб сложи ръката си на кръста ми и аз протегнах ръцете си към рамената му.

— Уау, Джейк, колко си висок сега?

Изглеждаше доволен от себе си.

— Метър и осемдесет и осем.

Не танцувахме наистина — кракът ми правеше това невъзможно. Наместо това се люлеехме наляво-надясно, без да движим краката си. И така беше добре — внезапният растеж го беше направил да изглежда върлинест и некоординиран, и вероятно не беше по-добър танцьор от мен.

— Та, как се озова тук тази вечер? — попитах с искрено любопитство. Като вземах предвид реакцията на Едуард, вероятно.

— Можеш ли да повярваш, ако ти кажа, че баща ми ми даде двайсет долара, за да дойда на бала ти? — призна той, леко засрамено.

— Да, мога — промърморих аз. — Е, надявам се поне да ти е приятно. Набеляза ли си някоя? — подразних го аз, като кимнах към групата момичета наредени на стената като пастелни конфекции.

— Да — въздъхна той. — Но вече е заета.

Той погледна към мен, за да срещне любопитният ми поглед за секунда — и тогава двамата отместихме поглед настрани, смутени.

— Много си хубава, между другото — добави той срамежливо.

— Ъ, благодаря. Та, защо Били ти плати да дойдеш тук? — попитах бързо, въпреки че знаех отговора.

Джейкъб не изглеждаше благодарен от смяната на темата — той погледна встрани, отново засрамен.

— Той каза, че е „безопасно“ място да говоря с теб. Кълна се, старецът започва да превъртява.

Присъединих се слабо към смехът му.

— Както и да е, той каза, че ако ти кажа нещо, ще ми вземе главният цилиндър, от който се нуждая — призна ми той с глупава усмивка.

— Кажи ми тогава. Искам да завършиш колата си. — Ухилих му се обратно. Поне Джейкъб не вярваше на нищо от това. Правеше ситуацията по-лесна. Облегнат на стената, Едуард наблюдаваше лицето ми, собственото му лице безизразно. Видях една десетокласничка в розова рокля да го гледа с плаха надежда, но той сякаш изобщо не я забелязваше.

Джейкъб отново отмести поглед встрани, смутен.

— Не се ядосвай, става ли?

— Няма как да ти се ядосам, Джейкъб — уверих го аз. — Няма да се ядосам дори на Били. Просто кажи каквото трябва да кажеш.

— Ами — толкова е глупаво, съжалявам, Бела — той иска да скъсаш с гаджето си. Каза ми и да ти кажа „моля“. — Той поклати отвратено глава.

— Все още е суеверен, а?

— Аха. Той... доста попрекали, когато се нарани във Финикс. Не повярва, че... — Джейкъб замълча притеснено.

Очите ми се присвиха.

— Паднах.

— Знам това — каза бързо Джейкъб.

— Той си мисли, че Едуард има нещо общо с нараняването ми. — Не беше въпрос и въпреки обещанието ми, бях ядосана.

Джейкъб не смееше да срещне погледа ми. Дори вече не се люлеехме на музиката, въпреки че ръцете му все още бяха на кръста ми, а моите на шията му.

— Виж, Джейкъб, знам, че Били вероятно няма да повярва, но само, за да знаеш — той ме погледна сега, като откликна на

сериозността в гласът ми, — Едуард наистина спаси животът ми. Ако не беше заради бащата на Едуард, щях да съм мъртва.

— Знам — потвърди той, но звучеше така, сякаш искрените ми думи му бяха повлияли някак си. Може би щеше да успее да убеди Били поне в това.

— Ей, съжалявам, че ти се наложи да направиш това, Джейкъб — извиних се аз. — Във всеки случай, ще получиш частите си, нали?

— Да — промърмори той. Той все още изглеждаше крив... и разстроен.

— Има още? — попитах невярващо.

— Забрави — прошепна той. — Ще си потърся работа и сам ще си изкарам парите.

Изгледах го, докато той не срещна погледа ми.

— Просто го изплюй, Джейкъб.

— Прекалено лошо е.

— Не ми пука. Кажи ми — настоях аз.

— Добре... но, леле, звучи лошо. — Той поклати глава. — Той каза да ти кажа, не, да те *предупредя*, че — и това е неговото множество, не моето — той повдигна една ръка от кръста ми и направи малки кавички с два пръста във въздуха — „Ще те наблюдаваме“. — Той гледаше предпазливо за реакцията ми.

Звучеше като нещо от мафиотски филм. Разсмях се силно.

— Съжалявам, че трябваше да го направиш, Джейк — изкикотих се аз.

— Нямам чак толкова против. — Той се ухили облекчено. Очите му възхитени, докато оглеждаше бързо роклята ми. — Та, да му кажа ли, че си казала да върви по дяволите? — попита той с надежда.

— Не — въздъгнах. — Кажи му, че съм казала благодаря. Знам, че ми мисли доброто.

Песента свърши и аз свалих ръцете си.

Неговите ръце се поколебаха на кръста ми и той погледна към гипсираният ми крак.

— Искаш ли да танцуваме отново? Или да ти помогна да отидеш някъде?

Едуард отговори вместо мен.

— Няма проблеми, Джейкъб. Аз поемам оттук.

Джейкъб трепна и изгледа Едуард с разширени очи, който бе застанал до нас.

— Ей, не те видях — промърмори той. — Е, предполагам, че ще се видим скоро, Бела. — Той отстъпи назад, като махаше нерешително.

Усмигнах се.

— Да, ще се видим по-късно.

— Съжалявам — каза отново той, преди да се обърне към вратата.

Ръцете на Едуард ме обвиха със започването на следващата песен. Беше малко по-бърза за бавно танцуване, но това не го притесни особено. Облегнах главата си на гърдите му, доволна.

— По-добре ли се чувстваш? — подразних го аз.

— Не наистина — каза той кратко.

— Не се ядосвай на Били — въздъгнах аз. — Той просто се тревожи за мен заради Чарли. Нищо лично.

— Не съм ядосан на Били — поправи ме той с режещ глас. — Но синът му ме дразни.

Отдръпнах се назад, за да го погледна. Лицето му беше много сериозно.

— Защо?

— Първо, накара ме да наруша обещанието си.

Гледах го объркано.

Той ми се усмигна леко.

— Бях обещал, че няма да те пусна тази вечер — обясни той.

— Оу. Е, прощавам ти.

— Благодаря. Но има и още нещо. — Едуард се намръщи.

Почаках търпеливо.

— Той те нарече *хубава* — накрая продължи той, като мръщенето му се задълбочи. — Това си е практически обида, като се има предвид как изглеждаш сега. Ти си много повече от красива.

Засмях се.

— Може би си леко предубеден.

— Не мисля, че е това. Освен това, имам отлично зрение.

Отново се въртахме, краката ми върху неговите, докато той ме държеше близо.

— Та, ще ми обясниш ли причината за всичко това? — зачудих се аз.

Той ме погледна, объркан, и аз погледнах многозначително към гланцовата хартия.

Той се замисли за момент, и тогава смени посоката, като ме завъртя през тълпата към задната врата на салона. Улових погледите на танцуващите Майк и Джесика, които ме зяпаха любопитно. Джесика ми помахаше и аз бързо ѝ се усмихнах. Анджела също беше там, като изглеждаше блажено щастлива в ръцете на малкият Бен Чейни — тя не отмести поглед от очите му, глава по-нисък от нея. Лий и Саманта, Лорън, които гледаха към нас, с Конър — можех да наименувам всяко лице, което се въртеше около мен. И тогава бяхме отвън, в студената, мъглява светлина на залязващото слънце.

Веднъж щом бяхме сами, той ме завъртя в ръцете си и ме пренесе през тъмните земи, докато не стигнахме пейката под сянката на дърветата. Той седна там, като ме държеше свита към гърдите си. Луната вече се показваше, видима през прозрачните облаци и лицето му сияеше бледо под бялата светлина. Устните му бяха сериозни, очите разтревожени.

— Смисълтът? — подсказах нежно.

Той не ми обърна внимание, загледан в луната.

— Отново здрач — прошепна той. — Още един край. Без значение колко перфектен е денят, винаги трябва да свърши.

— Не всички неща имат край — промърморих през зъби, внезапно напрегната.

Той въздъхна.

— Заведох те на бала — каза бавно той, като най-накрая отговаряше на въпросът ми, — защото не искам да ти липсва нищо. Не искам присъствието ми да ти отнема нещо. Искам да си човек. Искам животът ти да продължи така както ако бях умрял през 1918, както и трябваше.

Потреперах при думите му, след което поклатих ядосано глава.

— В какво откачено паралелно измерение *някога* бих отишла на бала си по собствено желание? Ако не беше хиляди пъти по-силен от мен, никога нямаше да те оставя да ти се размине.

Той се усмихна леко, но усмивката не докосна очите му.

— Каза сама, че не е чак толкова ужасно.

— Това е, защото бях с теб.

Бяхме тихи за минута — той гледаше луната, а аз гледах него. Искан ми се да имаше някакъв начин, по който да му обясня колко незаинтересована съм от нормалният човешки живот.

— Ще ми кажеш ли нещо? — попита той, като погледна към мен с лека усмивка.

— Не го ли правя винаги?

— Просто ми обещавай, че ще ми кажеш — настоя той ухилено.

Знаех си, че почти веднага ще съжалявам за това.

— Добре.

— Изглеждаше искрено изненадана, когато осъзна, че те водя тук — започна той.

— Ами бях — вметнах аз.

— Именно — съгласи се той. — Но сигурно си имала друга теория... любопитен съм — за какво си *мислеше*, че те нагласям така?

Да, незабавно съжаление. Стиснах устни, колебаейки се.

— Не искам да ти казвам.

— Ти обеща — възрази той.

— Знам.

— Какъв е проблема?

Знаех си, че си мисли, че смущението ме задържа да отговоря.

— Мисля, че ще те ядоса... или натъжи.

Веждите му се свъсиха над очите му, като премисли това.

— И все пак искам да знам. Моля те?

Въздъгнах. Той чакаше.

— Ами... предположих, че е някакво... събитие. Но не мислех, че ще е някакво банално човешко нещо... като балът! — присмях се аз.

— Човешко? — попита равно той. Беше уловил ключовата дума.

Погледнах надолу към роклята си, като си играех със случайно парче шифон. Той чакаше в мълчание.

— Добре — признах припряно. — Всъщност се надявах, че може да си си променил мнението... че ще промениш *мен*, в края на краищата.

Дузина емоции преминаха през лицето му. Някои разпознах — гняв... болка... и изведнъж той се обузда и изражението му стана развеселено.

— Мислела си си, че това събитие изисква черна вратовръзка, така ли? — подразни ме той, като докосна ревера на самото си.

Намръщих се, за да скрия смущението си.

— Не знам как стават тия неща. Поне на мен ми се струва по-разумно отколкото бала. — Той все още се хилеше. — Не е смешно — казах аз.

— Не, права си, не е — съгласи се той, като усмивката му изчезна. — Предпочитам да се отнеса към това като с шега, макар да вярвам, че си сериозна.

— Но аз съм сериозна.

Той въздъхна тежко.

— Знам. И наистина толкова желаш това?

Болката се бе върнала в очите му. Прехапах устни и кимнах.

— Така готова това да бъде твоят край — прошепна той, почти на себе си, — това да бъде здрачът на твоя живот, въпреки че животът ти едва е започнал. Готова си да се откажеш от всичко.

— Това не е края, това е началото — възразих аз изпод дъха си.

— Не си заслужавам — каза той тъжно.

— Спомняш ли си, когато ми каза, че не се виждам ясно — попитах, като повдигнах вежди. — Очевидно страдаш от същата слепота.

— Знам какво съм.

Въздъгнах.

Но тъжното му настроение внезапно се промени. Той стисна устни, очите му проникателни. Той изучи лицето ми за един дълъг момент.

— Значи си готова сега? — попита той.

— Ъ — преглътнах. — Да?

Той се усмихна, като наклони главата си бавно, докато студените му устни не докоснаха кожата точно под ъгълчето на челюстта ми.

— Точно сега? — прошепна той, студеният му дъх беше срещу шията ми. Потреперах неволно.

— Да — прошепнах аз, така че да не позволя на гласът ми да се пречупи. Ако си мислеше, че блъфирам, щеше да остане разочарован. Вече бях взела това решение, и бях убедена. Нямаше значение, че тялото ми бе сковано като дъска, ръцете ми стиснати в юмруци, дишането ми накъсано...

Той се засмя мрачно и се отдръпна назад. Лицето му наистина беше разочаровано.

— Не може да си мислиш, че толкова лесно ще се предам — каза той със сурова нотка в подигравателният си тон.

— Едно момиче винаги може да си мечтае.

Той повдигна вежди.

— За това ли си мечтаеш? Да бъдеш чудовище?

— Не точно — казах аз, като се намръщих на изборът му на думи. Чудовище, наистина. — Най-вече си мечтаеш да бъда с теб завинаги.

Изражението му се промени, омекна и се натъжи от неуловимата болка в гласът ми.

— Бела. — Пръстите му леко проследиха формата на устните ми.

— *Ще* остана с теб — това не е ли достатъчно?

Усмигнах се изпод допира му.

— Достатъчно засега.

Той се намръщи на упоритостта ми. Никой нямаше да се предаде тази вечер. Той издиша и звукът прозвуча практически като простенване.

Докоснах лицето му.

— Виж — казах аз, — обичам те повече от всичко останало на света взето заедно. Това не е ли достатъчно?

— Да, достатъчно е — отговори той усмихнато. — Достатъчно завинаги.

И се приведе напред, за да притисне студените си устни още един път към гърлото ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Огромно благодаря на:

Родителите ми, Стийв и Кенди, за цял живот от любов и подкрепа, С за това, че ми четяхте страхотни книги, когато бях малка, и за това, че още държахте ръката ми по време на нещата, които ме нервираха;

Съпругът ми, Панчо, и синовете ми, Гейб, Сет и Илай, за това, че споделяха с мен въображаемите ми приятели;

Приятелите ми от Writers House Женевиер Гейн-Хейуис, за това, че ми даде този първи шанс, и на агентката ми Джоди Риймър, за това че превърна най-невероятните мечти в реалност;

Редакторката ми Мегън Тингли, за цялата помощ в правенето на Здрач по-добър, отколко бе започнат;

Братята ми, Пол и Джейкъб, за техните експертни съвети на всичките ми автомобилни въпроси;

На онлайн семейството ми, талантливият екип и писатели в fansofrealitytv.com, най-вече на Кимбърли „Шазър“ и Колин „Мантеня“ за окуражаването, съветите и вдъхновението.

БЛАГОДАРНОСТИ ОТ ПРЕВОДАЧКАТА

Преводачката [Моника Колчевска, 17 годишна, Русе] би желала и тя да вметне благодарностите си на следните хора:

Благодаря на най-добрата ми приятелка Ани, която изтърпя и сподели обсебеността ми от Twilight, и прежали толкова много следобеди, които можехме да прекараме заедно, а аз превеждах;

Благодаря на Мими, Пепа и Лени, които старателно четяха всяка току-що преведена глава и ми пускаха любимите си цитати и реплики. (: Обичам ви, човечета!

Благодаря на Магдалена, че разпространи новината за превода в потър мания (: тя ми бе неоценима подкрепа; благодаря на всички, които се свързаха с мен относно превода, макар да още не бе готов (и сега, въпреки че е готов, сигурно съдържа много грешки от бързане).

Благодарности на Рени, Ани и Ася. Просто така. Без особена причина. :))

Издание:

Автор: Стефани Майър

Заглавие: Здрач

Преводач: Моника Колчевска

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2008

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8797>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.